CATHERINE DOYLE & KATHERINE WEBBER

COROANE GEMENE

„Plină de magie, intrigi, romantism și amuzament."
THE DAILY MIRROR

CONNECTION FICTION

TREI

CATHERINE DOYLE
&
KATHERINE WEBBER
COROANE GEMENE
„Plină de magie, intrigi, romantism și amuzament."
THE DAILY MIRROR
TREI
CONNECTION FICTION

CATHERINE DOYLE
&
KATHERINE WEBBER
COROANE GEMENE
„Plină de magie, intrigi, romantism și amuzament."
THE DAILY MIRROR
TREI
CONNECTION FICTION

FICTION CONNECTION

COLECȚIE COORDONATĂ DE
Magdalena Mărculescu

Catherine Doyle &
Katherine Webber

Coroane gemene

Traducere din limba engleză de
Diana-Alina Ene

3
TREI

Editori:

Silviu Dragomir

Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:

Magdalena Mărculescu

Redactare:

Oana Duşmănescu

Design copertă © HarperCollinsPublishers Ltd 2022

Ilustrație copertă © Charlie Bowater

Director producţie:

Cristian Claudiu Coban

Dtp:

Eugenia Ursu

Corectură:

Oana Apostolescu

Dana Anghelescu

Conţinutul acestei lucrări electronice este protejat prin copyright (drepturi de autor), iar cartea este destinată exclusiv utilizării ei în scop privat pe dispozitivul de citire pe care a fost descărcată. Orice altă utilizare, incluzând împrumutul sau schimbul, reproducerea integrală sau parţială, multiplicarea, închirierea, punerea la dispoziţia publică, inclusiv prin internet sau prin reţele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informaţiei, altele decât cele pe care a fost descărcată, revânzarea sub orice formă sau prin orice mijloc, fără consimţământul editorului, sunt interzise. Dreptul de folosinţă al lucrării nu este transferabil.

Drepturile de autor pentru versiunea electronică în formatele existente ale acestei lucrări aparţin persoanei juridice Editura Trei SRL.

Titlul original: Twin Crowns

Autori: Catherine Doyle & Katherine Webber

Copyright © Catherine Doyle and Katherine Webber.

Copyright © Editura Trei, 2023

pentru prezenta ediţie

O.P. 16, Ghișeul 1, C.P. 0490, București

Tel.: +4 021 300 60 90 ; Fax: +4 0372 25 20 20

e-mail: comenzi@edituratrei.ro

www.edituratrei.ro

ISBN (print): 978-606-40-1962-2

ISBN (EPUB): 978-606-40-2157-1

Pentru Jane,

cea mai bună soră

în toate felurile posibile

N
V
E
S
NORBROOK
MUNȚII
ȚINUTUL SĂLBATIC ERRIN
ACUL MEALAL
VALEA STRĂLUCIRII PALIDE
DEALUL FERN
MUNȚII MISHNICK
GALLANTH
DEȘERTUL
GANVEVE
Golful Indesyn
PALATUL ANADAUN
Lacul Carranam
Râul Linda
Argintie
Ochiul lui Belor
Grotele Aurii
DEARG
Stâncile Vântului
Sfâșietor
Marea Ortha
ORTHA
PADURE
THORNHAVEN
FOXFORD
ESHLINN
DEALURILE ERRIL
Râul Peddle
MILLIS
PASUL CALULUI
GLENBROOK
ELLENDALE
Drumul Podului
CETATEA SFÂNTĂ
VALEA BURUIENILOR OTRĂVITOARE
AMARACH
VALEA LUI GOLDER
GEVRA
Grupa Cenușie
CONTINENTUL DE NORD
EANA
Mările Fără Soare
Întinderea Nemărginită
Scările Azuri
CONTINENTUL DE SUD
CARO
DEMAINE
EANA

Ia-ți zborul, micuță Wren!

Rose, să crești puternică și sinceră.

Wren

Capitolul 1

Porţile de aur ale Palatului Anadawn sclipeau în lumina apusului şi fiecare ţepuşă ascuţită din vârful lor semăna cu un pumnal. Priveliştea îi aduse lui Wren Greenrock un vârtej în stomac. Chiar şi de la distanţă erau mai înalte decât îşi închipuise, cu lanţurile lor groase care zăngăneau în bătaia vântului.

Se ghemui la marginea pădurii ce înconjura domeniul castelului. Încă era prea multă lumină pentru a părăsi adăpostul copacilor; trebuia să aştepte căderea nopţii pentru a se aventura mai aproape. O creangă i se rupse sub tălpi. Wren tresări.

— Fii atentă, se auzi o voce din spatele ei şi Shen Lo apăru lângă ea.

Îmbrăcat complet în negru şi cu faţa parţial acoperită, se mişca la fel de uşor şi de silenţios ca o viperă.

— Uită-te la picioare, Greenrock. Aminteşte-ţi ce te-am învăţat.

— Dacă mă uit la picioare, cum voi putea număra toţi soldaţii ăia înfricoşători din garda palatului, care ne-ar omorî la cea mai mică mişcare greşită, Shen?

Ochii întunecaţi ai acestuia cercetară în spate şi-n faţă, urmărind gărzile. Erau doisprezece soldaţi doar în curtea de jos şi încă şase de pază la porţi, toţi îmbrăcaţi în uniforme verzi impecabile şi cu săbii la şold.

— I-aş putea dovedi.

Wren expiră.

— Nu cred că vrem să trezim suspiciuni la intrare, așa că ar fi bine să nu lăsăm optsprezece cadavre în urma noastră.

— O diversiune atunci? Am putea să prindem un elan și să-i dăm drumul în curte.

Wren îl privi pieziș.

— Adu-mi aminte de ce am decis să te iau cu mine.

— Pentru că așa ți-a spus bunica ta, zise Shen satisfăcut. Și, fără mine, n-ai fi reușit niciodată să străbați deșertul.

Distrată, Wren își scutură nisipul de pe tunică. Era fericită că scăpase de soarele arzător al deșertului, chiar dacă misiunea sa nu fusese încă dusă la îndeplinire. Inspiră o gură bună de aer răcoros, încercând să-și calmeze emoțiile ce-i strângeau stomacul.

Cu ochii minții o văzu pe bunica ei, Banba, mândră și neclintită, la ea acasă, pe coasta de vest a ținutului Eana, ținând-o cu mâinile sale puternice de umeri.

— Când vei sparge în mii de bucăți inima de piatră a Palatului Anadawn și-ți vei revendica locul cuvenit pe tron, toate vânturile din Eana îți vor cânta numele. Fie ca îndrăzneala vrăjitorilor să fie cu tine, pitulicea[1] mea.

Wren își ațintи privirea spre fereastra cea mai de sus din turnul de est al castelului și încercă să invoce măcar o fărâmă din acel curaj. Dar nu-și auzi decât propria inimă, bătându-i în piept ca aripile unei păsări colibri.

— Simți deja că ești acasă? întrebă Shen.

Ea dădu din cap sumbră:

— Arată ca o fortăreață.

— Mă rog, întotdeauna ți-au plăcut provocările.

— Încep să cred că asta e cam mult pentru mine, zise Wren neliniștită.

Dar planul fusese conceput de Banba şi amândoi ştiau că Wren nu avea încotro — trebuia să se ţină de el.

Shen se lăsă la pământ şi se sprijini de un copac.

— Când se înserează, mergem la sud de râu şi urcăm la adăpostul trestiilor. Zidurile sunt mai vechi în partea aceea; avanpostul e mai puţin păzit. Ne vom putea strecura printre gărzi.

Wren îşi coborî privirea spre punguţa cu şnur ce-i atârna la talie. Bunica ei i-o dăduse în dimineaţa plecării din Ortha, îndesându-i-o în palmă ca pe un talisman: Ţine-ţi magia la îndemână, dar ascunsă vederii. În Anadawn, vrăjitoarele sunt mai întâi executate şi de-abia apoi luate la întrebări.

— Aş putea să vrăjesc gărzile, zise fata, încrezătoare. Vrăjile de adormire îmi ies cu viteza fulgerului.

— Ştiu, zise Shen. Nu uita pe cine le-ai exersat.

Wren îşi întinse picioarele şi se aşeză lângă umărul lui. Dincolo de trilurile de păsări, ascultau zgomotele îndepărtate ale palatului, urmăreau forfota servitorilor şi gărzile cu poziţia lor rigidă în posturi, în timp ce ultimele raze ale soarelui se amestecau pe cer în tuşe corai.

Privirea fetei se opri asupra unei statui de marmură ce se ţea din mijlocul unei splendide grădini de trandafiri. Îşi arcui buzele. Era faimosul Protector din Eana, un bărbat obsedat de putere, cu o ambiţie vorace, care invadase acele ţinuturi cu o mie de ani în urmă, cu unica intenţie de a eradica şi ultima urmă de magie. După un război brutal, cu puţini supravieţuitori, Protectorul reuşise s-o detroneze pe Ortha Starcrest², ultima regină-vrăjitoare din Eana şi să-i fure regatul. Şi chiar dacă nu putuse să şteargă de pe faţa pământului întreaga populaţie de vrăjitoare — cum ai putea scoate inima vie a unui întreg regat? —, Protectorul era încă venerat. Iar ura lui împotriva vrăjitoarelor încă dăinuia.

Shen îi urmări privirea.

— Ce-o să faci cu statuia aia hidoasă când o să devii regină? întrebă el. O s-o

faci praf? Ori o s-o înlocuiești cu statuia mea?

— O s-o fac bucățele, zise Wren. Apoi o să-l forțez să le mănânce pe cel care a comandat oroarea asta. Cu linguriță.

În acel moment, zări pe cineva plimbându-se printre trandafiri. O fată cam de aceeași vârstă cu ea. Părul îi era pieptănat în bucle lejere ce-i cădeau până la talie și purta o rochie roz lungă, minunată. Fața ei delicată era ridicată spre cer, ca și cum ar fi fost pierdută în gânduri.

Wren se ridică în picioare fără să vrea.

Shen o trase de poala pelerinei:

— Lasă-te jos.

Ea arătă cu degetul înainte, spre grădinile din depărtare.

— O vezi pe fata aia?

Shen întoarse privirea:

— Ce-i cu ea?

— E ea. Sora mea.

Wren simți o apăsare ciudată în inimă, ca o coardă întinsă. Preț de o secundă nesăbuită își dori să se năpustească spre porțile de aur.

— E Rose.

Shen se ridică încet.

— Prințesa Rose se plimbă prin grădina ei de roze, zise el, cu un chicotit surd. Aș zice că e un semn la fel de evident ca oricare altul… mă rog, asta și faptul că semănați ca două picături de apă.

Wren se holba fără să clipească. Crescuse știind că avea o soră geamănă la celălalt capăt al lumii, dar, văzând-o acolo în carne și oase, rămase fără

cuvinte pentru prima oară în viața ei.

Shen se întoarse spre ea:

— Să nu-mi spui că te-ai răzgândit în privința planului nostru!

În mintea fetei, fața bunicii ei se înăspri: Când ajungi în Anadown, lasă-ți inima în pădure. Un singur moment de slăbiciune ne poate distruge pe toți.

Strânse din dinți, cu privirea încă fixată asupra lui Rose:

— Niciodată.

---

[1] Wren — pitulice, în lb.engl.

[2] Crest (în engl.) — aușel; aușeii sau regulidele reprezintă o familie mică de păsări, intermediară între cea a piţigoilor şi a silviilor, răspândită îndeosebi în pădurile de conifere din Asia și America de Nord. Sunt de talie foarte mică, fiind considerate cele mai mici păsări din Europa (N.t.).

Rose

Capitolul 2

Prințesa Rose Valhart era obișnuită să fie supravegheată.

Gărzile palatului nu erau niciodată departe, cu nasturii aurii ai uniformelor lor sclipind în soare. Servitorii o păzeau la fel de aprig, adesea anticipându-i dorințele înainte de a le exprima în cuvinte. Mai era și Chapman, majordomul palatului, care se rotea mereu în jurul ei ca o molie. Știa unde se află în orice moment al zilei, asigurându-se că nu întârzia niciodată, în ciuda înclinației sale de a pierde vremea și de a visa cu ochii deschiși.

Supușii erau și ei cu ochii pe ea, bineînțeles. În rarele ocazii când se aventura în capitală, în Eshlinn, se aliniau de-a lungul străzilor ca s-o zărească și pentru o secundă. La urma urmei, era prințesa lor iubită, la fel de frumoasă ca floarea căreia îi purta numele și la fel de dulce și pură ca mirosul acesteia.

Cel puțin asta presupunea Rose că gândesc oamenii despre ea. Nu i se permitea să discute cu niciunul dintre ei, doar să-și fluture genele și mâna de la distanță. Dar toate astea aveau să se schimbe când va deveni regină. Era hotărâtă să viziteze și cele mai îndepărtate ținuturi ale regatului și să se întâlnească cu oamenii care locuiau acolo… Să le vorbească, să-i descopere… să le dea posibilitatea s-o cunoască.

Uneori, Rose putea jura că până și păsările o priveau cu mai mare atenție decât s-ar fi cuvenit. Pe de altă parte, avusese întotdeauna o imaginație bogată. Chapman dădea vina pentru asta pe prietena ei cea mai bună, Celeste. Celor două fete le plăcea să facă schimb de povești caraghioase, alegându-le în așa fel încât ultima să fie și mai excentrică decât cea de dinainte, până când leșinau de râs. Uneori, își scriau cele mai ascunse dorințe pe o bucată de pergament pe care o ardeau la flacăra lumânării, suflând cenușa visurilor lor

spre cerul nopţii.

Rose îşi dorea întotdeauna iubire, pe când Celeste voia aventura. Uneori, prinţesa se întreba dacă nu cumva le-ar fi putut avea pe amândouă. Dar o viaţă aventuroasă nu era potrivită pentru o regină. Trebuia să se mulţumească doar cu fiorul acelor visuri cu ochii deschişi şi cu frumuseţea sălbatică a grădinilor palatului. Zâmbi în timp ce culese un trandafir roz din stratul de flori, tăindu-i cu grijă tulpina. Se întinse spre altul… şi încremeni.

Avea brusc sentimentul tulburător că o priveşte cineva. Cineva necunoscut. Îşi ridică bărbia, chinuindu-se să vadă dincolo de gărzile de la porţile de aur, spre pădurile pline de umbre din depărtare, unde soarele la apus îşi arunca peste lume culorile înflăcărate.

În piept îi înflori o durere. Îşi lipi palmele de aceasta. Oare mâncase prea multe brioşe cu zahăr în după-amiaza aceea? Ori erau doar emoţiile? Cum încoronarea se apropia cu repeziciune, avea foarte multe lucruri pe cap.

— Rose!

O voce bine-cunoscută rupse tăcerea grădinii, luând-o prin surprindere.

— Ce faci acolo, singură-singurică?

Dintre toţi oamenii din viaţa ei, nimeni n-o supraveghea pe Rose mai abitir decât Umbra Regelui. Willem Rathborne, omul care îi salvase viaţa imediat după naştere, fusese păzitorul ei timp de aproape optsprezece ani şi cu siguranţă avea destule fire de păr alb în cap care s-o dovedească. Acesta se încruntă îndreptându-se spre ea — o strâmbătură urâtă, care-l îmbătrânea cumplit.

Rose se cufundă din instinct într-o reverenţă adâncă şi rochia roz i se umflă în jurul ei.

— Culegeam doar câteva flori pentru iatacul meu.

Willem oftă, şuierând pe nas.

— Asta e treabă de servitor. N-ar trebui să te afli aici, în întuneric.

Rose râse ușor, ca să-l facă să se relaxeze.

— Soarele de-abia a început să coboare către apus. Și nu poți spune că rătăcesc aiurea pe străzile din Eshlinn. Sunt absolut în siguranță aici, în grădină.

În ciuda faptului că Willem era cea mai apropiată figură paternă, între ei existase întotdeauna o anumită distanță. Toată viața ei, Rose căutase să-i intre în grații și acum, mai mult ca niciodată, voia să-i demonstreze că era pregătită să devină regină. Că merita să i se încredințeze regatul și viitorul acestuia.

Se întinse să ia altă floare.

— Îți faci prea multe griji, dragă Willem.

Umbra Regelui o privi cu asprime.

— De câte ori să-ți mai spun că trebuie să cobori cu picioarele pe pământ, Rose? Trebuie să fii în gardă tot timpul. Primejdia pândește…

— Peste tot. Nu poți avea încredere în nimeni, termină Rose discursul, cu un oftat.

Willem fusese obsedat de siguranța ei dintotdeauna, dar acum, că se apropia încoronarea, devenise de-a dreptul paranoic.

Încercă să-și spună că se purta astfel doar pentru că ținea la ea. Își sprijini o mână de brațul lui.

— Willem, știi bine că nimic rău nu se poate întâmpla în Anadown sub ochii Marelui Protector.

În definitiv, stăteau chiar în umbra statuii lui. Privirea de marmură a nobilului strămoș al lui Rose supraveghea palatul. Și pe ea. Personal, lui Rose i se păruse întotdeauna că statuia era puțin arogantă. Bloca lumina soarelui în grădini, iar trandafirii din umbra lui nu creșteau niciodată la fel de înalți precum ceilalți. Dar prefera să-l aibă aproape decât să nu-l aibă deloc. Îi amintea că fusese binecuvântată.

— Haide! Acum!

Willem îi încleştă încheietura.

— O să pun să-ţi aducă florile în cameră.

Resemnată, Rose porni pe urmele lui, departe de aerul ameţitor al serii, de gândurile la iubiri şi aventuri, în umbrele ascunse ale palatului.

Când voi deveni regină, va fi mult mai bine, îşi promise în timp ce urca treptele din turnul ei, ce se răsuceau într-o spirală infinită. O să dansez toată noaptea dacă am chef şi nimeni n-o să-mi mai spună ce să fac.

Îi zâmbi gărzii din casa scărilor, în timp ce deschidea uşa de la dormitor. Doar când zări sângele de pe clanţă, îşi dădu seama că-şi înţepase degetele în spini.

Wren

Capitolul 3

Cerul de deasupra palatului alb era lipsit de stele, iar Wren nu se simțea în largul ei. Era trecut de miezul nopții, iar vântul devenise aprig. Își strânse mai bine pelerina în jurul trupului.

— Ceva nu e în regulă.

— Ei, nu mai spune! veni șoapta lui Shen din întuneric. Suntem pe cale să pătrundem prin efracție în palat.

Fata îi aruncă prietenului ei o privire nimicitoare.

— Vreau să zic, în general, Shen.

— Asta e partea ușoară, îi aminti el.

Escaladaseră deja zidul de sud și adormiseră două gărzi cu ajutorul unei vrăji. În fața lor se ridica acum doar turnul de est, ca un dinte spart în întuneric.

— Doar mână peste mână și un picior în fața celuilalt.

— Poate pe tine nu te deranjează gravitația, Shen Lo, dar noi, ceilalți, trebuie să jucăm după regulile ei.

Rânjetul lui Shen sticli în lumina lunii.

— Hai, o să fiu chiar în spatele tău.

— O să mă prinzi dacă o să cad?

— Nu, dar o să-ți fac cu mâna în timp ce te prăbușești.

— Un domn, ca întotdeauna.

Wren pipăi cu palmele zidul. Existau niște adâncituri subtile în piatră, destul cât să-și poată vârî degetele aspre printre crăpături și să se tragă în sus. Își menținu corpul lipit de turn, cu pelerina fluturându-i în spate, în timp ce încheietoarea o apăsa aproape dureros pe gât.

Concentrează-te, micuță Wren, auzi vocea bunicii ei în minte. Odată ajunsă dincolo de porțile palatului, nu va mai fi loc de greșeli.

Respirația ei se ridica sub forma unor norișori mici în aer, iar punguța cu șiret o lovea ușor pe șold, ca și cum ar fi vrut să-i aducă aminte că e acolo. Curând, transpirația începu să-i curgă pe față și pe sub gulerul cămășii. Degetele începură s-o doară, iar mușchii de la picioare s-o ardă, pe măsură ce se cățăra pe turn asemenea unui gândac. Mână, mână, picior, picior.

În spatele ei, Shen se mișca precum o umbră în întuneric.

Fereastra turnului le apăru în fața ochilor, dând spre Râul Limbă Argintie ca un ochi de sticlă. Zăvorul era deschis, cu geamul crăpat de o palmă ca să lase să intre o adiere de aer rece și, în seara aceea, niște tâlhari.

Wren se repezi la încuietoare. Fereastra se deschise cu un scârț! sonor, în timp ce fata se ridică peste pervazul strâmt. Se împotrivi dorinței nestăvilite de a-i arunca un rânjet lui Shen peste umăr, în timp ce aluneca tăcut în încăpere. Gravitație, ai fost învinsă!

Lumina lunii se strecură după ea, răspândindu-se prin cameră în mii de cioburi sidefii. Wren își scoase pumnalul din cizmă și-și ținu cealaltă mână pe punguța cu șnur, pregătită să-l înfrunte pe paznicul care se afla, probabil, în casa scărilor, după ușă. Liniștea fiind însă deplină, începu să se relaxeze. Dormitorul era mai grandios decât se așteptase. Câteva tapiserii cu franjuri erau atârnate pe pereții ivoar, iar dulapurile aurite se conturau fantomatice în întuneric. Covorul îi atenuă zgomotul pașilor, cât timp dădu o tură de recunoaștere.

Își zări propria reflexie într-o oglindă, ceea ce făcu să-i sară inima din piept. Coada împletită i se desfăcuse, iar firele scăpate i se încolăceau în jurul feței pe care, în ultimele două zile, se strânseseră pete încăpățânate de noroi și nisip. Arăta ca și când ar fi fost târâtă prin tot deșertul, apoi scufundată într-o mlaștină.

O vază cu trandafiri proaspeți răspândea în cameră un miros dulce, grețos. Wren strâmbă din nas. Bleah. Mirosul ăsta nu semăna deloc cu cel al ierbii negre din Ortha sau cu izul familiar al algelor aduse la țărm de ocean. Va trebui să se obișnuiască, la urma urmelor, cu el.

Un foșnet brusc de mătase îi atrase atenția spre patul cu baldachin din mijlocul camerei. Perdelele se mișcară asemenea cețiii purtate de vânt, dezvăluind-o pe moștenitoarea tronului din Eana.

Prințesa Rose Valhart era frumoasă ca un tablou și la fel de nemișcată și delicată ca o pisică adormită.

Primejdia e o noțiune străină pentru Rose, zise vocea bunicii ei în minte. N-o să se aștepte niciodată la apariția ta.

Wren se uită la prințesa adormită, ignorând bubuitul furios din piept. Atracția pe care o exercita asupra ei era și mai puternică acum, ca un pumn ce i se strângea în jurul inimii.

— Bună, surioară, șopti ea. În sfârșit, ne întâlnim.

Rose zâmbea în somn. Părul castaniu i se revărsa în jurul capului ca un halou. În lumina lunii, pielea albă îi strălucea, cu obrajii lipsiți de pistrui. Chiar dacă fețele le erau identice, era clar că pe Rose n-o atinsese vreodată nici soarele mistuitor al deșertului, nici șfichiuirea înghețată a vântului de pe mare.

Ce noroc pe unii!

O umbră căzu peste pat.

— Îmi stai în lumină, Shen, șopti Wren.

— Încerc să nu te deranjez.

Shen era ghemuit pe pervazul ferestrei.

— În caz că vrei să — își drese vocea — să te lași pradă emoției.

Wren se zbârli toată.

— Nu mă las pradă emoției.

— Ușurel. N-o să-i spun bunicii tale.

Își legănă picioarele și alunecă fără zgomot în cameră.

— Cu mine poți fi tu însăți.

În timpul urcușului, câteva șuvițe din părul lui negru îi scăpaseră din legătura de piele, ajungând să i se reverse pe frunte. În rest, arăta impecabil.

Wren îi aruncă o privire.

— Ai transpirat măcar o picătură?

— Normal că nu.

Ea continuă să vorbească în șoaptă.

— Deci ce crezi?

— Cu siguranță arată mai bine ca tine în somn. Tu salivezi oribil.

Fata îl lovi peste braț.

El își ascunse un zâmbet.

— Ai și mai mulți pistrui. Și părul ei e mai închis la culoare decât al tău.

Wren își trecu mâna peste coada împletită, încruntându-se.

— Pariez că e și mult mai de treabă.

— O să te arunc înapoi pe fereastră, Shen.

Rose oftă, întorcându-se pe o parte. Pleoapele i se zbătură. Acum, că era atât de aproape, Wren simți o dorință neașteptată de a se uita în ochii ei. Oare ar recunoaște-o? Ar țipa? Ar…

— Wren! șuieră Shen. Fă nenorocita aia de vrajă odată!

Rose murmură în somn.

— Celeste?

Un fior de panică o străbătu pe Wren. Scoase un pumn de nisip din Ortha din punguța de la brâu și deschise palma. Magia i se adună în degete. Cuvintele ieșiră iute, cu ușurință: Din lut în praf, în noapte cădem, pe prințesă adormind din nou o vedem.

Rose deschise ochii.

Inima lui Wren se poticni, în timp ce sufla nisipul din palmă. Acesta pluti ca un roi de licurici cu aripi aurii, apoi dispăru în neant, luând cu el suspinul prințesei. Pleoapele îi căzură și Rose alunecă la loc pe pernă, inconștientă.

Wren strânse șnurul punguței. Degetele îi tremurau. Fata și le frânse ușor. Momentul ăla de șovăială fusese o prostie. Doar știuse prea bine ce avea să găsească în turnul de est. Știuse dintotdeauna că avea o soră geamănă. Fusese crescută să-i fure identitatea, dar văzând-o pe Rose atât de aproape, atât de caldă, de vie, asta o… mă rog, o emoționase profund.

— I-ai văzut ochii? șopti ea.

— Verzi ca smaraldele.

Privirea lui Shen străluci ciudat în lumina lunii. Se uita la ea în felul ăla al lui, ca și cum i-ar fi citit direct în suflet.

— Te simți bine?

— Da.

Wren zâmbi vag.

— Trebuie să ne grăbim. Dă-mi frânghia.

Începu s-o desfășoare.

— O să te ancorez eu.

— Super, zise Shen, dând baldachinul la o parte. Iar eu o să-ți răpesc sora.

Wren legă frânghia de cel mai apropiat stâlp al patului, apoi o aruncă pe fereastră. Când se întoarse, îl văzu pe Shen stând în mijlocul camerei, cu prințesa pe umăr. Camuflat perfect, acesta se urcă din nou pe pervaz. Frânghia se întinse în timp ce Shen alunecă în jos de-a lungul turnului alb, cu părul lui Rose revărsându-se în valuri pe spatele lui.

— Stai! șuieră Wren.

Își desfăcu pelerina și o aruncă pe fereastră.

— Cămașa aia de noapte n-o s-o ajute deloc în deșert.

Shen o prinse de încheietoare, fără să se balanseze prea mult.

— Și eu care credeam că tu ești geamăna cea rea.

Wren scoase limba către el.

— Sper să-ți facă viața un iad.

— Baftă, Wren. Ne vedem când te vei afla pe tron.

Shen îi făcu cu ochiul, apoi dispăru în întuneric, lăsând în urmă doar ecoul vorbelor sale.

Wren se mobiliză, adunând frânghia și vârând-o în noptieră, sub un morman de rufărie. Își dădu jos hainele de cățărare, își făcu ghem pantalonii plini de noroi și cămașa largă și le îndesă sub pat. Ascunse pumnalul sub pernă.

Găsi o cămașă de noapte albastră într-un cufăr cu sertare și-și strecură brațele prin ea, fiind încântată de atingerea mătăsii pe piele. Îi era puțin mare la mijloc, iar bretelele cam largi peste umerii înguști, dar era curată și minunat de moale.

Fata zâmbi larg. Până când luna urma să devină plină din nou, va avea partea ei de lux și opulență. Nu trebuia decât să reziste, neobservată, până la aniversarea celor optsprezece ani — ziua îndelung așteptată a încoronării lui Rose. Și atunci va deveni regină; conducătoarea unică a poporului din insula Eana. Liberă s-o distrugă din temelii și s-o reconstruiască exact cum dorea.

Așa cum fusese odinioară.

Când o să fie regină, va putea, în sfârșit, să se răzbune pe Umbra Regelui, omul a cărui devoțiune oarbă pentru Protector dusese la uciderea părinților ei, în urmă cu optsprezece ani. Simpla vedere a lui Willem Rathborne mai devreme în grădină îi produsese mâncărimi în degete. Dar învățase să fie răbdătoare. Mai întâi coroana, apoi răzbunarea.

Se așeză la măsuța de toaletă a lui Rose, scotocind printre nenumăratele borcănele cu uleiuri parfumate și creme frumos mirositoare. Atâtea parfumuri pentru o singură prințesă! Își despleti coada în oglindă, cu ochii sclipind ca niște smaralde în întuneric. Buzele îi erau crăpate, obrazul acoperit de pistruii căpătați în deșert, iar părul încâlcit i se adunase ca un cuib de pasăre în creștetul capului.

— Hmm, murmură ea. Nu prea arăți a prințesă.

Scoase un praf de nisip din punguța cu șnur, închise ochii și invocă în minte imaginea lui Rose. Ridică mâna și dărui vraja tăcerii din jur: Din lut în praf, cu calm de stea, s-arăt ca sora mea aș vrea.

Nisipul dispăru înainte să-i atingă creștetul. Sub atingerea blândă a vrăjii, Wren simți înțepătura ușoară de sub piele. Își văzu obrajii strălucind și pielea bronzată și pistruiată transformându-se într-un ten curat, cu o nuanță deschisă de roz. Părul i se îndesi, buclele îi căpătară o nuanță mai închisă și crescură dintr-odată, lungi și seducătoare, până la talie.

Zâmbi larg în oglindă.

— Salutare, prințesă!

Își întoarse palmele cu fața în sus, hotărându-se să-și păstreze bătăturile aspre. Ca să-i amintească de stâncile bătute de vânt din Ortha și de vrăjitorii cocoțați pe spinarea acestora, în așteptarea unei noi lumi.

Lumea pe care bunica ei le-o promisese. Parcă trimisă de mintea Banbei, o pală solitară de vânt se strecură înăuntru și dărâmă o sticluță de parfum. Wren scoase un țipăt scurt.

Se auzi un ciocănit ascuțit în ușă, apoi vocea aspră a paznicului palatului.

— E totul în regulă acolo, prințesă Rose?

Wren înjură în barbă.

— Da, mulțumesc, zise ea, rugându-se ca vocea să-i sune ca a surorii ei. Vântul ăsta enervant! Am vrut să iau puțin aer.

Se grăbi să închidă geamul, cu ochii lipiți de clanța ușii, în partea cealaltă a camerei. Tăcere. Și, odată cu ea, un firicel de ușurare. Wren se lipi vlăguită de geam.

— Pot s-o fac, se îmbărbătă ea. Pentru asta m-am născut.

Își petrecuse întreaga viață pregătindu-se pentru acest schimb de identități. Sub atenta supraveghere a bunicii sale, își perfecționase darul magiei pe plajele din Ortha, până când reușise să arunce vrăji iuți ca niște limbi de foc, asemenea săgeților. Petrecuse multe ore cu Shen repetând tehnici de camuflare și de autoapărare. Thea, soția Banbei, o învățase eticheta regală. Wren nu era prințesă, dar învățase să se comporte ca o prințesă. Cum să-și țină gura și să nu înjure, cum să zâmbească sfios și să ignore lumea cu grație, ca și cum n-ar fi avut nicio grijă.

În definitiv, cât de greu poate fi să te prefaci că ești o fată ce n-a călcat niciodată în afara acestor ziduri?

Se aruncă în patul cu baldachin, aterizând cu fața în jos, ca o stea de mare. Se îngropă în perne, cufundându-se în căldura pe care sora ei o lăsase în urmă. Poate că s-ar fi simțit un pic ciudat dacă sângele nu i-ar fi vuit în tot corpul după victoria de curând obținută. Spera că Shen reușise să plece în siguranță și că spiritul Orthei Starcrest îl va călăuzi cu bine spre casă, spre raiul străjuit de stânci, pe care vrăjitoarele îl numiseră astfel în onoarea ei.

Se întoarse pe o parte și-și strecură mâna sub pernă. Pumnalul era rece la atingere; o alinare în locul acela străin. Cu el în mână, somnul veni rapid. Se cufundă în întuneric, lăsând în urmă toate gândurile despre casa ei.

Dimineața, urma să fie Rose Valhart, moștenitoarea tronului din Eana.

Dulce, inocentă și primejdioasă.

Rose

Capitolul 4

Rose nu mai auzise niciodată sunetul produs de Nisipurile Mişcătoare. Nici măcar nu ieşise vreodată în afara capitalei Eshlinn. În rarele ocazii în care se aventurase în afara porţilor aurite ale Palatului Anadawn, se aflase întotdeauna în compania unei escorte, cu o mulţime de gărzi urmând-o îndeaproape.

Dar prinţesa visase mereu la locuri din Eana pe care nu le mai vizitase. Eu sunt Eana, Eana e în mine, murmura ea înainte de culcare, călătorind cu mintea prin ţinuturile îndepărtate ale regatului său. Noaptea, îşi închipuia cum rătăceşte pe ţărmurile cu nisip alb ale Golfului Iadeşului, galopând pe câmpiile verzi ale Ţinutului Sălbatic Errin ori explorând pieţele aglomerate din sud, cu tarabele lor pline de cărnuri decadent asezonate şi de mirodenii în culori vii. Rose visa şi la uluitorul deşert mişcător Ganyeve şi la soarele ca o monedă de aur plutind deasupra lui, dar legendarul sunet al nisipurilor lui nu-i fusese atât de aproape niciodată. În acest vis, părea că o cheamă, convingând-o să rămână trează.

Deschise ochii, aşteptându-se să vadă zidurile albe ale camerei dormitorului ei. În schimb, întrezări un soare de culoarea chihlimbarului ce tocmai răsărea peste Ganyeve şi auzi muzica nisipurilor răsunându-i în urechi.

În acelaşi timp, o copleşiră şi alte senzaţii. Buzele îi erau uscate şi gâtul ars de sete. Avea nisip în gură şi pe ambii obraji. Clipi furioasă. Probabil că încă visa. Cum altfel să-şi explice această trezire în deşert, pe jumătate prăbuşită pe un cal…?

Un cal?

Panica puse stăpânire pe întregul ei trup, în ritm cu tropotul calului.

Încremeni, în timp ce un alt gând devenea, brusc, alarmant de clar.

Nu era singură.

Era rezemată de un piept solid care se ridica și cobora alene. Un braț îi înconjura lejer talia, ținând-o să nu cadă. Avea nevoie de fiecare gram de autocontrol de care era capabilă ca să nu aibă nicio reacție. Inspiră ușurel, încercând să-și liniștească inima care i-o luase la galop.

Calmă. Dacă-și pierdea acum controlul, nu mai avea nicio scăpare. Își îndoi subtil degetele. Bun, deci mâinile nu-i erau legate. Aruncă o privire în jos, spre picioare. Nicio legătură nici acolo. Cel ce-o răpise o subestima în mod clar. Ei bine, urma să aibă o surpriză. Ochii i se mișcau alert, mintea îi zbârnâia frenetic. Calul alerga într-un galop ușor, dar nisipul era probabil moale, iar ea miza pe elementul-surpriză. Mai bine să acționeze acum, înainte ca spaima ce i se insinua în corp să pună stăpânire pe ea.

Găsește-ți curajul. Folosește-l ca pe o armă.

Cu un urlet, Rose își împinse umărul în jos cu putere și sări de pe cal.

Doar când picioarele îi atinseră nisipul, își dădu seama că nu se gândise dincolo de acest descălecat de urgență. Ca urmare — și foarte important — nu se așteptase ca nisipul deșertului să fie atât de fierbinte. Și nici să fie desculță. Sau în cămașă de noapte.

— Pe toate stelele aprinse! blestemă ea, țopăind.

— Absolut impresionant! se auzi o voce de deasupra ei.

Rose se răsuci cu fața spre cel ce-o răpise. Acesta avea o înfățișare frapantă, îmbrăcat din cap până-n picioare în negru, în șaua acelui cal magnific. Fața îi era aureolată de soarele la apus și, chiar dacă nu-i putea deslușI trăsăturile, putea să jure că era un soi de bandit.

Stai calmă, își repetă, chiar dacă bătăile inimii îi bubuiau în urechi. În trecut, când își îngăduia să-și imagineze posibilitatea unei răpiri, era

îmbrăcată într-una dintre cele mai seducătoare rochii. Nu într-o cămașă de noapte, care nici măcar nu era cea mai bună, și într-o mantie străină care puțea și era aspră la atingere. Și nu se văzuse vreodată înconjurată de atât de mult nisip.

Chiar și așa, trebuia să preia controlul situației și asta cât mai rapid. Doar era prințesa moștenitoare, aflată sub ocrotirea mărețului și nobilului Protector. Nu i se putea întâmpla nimic rău. Își spuse toate astea, în timp ce-și îndrepta umerii, deși spaima încă îi bubuia în piept.

— Nu știu cine ești, dar îți poruncesc să mă duci înapoi la palat, chiar în clipa asta!

Tâlharul se mulțumi să se holbeze la ea. Calul necheză ușor. O picătură de transpirație îi alunecă pe nas. Se strâmbă. Se presupunea că prințesele nu trebuie să transpire. Dar nici nu obișnuiau să sară de pe-un picior pe altul ca ea, eroină fără vrere într-un soi de dans popular stânjenitor.

— Chiar acum! Du-mă înapoi chiar acum! repetă ea, crispându-se în timp călca pe nisipul fierbinte. Îți poruncesc!

— O, Doamne! mormăi banditul, alunecând de pe cal cu o mișcare fluidă și făcând un pas spre ea.

— Dă-te înapoi! Înapoi, îți spun! amenință ea, luând un pumn de nisip ca să arunce în el.

Banditul oftă, dându-și părul pe spate. Rose îi văzu bine chipul pentru prima oară. Avea ochi negri, pomeți înalți și o bărbie ce părea sculptată în piatră. Pielea îi era bronzată, aurie și părul negru, cu pletele lungi date la o parte de pe față de o bandană de piele. Acum, că era mai aproape, își dădu seama că era mai tânăr decât crezuse la început. Cam de vârsta ei.

Asta îi dădu încredere. Îl putea învinge.

Aruncă pumnul de nisip spre el.

— Îți ofer o ultimă șansă. Pleacă genunchiul și arată-mi respectul cuvenit.

Apoi dă-mi calul ca să mă pot întoarce acasă. Dacă te supui, o să fac tot ce-mi stă în putință să primești o pedeapsă mai blândă.

Tâlharul se holba la ea mai departe. Ce nerușinat! Dar se bucură de valul de furie ce o străbătuse. Mai bine furioasă decât înspăimântată. Nici nu voia să se gândească la ce avea să-i facă dacă i-ar fi nesocotit poruncile.

Își drese vocea.

— Și… mai am nevoie să-mi arăți direcția în care ar trebui s-o apuc.

Banditul avu îndrăzneala să izbucnească în râs, ceea ce o înfurie și mai tare. Era prințesa Rose Valhart, iar peste o lună avea să devină regina din Eana. Nu era o persoană de care să-ți permiți să râzi.

Și totuși, ticălosul râdea.

Se uită urât la el.

— Probabil că ți s-a urât cu binele.

— Prințesă, zise el cu indulgență. O să îngenunchez, dacă asta vă face să vă simțiți mai bine. Dar iapa nu v-o dau. Storm e ca mine: născută în deșert și sălbatică.

Rânjetul îi dezvălui gropița din obrazul drept.

— N-ați fi în stare s-o stăpâniți.

O roșeață care n-avea nimic de-a face cu fierbințeala deșertului îi inundă fața lui Rose.

— Cum îndrăznești! Află că sunt o călăreață excelentă!

— Ei bine, descălecarea asta v-a ieșit într-adevăr de minune.

Rose fu tentată să-i mai arunce un pumn de nisip în față, dar se răzgândi. Nu părea să aibă prea mare efect. Ceea ce era regretabil, având în vedere că nu avea nicio altă armă la îndemână.

— Îţi jur pe Marele Protector că fiecare minut de întârziere îţi înrăutăţeşte şi mai mult pedeapsa.

Îşi dădu pe spate părul, ridicând vocea ca să-şi ascundă tremurul.

— Şi-ţi poruncesc să-mi spui cine eşti.

Banditul îşi mângâie barba, iar Rose intui că doar se prefăcea că-i asculta porunca.

— A vă duce înapoi la palat ar fi complet contrar scopului pentru care v-am luat de la bun început de acolo, aşa că vă ofer o soluţie de compromis. Numele meu.

Făcu o plecăciune adâncă, cu fruntea aproape sărutând nisipul.

— Sunt Shen Lo.

Rose se uită în jos la el.

— De ce m-ai răpit, Shen Lo? Vrei bani? Pot să-ţi dau bani.

Ştia că valora mai mult decât orice altă persoană din ţară. Mult mai mult. Doar reprezenta viitorul Eanei. De aceea era atât de îndeaproape supravegheată, ţinută constant sub pază atentă. Nu destul de atentă, se pare, gândi ea necăjită. Acum era singură-singurică în deşert, cu Protectorul drept singur sprijin.

Dacă trebuia să-şi cumpere libertatea, urma s-o facă aici, în cel mai scurt timp. Înainte să meargă şi mai departe prin arzătorul deşert Ganyeve.

— Deci, tâlharule? îl întrebă pe banditul care-şi spunea Shen Lo. Spune preţul.

El oftă, îndreptându-şi spatele.

— Nu vreau bani, prinţesă. Şi nu-mi place cuvântul tâlhar. Sunt mai mult un complice. Shen, intermediarul. Sunt doar cel însărcinat să vă ducă din punctul A în punctul B.

Rose încercă să nu intre în panică, dându-şi descumpănită seama că era posibil să nu-şi poată cumpăra întoarcerea acasă. Că nu avea ce să ofere în schimbul libertăţii. Nu-i da voie să-ţi ghicească spaima.

— Şi unde anume, rogu-te, e punctul B?

— O să vă spun când ajungem acolo, zise el neajutând-o deloc.

— În slujba cui lucrezi? insistă Rose.

— Avem cale lungă înainte şi trebuie să străbatem cât mai mult posibil din ea înainte de prânz, continuă el, ca şi când n-ar fi auzit-o. Nu ne permitem să fim în plin deşert când soarele va fi sus pe cer. Se va face prea cald, chiar şi pentru mine.

Fruntea i se încreţi în timp ce-o studia.

— Iar domnia voastră vă ofiliţi deja.

— Nu mă ofilesc, i-o tăie Rose.

— În orice caz, trebuie să ajungem la Peşterile Aurii până la amiază.

— Dacă nu mă duci înapoi, Umbra Regelui mă va găsi, ameninţă ea. Am o întreagă armată ce se ocupă de siguranţa mea.

— Sincer, nu fac o treabă prea bună, punctă Shen. Să fiu cinstit, credeam că-mi vor pune mai multe probleme.

— Când mă vor găsi — şi o vor face — o să te omoare pe loc, continuă Rose. Ar fi mult mai bine dacă m-ai duce tu însuţi înapoi. S-ar putea ca Umbra Regelui să-ţi arate îndurare.

Shen scuipă în nisip.

— Şobolanul ăla împuţit poate să-şi ţină îndurarea pentru el. Pentru că nu va avea parte de ea.

Rose icni uluită.

— Ține-ți gura aia spurcată! E vorba despre Umbra Regelui tău! Dacă te-ar auzi vorbind în halul ăsta, ți-ar tăia limba. Și, fiindcă e aproape un tată pentru mine, o să-ți taie mai întâi capul, doar pentru c-ai îndrăznit să mă răpești.

— Din punctul meu de vedere e mai degrabă un temnicer. Oare nu vă controlează fiecare mișcare? pufni Shen. Ar trebui să-mi mulțumiți că v-am luat din turnul ăla, prințesă.

Spaima fetei explodă sub forma unui alt acces de furie.

— Nu știi despre ce vorbești, tâlharule!

O picătură de transpirație i se prelinse pe tâmplă în jos. Începea să-i fie din ce în ce mai greu să-și păstreze capul pe umeri în căldura aceea infernală.

— Și e clar că n-ai nicio idee despre suferința pe care ți-o atragi, dacă nu mă duci înapoi în momentul ăsta.

Ochii lui Shen fulgerară.

— Mă surprinde până și faptul că știți acest cuvânt: suferință.

Se uitară urât unul la altul un moment, apoi el oftă.

— Oricât de distractiv mi s-ar părea să mă cert cu domnia voastră în locul ăsta, vorbeam serios în legătură cu soarele de la amiază. Storm e rapidă, dar nici chiar așa. Acum hai înapoi pe cal.

Rose se dădu un pas înapoi.

— Nu.

El ridică ochii spre cer.

— O să doarmă tot drumul, așa ziceau. Ce convenabil că, atunci când prințesa se trezește cu o zi întreagă înainte, eu sunt singurul care trebuie să aibă de-a face cu ea.

Se întoarse din nou spre ea.

— Nu mă obligați să vă alerg pe-aici. Nu va fi amuzant pentru niciunul dintre noi.

— Gărzile vin după mine, zise Rose rămânând pe loc. Nu fac niciun pas mai departe.

— Nu vine nimeni. Pot să vă garantez.

Rose rămase surprinsă de siguranța din ochii lui. Pentru prima dată de când se trezise în spatele calului, groaza începuse să i se strecoare de-a binelea în suflet.

— Minți.

Shen păși spre ea.

— Urcați-vă înapoi pe cal, prințesă.

— Uite! spuse ea, arătând peste umărul lui. Uite-l pe căpitanul gărzii.

Începu să facă cu mâna.

Shen se uită în spate, trăgând o înjurătură când, bineînțeles, nu văzu nimic.

— Nu pot să cred că am căzut în plasă.

Când își întoarse privirea, Rose cobora deja duna de nisip, în cămașa ei de noapte. Bineînțeles că n-avea niciun plan. Dar gărzile trebuiau să fie pe-aproape de-acum. Doar nu se aflau atât de departe în inima deșertului, nu-i așa? Și, orice ar fi spus banditul, cei de la palat veneau după ea. Soldații ei aveau să scotocească fiecare centimetru din Eana, cu câini de urmă, dacă era nevoie. Tot ce trebuia să facă era să-l distragă pe tâlhar suficient de mult timp ca gărzile să aibă vreme să ajungă.

— Rose! Oprește-te!

Shen alerga după ea pe jos, în timp ce calul îi urmărea amuzat din vârful dunei.

Ea continuă să fugă, cufundându-se în nisip la fiecare pas. Căpăta avânt — mai mult decât ar fi vrut — și, pe măsură ce panta se înclina și mai tare, începu să-și piardă echilibrul.

Aterizâ cu fața în nisip.

De pe buze îi scăpă un geamăt absolut nepotrivit pentru o doamnă.

— Ridică-te în picioare! țipă Shen. Repede!

Cu urma de demnitate care îi mai rămăsese, Rose înălță capul și scuipă nisipul din gură.

— Hai sus!

Vocea lui Shen căpăta amplitudine pe măsură ce acesta cobora duna.

Rose îl ignoră. N-avea să primească ordine de la un hoț și tâlhar al deșertului. O să se miște în ritmul ei. Se ridică de la pământ cât de încet și grațios putu, dar picioarele îi erau acoperite de nisip și-i tremurau. Rău de tot.

Încercând să se calmeze, își dădu seama, înecându-se de groază, că nu genunchii erau problema. Duna însăși se mișca.

Inima îi ajunse în gât.

— Nisipul se mișcă!

— Nu e nisip! E un gândac de sânge!

Rose țipă, în timp ce duna începu să se agite în jurul ei. Niște clești ascuțiți de culoarea abanosului țâșniră din nisip, azvârlindu-l în toate părțile, ca apoi restul creaturii să-și facă apariția într-o masă mișcătoare și întunecată. Era enormă, cu o carcasă tare și o duzină de picioare fusiforme, umbrite de cleștii teribili și strălucitori.

Rose se poticni într-o parte.

În spatele ei, banditul se deplasa ca o umbră — mai rapid decât oricare altă

persoană pe care o văzuse ea vreodată. Zbură prin aer, înșfăcând un pumnal din carâmbul cizmei, apoi sări peste ea și ateriză chiar în fața gânganiei.

— Ți-am spus să te ridici! zise el peste umăr. Gândacii de sânge îți pot auzi și bătăile inimii. Îți adulmecă transpirația și…

Gândacul atacă. Shen evită cleștii cu un salt înapoi. Rose scoase un geamăt, când el ateriză pe capul creaturii și, cu o singură lovitură, îi înfipse pumnalul în partea cărnoasă dintre ochi. Răgetul gândacului despică aerul deșertului în două. Fata își acoperi urechile, în timp ce fiara se zbătea furioasă, împungând spre Shen.

— Ai grijă! țipă ea, dar prea târziu.

Unul dintre cleşti îi străpunse piciorul. Shen se strâmbă, în timp ce sângele țâșni, dar ținu pumnalul ferm, răsucindu-l mai adânc în capul gândacului până când, în sfârșit, monstrul se prăbuși într-o grămadă de nisip.

Lui Rose i se învârtea capul și, preț de o secundă, crezu că va leșina.

— E mort, răsuflă ea. L-ai omorât.

Shen alunecă jos de pe gândac. Lanțul de aur îi ieșise de sub cămașă în timpul luptei. Rose observă inelul ce atârna de el, chiar dacă el se grăbi să-l vâre înapoi, la adăpost. Rămase apoi în picioare un moment prelung, respirând greoi, apoi își șterse pumnalul de manșetă și și-l strecură înapoi în cizmă. Ridică privirea spre ea.

— Eşti bine?

— D… dda.

De data asta nu mai reuși să-și ascundă tremurul vocii. Crezuse că gândacii de sânge sunt doar niște mituri, creaturi din basme, nicidecum unele terifiant de reale, care-ar fi putut-o omorî. Oare ce monstruozități se mai ascundeau acolo, în deșert?

— Dar tu… tu eşti bine?

— Da, se mulţumi el să spună.

Privirea îi căzu pe rana deschisă de la piciorul lui.

— E în regulă, insistă el. Trebuie să plecăm de-aici. Ar putea apărea şi alţii, iar chestiile care mănâncă gândaci de sânge l-ar putea mirosi pe ăsta.

Strânse din dinţi.

— Şi crede-mă, prinţesă, chiar nu ne dorim să ne luptăm cu chestiile care mănâncă gândaci de sânge.

Rose înghiţi în sec.

— Chestia aia m-ar fi omorât.

— Cu uşurinţă.

— Mi-ai salvat viaţa.

Shen râse răguşit.

— Nu mă lăuda prea mult. Aş fi avut o groază de probleme dacă te-aş fi lăsat să pieri mâncată de gândac. Ori de orice altceva.

Îşi duse degetele la buze şi fluieră atât de tare, încât Rose tresări.

Storm coborî duna în galop.

— Ascultă, prinţesă, chiar dacă de la palat ar fi trimis pe cineva după tine, niciun cal născut în Eshlinn n-ar putea s-o întreacă pe Storm. N-ar avea cum să ne ajungă din urmă. Dacă n-ai observat, ne aflăm în mijlocul deşertului.

Rose se uită în jur, străduindu-se să deslușească vreo siluetă la orizont.

— Imposibil. Nimeni nu merge prin deşert.

Deşertul Ganyeve se întindea ca un şarpe încolăcit în mijlocul insulei Eana, la fel de mortal şi periculos ca o muşcătură de viperă. Singura modalitate de a-l

traversa — și de a rămâne întreg — era pe prăfuitul drum Kerrcal care se unduia pe la marginile lui, făcând legătura între micile orașe din deșert și satele de pescari de pe coastă. Niciun locuitor sănătos la cap din Eana n-ar fi visat să-și croiască drum prin inima deșertului. Era cea mai sigură cale spre nebunie ori spre moarte. Adesea spre amândouă.

Și totuși… nu era nimic și nimeni atât cât puteau ochii ei să cuprindă. Unde era impunătorul turn cu ceas din Gallanth? Ori faimosul turn cu ziduri roșii din Dearg? Nu putea zări nici măcar umbra Munților Mishnick de acolo. Toate aceste locuri în care nu fusese niciodată, dar care i se întipăriseră în memorie pe când studia harta insulei. Locuri care-i aparțineau. Pe care își promisese că le va vizita într-o zi. Când va deveni regină.

Acum, erau doar soarele, cerul și nisipul.

Și Shen Lo.

Care zâmbi larg:

— M-am născut în deșertul ăsta și am călărit prin el de multe ori, prințesă. Îl cunosc ca-n palmă.

Rose îl privi dintr-odată cu alți ochi. Întotdeauna i se spusese că deșertul era imposibil de străbătut și iată-l acum pe băiatul ăsta insuportabil — puțin mai vârstnic decât ea — susținând că o făcuse. De mai multe ori. Și chiar și mai puțin probabil — că urma s-o facă din nou. Împreună cu ea.

Ulterior, uimirea făcu loc neîncrederii.

— Ce vrei de la mine, Shen Lo?

Shen o fixă cu privirea, cu nerușinare, într-un fel în care nimeni nu mai îndrăznise să se uite la ea până atunci.

— Nimic.

Rose se încruntă.

— Nu înțeleg…

— Înțelege un lucru, zise el. Promit că n-o să-ți fac niciun rău. Poți încerca să ai încredere în mine?

Ea înghiți în sec, blestemându-și picioarele care încă tremurau. Dacă nu pleca în acel moment cu el, avea să moară în deșert. Trebuia să rămână în viață, pândind orice oportunitate de evadare.

— Prea bine. Dar doar deocamdată.

— E suficient.

Shen îngenunche, oferindu-i piciorul drept scară.

Ea îl ocoli.

— O, te rog. Știu cum să încalec, zise, săltându-se singură pe spinarea animalului.

Ateriză cu ușurință, aplecându-se înainte și mângâind-o pe Storm între urechi.

Shen sări în spatele ei.

— Nu e mai simplu când ne înțelegem?

Respirația lui o gâdilă în ceafă. Spatele îi înțepeni. În acel moment, făcu un legământ cu ea însăși. Va supraviețui răpirii și când se va întoarce pe tron, când va avea din nou puterea în mână, îl va obliga să plătească.

Shen își petrecu un braț în jurul taliei ei.

— Ține-te bine, prințesă, zise apoi, galopând prin Nisipurile Mișcătoare.

Wren

Capitolul 5

Mult după răsărit, Wren se trezi cu o bătaie în uşă. Se ridică şi-şi şterse saliva de pe obraz. În mod normal, vaietele pescăruşilor s-ar fi auzit deja prin pereţii scârţâitori, iar copiii din Ortha i-ar fi ciocănit la uşă, cunoscându-i gustul pentru aventură. Dar cerul de deasupra Anadawnului era tăcut şi, cumva, reuşise să doarmă până târziu. Pe toţi crapii putrezi!

Lumina soarelui inundă camera cu o căldură siropoasă, în timp ce fata se dădu jos din pat. Aruncă o privire în oglindă ca să se asigure că vraja din ajun ţinuse, exact în clipa în care o femeie cu faţa rotundă şi cu părul creţ şi grizonant intră cu cârpa de şters praful, legănând în mână un ulcior mare de aramă.

— ’Neaţa, prinţesă Rose, zise ea şi ochii albaştri îi sclipiră. Nu-ţi stă în fire să dormi aşa de mult. Trebe c-ai visat ceva frumos!

Începe spectacolul.

Wren îşi dădu părul pe spate şi-şi drese vocea.

— O, cel mai frumos, spuse ea. Am visat că galopam pe un cal murg şi sălbatic prin Nisipurile Mişcătoare!

Bătrâna clipi spre ea şi inima fetei se opri. Păru să treacă o veşnicie în care soarta ei atârna de un fir de păr, până ca servitoarea să-şi dea capul pe spate şi să izbucnească într-un hohot de râs şuierător.

— O, Doamne! Mie mi se pare un coşmar. Soarele ăla m-ar prăji de vie!

Chicoti ca pentru sine, traversând repede dormitorul şi dispărând printr-o arcadă îngustă, în camera de baie alăturată.

— Îți pregătesc baia în două clipite, iubire.

Pe Wren o inundă o senzaţie triumfătoare şi chicoti ca o prinţesă fără griji.

— Ce minunat! Mulţumesc… îngheţă la mijlocul propoziţiei.

Numele. Cum naiba o chema? Știa cu siguranţă, dar mintea îi era încă înceţoşată de somn. Gândeşte! Le învăţase pe toate înainte să ajungă acolo — numele şi descrierile apropiaţilor lui Rose, persoanele pe care trebuia să le păcălească ca să ajungă în ziua încoronării — recitându-i-le bunicii sale de cinci ori pe noapte. Uneori chiar de mai multe ori. Celeste? Nu. Cam? Ăla e bucătarul. O! E… AGNES!

Agnes îşi strecură capul prin arcadă.

— Ce s-a întâmplat, prinţesă? Alt păianjen de râu?

Cercetă podeaua cu frenezie.

— Un gândac de lemn? Îl chem pe Emory.

Wren îşi drese din nou vocea.

— Eu… o, nu. Nu, totul e în regulă. Voiam doar să-ţi mulţumesc.

Și chiar n-am nevoie de un bărbat ca să mă salveze de-o creatură inofensivă.

Faţa lui Agnes spunea cu totul altceva. Oftă de uşurare şi se întoarse să-i pregătească baia. Wren profită de moment să-şi ascundă pumnalul, luându-l de sub pernă.

Bunica ei se încruntă la ea în minte. O vrăjitoare neatentă e o vrăjitoare moartă.

Când era doar o fetiţă în Ortha, înota în fiecare zi împreună cu o altă tânără vrăjitoare, pe nume Lia. Aceasta era o fermecătoare, la fel ca ea, şi iubea

marea grozav de mult, așa că Wren trebuia s-o târască în majoritatea zilelor la țărm cu forța ca să ajungă la timp la masa de prânz. Dar, într-o dimineață, pe când ea încă dormea, Lia folosise o vrajă ca să-și facă branhii pe gât și să se transforme în sirenă. Înaintase adânc în pântecele oceanului și se lăsase atât de mult pradă deliciului de a înota ca un pește încât uitase să revină la suprafață ca să reînnoiască vraja. Când corpul ei umflat apăruse într-un final la țărm, Banba îl lăsase acolo să se coacă trei zile și trei nopți, ca avertisment pentru tinerele vrăjitoare.

O vrăjitoare neatentă e o vrăjitoare moartă.

Wren nu avea să uite asta niciodată.

— Apa e plină de spumă, prințesă! rânji Agnes din ușă. O să-ți prepar micul-dejun între timp. Vreo comandă specială în dimineața asta?

— Ah… ca de obicei!

Wren o așteptă să iasă, apoi își dădu jos cămașa de noapte și se cufundă în apă. Gemu de plăcere. Apa era mătăsoasă, plină de săpun și delicios de caldă — atât de diferită de mușcătura sărată a oceanului. Dacă asta însemna să fie prințesa Rose în fiecare dimineață, cu siguranță că se putea obișnui. După ce sparse fiecare balon de spumă și se îmbăie până i se încrețiră degetele, îmbrăcă o rochie de mătase. În dormitor o aștepta un adevărat festin. Chicoti.

Asta însemna pentru Rose ca de obicei?

Sora ei avea cu siguranță gusturi bune.

Și un apetit apreciabil.

Erau acolo boluri ornate cu afine și zmeură, struguri pe viță și rodii explodând de arome, pe care le devoră. Apoi, o farfurie cu felii groase de pâine de secară, calde și unse cu unt, însoțite de marmeladă proaspătă și miere. Mai era și suc de portocale proaspăt stors și un degetar de cafea neagră așa de tare, că Wren o simți imediat alergându-i prin vene.

După micul-dejun, gata să plesnească, deschise fereastra, salutând briza dimineții. Era o primăvară târzie și florile se aflau la apogeu în capitala ținutului Eshlinn, unde se afla palatul alb Anadawn. Copacii din spatele zidurilor palatului se legănau leneș în soarele dimineții. Afară în curte, pe fața unui steag verde-smarald, un vultur de aur își întindea aripile. Blazonul Eanei fâlfâia cu toată puterea.

Cu secole în urmă, cu mult înainte de nașterea lui Wren și de momentul când regatul le fusese furat vrăjitorilor, existase o femeie ce călărea acel vultur. Dar blazonul, la fel ca multe altele în Eana, fusese schimbat de Protector. Era un loc care încă îl venera, fiind primul dintr-o lungă spiță de conducători muritori din casa Valhart, a cărui misiune de a curăța țara de vrăjitori fusese de curând reînnoită de intriganta Umbră a Regelui, Willem Rathborne, paznicul și mentorul lui Rose. Un om ale cărui zile erau numărate.

Dar acum, Wren avea motive mai mari de îngrijorare.

Se așeză la măsuța de toaletă ca să-și reînnoiască vraja. Un alt strop de nisip din Ortha și niște cuvinte alese cu grijă urmau să-i asigure înfățișarea lui Rose pentru tot restul zilei. Dintre cele cinci ramuri de vrăjitori, doar fermecătorii aveau nevoie de pământ în schimbul reușitei vrăjilor. Era un meșteșug dificil, așa că Wren folosea incantații rimate pentru a-și articula vrăjile. Dar știa că, într-o bună zi, după mult antrenament, nu va mai avea nevoie de cuvinte. Ci doar de gânduri.

Vindecătorii ca Thea își foloseau propria energie pentru darul lor. Războinicii asemenea lui Shen se nășteau iuți ca fulgerul și se încărcau de la soare. Furtunoșii ca Banba își țeseau furtunile dintr-o pală de vânt și invocau iadul dintr-o singură scânteie de fulger, iar clarvăzătorii apelau la cerul nopții pentru viziunile lor — un spațiu deschis ca să privească proiecția în formă de aușel a tiparelor viitorului printre stele — chiar dacă darul acela era atât de rar. Wren nici măcar nu întâlnise vreodată un clarvăzător în persoană.

Wren era o fermecătoare talentată, dar își petrecuse cea mai mare parte din copilărie tânjind să fie o furtunoasă, cum era Banba. În timp, învățase să-și folosească darul cât mai bine. Să accepte, nu numai cine era, dar și de unde venea.

La urma urmei, mama ei fusese și ea fermecătoare. Fata crescuse ascultând povești despre Lillith Greenrock, o modestă grădinăreasă de la palat, care îmblânzise mai întai ierburile din grădina de trandafiri a regelui, iar apoi inima acestuia. Și chiar dacă mama ei murise pentru că era ceea ce era, în acest loc rece și ostil, Wren era fericită că avea și ea același dar. Că era înzestrată cu magie.

Prințesa Rose, pe de altă parte, nu era vrăjitoare. Nu moștenise de la Lillith decât ochii verzi și firea blajină. Sau cel puțin așa și-o imaginase mereu pe sora ei. Cum ar fi putut fi altfel, crescând răsfățată în turnul ei neprețuit? Cu servitoare care o îmbăiau și lachei care alungau păianjenii! Wren, pe de altă parte, nu avea nici urmă de blândețe. Era ca o furtună, crescută de Banba, iar când coroana Eanei urma să-i fie așezată pe frunte, avea să șteargă de pe fața pământului amintirea blestematului de Protector și a tuturor celor ce-l venerau.

Atentă la oră, fata traversă camera și deschise larg dulapul cu haine al surorii ei. Trăind în preajma Stâncilor Vântului Șoptitor, rochiile croite erau nepractice în cel mai bun caz și capcane mortale în cel mai rău, dar acum… scotocind printre cele mai fine rochii din întreg ținutul Eana, fu cucerită de acestea, cu exaltarea năbădăioasă a unui copil ce se joacă de-a probatul hainelor.

Alesese o rochie din mătase albastră, cu corsajul delicat brodat cu flori albe — tocmai la timp pentru întoarcerea lui Agnes. Bătrâna trăncănea în vreme ce-o ajuta să se îmbrace și chiar dacă Wren era surprinsă să afle că sora ei încuraja o astfel de relație de prietenie cu servitoarea ei, nu se putea concentra la niciun cuvințel din conversația lor. Doar la șuieratul disperat al respirației ei, pe măsură ce șireturile îi strângeau talia din ce în ce mai tare. Oare sora ei se supunea acestui fel de tortură în fiecare zi? Când va deveni regină va trebui să le prezinte îndelung-răbdătoarelor femei nobile din Eana minunata lume a pantalonilor.

Când Agnes plecă, fata își strecură pumnalul în corset — pentru orice eventualitate — apoi începu să se acopere de bijuterii. Rose avea îndeajuns de multe brățări ca să umple o flotă de vase și s-o trimită spre Continentul de Sud și să mai cumpere și o livadă din ce-i rămânea. Era absurd! Dacă ea ar fi îndrăznit să poarte măcar una dintre ele în Ortha, ar fi apărut o coțofană și i-ar

fi furat-o.

Admirând o maiestuoasă coroană din aur, fata lăsă să-i scape un suspin de extaz. Bijuteria era așezată pe un soclu separat, într-o cutie mare de sticlă în partea cea mai de sus a dulapului lui Rose, luându-i patru încercări și un taburet ca s-o ridice. Era o monstruozitate, grea și strălucitoare și încrustată cu un șir elaborat de smaralde. Verde și auriu — culorile Eanei.

Wren încercă să și-o pună pe cap, zâmbind în oglindă. Fiecare părticică scânteia, parcă ar fi fost luminată dinăuntru de o stea.

— Sunt într-adevăr bijuteria regatului meu! fredonă ea.

Își flutură fustele înainte și-napoi.

Fâș, fâș.

— Și pot purta orice vreau.

Fâș, fâș.

— Pentru că asta fac micuțele prințese.

— Pentru numele durerii, Prințesă Rose! În numele măreţului și nobilului Protector, ce Doamne iartă-mă faci?

Wren îngheță în mijlocul legănării.

Stomacul i se strânse, în timp ce fața lui Rathborne îi apăru fulgerător în minte. Dar… nu. Nu era el. În oglindă, văzu în spate un bărbat mic de statură, cu căutătură piezișă. Purta o redingotă vișinie ce-i eclipsa corpul mărunțel și avea o coamă generoasă de păr negru ce se asorta cu mustața aranjată cu grijă. Strângea la piept un sul de pergament, holbându-se la ea cu o expresie de o teroare atât de adâncă încât părea o pictură în ulei.

Îl recunoscu pe dată — Chapman. Nemernicul care era mâna dreaptă a lui Willem Rathborne; ochii și urechile lui în palat.

Wren se întoarse, ignorând roșeața violentă ce-i urca pe gât.

— Bună dimineața, Chapman, zise ea vioaie. Făceam doar… inventarul numeroaselor mele bijuterii.

Bărbatul își flutură mâna panicat.

— Pune-o la loc! Coroana regală pentru ceremonia urcării pe tronul Eanei nu e o jucărie.

Wren încremeni. O, nu. Purta blestemata aia de coroană oficială! În fața spionului favorit al lui Rathborne! Dacă Banba ar fi putut-o vedea acum, ar fi aruncat-o în mare, în vârtejul unui uragan.

Își luă coroana de pe cap atât de repede, încât își smulse o șuviță de păr odată cu ea.

— Mă asiguram doar că mi-e bună, zise ea, punând-o la loc în dulap. Din fericire, e!

Mustața lui Chapman zvâcni dezaprobator.

— Asta ai spus și ultima dată.

Wren avu grijă să nu se arate prea surprinsă. Stomacul i se strânse la gândul că sora ei stătuse chiar în locul acela, făcând exact același lucru. Rose i se păru brusc mult mai reală. Lui Wren nu-i plăcea să se gândească în felul acela la ea — ca la o persoană și nu ca la un obstacol în drumul ei spre tron.

Îndepărtă imaginea din minte înainte să-i cauzeze vreun sentiment de vinovăție și-și aranjă părul în oglindă.

— Da, păi, cel mai bine e să fii sigur, nu, Chapman?

— E mult mai bine să-ți ordonezi prioritățile, pufni el. Ai întârziat la întâlnirea de după-amiază.

Wren clipi nedumerită.

— La… ce?

— În numele Protectorului, nu-mi spune c-ai uitat! zbieră Chapman. Știi bine cât de importantă e buna planificare a timpului pentru Umbra Regelui. E trecut deja de amiază!

— Am întârziat, repetă Wren rar. La întâlnire. Întâlnirea mea. Da. Sigur.

Se întoarse cu spatele la oglindă, păstrându-și pe față imaginea perfectă a calmului. O întâlnire era ceva absolut neașteptat, desigur, dar nicidecum un lucru căruia nu-i putea face față.

— Doamne. Cum zboară timpul!

— Poate l-ai supărat cumva într-o altă viață, oftă Chapman. Pari să fii întotdeauna cu doi pași în urma lui. Aș putea adăuga că tu ai fost cea care a insistat să-l curteze pe prinț de la bun început.

Chapman își luă de după ureche o pană de scris și împunse cu ea pergamentul.

— Totul e aici în program!

Wren de-abia putu citi rubrica pe care i-o arăta bărbatul.

Douăsprezece — unu: Prințesa Rose și prințul Ansel — ceai de după-amiază în grădinile de jos.

Cine, Doamne iartă-mă, e prințul Ansel?

Chapman plescăi din limbă.

— Uneori mă întreb dacă nu cumva ai o strecurătoare în capul ăla al tău. Doar am citit programul ieri.

O conduse afară din cameră.

— Hai. Umbra Regelui o să-mi pună capul pe butuc dacă mai zăbovești un minut.

Wren își mușcă limba și-l urmă în jos pe o scară de piatră în spirală și apoi pe încă una, trecând prin fața aceloraşi paznici încruntaţi pe lângă care ea și Shen se strecuraseră cu o seară în urmă.

Rememoră în gând toți prinții din ținuturile învecinate, dar nu-i veni în minte niciun Ansel.

— Acum de ce te încrunți? întrebă Chapman îngrijorat. Prinţul o să te vrea zâmbitoare la întâlnire.

— Sunt doar emoționată, răspunse Wren repede. Dacă nu mă place? Dacă o să mă considere anostă? Ori răsfățată? Prea elegantă? Sau prea puțin elegantă?

Ori, nu știu, O CU TOTUL ALTĂ PERSOANĂ?

Chapman flutură din mână, tăindu-i vorba.

— Prostii. Eşti cea mai frumoasă fată din Eana și bogată pe deasupra. Și, după toate aparențele, prima voastră întâlnire a mers destul bine, nu? Chiar dacă rămân la părerea că ar fi trebuit să-l lași să câștige jocul ăla de șah. Nimănui nu-i plac lăudăroșii.

Wren simți o umbră de respect pentru sora ei.

— Poate că până la urmă creierul meu nu seamănă chiar aşa de mult cu o strecurătoare.

În fața lor, holul se boltea într-o arcadă de marmură ce dădea în curtea spațioasă. Chapman o lăsă acolo, bombănind, dar Wren era prea șocată ca să-i pese. Rămase în derivă, plutind peste pietrele palide într-o cascadă de lumină aurie de soare.

Și iată-l, așteptând-o la marginea grădinii de trandafiri.

Prinţul Ansel.

Făcu ochii mari. Pe toate algele mării!

Era superb.

Să fii în pielea lui Rose devenea din ce în ce mai distractiv.

Rose

Capitolul 6

Muntele de aur palid se ivi pe neașteptate din mijlocul deșertului. Părea surprinzător de stabil printre nisipurile mișcătoare și strălucea magnific în lumina soarelui la amiază.

Era atât de luminos, că Rose era nevoită să mijească ochii uitându-se la el, dar priveliștea era una binevenită. Călăreau de ore întregi. Kilometri peste kilometri de nisip, punctați doar de unduirea dunelor. Nu se mai simțise niciodată atât de obosită. Fundul o durea, spatele îi era înțepenit și era udă leoarcă de transpirație. Fusese atât de concentrată să nu cadă de pe cal în timpul galopului prin deșert, încât nu-și permisese să se gândească la cât de înspăimântată era de ceea ce-o aștepta.

Ori la cât de disperați trebuiau să fie toți acasă, în Anadawn. Își putea imagina foarte bine cu câtă înverșunare i-ar fi interogat Willem pe paznici și ce pedepse le-ar fi împărțit. Când Umbra Regelui era furios, totul se cutremura în ținut. Și cineva avea întotdeauna de suferit.

Și-apoi era Celeste. Cu siguranță cuprinsă de-o panică nebună! Ar fi plecat chiar ea în căutarea prințesei dacă i s-ar fi oferit măcar o jumătate de șansă și probabil că s-ar fi descurcat mai bine decât alții și ar fi și găsit-o…

Dar Rose nu se putea gândi la cea mai bună prietenă a sa în momentul ăla. Ori la Anadawn. Nu-și putea permite să se prăbușească. Trebuia să rămână concentrată și vigilentă.

Storm îi duse spre poalele muntelui, unde se vedeau patru intrări de tunel, ca niște bolți săpate în stâncă. Shen coborî de pe cal și-i dădu mâna.

— Sunt bine, insistă ea, dar când picioarele goale îi atinseră nisipul fierbinte, genunchii i se înmuiară.

El o prinse înainte să atingă pământul.

— Uşurel.

Rose se uită urât la el.

— Întotdeauna vorbeşti cu femeile aşa cum vorbeşti cu calul tău?

— Ar trebui să te simţi flatată. Nu respect pe nimeni în lume mai mult decât pe Storm.

Privirea i se ascuţi şi deveni dintr-odată serios.

— După cum arăţi, ai făcut insolaţie.

Fata îngheţă când Shen îi puse mâna pe frunte.

— Fruntea se înroşeşte prima.

Îi urmări cu degetul conturul obrazului, făcând-o să-şi ţină respiraţia.

— Iar obrajii pălesc.

Lăsă mâna să-i cadă, înjurând printre dinţi.

— Ar fi trebuit să mă asigur că ai faţa acoperită. N-am realizat cât de puţin timp stai tu la soare.

Rose se dădu un pas înapoi.

— Nu sunt atât de delicată pe cât crezi tu. Petrec suficient de mult timp la soare. Stau adesea în grădină.

— Oricum, ar trebui să bei puţină apă. Hai, e destulă înăuntru.

În peşteri era o răcoare binecuvântată. Lumina ce se strecura prin

deschizătura de la intrare proiecta pe pereți un caleidoscop sclipitor, iar la picioarele ei, dintr-un bazin natural, țâșnea apă curată și scânteietoare.

— Îți recomand să bei mai sus de Storm, zise Shen, chiar în momentul în care iapa lăsă capul în jos și începu să bea cu lăcomie.

Rose se uită la bazin cu dezgust.

— Vrei să beau alături de iapa ta? Din mână?

Shen își făcu palmele căuș și bău cu poftă.

— Asta e apa cea mai curată din Eana. Curge tocmai din Munții Mishnick, ce se află la nord de…

— Știu unde se află Munții Mishnick, se răsti ea. Îmi aparțin.

— Da, la fel ca deșertul ăsta, de altfel, dar nu pari să știi nimic despre el…

Shen își cufundă degetele în apă și apoi și le trecu prin păr, îndepărtându-și șuvițele îndărătnice de pe față.

— E singura sursă de apă dulce pe o suprafață de kilometri întregi de jur împrejur, deci bea sau vei muri, prințesă. Faci cum vrei.

Rose își suflecă fără tragere de inimă mânecile cămășii de noapte și-și clăti mâinile în apă.

— O, e atât de rece!

Și mai era și divin de bună — rece și curată și proaspătă — chiar dacă fusese atentă să nu arate cât se bucură de ea.

Shen o urmărea cu atenție.

— Recunoaște. E mai bună decât cea pe care o bei în palatul ăla vechi și îmbâcsit.

— Pari la fel de mândru de apa asta cum ești de calul tău.

El zâmbi strâmb.

— Cal de deşert, apă de deşert, băiat de deşert… cele mai bune lucruri pe care le vei găsi în Eana.

— Mai scuteşte-mă.

Shen se aplecă încă o dată să bea, iar privirea fetei alunecă peste umărul lui, la pereţii acoperiţi cu nişte simboluri ciudate.

Un icnet i se opri în gât ca un os de peşte.

— Semne vrăjitoreşti!

Erau doar ceva mai mult decât o mâzgăleală formată din linii şi cercuri grupate, dar Rose le recunoscu. Aceleaşi semne mânjiseră pereţii palatului în noaptea în care părinţii ei fuseseră ucişi. Şi chiar dacă fuseseră spălate îndelung de pe piatră, uneori, când soarele dimineţii inunda palatul, putea zări umbrele pe care cerneala le lăsase în urmă.

Încercă să-l îndepărteze pe Shen de lângă ele.

— Vino înapoi!

Când el nu se mişcă, sări în faţa lui şi ridică mâinile deasupra capului. Spaima săpa adânc în ea în timp ce-şi agita braţele înainte şi-napoi, apoi în cerc, expirând cu violenţă.

— Dispăreţi! Dispăreţi! Prin voia Marelui Protector, dispăreţi!

Cu coada ochiului îl putea vedea pe Shen holbându-se la ea alarmat.

— Ce, Doamne iartă-mă, faci?

Rose întrerupse un moment ritualul, privindu-l cu severitate.

— Îţi sugerez să stai în spatele meu, dacă vrei să-ţi fie bine. Toată lumea din Eana ştie că aşa se îndepărtează blestemul unui vrăjitor.

El ridică o sprânceană.

— N-aș putea spune c-am auzit vreodată despre o astfel de… măsură de siguranță.

— Atunci ai noroc că ești cu mine.

Își luă din nou inima în dinți și-și umflă obrajii. Începu să-și legene șoldurile, învârtindu-și brațele deasupra capului. Pentru că nu se mai confruntase niciodată cu niște semne vrăjitorești atât de proaspete, nu putea spune dacă mergea, dar începu să se simtă amețită, ceea ce i se părea un semn bun. Își dori cu disperare ca prietena ei Celeste să fie acolo. Ori de câte ori dădeau din întâmplare prin palat de semne estompate de felul acela, executau laolaltă dansul de îndepărtare a vrăjilor. Răsucindu-se, învârtindu-se și pufăind până când teama li se transforma în hohote de râs. Lângă cea mai bună prietenă a ei, Rose se simțea curajoasă, capabilă să înfrunte orice rău. Și să facă orice. Dar Celeste era departe de aceste peșteri blestemate. Și ca să fie tacâmul complet — proteja un bandit insuportabil care nu prea merita!

Shen își ascunse mâinile la spate mișcându-se în jurul ei.

— Deci ai văzut vreodată dansul ăsta având vreun efect? Alungând vrăjitorii?

— Bineînțeles că nu! Gărzile palatului n-ar lăsa niciodată un vrăjitor adevărat să se apropie de mine.

Rose se înfioră la acest gând.

— L-ar omorî cât ai clipi. Așa cum e și normal.

Fața tânărului se întunecă.

— Deci e adevărat. Susții omorârea vrăjitorilor?

Rose se opri din dans. Îi înfruntă privirea cu dârzenie.

— Susțin ocrotirea poporului meu.

Gura lui Shen se transformă într-o linie aspră.

— Spune-mi, prințesă, cum îi adulmecă gărzile tale extraordinar de competente pe respectivii vrăjitori?

Rose încremeni auzindu-i sarcasmul din voce, dar nu se lăsă ademenită în capcană.

— Ar trebui să știi. Toată lumea din Eana e învățată cum să îi detecteze. În general sunt ființe singuratice. Adesea fără familie ori prieteni. Se tem de apă și nu suportă să stea prea mult direct în soare, zise ea, recitând toate lucrurile pe care le învățase despre vrăjitori de-a lungul anilor. Dar adevărul simplu e că, uitându-te la unul destul timp, întotdeauna își va dezvălui darul. La urma urmelor, nu pot rezista atracției propriei magii întunecate. Mai devreme sau mai târziu, răul iese întotdeauna la suprafață. De-asta, în Anadawn, chiar și cei suspectați de vrăjitorie sunt aspru pedepsiți. Willem zice că e important să dai un exemplu, să-i avertizezi pe ceilalți vrăjitori să păstreze distanța.

— O face și acum? replică Shen sec.

Rose își întoarse privirea spre semnele de pe pereți.

— Am avut o croitoreasă cu câțiva ani în urmă, care mă tot înțepa cu acele ei, când îmi lua măsurile. Prima dată am crezut c-a fost un accident. A doua oară, m-am întrebat dacă degetele îi tremurau din cauza emoției. Iar a treia, ei bine… a treia oară când s-a întâmplat, n-am avut de ales decât s-o raportez lui Willem. Iar acesta mi-a confirmat temerile.

În spatele ei, Shen stătea nemișcat ca o statuie.

— Ce temeri?

— Acelea că îmi lua sânge pentru cine știe ce vrajă!

Banditul nici măcar nu clipi.

— A fost omorâtă?

Rose ezită.

— Nu. Eu… am cerut să-i fie cruțată viața. Era așa de tânără și speriată și, ei

bine, nu eram chiar sigură… A refuzat să recunoască. Chiar şi la interogatoriul condus de Willem.

Strânse tare din ochii închişi, încercând să alunge teribila amintire, felul în care plângerea ei declanşase o avalanşă şi cât de repede reacţionase Willem, dorinţa lui de a o proteja consumându-l ca un incendiu scăpat de sub control.

— O astfel de pedeapsă… nu mi s-a părut potrivită.

— Deci se pare că, la urma urmei, ai totuşi inimă.

— Nu confunda îndurarea cu slăbiciunea, îl avertiză ea, văzându-l zâmbind. Willem a ordonat să-i fie tăiate mâinile ca să nu mai poată vrăji pe nimeni altcineva.

Zâmbetul lui se evaporă.

— Ori să-şi mai câştige vreodată existenţa.

— A fost necesar pentru a-mi proteja supuşii.

Vocea lui Rose începu să tremure, amintindu-şi cum plânsese în braţele lui Celeste după ce totul se terminase. Chiar şi acum, sentimentul de vină pentru ce păţise croitoreasa stăruia în inima ei.

— Protectorul ne-a învăţat că magia aparţine pământului. Eanei. Când o folosim pentru noi, pământul suferă. Vrăjitorii sunt egoişti. Nu vor decât putere şi nu le pasă pe cine rănesc pentru a o obţine. Provoacă distrugerea recoltelor. Fac râurile să iasă din matcă şi golfurile să îngheţe.

Shen pufni dispreţuitor.

— Cred că vorbeşti despre iarnă.

Rose continuă neabătută.

— Fură copiii din pătuţurile lor. Despart îndrăgostiţii. Aduc molime în oraşe şi sate. Sunt răi, toţi, fără excepţie.

Se întoarse din nou spre peretele peșterii, uitându-se la acele simboluri cu și mai multă ură.

— Primul lucru pe care o să-l fac ca regină va fi să termin ce a început Marele Protector cu o mie de ani în urmă, când a pus prima dată piciorul în Eana. Curând, vrăjitorii nu vor mai fi decât o amintire îndepărtată în țara asta și poporul meu va putea în sfârșit să doarmă liniștit, știind că e în siguranță.

Arătă acuzator spre simboluri, teama urcându-i-se în gât și frângându-i vocea.

— Iar eu nu va mai trebui să mă tem că voi avea aceeași soartă ca părinții mei.

— Îmi pare rău că i-ai pierdut la o vârstă așa de fragedă, zise Shen, întorcându-se lângă bazin.

Își clăti mâinile, având grijă să-și scoată mizeria de sub unghii.

Rose se uită în jos la el.

— Să-ți pară rău pentru ce au făcut vrăjitoarele. Una dintre ele i-a tăiat mamei gâtul, imediat după ce m-am născut. Pe tata l-a otrăvit. Dacă n-ar fi fost Willem, m-ar fi omorât și pe mine. A prins-o ținând cuțitul cu care o omorâse pe mama chiar deasupra mea.

Shen strânse din dinți.

— Și ce i-a făcut vrăjitoarei? A înecat-o? A ars-o pe rug? A dansat cu ea?

— A scăpat.

Fata se-ncordă la acest gând, o spaimă veche închegându-i-se în stomac la ideea că acea vrăjitoare ar putea trăi încă undeva, așteptând să termine ce începuse.

— Ești destul de mare să știi ce s-a întâmplat mai departe. Lașitatea ei crudă i-a condamnat poporul la război.

— Războiul lui Lillith.

Shen se uită în sus la ea şi o umbră îi trecu prin ochi.

— Numit aşa după mama ta. Ea însăşi o vrăjitoare. O fermecătoare, nu?

Rose se uită urât la el, cu flacăra furiei arzându-i în obraji.

— Mama a fost o vrăjitoare convertită, zise ea, şuierând practic ultimul cuvânt. A renunţat la magie ca să fie cu tatăl meu. Dar celelalte vrăjitoare n-au putut-o ierta. Aşa c-au omorât-o.

Shen îşi arcui buza, îndreptându-şi spatele.

— Şi apoi soldaţii voştri au omorât mii de vrăjitori nevinovaţi.

— Nu există vrăjitori nevinovaţi.

El îşi încrucişă braţele.

— Pun pariu că nici vrăjitoare convertite nu există.

— Nu poţi pune pariu decât pe aroganţa ta. N-ai decât s-o păstrezi pentru tine, se răsti Rose.

Shen trecu razant pe lângă ea şi avu obrăznicia — sau poate prostia nemărginită — să-şi treacă degetele peste simboluri.

— Vrăjitorii n-o să te deranjeze aici, zise el, cu atâta convingere încât Rose aproape îl crezu. Adevărul e că, pe vremuri, exista un regat ascuns adânc în inima deşertului Ganyeve. Negustorii veneau şi se odihneau în aceste peşteri în drumul spre acesta. Simbolurile astea nu sunt vrăji. Doar amintiri, semne ce spun: „am fost aici”.

Lăsă mâna jos şi vocea îi deveni o şoaptă.

— Iar acum nu mai sunt.

Rose nu mai auzise niciodată această poveste — ceea ce însemna că probabil nici nu era adevărată —, dar nu-şi putu stăpâni brusca tresărire de curiozitate. Iar respectul tăcut din vocea lui Shen îi atrase şi el atenţia.

— Și ce s-a întâmplat cu acest regat fantezist?

— Într-o zi, l-a înghițit deșertul.

— Ce basm sinistru.

— Nu e un basm, prințesă.

Rose râse scurt și ascuțit.

— Ținutul Eanei are un singur conducător și acela se află în fața ta. Ca să nu mai spunem că, în documentele istorice străvechi din Anadawn, pe care le-am citit de multe ori, de altfel, nu apare nicio absurditate de felul acesta.

Shen ridică din umeri.

— Poate că poveștile din acest deșert n-au fost niciodată treaba ta.

Rose clipi nedumerită.

— Mă scuzi?

— Ești scuzată, zise el, întorcându-se spre micul ochi de apă.

Rose fumegă în tăcere. Trebuia să-și amintească că aiurelile unui tâlhar de doi lei nu însemnau nimic pentru ea. Dar, în timp ce bea, nu putea scăpa de impresia că vorbele lui sădiseră ceva în ea. Acesta era regatul ei, nu al lui. Ar fi trebuit ca ea să-i știe toate ascunzișurile și toate poveștile secrete, oricât de extravagante ar fi părut.

— Vino după mine după ce te calmezi, zise Shen, întorcându-se cu spatele la apă.

Rose îl săgetă cu privirea, în timp ce el se afunda adânc în peșteră, cu încrederea insolentă a unui bandit care știa că fata n-are unde să fugă.

Wren

Capitolul 7

Prinţul Ansel avea statură de soldat. Era atât de înalt, încât Wren fu nevoită să ridice capul ca să-l poată admira pe de-a întregul. Avea umerii laţi, braţele groase şi musculoase, pielea albă şi părul negru, ciufulit, cu şuviţe de culoarea aramei. Purta o redingotă de marinar, cusută cu fir de brocart argintiu, pantaloni negri şi cizme de piele de aceeaşi culoare. Toate croite impecabil. Faţa îi era şi ea deosebit de rafinată. Ochii îi luceau mari şi cenuşii — exact ca nuanţa mării în furtună, iar linia dură a maxilarului era îmblânzită de o umbră de zâmbet. Wren nici n-ar fi observat-o, dacă nu s-ar fi holbat atât de intens la buzele lui.

În timp ce se aflau la o oarecare distanţă, în curte, fetei i se năzări c-ar trebui să spună ceva.

— Bună dimi — seara — bună — salut!

Cuvintele îi ieşiră într-un şuierat, cu răsuflarea întretăiată. Mai încercă o dată.

— Îmi pare rău de întârziere. Am pierdut complet noţiunea…

— Nu e nevoie să te scuzi, floricica mea.

Wren clipi, dar gura lui Ansel nu se mişcase. Acesta se… uita pur şi simplu fix la ea.

Un bărbat mult mai plăpând ieşi din spatele lui. Părea un lăstar în comparaţie cu stejarul falnic de lângă el — cu faţă de porţelan, un nas delicat şi o gură mare, zâmbitoare.

— Ca-ntotdeauna, aşteptarea a meritat.

Îşi învârti mâna, în timp ce se înclina, iar şuviţele blonde şi dese îi căzură peste ochi.

Entuziasmul lui Wren se topi. Înclină capul, mascându-şi dezamăgirea cu o plecăciune.

— Eşti prea bun.

Adevăratul prinţ Ansel îi oferi braţul şi Wren se grăbi să-l apuce, ignorând privirea furtunoasă a însoţitorului lui, în timp ce trecea pe lângă el.

Se plimbară prin grădina de trandafiri, cu tufe colorate şi miros îmbătător.

— Pari puţin tulburată în după-amiaza asta, floricica mea. Sper că prezenţa permanentă a gărzii mele nu te deranjează prea tare.

Ansel îşi dădu capul pe spate, îndepărtându-şi părul de pe faţă.

— Ştii, am deplină încredere în curtea de la Anadown. Cei de la palat au fost mai mult decât primitori din momentul în care am sosit, dar mă tem că fratele meu insistă în legătură cu garda personală. Iar noi îl ştim pe căpitanul Tor Iversen de atâta timp, încât practic face parte din familie. Din fericire, nu e un tip prea vorbăreţ. Se integrează perfect în peisaj.

Wren era prea stânjenită ca să privească peste umăr. Poate că Ansel nu-i observase greşeala, dar soldatul văzuse clar cum fata salivase la vederea lui, în cel mai mic şi chinuitor detaliu.

— E în regulă, făcu ea un gest spre gărzile palatului postate în cel mai îndepărtat colţ al grădinii. Sunt obişnuită cu compania discretă.

— Păi, o comoară atât de preţioasă ca tine trebuie să aibă un păzitor, replică Ansel cu ceea ce Wren bănui că se voia a fi un compliment. Ştii, fratele meu a fost convins mult timp că există cel puţin zece indivizi dornici să-l omoare, în orice moment al zilei, chicoti el. Alarik îşi ţine cei mai de încredere soldaţi foarte aproape, tot timpul, mai ales la cinele de familie. Sora mea are un temperament imprevizibil.

Alarik. Pe Wren o străbătu un fior de groază. Exista un singur Alarik de spiță regală cunoscut în toată Eana, și nu pentru bunătatea lui. Alarik Felsing era temutul conducător al regatului de gheață Gevra de pe Continentul de Nord; un tânăr rege sălbatic, ce conducea prin forță brută și cruzime fără margini.

O, nu.

— Stai jos, floricica mea. Nu arăți prea bine.

Ajunseseră la o masă așezată în mijlocul grădinii. Pe ea îi așteptau un platou cu sendvișuri micuțe cu castraveți și tarte cu fructe, dar și un ceainic aburind cu ceai de mentă.

Tor se postase lângă o tufă înaltă de trandafiri galbeni, de unde putea supraveghea toată grădina și, în spate, pădurile din Eshlinn. Wren se străduia să nu se uite la el, dar nu-și putea stăpâni privirea trădătoare. În acel moment observă ceea ce ratase prima dată — sabia impresionantă. Mânerul era din cristal mat și strălucea ca un țurțure de gheață în lumina soarelui. Teaca era de un albastru indigo și lucrată cu argint — aceleași culori ca ale uniformei.

Culorile Gevrei.

Acum chiar că începea să se simtă rău. Se clătină pe picioare și brațul lui Tor țâșni s-o sprijine.

— Rose?

De pe cealaltă parte a mesei, fața lui Ansel se încruntă de îngrijorare.

— Te simți bine?

Wren ignoră brațul soldatului și se cufundă în scaun.

— E doar puțin cam cald, nimic altceva.

Ansel dădu din cap în cunoștință de cauză.

— Știu că primăvara e blândă aici, dar, crescând în Gevra, aceste după-

amiezi călduțe mi se par toride ca în deșert.

— Atunci te sfătuiesc să stai departe de Ganyeve. Te-ai topi ca o lumânare, zise Wren absentă.

El ridică din sprâncene.

— N-ai spus că n-ai fost niciodată în afara capitalei?

— Așa am auzit, adăugă ea în grabă. Și dacă ajută cumva, azi e mai cald decât mă așteptam.

Se uită la Tor, apoi râse stângaci.

— Mă rog, ia să vedem ce avem aici!

În mijlocul mesei se afla o cutie cu ornamente plină de piese mici din lemn. Ansel se aplecă spre ea.

— M-am gândit că în loc să mă fac iar de râs la șah, poate ți-ar plăcea să încercăm un puzzle. Ce noroc că amândurora ne plac jocurile de societate!

— Ah, distracție moderată, organizată, zise ea luând ceașca de ceai. Favorita mea.

— Tartă cu căpșune? o tentă Ansel, luând una pentru el.

Clătină din cap în timp ce sorbea, încercând să înțeleagă de ce Dumnezeului se hotărâse sora ei să curteze un prinț gevran dintre toți prinții buni de însurătoare.

— Vrei să te păstrezi frumoasă și suplă, înțeleg, mai zise el aprobator.

Deci, treaba asta chiar nu-i plăcea. Prinț sau nu, nu avea niciun drept să-și dea cu părerea despre ce mânca ea. Wren întinse mâna și-și vârî o tartă întreagă în gură.

— MMM-AM RĂZGÂNDITT, zise ea, cu firimituri zburându-i de pe buze. MMM, DELIȘIOOOZ!

Ochii de un albastru-deschis ai prinţului se făcură mari.

Wren mestecă zgomotos, apoi pescui o piesă de puzzle din cutie şi o aşeză între ei. O pată de alb.

— Dar şi o femeie ce-şi satisface apetitul poate fi la fel de atrăgătoare, replică Ansel, luând şi el o piesă şi lipind-o de a ei. Ah! Ce început promiţător!

Wren înghiţi cu greu şi-şi şterse crema de pe buze.

— Nu mi-ar plăcea să-ţi stric cheful.

— Imposibil.

Ansel puse o piesă în colţ. O pată de gri. Wren scotoci prin cutia de lemn, căutând alta. Cum de putea fi deja atât de plictisitor?

— Mă distrez mai mult ca nicicând în ultimele luni, zise prinţul, cu un zâmbet timid.

Fata trebui să admită că avea dinţi frumoşi, chiar dacă prea albi.

— Nu sunt obişnuit cu o companie atât de fermecătoare. Cu fiecare zi ce trece sunt din ce în ce mai recunoscător Umbrei Regelui pentru că şi-a deschis porţile palatului pentru a mă primi.

— Cred că vrei să spui porţile palatului meu.

Apoi apăsă două pete gri lipindu-le, în timp ce-şi imagina dulcele trosnet al gâtului lui Willem Rathborne. Ce legătură putea avea acesta cu poporul însetat de sânge din Gevra?

— Da, mă rog, cu siguranţă că s-a ocupat de el cu multă grijă. Mai ales după ce s-a întâmplat cu părinţii tăi…

Ansel se scărpină la ceafă, cu multă tristeţe în ochi.

— Ce împrejurări îngrozitoare! Să fie omorâţi chiar în casa lor şi apoi tot acel război oribil ce-a urmat. Probabil că te simţi foarte recunoscătoare faţă de

Umbra Regelui care te-a luat în grija sa.

Wren se străduia să-şi controleze expresia feţei. Păstrează-ţi cumpătul, pitulicea mea, o avertiza vocea lui Banba în minte. Chiar dacă simţi că arzi de vie.

Povestea părinţilor ei era pe cât de tragică, pe-atât de romantică, iar moartea lor prematură stârnea ecouri şi în cele mai îndepărtate colţuri ale Eanei. Faptul că se îndrăgostise de rege ar fi trebuit s-o facă să se teamă pentru viaţa ei pe mama lui Wren, dar vărsările de sânge din vremea Războiului Protectorului trecuseră de mult în acel moment — şi, oricum, tatăl ei nu-i urâse pe vrăjitori ca înaintaşii lui. Altfel, cum ar fi putut să se îndrăgostească de o vrăjitoare? Banba spunea că speranţa o făcuse pe Lillith Greenrock să-şi deschidă sufletul spre un Valhart — posibilitatea unui regat în sfârşit unit printr-o căsătorie între două spiţe aflate de multă vreme în război. Şi visul la un copil care ar fi fost descendentul Protectorului, dar şi al vrăjitoarelor ar fi întrupat, într-o bună zi, o promisiune a păcii.

Însă Lillith fusese omorâtă imediat după ce născuse şi toată acea speranţă murise odată cu ea. Regele Keir fusese găsit otrăvit în dormitorul lui la puţin timp după aceea. Willem Rathborne jurase că o vrăjitoare geloasă de la palat fusese vinovată — o moaşă care nu putuse suporta ideea uneia din stirpea ei măritată cu un Valhart — afirmaţie susţinută de câţiva martori care o văzuseră fugind peste Râul Limbă Argintie, la puţină vreme după aceea.

Povestea lui Rathborne conţinea o jumătate de adevăr foarte inteligent expusă. Moaşa era, într-adevăr, o vrăjitoare vindecătoare. Şi fugise în grabă peste Râul Limbă Argintie, dar nu dintr-un sentiment de vinovăţie. Ci pentru a salva o viaţă. Gărzile palatului care-o văzuseră dispărând nu observaseră pachetelul ce scâncea înfăşat în braţele ei.

Vorbeau doar despre cel lăsat în urmă.

Povestea bietei prinţese orfane Rose şi a părinţilor ei măcelăriţi îi ajunsese Umbrei Regelui ca să pornească Războiul lui Lillith, o bătălie sângeroasă şi zadarnică, menită să termine ce începuse Protectorul cu o mie de ani în urmă. Eliminarea ultimilor vrăjitori din Eana. Aproape toţi — Fermecători şi Vindecători, Furtunoşi şi Războinici, chiar şi Clarvăzători — fuseseră

măcelăriţi în câteva săptămâni la ordinele lui. Cei câţiva supravieţuitori norocoşi se stabiliseră într-o aşezare bătută de vânturi de pe coastă, în vest, pe care au numit-o Ortha, după numele ultimei regine-vrăjitoare.

Şi în toţi acei ani ce trecuseră de-atunci, nimeni — nici Willem Rathborne, nici chiar Rose însăşi — nu ştiuseră nimic despre cealaltă geamănă. Fata ce moştenise darul mamei lor. Fata ce se întorsese după atâta timp ca să revendice regatul în numele vrăjitoarelor.

Erau multe în joc, dincolo de mândrie, dar Wren nu se putu abţine.

— Willem a fost doar sfătuitorul tatălui meu.

Jap! Altă piesă de puzzle.

— Aşa că mai degrabă eu sunt cea care l-a luat în grijă pe el.

Ansel se încruntă.

— Dar erai doar un bebeluş.

— Lucru şi mai impresionant. Nu?

Wren aruncă încă o privire furişă spre Tor. Se uita spre copacii din depărtare, dar, după sprânceana încruntată, se vedea clar că trage cu urechea. Îşi împleti mâinile sub bărbie.

— Dar hai să nu mai vorbim despre părinţi ucişi cu brutalitate. O să ne stricăm după-amiaza.

Ansel roşi.

— Mă tem că am abordat un subiect nepotrivit, floricica mea. Te rog să mă ierţi.

Se întinse peste masă şi Wren, pentru că se dădea drept Rose, nu avu încotro decât să-i ia mâna. Umezeala acesteia trăda nervozitatea prinţului, dar Wren se prefăcu că nu observă.

— Totul este iertat.

Luă apoi încă trei piese din cutie și le potrivi la locul lor… Jap! Jap! Jap! Piesele cenușii se împreunară cu cele albe.

— Ar fi trebuit să mă gândesc că vei fi o campioană și la puzzle, zise Ansel admirativ. De-abia pot ține pasul cu tine.

Te rog, încearcă, gândi Wren, luând o altă piesă. Poate plictiseala asta enormă se va sfârși mai repede.

Zumzetul unui bondar le întrerupse conversația. Ansel țipă sărind în picioare, cu ceașca de ceai zburând prin aer. Wren se întinse fără să se gândească, agățând-o cu degetul mic cu o fracțiune de secundă înainte să se zdrobească de pământ.

— O, impresionant! gâfâi prințul. Mai ales după ce la ultima noastră întâlnire ai răsturnat din greșeală tabla de șah. Nu-i așa, Tor?

Acesta zâmbi convențional.

— Frumoasă mișcare, Înălțimea Voastră.

Wren își reținu un geamăt. Sigur că sora ei era o neîndemânatică.

— Mai degrabă una norocoasă, zise ea, punând cu grijă ceașca înapoi pe masă.

Când se uită în sus, încremeni. O umbră albă țâșnise din tufele de trandafiri, îndreptându-se direct spre ea.

— Pe toți crapii putrezi! strigă ea, dându-se în spate și sărind peste scaun.

— Elske! Jos! bubui comanda lui Tor ca un tunet.

Se repezi spre umbra albă, care se dovedi a fi o lupoaică adultă, și-și înfășură brațul în jurul ei, înainte ca aceasta să poată sări pe masă.

— Ți-am spus să controlezi fiara aia, Tor! țipă Ansel. Ai înspăimântat-o de

moarte pe prințesă!

— Voia doar să vă protejeze, Înălțimea Voastră.

Scărpină lupoaica după urechi și ea îi linse fața. Wren nu învinuia lupoaica câtuși de puțin.

— Elske n-ar face rău nici unei muște, dacă nu-i dau eu comanda.

— Chiar și așa. Acesta nu e un loc de joacă pentru lupoaică, Tor. Trebuie legată în lanț. N-ar trebui să-ți amintesc tocmai ție că în Gevra antrenăm fiarele să fie soldați, nu animale de companie.

Ansel o ajută pe Wren să se ridice în picioare, punându-i un braț protector în jurul taliei.

— N-ai de ce să te temi, floricica mea. M-aș arunca între tine și cea mai nemiloasă fiară, dac-ar fi nevoie.

Cu excepția bondarului zumzăitor, observă Wren.

Tor se ridică, încă încordat. Wren observă că se simțise jignit de vorbele lui Ansel, dar se abținuse, ca să-și protejeze lupoaica. În ciuda a tot ce spusese prințul, Elske era, evident, un animal de companie.

Se desprinse din îmbrățișarea lui Ansel. Nu mai văzuse niciodată un lup și chiar o impresiona. Îngenunche ca să se uite mai bine. Blana lui Elske era de culoarea zăpezii proaspăt căzute și avea ochii de culoarea ghețarilor.

— Bună, fetițo, gânguri ea.

Elske clipi din ochii ei strălucitori, apoi își lăsă capul în poala fetei, începând să-i morfolească rochia.

Ansel își drese vocea.

— Draga mea, puzzle-ul nostru.

— Poate aștepta.

Wren își cufundă obrazul în blana lupoaicei. Mirosea a pin sălbatic și a aventură.

— Ești o frumusețe, murmură ea, scărpinând-o între urechi.

— Elske nu e de obicei atât de prietenoasă cu străinii.

Fata simți privirea soldatului în creștet și în vocea lui auzi o notă de curiozitate.

— Mai ales cu cei din țara asta.

— E o prințesă.

Wren își înălță capul și se uită în ochii lui. Pentru o clipă se simți absolut năucită.

— Prințesele trag la prințese.

— OK, prințul acesta își cheamă prințesa, îi aminti Ansel bătând darabana pe masă. Vino, floricica mea. Să ne îndreptăm împreună spre apoteoticul final al acestui puzzle.

Tor fluieră ascuțit. Elske își înălță capul din poala lui Wren și păși silențios spre stăpânul ei. Wren se ridică în picioare și se întoarse la masă, cu cheful unui prizonier ce se îndreaptă spre știreang.

Cu o iuțeală uimitoare, Ansel reîncepu s-o plictisească de moarte. Ea își folosi toată energia rămasă pentru a încheia acel puzzle blestemat și, odată cu el, întâlnirea lor. Începând din acea zi, trebuia să găsească o cale pentru a înlătura orice viitoare întrevedere cu prințul din programul lui Chapman. În caz contrar, risca să moară de plictiseală acută chiar înainte de încoronare. Piesele albe și gri se transformară încet în niște fortărețe cu turnuri tăiate în inima unui lanț muntos înghețat. Nici urmă de soare deasupra, doar o fâșie nesfârșită de cer alb.

— Palatul Grinstad, exclamă Ansel triumfător, așezând ultima piesă.

Un ultim jap! completă imaginea.

— Odată căsătoriți, floricica mea, acolo o să ne petrecem verile.

Inima fetei tresăltă dureros. Se holbă la prinț, de-a dreptul oripilată.

Ansel își roti capul.

— Ce este? Un alt bondar? Unde?

Wren se prefăcu că tușește pentru a-și ascunde grimasa, dar nu-și putu stăpâni tremurul violent ce-i străbătu corpul. De ce avea Rose o astfel de bătaie de joc de logodnic? Și de ce unul venit tocmai din Gevra? Cu cât se gândea mai mult la asta, cu atât se simțea mai tulburată.

— Rose? o întrebă Ansel îngrijorat. Te simți bine?

— Doar mă gândeam la nunta noastră, răspunse Wren vlăguită. Uneori mă simt atât de emoționată, încât mă tem că-mi vine să vomit.

Surâsul larg al lui Ansel îi dezvălui toți dinții de culoarea perlei.

— Trebuie să recunosc că ideea că în curând vei fi soția mea îmi provoacă și mie fluturi în stomac.

Wren expiră cu un zâmbet. Ea nu simțea niciun fluture nicăieri. Doar scorpioni care, în clipa aceea, o mâncau de vie pe dinăuntru. Spre ușurarea ei, Chapman apăru imediat s-o culeagă, cu prețiosul lui program sub braț. Fata își luă la revedere de la prințul Ansel, aruncând o ultimă privire pe furiș spre garda lui, înainte de a-l urma pe Chapman în palat.

— Vreau să vorbesc cu Willem imediat!

Chapman clipi spre ea alarmat.

— Umbra Regelui nu primește vizitatori și cu atât mai puțin pe cei fără programare!

— Atunci fă-mi programare.

— Și-o să-mi crească și aripi în timp ce-o fac? o luă el peste picior.

Wren îl săgetă cu privirea.

— Spune-i, te rog, Umbrei Regelui că vreau să vorbesc cu el urgent despre nunta mea cu prințul Ansel. Am câteva idei.

Chapman o apostrofă cu degetul.

— O fată cu prea multe idei în cap nu e destul de ocupată. Și, oricum, azi nu e bine. Trebuie să mergi să călărești cu Celeste peste o oră.

Se opri la baza turnului de est.

— Du-te sus și schimbă-te. O să trimit vorbă la grajduri să pregătească șaua și calul.

Wren se strâmbă. Celeste era cea mai bună prietenă a lui Rose. Fiica nepreţuitului medic al lui Rathborne, Hector Pegasi, crescuse la palat împreună cu Rose, cele două devenind repede inseparabile. Celeste urma să fie cel mai greu de păcălit și, după tot ce se întâmplase, Wren își dădu seama că nu era deloc pregătită să încerce.

— Nu e nevoie, zise ea, urcând scările. Mă tem că va trebui să anulăm. Am o durere de cap îngrozitoare.

Durerea de cap avea și un nume: Ansel. Doar nu venise atâta drum până la palat să-și trădeze sora și să-i fure existența pentru a sfârși împărţindu-și coroana cu un prinț obsedat de puzzle-uri, venit tocmai din Gevra. În decursul acelei după-amiezi petrecute în Anadawn un lucru devenise extrem și inevitabil de clar: mai bine se lăsa mâncată de Elske decât să se mărite cu tipul ăla — sau cu oricare altul — pentru tot restul vieții ei.

Rose

Capitolul 8

Neavând încotro, Rose îl urmă pe bandit în adâncurile peșterii. Când locul se lărgi, dădură peste o grămadă de provizii ascunse sub un bolovan.

— Ce noroc. Totul e încă aici.

Shen luă un sac de piele, din care scoase două mere și o bucată crocantă de pâine.

— Și fără insecte înăuntru, de data asta!

Lui Rose îi chioră stomacul. Între timp, i se făcuse atât de foame că nu-i mai păsa că pâinea începuse să se usuce, iar merele erau mici și fără zeamă. Shen mai scoase și niște bucăți de carne uscată și mușcă dintr-una cu lăcomie.

— Carnea de miel e favorita mea. Are gust grozav și ține o veșnicie.

Îi întinse și ei una.

— Mă surprinde că n-ai zis că e de miel de deșert.

Rose ținu carnea între degetul mare și arătător, examinând-o.

— Când spui că ține o veșnicie, de cât timp mai exact putrezește bucata asta de carne în sacul ăla?

— Ia o gură măcar.

Ea ciuguli puțin.

— Tare, dar… foarte aromată, trebuie să recunosc. Totuşi, nu cred că o voi comanda bucătarilor din Anadawn prea curând.

Faţa i se întunecă brusc.

— O, bucătarii. Cred că le e dor de mine. De multe ori după-amiaza cobor la bucătărie să gust cea mai nouă creaţie a lui Cam. E cel mai grozav cofetar. Mereu încearcă noi rețete. În ultima vreme lucra la o prăjitură gevrană cu înghețată și, of, ce bătăi de cap îi mai dădea.

Zâmbi acestei amintiri. Unele dintre cele mai fericite zile ale ei în Anadawn şi le petrecuse în acele bucătării încălzite, râzând ore în şir cu Cam şi Celeste. Noaptea, în pat, părul îi mirosea adesea a zahăr pudră şi adormea visând la mirodenii dulci din sate îndepărtate.

— O să-i dea el de cap. Întotdeauna se descurcă.

Shen se încruntă.

— Mă surprinde că gevranii au deserturi. Bruta lor de rege nu urăşte totul şi pe toată lumea?

— Ai grijă cum vorbeşti, zise Rose, scuturându-se de amintire. Sunt logodită cu fratele brutei aceleia de rege.

Tânărul scuipă afară o îmbucătură de carne.

— Eşti LOGODITĂ?

— Dumnezeule! Calmează-te, tâlharule. Normal că sunt logodită.

Rose îşi aruncă, uşor frustrată, părul încâlcit pe spate. Măcar de-ar avea o perie cu ea să-l facă să strălucească!

— Chiar mă crezi atât de neatrăgătoare?

Shen se uită la ea de parcă era pe cale să leşine. Se lăsă uşor la pământ.

— Sunt prinţesă, continuă ea, netezindu-şi cămaşa de noapte boţită pentru

totdeauna. Asta facem noi, încheiem alianțe cu alte națiii pentru binele poporului nostru.

Rose știa de mult că tinerețea și frumusețea sunt adevăratele sale arme. Willem o învățase asta de mică. Îi planificase logodna din vreme, scotocind după potențiali candidați ce urmau să fie potriviți pentru ea și pentru regatul ei, pregătind-o pentru ziua în care se va mărita pentru binele suprem al Eanei, având un consort puternic lângă ea, care s-o ajute să domnească.

— Stai puțin, Shen încă încerca să înțeleagă. Cu cine mai exact o să te măriți?

— Cu prințul Ansel Felsing, fratele regelui din Gevra.

Fata se cocoță pe un bolovan, savurând încruntarea tânărului. Chiar dacă nu prea înțelegea de ce, simțea că îl învinsese de data asta.

— Sunt foarte norocoasă cu o astfel de logodnă.

Zâmbi pentru sine, gândindu-se la prinț. La felul în care ochii lui albaștri se măreau de fiecare dată când se uita la ea — de parcă ar fi fost cea mai frumoasă femeie din lume. Lui Rose îi plăcuse căldura lui sufletească la prima întâlnire și grija cu care o ținuse de mână, punându-i întrebări despre copilărie și râzând la glumele ei. Bănuise încă din scrisorile lui că vor fi compatibili, dar acum, că se întâlniseră, în sfârșit, în persoană, își putea imagina o viață destul de frumoasă împreună.

— Nu știam nici măcar că regele are un frate, zise Shen. De ce nu te măriți cu Alarik?

— Pentru că sunt îndrăgostită de Ansel, replică Rose aprig. Prințul e și el foarte râvnit. Și, oricum, Alarik a dat de înțeles că nu-și caută soție. Are alte treburi pe cap.

— Cum ar fi războiul, fără îndoială.

Rose îl ignoră.

— Cu faimoasa armată din Gevra la dispoziția mea, Eana va deveni mai puternică decât a fost vreodată.

Îl văzu pe Shen agitându-se și se bucură ca o pisică la oala cu smântână. Se părea că regretă, în sfârșit, faptul că o răpise.

— Iar eu și Ansel vom trăi fericiți până la adânci bătrâneți.

Shen lovi cu piciorul în pământ, stârnind un nor de praf auriu.

— Pari foarte sigură de toate astea.

— Din momentul în care l-am întâlnit, am știut că am fost meniți să fim împreună.

— Ai întâlnit măcar și alți bărbați?

— Normal că da, brută ce ești! Nu sunt atât de încuiată pe cât crezi tu.

— Numește pe cineva întâlnit în afara zidurilor palatului. Și nu inventa pur și simplu un nume.

Rose îi aruncă o privire otrăvită.

— Marino Pegasi, zise ea formal. Și te asigur că e la fel de real ca disprețul meu pentru tine. Marino e fratele celei mai bune prietene ale mele, Celeste. Un navigator și negustor bogat și, în plus, destul de arătos.

Shen pufni.

— Și ce treabă are chestia asta?

— Ei bine, dacă eram genul care să se îndrăgostească fără motiv, cum sugerezi tu, cu siguranță m-aș fi îndrăgostit de Marino doar pentru că arată bine.

Coborî apoi vocea, ca și când ar fi vrut să-i spună un secret.

— Cred că multe femei au făcut-o deja. Celeste le-a văzut în Golful Iadeșului făcând paradă de-a lungul docului îmbrăcate în cele mai bune rochii, în așteptarea corabiei lui. Și asta o enervează cumplit, bineînțeles.

— Sunt sigur că lui, pe de altă parte, îi place asta destul de mult, replică Shen gânditor. Dar noi nu vorbim despre acest Marino, visul oricărei femei. Vorbim despre prinţul tău.

— Te asigur că Ansel are multe calităţi.

Rose zâmbi amintindu-şi ochii lui albaştri strălucitori şi genele lungi.

— În primul rând, e foarte manierat, zise ea cu subînţeles. Şi înţelege ce înseamnă să fii de sânge regal. Să creşti cu o sută de perechi de ochi îndreptaţi asupra ta în permanenţă. Să te simţi singur, chiar şi atunci când eşti înconjurat de oameni. Ţine foarte mult la mine. Nu-mi pot imagina c-aş mai putea întâlni pe cineva care să mă adore în felul acela. Şi mai şi pierde cu graţie la şah.

Shen era enervant de tăcut, aşteptând urmarea. Rose se încruntă, încercând să-şi dea seama ce-i mai plăcea la Ansel.

— Părul îi străluceşte în soare ca aurul. Şi… şi se îmbracă impecabil.

— Hmm, fu tot ce spuse Shen.

Ea scăpă un oftat.

— Nu că mi-ar păsa ce crezi, dar ce ştii tu despre iubire, Shen Lo?

— Clar că nu atât de multe ca tine, prinţesă.

Se întoarse.

— Cele mai calde urări pentru mire şi mireasă, murmură pentru sine, în timp ce măsura cu pasul peştera. Gevra… Gevra… Baftă mare, Wren.

Rose ciuli urechile.

— Cine e Wren?

El se răsuci.

— Shen, făcu el repede. Am zis: Baftă mare, Shen.

— Ți-e frică, banditule? jubilă Rose. La urma urmei, nu e ușor să te lupți de unul singur cu întreaga oaste din Gevra.

El o privi de sus, cu un mic rânjet pe buze.

— Bănuiesc că n-ar rezista nici măcar o zi în deșert. S-ar topi cu siguranță.

Exasperată de îngâmfarea lui, Rose aruncă bucata de carne spre el.

— Ia-ți înapoi carnea de miel stricată. N-o mai vreau.

Shen o prinse cu ușurință.

— Îmi rămâne mie mai multă, zise el, îndesându-și-o în gură. Poate c-am fost prea drăguț vrând s-o împart cu tine. Noi doi nu suntem prieteni. Ar fi bine să ții minte treaba asta.

— Tu însuți ai tendința să uiți, Shen Lo cel din deșert.

Cuvintele ei erau pline de batjocură.

— Poate că în acest moment depind de tine, dar ar fi bine să-ți amintești care dintre noi deține cu adevărat puterea.

Îl fixă atât de intens, încât el își feri privirea.

Apoi începu să scotocească prin sacul cu provizii.

— Trebuie să dormim. E prea cald să mergem călare.

Îi aruncă un obiect ce părea a fi o pătură zdrențuită.

Rose o azvârli cât colo.

— Ce-ar trebui să fie asta?

— Salteaua, domnița mea, zise el cu o plecăciune exagerată.

— Înălțimea Voastră, vrei să spui, îl corectă ea. Și eu nu dorm pe un morman de zdrențe!

— Aveți de ales între a dormi pe zdrențele astea sau pe jos, în peșteră, Înălțimea Voastră.

Rose era sigură că nimeni nu-i rostise vreodată titlul cu atâta dispreț, dar descoperi că nu-i mai păsa. Își drese glasul.

— Și unde se presupune că ar trebui să-mi pun capul?

— Alege orice loc vrei din peșteră. Eu o să merg acolo.

Își desfăcu pătura. Un păianjen sări din ea. Rose se dădu înapoi cu un țipăt.

Nu putea să doarmă lângă acel bandit; ar fi fost cu totul nepotrivit. Dar nu voia să stea nici prea departe. Nu putea rămâne singură într-o peșteră acoperită cu acele simboluri vrăjitorești.

— Iar eu o să mă așez… acolo.

Își desfăcu pătura de cealaltă parte a bolovanului. Semnele vrăjitoarelor o fixau de pe pereți. Se înfioră și se ridică din nou.

— De fapt, o să vin aici.

Se dădu puțin înapoi ca să-l poată vedea pe Shen, păstrând însă o distanță de câțiva metri între ei. În acel moment se simți recunoscătoare pentru pătură. Împuțită și aspră, era totuși o învelitoare bună.

— Somn ușor, prințesă, zise Shen căscând.

Rose nu avea nicio intenție să doarmă. Urma să aștepte până când el adormea, apoi îi va lua calul și se va întoarce în Anadawn, lăsându-l baltă cu pâinea lui uscată și cu carnea lui de miel ațoasă. Vedea în minte harta Eanei, cu deșertul mișcător, auriu și vast în centru. Nu-l știa în felul în care-l cunoștea banditul, dar dacă alegea o direcție și călărea îndeajuns de mult, știa că, într-un târziu, va reuși să-l străbată.

Se aşeză pe o parte, căscând şi întinzându-se teatral. O să folosească acest răgaz pentru a se calma şi a gândi la rece, îşi spuse, în timp ce închidea ochii şi murmura uşor melodia valsului ei favorit din Eana, imaginându-se dansând cu dragul de Ansel. Pas, alunecare, piruetă… Ignoră chicotitul lui Shen de cealaltă parte a peşterii. O să adoarmă cât ai zice peşte şi atunci ea va pleca înapoi la palatul căruia îi aparţinea. Murmurul i se stinse… Pas, alunecare, piruetă, încă un vals imaginar şi Shen va fi adormit cu siguranţă… Pas, alunecare, piruetă…

***

Rose se trezi brusc. Peştera era luminată de raze prăfoase în nuanţe roz şi portocalii, ceea ce însemna că undeva, afară, soarele apunea.

Trecuseră ore întregi.

O, Doamne!

Probabil fusese mult mai obosită decât crezuse. Dar asta nu era o scuză. Aproape îşi irosise singura ocazie de evadare…

Din fericire, sforăitul lui Shen răsuna în toată acea mică peşteră. Tâlharul dormea încă buştean.

Sunt proastă, dar măcar am noroc.

Se ridică în patru labe, apoi în picioare. În timp ce se furişa pe lângă tâlharul adormit, observă că acesta îşi dăduse jos încălţările. Doar un nebun s-ar fi aventurat în deşert desculţ. Se aplecă, apoi se opri la jumătatea gestului. Urma să-i ia calul. Ar fi fost prea crud să-l lase să rătăcească prin deşert în picioarele goale. A-i lăsa încălţările era un gest demn de-o regină, decise ea. Cruţându-i astfel şi viaţa. Un târg cinstit pentru un cal bun.

Storm dormea lângă intrarea în peşteră.

— Trezește-te, șopti fata în urechea ei.

Iapa pufni, dar nu se trezi. Rose o împunse în coastă. Storm deschise ochii. Necheză alarmată.

— Șșșt, șșșt, nu te speria! șuieră Rose. Mă cunoști, nu? Sunt prințesa ta.

Storm necheză și mai tare.

— Te-am privit cum te gândești dacă să-mi iei cizmele sau nu, se auzi o voce din spatele ei.

Inima lui Rose se opri în loc.

— Trebuie să admit că m-a surprins faptul că mi le-ai lăsat. Ce politicos din partea ta! Dar știi ce nu e deloc politicos? Furtul de cai.

— Nici răpirea, replică Rose. Și chiar nu mă poți acuza că încercam să evadez.

Se uită afară la deșert, unde nisipul se ondula ca valurile unei mări aurii.

— Deci chiar încercai să-mi furi calul și să fugi în timp ce dormeam.

— Te înșeli asupra unui aspect esențial.

Fata se întoarse să-l săgeteze cu privirea.

— În curând voi fi regina acestui ținut. Nu am nevoie să fur nimic.

— Voi, ăștia din neamul Valhart, aveți tendința enervantă să luați tot ce aveți chef și apoi să pretindeți că vă aparține.

— Eu sunt Eana, îi aminti ea. Și Eana e a mea. N-aș putea să fur ceva din propria mea țară, așa cum n-aș putea să-mi fur propria căciulă.

— Da, da, e așa cum spui. Totul îți aparține. Cu excepția acestui cal. Care e al meu.

Shen fluieră și Storm se ridică instantaneu în picioare. Cu o mișcare fluidă, încălecă și se întoarse spre Rose, coborându-și privirea către ea.

— Deci? Vii?

Ea se încruntă. Amândoi erau conștienți că, rămânând în peșteră, avea să moară. Și nici nu putea străbate deșertul pe jos.

— Încotro?

— O să afli când ajungem la destinație.

— Ăsta nu prea poate fi numit un compromis.

Shen râse leneș.

— Eu sunt cel de pe cal. Nu am nevoie de compromisuri.

Fata se încruntă și mai tare.

— Poate o să-ți servesc aceeași replică când te vei trezi în temnițele din Anadawn.

— Ei bine, având în vedere că momentan nu ne aflăm acolo, nu trebuie să-mi fac griji, nu?

Plescăi din buze și Storm începu să se îndepărteze încetișor de peșteri. Se uită peste umăr, cu ochii lui căprui topiți în lumina apusului.

— Ultima șansă să mi te alături.

Rose știa că ar fi mai în siguranță cu banditul decât singură în deșert. Și, bineînțeles, urmau să dea de vreun semn de civilizație în curând. Când o vor face, va sări de pe cal și va striga după ajutor și atunci, oh, atunci, lui Shen Lo îi va părea rău.

Așa că îl urmă.

— Să știi c-o să mă-ntorc pe tron. Și la iubitul meu.

— Nu în seara asta, prințesă, zise el, încetinind pasul calului.

Dar în curând, gândi Rose, urcând în șa.

— Știi ceva, continuă el, în timp ce Storm iuți ritmul, ești mai optimistă decât îmi închipuiam. Mai ales pentru o prințesă.

Rose se zgâi la el peste umăr.

— Câte prințese cunoști tu?

El râse și Rose simți cum vibrațiile din pieptul lui trecură direct prin ea. Inima îi tresări într-un fel deloc neplăcut.

— Ești și mai curajoasă decât îmi închipuiam. Sau, cel puțin, încerci să fii.

Vocea lui îi susura aproape de ureche, iar respirația lui o mângâia, caldă, pe piele. Fata înghiți în sec.

— Nu pot să nu te admir pentru asta.

— O, ce onoare să fiu admirată de un tâlhar lipsit de rușine, zise ea sec și, când el râse din nou, simți cum o străbate un nou val de căldură, care n-avea nimic de-a face cu temperatura de-afară. În plus, nici tu nu ești atât de îngrozitor pe cât mă așteptam.

— Asta înseamnă că mă găsești… suportabil?

Rose îi auzi zâmbetul în voce.

— Mi-ar plăcea de tine și mai mult, dacă m-ai duce acasă, pufni ea.

— Având în vedere că am stabilit deja de ce nu pot face asta, ce-ai spune dacă ți-aș promite că voi face restul călătoriei cât mai tolerabil cu putință?

Își coborî vocea, șoptind:

— Nu știi niciodată, prințesă, poate chiar o să te distrezi.

Dincolo de peșteri, crepusculul picta deșertul într-o vâlvătaie de culori, iar nisipurile mișcătoare străluceau ca un ocean de violet și aur. Nu avea frumusețea delicată a grădinilor îngrijite din Anadawn. Nici măcar frumusețea sălbatică a pădurilor din preajma palatului. Ci una tăioasă, feroce, care-i străpungea inima lui Rose, amintindu-i cât de mare era, de fapt, insula Eana și cât de puțin din ea văzuse până atunci.

— Cu siguranță că nu se va întâmpla așa ceva, zise ea, fericită că el nu putea vedea zâmbetul ce-i contrazicea vorbele.

Wren

Capitolul 9

Wren se uita pe geamul din turnul de est, încercând să-şi controleze furia. Chiar în spatele porţilor poleite cu aur, pe culmea unui deal ca o cocoaşă, se înălţa Cripta Protectorului — o construcţie extravagantă din marmură, cu un dom de sticlă. Fusese menit să fie un loc de închinare, un adăpost sigur împotriva vrăjitorilor despre care oamenii din Eana povesteau că-i chinuiseră ani întregi. În seara aceea, acolo atârna un bărbat spânzurat.

Fata nu-şi putea lua ochii de la el. Era un tâmplar din capitala ţinutului Eshlinn, după spusele lui Agnes. Servitoarea insistase să-i aducă cina în cameră, auzind de falsa ei durere de cap. Îi servise un adevărat ospăţ în camera legată de dormitorul lui Rose, acoperită din podea până-n tavan cu rafturi de cărţi aşezate în jurul unui mic birou pentru citit. Îi adusese friptură de raţă stropită cu sos de migdale şi rodie, legume cu unt şi cartofi gratinaţi şi, la final, o tartă cu mere proaspăt scoasă din cuptor.

Wren nu fusese capabilă să înghită nimic. Era prea obsedată de tâmplarul mort, care, după spusele servitoarei, fusese angajatul palatului, până când scaunul pe care lua micul-dejun Umbra Regelui se prăbuşise sub el, cu trei zile în urmă. Când gărzile găsiseră nişte semne ciudate sub perna scaunului, tâmplarul fusese târât la interogatoriu.

— Şi era vrăjitor? întrebase Wren, de-abia stăpânindu-se.

Agnes se mulţumise să ofteze.

— Ştii ce spune Umbra Regelui, iubire. Când vine vorba despre vrăjitori, e mai bine să iei toate măsurile de siguranţă.

Probabil că fata nu reușise să-și ascundă prea bine groaza, pentru că Agnes începuse s-o maseze pe spate cu mișcări circulare și blânde.

— Nu te mai gândi prea mult la asta, dacă nu poți face nimic. O să ai coșmaruri.

În secunda în care bătrâna ieșise din cameră, Wren aruncase pocalul în rafturile de cărți.

Tot blestematul ăsta de regat e un coșmar, ar fi voit să strige. Trăim cu toții într-un vis urât! Se întoarse în dormitor și răscoli măsuța de toaletă a lui Rose, răsturnând sticluțele de parfum pe podea. Aruncă peria de păr în nefericitul gardian care-și vârâse capul pe ușă ca să vadă ce se întâmplă, apoi azvârli toate inelele extravagante din colecția prințesei prin cameră, privindu-le lovind pereții, unul după altul.

Doar după acea se simți capabilă să stea jos și se forță să mănânce ceva. Trebuia să-și păstreze energia pentru săptămânile ce urmau și pentru orice alte surprize neplăcute i-ar mai fi rezervat Anadawn. Dacă Willem Rathborne plănuia să omoare și alți vrăjitori sub nasul ei, urma să-i fie din ce în ce mai greu să pretindă că e prințesa Rose.

În ciuda faptului că-i spusese lui Chapman că vrea să vorbească urgent cu Rathborne, Umbra Regelui era în continuare prea ocupat ca s-o primească. Wren era obișnuită să aștepte, dar asta nu însemna că în acest timp stătea cu mâinile în sân. În seara aceea, decât să facă gaură în covor mărșăluind agitată, se hotărî să găsească drumul până la odăile lui Rathborne, ca să vadă ce pune la cale. Avea ceva cunoștințe despre topografia palatului Anadawn, dar acum, că se găsea acolo, nesfârșitele culoare și turnulețele în spirală păreau toate la fel.

Pentru acea misiune nocturnă, îmbrăcă una dintre elegantele cămăși de noapte ale lui Rose. Era lungă și purpurie, iar mătasea nu scotea niciun zgomot când se mișca. O brățară scoasă din sertarul cu bijuterii fără fund al surorii ei o ajută să-și fixeze pumnalul în mânecă — pentru orice eventualitate. Cu un zâmbet sfios și o vrajă rapidă de adormire avu grijă de paznicii din turn.

Paşii ei răsunau pe podeaua din piatră, lumina lămpii ascunzând-o în umbră şi văpaie. Urcă pe scări spre al treilea etaj şi se îndreptă spre dormitorul regal, camera în care tatăl ei, regele Keir Valhart, fusese găsit otrăvit cu aproape optsprezece ani în urmă. Cameră pe care, de atunci, Willem Rathborne o revendicase pentru sine.

Portretele foştilor regi şi regine o priveau de pe pereţi — descendenţi ai Marelui Protector, defilând într-o galerie nesfârşită de sprâncene încruntate şi coroane aurite. Nu exista însă nicio urmă a regilor vrăjitori ce conduseseră Eana cu mult înaintea lor, ceea ce n-o mira prea tare pe Wren. Istoria aparţine învingătorilor şi la fel, după toate aparenţele, şi holurile în spirală ale Palatului Anadawn.

Când va deveni regină, toate astea se vor schimba. Portretul Eanei, prima vrăjitoare, şi a tuturor celor ce domniseră după ea vor atârna cu mândrie pe aceşti pereţi. Magia va fi celebrată, nu temută, şi în Anadawn orice vrăjitor va găsi un refugiu şi ceva de făcut, dacă de asta va avea nevoie.

În ultima lor zi împreună în Ortha, Wren şi Banba înotaseră spre stâncile ce ieşeau din mare, cu vântul şuierător biciuind în jurul lor, până când simţiseră că nu mai există decât ele două pe lume, îndreptându-se fără oprelişti spre un nou orizont.

— Aş rade din temelii întreaga lume pentru tine, pitulicea mea.

Bunica ei o trăsese aproape, cu mantia ei aspră lipită de obrazul fetei.

— Aş ucide o mie de oameni şi mai mult, doar ca să te feresc de rău, dar a venit timpul să te eliberez. Să te trimit acasă. O să deschizi acele porţi de aur pentru ai tăi? Pentru mine?

Banba o privise cu atâta încredere în ochi, încât Wren se simţise brusc foarte importantă. Banba nu era doar bunica ei, ci întreaga ei familie. Legătura ei cu ţinutul care o lăsase orfană. Aşa că spusese fără ezitare:

— Aş face orice pentru tine, Banba.

Şi vorbise serios.

Se descurcaseră cât putuseră de bine în Ortha, dar se săturaseră — cu toții — să trăiască la marginea lumii, împotmoliți în frig și umezeală, strigând în vânt ca să se facă auziți. Ascunzându-se sub stânci când furtuna răvășea coasta și uitându-se mereu în urmă, neștiind niciodată când ar putea fi descoperiți. Vrăjitorii meritau liniște sufletească. Meritau să trăiască într-un loc cu adevărat al lor. După o mie de ani de exil, Wren urma să le ureze bun-venit acasă.

— Fă tot posibilul să cucerești tronul, pitulicea mea. Eana te va ierta.

Banba potolise vântul cu o mișcare a încheieturii. O luase de mână pe Wren în timp ce se întorceau spre țărm.

— Și eu la fel.

Fata coti la capătul holului și se opri brusc. Pe toate algele mării! Fusese atât de pierdută în gânduri, încât era să treacă de dormitorul Umbrei Regelui. Doi soldați voinici făceau de gardă, de-o parte și de alta a ușilor de lemn.

— Hei! Cine se furișează acolo jos?

Fetei i se puse un nod în stomac. Era prea târziu să se întoarcă din drum — deja fusese descoperită. Își îndreptă umerii și încetini pașii.

— Bună seara, domnule. Îl căutam pe Willem.

Paznicul din dreapta, blond și pistruiat, cu barba de un roșu deschis, se uită întrebător la colegul lui.

— Umbra Regelui e puțin, hm, indispus în acest moment, Înălțimea Voastră.

Încurcătura lui îi stârni interesul.

— A, da?

Cel din stânga, cu părul negru, fața măslinie și cearcăne întunecate sub ochi, ridică dintr-o sprânceană.

— E îngrozitor de târziu să rătăciți singură prin palat, prințesă. E vreo

problemă?

— Am avut un coşmar.

Gărzile schimbară o nouă privire.

Wren se bosumflă.

— A fost groaznic.

Bărbosul cedă.

— Umbra Regelui de-abia a plecat. Ar fi bine să coborâţi la bucătării pentru un ceai de muşeţel. E bun pentru nervi, zice doamna mea.

Era scuza perfectă pentru ca Wren să se întoarcă şi s-o ia la sănătoasa, dar nu se putu abţine.

— Şi unde a plecat?

— În turnul de vest.

— Ralph, şuieră celălalt. Nu aveai voie să spui unde.

— Pe cinstea mea, Gilly, e prinţesa Rose.

— A, da, turnul de vest, zise Wren cu blândeţe. N-am mai fost pe-acolo de secole. E ceva ce-ar trebui să aflu?

Obrajii lui Ralph se făcură roşii ca barba.

— Nimic deosebit.

— Cu siguranţă nimic pentru care să-ţi faci tu griji, prinţesă, o asigură Gilly. Nu există nicio ameninţare care să treacă de zidurile palatului fără ştiinţa noastră.

Clipi scurt.

— Suntem cei mai buni din tot regatul. Nu-i aşa, Ralph?

Ralph scoase pieptul înainte.

— Nimic nu trece de noi, prinţesă.

Lui Wren îi era greu să rămână serioasă.

— Ei bine, mulţumesc Marelui Protector că voi doi, bravi soldaţi, aveţi totul sub control. Poate că, până la urmă, am să dorm buştean la noapte.

Gilly rânji cu toţi dinţii.

— Sper din tot sufletul. Ai nevoie de somnul de frumuseţe pentru nuntă.

— Noapte bună, domnilor. Continuaţi tot aşa.

Soldaţii lăsară capetele în jos.

— Noapte bună, prinţesă.

Fata se întoarse şi porni cu paşi mari pe coridor. În secunda în care coti, lăsă la o parte orice precauţie şi o luă la fugă. Când ajunse pe culoarul ce dădea spre turnul de vest, auzi rumoarea unei conversaţii îndepărtate. Scoase puţin nisip din săculeţ şi rosti una dintre incantaţiile pe care le ştia foarte bine.

— Din lut în praf, pe podeaua de piatră, paşii mei să nu facă zgomot, pe dată.

Nisipul dispăru în cădere, purtând cu el orice urmă a apropierii ei. Se ţinu în umbră, pe măsură ce se apropia.

— …şi nu sufla o vorbă nimănui despre vizitele mele nocturne aici, auzi o voce joasă şi ameninţătoare, care parcă i se lipi de piele.

Fata ştiu imediat, fără s-o mai fi auzit vreodată, cui aparţinea.

Lui Rathborne.

Prezenţa ucigaşului părinţilor ei îi stârni în trup un fior de spaimă. Se

pregătise să-l întâlnească pe acest om de când se ştia şi, totuşi, degetele începură să-i tremure şi pulsul îi bubui pe dată în urechi.

— N-o să-mi las treburile personale să alimenteze bârfele de la palat. S-a înţeles, Chapman?

— Da, domnule. Desigur, domnule, veni răspunsul piţigăiat şi tremurat al acestuia din urmă. Ca de obicei, puteţi conta pe absoluta mea discreţie.

Wren distinse doar umbra lui Rathborne acolo, în faţă. Era înalt şi slab ca un ţipar şi se foia cu o graţie tulburătoare. Lumina focului pâlpâia pe pielea lui palidă, prefăcându-i şuviţele de păr cărunt în ambră. Chapman mergea pe lângă el ca un şobolan de palat. Erau înconjuraţi de gărzi; câte una de fiecare parte şi două în spate.

— Voi patru aşteptaţi aici până mă întorc şi, dacă prind vreo vorbă scăpată în vânt, vă spânzur cu propriile şireturi de Cripta Protectorului.

Rathborne scoase repede o cheie de pe un şnur ce-i atârna la gât şi o introduse în broasca uşii turnului. Se opri să se uite peste umăr.

— Chapman, patrulează pe culoare pentru orice întâmplare neprevăzută. Dacă ai fie şi cea mai mică suspiciune, dă alarma.

Chapman îşi vârî pergamentul sub braţ şi salută solemn.

— Staţi fără grijă. Nici cel mai mic fluture de noapte nu va trece de mine.

Adulmecă în stânga şi-n dreapta şi-şi începu prompt patrularea.

Uşa din turnul de vest scârţâi, deschizându-se. Rathborne se strecură înăuntru singur, închizând-o în urma lui cu o bufnitură zgomotoasă. Gărzile se aşezară de-o parte şi de alta, cu spinările ţepene şi privirile alerte.

Wren mai zăbovi o vreme în umbră, dar înţelese destul de repede că Rathborne nu va ieşi curând. Se întoarse pe drumul pe care venise, încercând să înţeleagă la ce anume tocmai fusese martoră. Ajunsă înapoi în turnul de est, auzi vocea lui Chapman răsunând pe casa scărilor. Ticălosul interoga gărzile din faţa uşii ei şi, chiar dacă se îndoia că el va merge atât de departe

încât să intre în dormitor ca s-o controleze, nu reuşi să audă foarte bine ce discutau. Era deja suficient de grav că soldaţii erau încă pe jumătate adormiţi de vraja ei.

Coborî repede scările, strecurându-se în vârful picioarelor în măruntaiele turnului şi aşteptând plecarea lui Chapman. În întuneric, începu s-o macine îngrijorarea. Îşi lipi mâinile de ochi, încercând să-şi potolească respiraţia. Rathborne se furişa prin palat ca şi cum punea ceva la cale şi, chiar dacă n-avea nicio idee despre ce era vorba, presimţea ceva necurat. Cu secretele Umbrei Regelui şi logodnicul-surpriză al lui Rose, totul devenea dintr-odată mult mai complicat.

Cu cât dădea ochii mai repede cu primul dintre ei, cu atât mai curând şi-ar fi dat seama despre ce era vorba. Nu ajunsese atât de departe pentru ca planurile să-i fie zădărnicite de comploturile altcuiva. Nu avea să lase nimic — şi pe nimeni — să stea în calea încoronării ei.

O briză uşoară îi gâdilă obrajii, trezind-o din visare. Venea de sub uşa de la baza scărilor. Aceasta cedă după o singură împingere puternică şi Wren se trezi într-o pivniţă nefolosită, plină cu butoaie prăfuite şi mobilă veche. Urmări adierea prin întuneric, până când dădu peste o magazie pentru mături. Degetele îi tremurară când o deschise, ceva adânc şi primitiv vibrându-i prin oase. Aerul dinăuntru era amestecat cu magie străveche, chemând-o.

Păşi înăuntru şi lăsă uşa să se închidă în urma ei şi apoi nu mai văzu nimic, în afara unei perechi de simboluri albe, gravate pe perete. Acestea străluceau în beznă ca două steluţe.

Simboluri vrăjitoreşti.

Îşi plimbă degetele peste ele, iar peretele gemu surd, cu un vaiet. Pietrele se dădură la o parte, dezvăluind o deschizătură îngustă. Un curent de aer cald îi gâdilă din nou obrajii, în momentul în care păşi prin ea. În tunel era frig şi umezeală, iar în întuneric pâlpâiau câteva flăcări violet aprinse în scobiturile în pereţi.

— Focuri vii, şopti Wren.

Acestea erau produse de furtunoşi şi menite să ardă până când erau stinse tot de suflarea lor — oricâtă vreme ar fi durat asta. În fiecare iarnă, în timpul Festivalului Flăcării, Banba aprindea focuri de tabără argintii şi uriaşe pe stâncile de pe ţărmurile Orthei. Acestea ardeau şapte zile şi şapte nopţi, până când părea că marea înghite cerul şi toate stelele ard din interior.

Fata îşi grăbi paşii, pe măsură ce urmărea flăcările violet. Thea îi spusese despre reţeaua de tuneluri ce existase odinioară sub palatul Anadawn, dar ea crezuse — aşa cum făcuseră toţi — că vechile pasaje subterane fuseseră zăvorâte de Rathborne când ajunsese la putere, în urmă cu optsprezece ani.

Râsul ei răsună de-a lungul tunelului. Nenorocitul ăla arogant ratase unul! Păi normal, acesta nu i s-ar fi arătat niciodată lui. Datorită acelor simboluri vrăjitoreşti ce păzeau intrarea, acele două caractere simple, mai puternice decât orice lacăt din Eana.

Wren îşi croi drum adânc în măruntaiele Anadawnului, până când mirosul acru al râului îi ajunse la nări. Începu să alerge şi nu se opri până la capătul tunelului, unde cerul nopţii scânteia dincolo de grilajul unui canal de scurgere. Vântul îi mângâie faţa, în timp ce împinse grilajul şi se trase în sus, pe mal. Noroiul îi murdări cămaşa de noapte, cât se târî printre trestiile mâloase, dar într-un final se ridică pe malul Limbii Argintii.

Râsul i se înălţă în vânt. Indiferent câte obstacole îi ridica în faţă palatul Anadawn, vrăjitoarele o protejau mereu. În noaptea asta îi arătaseră tunelul. Un foşnet din apropiere o sperie destul de tare. Întoarse capul în toate părţile, tocmai la timp pentru a vedea o umbră, familiară apropiindu-se în salturi printre trestii.

— Elske, NU! ţipă ea, dar lupoaica se repezi la ea ca un căţeluş fericit, forţa greutăţii ei doborându-le pe amândouă la pământ.

Wren chicotea şi se zbătea, în timp ce lupoaica o lingea pe faţă. Îi luă o veşnicie, dar în final reuşi s-o dea jos de pe ea. Încă râdea când se ridică în picioare şi se trezi nas în nas cu stăpânul animalului.

— O, pe toţi crapii putrezi!

Căpitanul Tor Iversen se uita la ea ca și cum ar fi fost o naiadă tocmai ieșită din apă.

— Prințesă Rose? Dumneata ești?

Wren își folosi mâneca pentru a-și șterge mai repede balele de pe față.

— Bună seara, soldat, zise ea cu blândețe. Plăcută vreme, nu?

Tor clipi confuz.

— Ce vă aduce tocmai aici, la o oră atât de târzie, Înălțimea Voastră?

Fata simți un nod straniu în stomac.

— E târziu? N-am observat! bravă ea, absolut conștientă de roșeața ce-i urca în obraji. Făceam doar puțină mișcare.

Își roti brațele ca să fie mai convingătoare.

Tor ridică din sprâncene în timp ce-și plimbă privirea peste cămașa ei de noapte. Complet udă și acoperită de noroi.

— Așa se îmbracă o prințesă din Anadawn când vrea să facă mișcare?

— O, știu că sunt fără speranță de murdară.

Râse diafan, refuzând să admită că era destul de clar îmbrăcată pentru somn. Era totuși bucuroasă. Cămașa îi acoperea măcar papucii de casă.

— Dar prefer să alerg printre trestii. E mult mai bine pentru genunchi.

Făcu un gest vag spre mușchii brațelor lui.

— Nu trebuie să-ți spun tocmai ție așa ceva, soldat. Cu siguranță că știi ce e aia mișcare.

— Nu genul acesta de mișcare, zise Tor.

— Ei bine, în Eana ne place să facem lucrurile diferit.

— Evident.

— Totuşi, probabil ar fi bine ca asta să rămână între noi, zise ea, ca şi cum acel gând tocmai îi trecuse prin minte. Nu mi-ar plăcea ca prinţul Ansel să se gândească la mine într-o astfel de stare de… neorânduială.

Buzele lui tresăriră, dar îşi stăpâni zâmbetul.

— Cum doriţi, Înălţimea Voastră.

Elske începu să-i adulmece punguţa cu şnur. Ea îşi puse palma peste ea, terifiată că lupoaica ar fi putut mirosi, cumva, ce anume se găsea înăuntru. Şi ce putere avea.

— Şi, că veni vorba despre dragul de Ansel, ţi-ai lăsat prinţul adormit singur.

Îşi trecu degetele prin păr ca să distragă atenţia gardianului de la brâul ei.

— N-ar trebui să fii la post?

Tor înţepeni. Cu siguranţă că-l jignise punându-i la îndoială simţul datoriei, dar nu regreta deloc. Expresia lui încruntată era sublimă.

— Tocmai mă pregăteam să mă întorc, zise el. Elske era agitată şi am scos-o la plimbare.

Wren zâmbi spre lupoaică.

— Cunosc sentimentul.

Tor scărpină animalul în spatele urechilor şi o expresie blândă se ivi pe faţa lui, în ciuda liniilor ascuţite ale uniformei şi a strălucirii ameninţătoare a spadei.

— E departe de casă, iar lumina lunii de la miezul nopţii o calmează.

— Şi stăpânul ei? nu se putu abţine Wren.

Copil fiind, își apropia prea tare degetele de focurile de tabără ale Banbei, savurând primejdia. De altfel, în cămașa ei murdară, pe malurile nămoloase ale Limbii Argintii, practic se juca cu focul.

— Îi e și lui dor de casă?

— Casa unui soldat e unde se află sabia lui.

Wren pufni cu dispreț.

— Nici tu nu crezi așa ceva.

— Cred tot ce spun, Înălțimea Voastră.

Se uită la ea și Wren îi zări scânteile argintii din ochi.

— În fine. Îmi pare rău că v-am întrerupt antrenamentul.

Wren se întrebă dacă soldatul făcea aluzie la propria ei credibilitate.

— Doriți să vă escortez înapoi în turn?

Zăboviseră prea mult în întuneric și gevranul se simțea stânjenit. Dacă-i vedea cineva acolo împreună, și-ar fi pus întrebări. Prințesa Rose nu s-ar fi lăsat niciodată surprinsă într-o asemenea situație compromițătoare. Wren își dorea să se fi gândit la asta înainte să iasă din acel nenorocit de tunel.

— Mă tem că nu mi-am terminat încă plimbarea.

Arătă vag peste umăr, sperând că el nu o va întreba unde merge.

— Nu vreau să te rețin de la îndatoririle tale, soldat. Ai lipsit deja prea mult de la postul tău.

Maxilarul lui Tor zvâcni la săgeata trimisă de ea. Își lăsă capul în jos.

— Prea bine, Înălțimea Voastră.

Wren își legănă brațele în timp ce se îndepărta de el. Simțea privirea

gevranului ațintită asupra ei, în timp ce-și croia drum înapoi printre trestii, cu picioarele pleoscăind prin noroiul mustos. Doar când fu sigură că Tor abandonase urmărirea și se întorsese la palat, se lăsă în patru labe ca să se târască înapoi prin canalul de scurgere. Ajunsă în tunel, luminile eterne ale strămoșilor dansară din nou marcându-i trecerea și, chiar dacă știa că e doar în imaginația ei, ar fi putut jura că râdeau de ea.

Rose

Capitolul 10

Rose şi banditul călăriră multă vreme prin înserarea ce se lăsa tot mai adânc în jurul lor. Nisipul se întindea la nesfârşit, înghiţind orizontul. Cerul era asemenea unei tapiserii de catifea, de la violet la indigo şi, în final, la negru-cerneală. Stelele răsăriră în toată splendoarea lor, una mai strălucitoare decât alta, întrecându-se parcă între ele.

— Frumos, nu? îi şopti Shen la ureche. Pun pariu că n-ai ştiut că deşertul poate arăta aşa.

— Presupun că e drăguţ, fu de acord Rose. Dacă-ţi plac lucrurile de felul acesta.

El râse şi ea se simţi tulburată de cât de familiar începuse să i se pară acel sunet… şi cât de plăcut. Îşi schimbă poziţia, încercând să pună puţin spaţiu între ei. O pală de vânt îi mişcă poalele mantiei şi mirosul îndepărtat al mării îi gâdilă nările.

— Apropo, a cui e pelerina asta?

— A unei prietene, zise el. Apoi se opri. O prietenă care a vrut să fie a ta.

— Pare un supus loial, replică Rose, înfăşurându-şi-o mai strâns peste trup.

Shen pufni în râs.

— Ceva de genul ăsta.

Să călăreşti noaptea era mult mai plăcut decât ziua. Aerul rece săruta obrajii

prinţesei, iar luna plină zâmbea deasupra ei, ca şi cum ar fi ascuns un secret. Shen fredona ceva şi, chiar dacă ea n-ar fi recunoscut niciodată, era un sunet destul de plăcut.

Şi, ca să se înveselească şi mai mult, curând zări în depărtare umbrele lunare ale Munţilor Mishnick. Erau încă incredibil de departe, dar imaginea lor îi întări încrederea că nu peste multă vreme vor da peste oarece semne de civilizaţie — un oraş sau un sat, poate.

Îşi strânse în palmă medalionul de la gât. O să mă-ntorc la tine în curând, dragul meu Ansel.

Până acum, ratase deja a doua lor întâlnire. Bietul prinţ, probabil că-şi ieşise din minţi de îngrijorare! O străbătu un sentiment de vinovăţie gândindu-se cât de goale vor fi zilele prinţului la Anadawn, după ce bătuse un drum atât de lung ca să-şi petreacă timpul cu ea. Se întrebă dacă se alăturase echipei de căutare şi dacă în acel moment scotocea zona rurală a Eanei în căutarea ei. Acel gând o făcu să surâdă.

— Ce ai acolo? întrebă Shen, aplecându-se peste umărul ei. Lucrul ăla cu care te joci?

Rose închise pumnul în jurul medalionului. Fulgii de nea cu incrustaţii de diamant îi intrară în palmă.

— Un dar din partea iubitului meu, dacă vrei să ştii. L-a creat el însuşi şi mi l-a adus tocmai din Grinstad.

— Pot să-l văd şi eu?

— Normal că nu. Valorează mai mult decât orice flecuşteţ ai fi furat tu vreodată.

Shen plescăi din limbă.

— Urât din partea ta să presupui că sunt un hoţ.

— Având în vedere că m-ai furat pe mine, e o afirmaţie justă, expiră ea zgomotos. Întotdeauna eşti aşa de nesuferit?

— Depinde pe cine întrebi.

Înainte ca ea să conştientizeze ce i se-ntâmplă, Shen îi luă medalionul de la gât. Îl ţinu în lumina lunii, iar stelele se reflectară în fulgii de diamant, apoi fluieră uşor.

— Chiar că pare scump.

— Dă-mi-l înapoi! se răsuci Rose, bâjbâind disperată cu mâna. E al meu!

Shen îl legănă departe de ea.

— Ai grijă, prinţesă. Dacă te mai zvârcoleşti mult, o să cazi de pe cal.

— Îţi poruncesc să-mi dai medalionul înapoi! zise ea fumegând. Spre disperarea ei, începu să-l desfacă.

— Oare ce ţi-a lăsat Făt-Frumos aici înăuntru? Un portret? Un jurământ de iubire eternă?

— Să nu-ndrăzneşti!

Medalionul se deschise cu o pocnitură în palma lui, dezvăluind o şuviţă de păr blond.

— Pe toate stelele, prinţesă. Nu-mi spune că e ce cred eu…

Rose se întinse după bijuterie, dar el o îndepărtă. O adiere rebelă de vânt se arcui în jurul buclei şi o ridică în aer.

— Nu! Iubirea mea! spuse Rose, sărind de pe cal, şi picioarele i se cufundară în nisip, în timp ce încerca disperată să recupereze şuviţa.

Medalionul însuşi era o frumuseţe, dar părul lui Ansel era mult mai valoros. Părea un fel de legământ între ei — acum încălcat.

Râsul lui Shen pluti în spatele ei.

— Nu e iubirea ta, prinţesă. E… o şuviţă de păr.

— E tot ce am de la Ansel! strigă ea. Poate tot ce-o să am vreodată, dacă nu ajung înapoi acasă!

Shen rămase tăcut pe cal, urmărind salturile ei prin nisip, până când şuviţa aurie se pierdu în noapte.

— Ai grijă la bătăile inimii. Nu cred că vrei să atragi din nou vreun gândac de sânge.

Rose se răsuci spre el, aruncându-i printre dinţi:

— Vreau doar să mă întorc acasă.

— Mai bine vino înapoi pe cal, înainte să păţeşti ceva. Îmi pare rău de părul iubitului tău. Vânturile astea din deşert au propria lor voinţă.

Zâmbi imperceptibil.

— Şi uite. Ia-ţi nepreţuitul medalion. Din fericire pentru tine, nu e pe gustul meu.

Îl legănă deasupra ei.

Rose îl înşfăcă. Oftă în timp ce şi-l punea înapoi la gât, apoi se urcă din nou în şaua lui Storm, aterizând uşoară în faţa lui Shen.

Cu cât străbatem mai repede deşertul ăsta, cu atât mai curând voi putea scăpa.

Şi apoi, Ansel avea o întreagă claie de păr blond de nuanţa spicelor de grâu. Cu siguranţă mai putea tăia o şuviţă, la întoarcerea ei în Anadawn.

Înaintară în tăcere.

— Îmi pare rău că ţi-am luat medalionul, zise Shen, după o vreme. N-a fost frumos din partea mea.

Rose se uita drept în față.

— Oare de ce nu te cred?

— Vreau să mă revanșez.

— Atunci du-mă înapoi în Anadawn.

— Știm amândoi că asta nu se poate. Dar te voi duce altundeva, unde poate o să-ți placă.

Rose se învioră. Acea nouă destinație ar fi putut însemna prezența oamenilor. Și o șansă reală de evadare.

— Te ascult…

— Aproape am ajuns.

Shen o conduse pe Storm printre două dune unduitoare de nisip și Rose își dădu seama dezamăgită că altundeva însemna doar „undeva în deșert”.

Între dunele mișcătoare era o oază — o limbă de pământ cu arbuști de deșert și cactuși falnici plini de flori mici și albe. Și, chiar în spate, era un ochi de apă negru, strălucitor.

Shen sări jos de pe Storm, așteptând-o să-l urmeze.

— Fii atentă la spini.

— Mă cheamă Rose, zise ea amuzată. Știu să-mi găsesc drumul printre spini.

Și pentru că voia să vadă iazul sclipitor de aproape, alunecă jos de pe cal și-l urmă pe Shen, care înainta printre arbuștii țepoși.

Apa sclipea ca diamantul, oglindind cerul nopții. Fuioare de abur se ridicau din ea, chemând-o mai aproape. Rose zâmbi, cuprinsă de o încântare neașteptată, în momentul în care ajunse la mal. Găsise o comoară ascunsă în deșert, un loc pe care nu și l-ar fi putut imagina niciodată în Anadawn. Se aplecă, încercând să-și vadă reflexia în unde.

— Acesta e Ochiul lui Balor. Un izvor termal natural.

Tâlharul părea extrem de mândru de el, ca de fiecare dată când vorbea despre deșertul Ganyeve.

— În întreaga Eana, doar o mână de oameni îi cunosc existența.

Și eu sunt unul dintre ei acum, gândi Rose mândră.

Pentru că eu sunt Eana și Eana e a mea.

— Impresionant, recunoscu ea.

— Așteaptă să intri în el.

Rose își reveni brusc în simțiri.

— Nu intru acolo cu tine! bâigui ea. E… vreau să spun, ce… Cine crezi… N-aș putea. Sunt logodită!

— Liniștește-te, prințesă. Nu vreau să-ți stric reputația. O să stau în cealaltă parte a izvorului.

Shen gesticulă spre cămașa ei de noapte plină de nisip și spre părul încâlcit.

— Asta dacă nu preferi să semeni în continuare cu un șobolan de deșert murdar.

Și începu să-și scoată cămașa.

Rose făcu ochii mari, apoi îi închise repede. Primul bărbat fără cămașă pe care-i era menit să-l vadă urma să fie, categoric, soțul ei. Dar, din nu știa ce motiv, nu și-l putea imagina pe Ansel decât îmbrăcat într-o vestă elegantă ori poate într-un frac croit cu mare rafinament.

— Întotdeauna mă opresc aici când traversez deșertul. Îmi relaxează mușchii după orele nesfârșite în șa, continuă Shen, relaxat, ca și cum ar fi vorbit despre vremea probabilă și n-ar fi fost fără cămașă.

Rose deschise un ochi şi-l închise repede la loc.

Mai rău, aproape gol.

Era doar în indispensabili. Pe toate stelele!

— Acum poți să te uiți.

Vocea lui păru brusc îndepărtată. Rose deschise ochii, ca să-l vadă plutind în partea îndepărtată a izvorului, cu capul pe spate și brațele întinse în lateral. Părea obscen de relaxat.

— Păi, să-ți fie de bine, strigă ea. Eu sunt în regulă. Mai mult decât în regulă. Mă simt grozav. O să merg să aștept lângă Storm.

Își încleștă mâna pe medalion, întorcându-se cu spatele.

— Cum vrei, zise Shen, cufundându-se și mai adânc în baia de aburi.

Rose făcu un pas înainte, apoi se opri.

— Sunt… cam murdară.

— Da, ești.

— Și mă doare tot corpul, oftă ea. Chiar mi-ar prinde bine o baie.

Cu siguranță, Ansel ar aprecia importanța unei bune igiene. La urma urmei, el era mereu impecabil. Iar o prințesă ar trebui să fie întotdeauna curată. El ar înțelege asta. Era Rose Valhart, faimoasa frumusețe a Eanei, pentru Dumnezeu! Pur şi simplu nu putea umbla de nebună prin țară, arătând ca un șobolan de deșert murdar, indiferent că era prizonieră sau nu. Nu-și putea lăsa supușii s-o vadă în acea stare demnă de milă. S-ar putea să nici n-o recunoască.

După ce luă această hotărâre, încercă apa cu un deget de la picior. O! Atât de caldă!

— Cât de adâncă e? roși ea. Nu știu să înot.

— La fel de adâncă pe cât e încrederea ta în mine, zise Shen.

— Nu mi-ar veni nici până la genunchi, dacă-ar fi aşa.

Tânărul chicoti.

— Poţi să stai în picioare.

Pentru că Rose ezita încă, expresia lui se îndulci puţin.

— Nu e o ruşine să nu ştii să faci ceva, prinţesă.

Ea privi cu jind la apa aburindă. Era mai murdară decât fusese vreodată în viaţa ei şi trupul o durea mai mult decât îşi imaginase vreodată că e posibil. Şi, oricum, nimeni n-avea să afle niciodată…

— Închide ochii. Şi întoarce-te cu spatele. Vorbesc serios!

Fu surprinsă când Shen făcu ce i se spusese. Inspirând adânc, Rose îşi aruncă mantia, apoi cămaşa de noapte. Pe dedesubt purta o cămăşuţă roz şi lenjerie delicată. La final, îşi scoase medalionul şi-l puse cu grijă pe o piatră. O, Ansel, iartă-mă!

Intră în iazul cald, respirând repede, pe măsură ce apa îi învăluia pielea. Se cuibări în căldura undelor, trăgând de cămăşuţă în jos. Oftă de plăcere.

Shen îşi drese vocea.

— Poţi să te întorci acum. Dar stai în partea ta, zise fata.

Tânărul reveni la poziţia iniţială cu un rânjet larg.

— Recunosc că nu am crezut niciodată că voi face baie cu o prinţesă.

— Nu facem baie împreună. Doar împărţim spaţiul. Eu îţi permit să stai cu mine.

Shen dădu ochii peste cap.

— Cum spui tu, prințesă.

Rose se relaxă, cufundându-se aproape până la bărbie. Apoi își lăsă capul pe spate. Se uita la stele și părul îi plutea în jur ca o aură. Priveliștea îi domoli bătăile inimii.

Pentru multă vreme, unicele zgomote fură câte o șoaptă a nisipului sau apa clipocind pe pietre. Deși cerul îi era singurul martor și deși era disperată să se întoarcă acasă, Rose recunoscu totuși în sinea ei că baia nocturnă în izvorul termal plin de aburi era chiar plăcută. Chiar și cu un bandit al deșertului drept companie. Și chiar dacă nu i-ar fi spus-o niciodată cu voce tare, era cea mai grozavă baie pe care o făcuse vreodată. Mai grozavă și decât cele pregătite de Agnes în Anadawn, cu munți de spumă și săpunuri parfumate.

Anadawn. Rose se întrebă din nou ce se petrecuse acolo în absența ei. Palatul trebuia să fie un adevărat haos. La fel ca întregul Eshlinn, poate. Soldații călărind zi și noapte în căutarea ei. Poate că Umbra Regelui îi însoțea, atât de îngrijorat încât nu îndrăznea să se oprească până când n-o găsea.

Doar dacă…

Încercă să alunge un gând rebel, dar era deja prea târziu. Știa cât de mult înseamnă aparențele pentru Willem. Reputația era totul, iar renumele ei și al Eanei erau strâns legate. Nu și-ar fi dorit ca aranjamentele făcute cu Gevra să se spulbere în vânt. Dacă regele Alarik ar fi aflat despre dispariția prințesei, l-ar fi chemat pe Ansel acasă, căutând un regat mai stabil cu care să se alieze. Umbra Regelui era un strateg iscusit. Probabil ar fi făcut tot ce i-ar fi stat în putință să păstreze secretul față de cei de la palat, în timp ce-ar fi trimis cei mai buni soldați din Anadawn pe urmele ei. Deci era posibil ca Ansel să nici nu știe că ea dispăruse. Să creadă doar că se îmbolnăvise și se ascundea în turnul ei.

Dar anumite persoane i-ar fi observat cu siguranță absența. Celeste nu s-ar fi lăsat niciodată păcălită în felul acela. Iar Cam și restul bucătarilor i-ar fi simțit lipsa. Apoi Agnes. Iubita ei servitoare ar fi început curând să pună întrebări și apoi s-ar fi îngrijorat la culme. Toți ar fi făcut-o.

Rose trebuia să meargă acasă.

Și totuși… Oricât ar fi detestat să admită asta, o mică parte din ea se bucura de aventura din afara orașului Eshlinn, explorând părți din Eana pe care nu le văzuse niciodată… Părți pe care altfel nu le-ar fi cunoscut niciodată.

Uneori, în liniștea palatului, când simțea firele destinului strângându-se în jurul ei, i se părea că se sufocă. Ceva din aerul deșertului — și acest izvor fierbinte — erau ca un fel de antidot. Îi alinau o parte din ea despre care nu știuse că suferă.

Oricum, nu era cel mai rău lucru care i se putea întâmpla. Vedea mai mult din Eana, ținutul pe care-l considera al ei. Măcar și din acest motiv, această răpire putea fi considerată instructivă. Și cine i-ar fi putut contesta avantajele…

Deodată, de cealaltă parte a iazului, se auzi apa pleoscăind. Rose coborî capul și-l văzu pe Shen în picioare, cu picurii prelingându-i-se pe umeri. Băiatul blestemă ușor, apăsându-și coapsa în care îl înțepase gândacul uriaș.

Tăietura părea gravă. Rose era sigură de asta, chiar și sub lumina lunii. În plus, încă sângera.

— Ești rănit, țipă ea.

Shen gemu.

— Credeam că apa mă va ajuta, dar e mai rău.

Rose nu mai atinsese piciorul unui bărbat până atunci — nu mai văzuse piciorul gol al unui bărbat, pe toate stelele —, dar el categoric suferea, iar sângele ce curgea îi stârni un instinct sălbatic și primar. Voia să-l ajute. Trebuia să-l ajute cât mai repede, iar acest gând creștea cu cât înainta prin apa iazului.

— Lasă-mă să văd.

Fără să-și dea seama cum, îngenunchease deja în apă și începuse să apese ușor cu degetele în jurul rănii. Era adâncă și tare la atingere și începuse să facă puroi. O, stele atotputernice! Ce să facă?

Dintr-odată, vârfurile degetelor începură s-o furnice.

Shen deschise gura să spună ceva, apoi clipi uimit. Îşi apăsă mâna peste a ei.

— Nu mişca, mormăi el. Mă ajută.

Rose îşi lăsă mâna unde era. Respiraţia îi încetini şi simţi o mică zvâcnire în interior. Începu să vadă steluţe până când crezu, pentru un moment înspăimântător, că o să leşine. I se tăie respiraţia, pe măsură ce senzaţia de furnicătură din degete se intensifică, ca apoi, la fel de repede cum apăruse, să dispară.

— Ah, oftă Shen lung, cu uşurare, apoi îşi ridică mâna de pe a ei.

Fata îşi îndepărtă degetele de piciorul lui. Clipi, de două ori şi sări în picioare.

Rana dispăruse!

Pielea se lipise la loc, lăsând în urmă doar o cicatrice maronie.

Ea se împletici înapoi.

— Tu… ai făcut asta. E vrăjitorie! Eşti vrăjitor!

Shen se holba şocat la ea, iar răspunsul i se putu citi pe buze, chiar dacă el nu reuşi să scoată niciun sunet: Nu.

— Ba da, se clătină Rose. Tu ai făcut-o! Am văzut!

Tânărul scutură din cap, ca şi cum nu-şi putea crede ochilor.

— Tu ai făcut-o.

Se lăsă tăcerea. Inima lui Rose bătea aşa de tare că nu mai putea să gândească limpede. Nici să vadă limpede. Apoi Shen pronunţă cele mai groaznice cinci cuvinte pe care le auzise în viaţa ei.

— Rose, eşti o vrăjitoare vindecătoare.

— Mincinosule! Retrage-ţi vorbele!

Panica o strângea de gât, sufocând-o.

— Nu sunt niciun fel de vrăjitoare! Nu sunt vrăjitoare, punct!

Vrăjitoare, vrăjitoare, vrăjitoare.

Shen se uita fix la ea.

— Nu am cum să fiu! Nu e posibil!

Frica ei de vrăjitori îi dogorea în corp, chiar dacă-şi amintea furnicăturile din degete şi felul aprig în care-şi dorise, felul în care aproape că poruncise, ca rana să se vindece…

Expiră cu zgomot. Nu, nu era vrăjitoare. În venele ei curgea sânge Valhart. Sânge binecuvântat de Marele Protector.

Rose era binecuvântată de Protector.

— Nu sunt vrăjitoare, repetă îndurerată. Aş fi ştiut dacă eram.

Se uită în jos la degetele trădătoare. Încă era confuză. Era vina apei calde. Şi poate a sângelui.

— Tu eşti vrăjitorul.

Shen ridică din umeri.

— Mă rog, nu te contrazic.

Rose începu să tremure. Chiar dacă îl acuzase, nu se aşteptase ca el să recunoască atât de direct.

— Dar nu sunt singurul vrăjitor din acest iaz. Şi, cu certitudine, nu sunt vindecător, continuă el. Nu credeam că voi fi eu acela care ţi-o va spune, dar tu, Rose din Eana, eşti categoric vrăjitoare.

Îşi plimbă degetul peste coapsă, urmărind cicatricea palidă.

— Și una absolut impresionantă, după cum se vede.

Rose leșină în secunda doi.

Wren

Capitolul 11

Prințul Ansel stătea la fereastra din salon, admirând lumea. Wren studie profilul logodnicului surorii lui și-l blestemă în gând pe Willem Rathborne. Chiar și după ce-i mai trimisese încă două bilete urgente, încă îl aștepta să-și facă apariția. Dacă Umbra Regelui continua s-o evite, nu va reuși să se sustragă acestui angajament dezgustător și să-și continue planul. Cerul era cenușiu și plin de nori, aruncând asupra palatului o ceață mohorâtă, dar starea de spirit a prințului era enervant de bună.

— E ceva atât de încântător în răpăitul ploii. Îmi amintește de tropăitul unor picioruşe.

Wren își lipi fruntea de geam și încercă să gândească așa cum ar face o prințesă fericită.

Era o primăvară târzie — se presupunea că zilele trebuiau să devină mai calde, nicidecum mai umede. Dar furtuna transformase palatul într-o închisoare, iar orele de-abia se târau. Își petrecuse dimineața pretinzând că vrea să coasă, în dormitor, înainte să iasă la o plimbare înviorătoare în curte cu Chapman, care aproape o ameţise cu vorbăria lui. Apoi venise prânzul, cu supă caldă și chifle crocante, urmat de o oră de studiu în bibliotecă, unde, spre disperarea ei, majoritatea cărţilor erau tomuri consistente de istorie despre guvernarea Eanei.

Se pare că sora ei își petrecea fiecare moment al zilei pregătindu-se să domnească, dar pe Wren chiar n-o interesa ultima mie de ani din istoria familiei Valhart. Vremurile de dinainte — cea a vrăjitorilor — ar fi ajutat-o pe ea să domnească. I-ar fi adus pe toți la curte — fermecători, clarvăzători, războinici, vindecători și furtunoși lucrând în armonie —, iar Eshlinn ar fi

redevenit un loc plin de magie. Banba ar fi ajutat-o să se ocupe de asta.

În loc să meargă la un picnic în pădure, Wren și prințul Ansel erau blocați înăuntru. Tor stătea de pază la ușă, cu lupoaica moțăindu-i la picioare. Wren îl privise o dată în ochi și simțise o asemenea căldură în obraji, încât fusese nevoită să se uite în altă parte. Întâlnirea lor de la miezul nopții, de pe malurile Limbii Argintii, părea un secret ilicit și, chiar dacă știa că n-ar fi trebuit să-i placă, o făcea să se simtă ușor amețită.

— Și e, desigur, o variație plăcută față de zăpada eternă din Gevra, continuă Ansel gânditor. Cade așa de tăcută. Uneori lumea pare atât de liniștită acolo… te poate face să te simți cam izolat.

Wren se uită pieziș la el.

— Ești adesea singur, prinț Ansel?

— Sunt sigur că petrec prea mult timp doar eu cu gândurile mele, zâmbi el timid. Alarik e mai tot timpul ocupat cu chestiuni militare. Chiar și pe când eram copii, își petrecea majoritatea vremii antrenându-se, jucându-se cu sabia sau luptându-se cu unul dintre lupii familiei. Și chiar dacă sora noastră, Anika, are farmecul ei, e prea temperamentală ca să stea vreodată prea mult timp într-un loc.

Wren mulțumi stelelor că avea de-a face cu cel mai cuminte dintre membrii casei regale din Gevra. Din fericire, Ansel nu părea genul care să se lupte de bunăvoie cu un lup.

— Presupun că pentru tine a fost și mai rău, continuă prințul. Nici nu-mi pot imagina ce greu e să crești fără familie.

Scutură din cap și șuvițele părului său auriu îi intrară în ochi.

— Dar, desigur, îi ai pe Umbra Regelui. Și pe Celeste.

Fata încercă să nu tresară la numele celei mai bune prietene ale lui Rose. Reușise deja s-o evite o dată, dar nu prea mai avea scuze.

— Sunt norocoasă s-o am pe Celeste, zise ea, ignorând partea cu Rathborne.

Mi-a fost ca o soră.

Cu siguranţă, o soră mai bună decât fusese Wren însăşi.

— În scrisorile tale, spuneai că eşti în căutare de ceva mai mult. Că eşti în căutarea altcuiva.

Ansel îşi muşcă buzele cu ochii lui albaştri plini de dor.

— Mărturisesc că şi eu simt la fel de ceva vreme. De parcă viaţa mea ar fi fost…

— Îngrozitor de plictisitoare? nu se putu abţine Wren. Monotonă până când aproape că ţi-a frânt spiritul?

— Stagnantă, zise el şi adăugă, după o pauză: Singuratică.

Ea se întoarse spre furtună. Deci Rose îşi găsise un pretendent ce tânjea după acelaşi lucru ca ea — o conexiune de durată, un om de care să fie legat. Oare-i era de ajuns? Atât de puţine lucruri în comun pe care plănuia să-şi clădească o viaţă absolut nouă? Acest gând îi provocă o tristeţe profundă. În Ortha nu se simţise niciodată singură. Vrăjitorii erau ca o mare familie pentru ea. Şi, bineînţeles, le avea pe Banba şi Thea şi-l avea pe Shen, care şi-ar fi tăiat bucuros un braţ pentru ea, dacă ar fi fost nevoie.

Dar Rose crescuse într-o lume de piatră şi etichetă, sufocată de rutină şi de supraveghere constantă, cu o singură prietenă adevărată care avusese grijă de ea.

— Aş putea spune că şi eu am fost mai mult singură, zise ea, imaginându-şi ce-ar fi spus Rose.

— Tocmai de-asta ar trebui să ne umplem căminul de copii cu prima ocazie!

Fetei i se opri un strigăt în gât. Îl transformă într-un râs ascuţit.

— Ce idee neobişnuită!

Ansel se lumină la faţă.

— Mă întreb câți o să avem, floricica mea! Șase pare un număr drăguț și rotund, continuă el cu încrederea bărbatului care nu era nevoit să-i poarte în pântece. Putem să ne construim propria noastră mică armată gevrană.

Se uită peste umăr.

— Ce zici, Tor? Ai putea să-i antrenezi chiar tu!

Acesta chicoti binevoitor.

— De-abia aștept, Înălțimea Voastră.

— Și poate că Elske le va fi doică, zise Wren.

Fața prințului deveni serioasă.

— Nu fi absurdă, draga mea. Elske e o lupoaică.

Tor zâmbi propriilor cizme. Măcar unul dintre ei înțelesese gluma.

— Hai să nu ne lăsăm duși de val cu asemenea discuții, o întoarse Wren cu abilitate. Mai întâi trebuie să vorbim despre nuntă.

Ansel bătu din palme, nerăbdător să abordeze subiectul.

— Ce emoție la gândul că în doar trei săptămâni vei fi soția mea!

Doar. Trei. Săptămâni.

Cuvintele explodară ca o bubuitură de tun în capul lui Wren. Stomacul i se răzvrăti și, preț de o clipă, crezu c-o să i se facă rău.

Se redresă, deși ochiul stâng îi zvâcnea puțin.

— Se pare că voi avea un soț fix de ziua mea de naștere.

— Și o grămadă de bijuterii, zâmbi Ansel. Intenționez să-mi scald mireasa în cele mai de seamă comori din Gevra.

Deci Rose urma să se căsătorească înainte de a împlini optsprezece ani. Să poarte un voal gevran înainte de a purta coroana Eanei. Dar de ce s-o împingă Rathborne pe Rose în braţele Gevrei doar cu câteva zile înainte de încoronare, cu riscul de a pierde controlul asupra ei şi a regatului? Nu avea niciun sens… Ceea ce o făcu pe Wren să se simtă şi mai tulburată.

— Tare mi-aș dori ca tata să fie încă aici ca să ne vadă căsătorindu-ne.

Ansel își lipi palma de geam, cu o undă de tristeţe în glas.

— Mereu spunea că un bărbat de nădejde devine măreţ doar prin miracolul iubirii.

Wren își luă ceașca de ceai și o puse pe fotoliul cel mai apropiat de foc, acolo unde atârna portretul părinților ei.

— Ce frumos spus. Îmi pare rău că nu mai e printre noi.

Ansel se întoarse spre ea.

— Greu de crezut c-au trecut șapte ani de când ne-am pierdut regele. N-am mai avut o furtună cu grindină la fel de violentă de atunci și, din fericire, nu s-au mai scufundat alte nave.

El se cutremură brusc și Wren simți un val de empatie.

— Ce tragedie, murmură ea.

— Ne-a îngenuncheat ţara, zise el cu ochii umezi.

— Și pe fratele tău?

— Nu. Pe Alarik, nu, zise el distant. Fratele meu a fost întotdeauna pregătit să poarte coroana.

— Ce noroc pentru Gevra!

Wren se uită la Tor și-l surprinse privind-o atent. Parcă se străduia s-o facă să se simtă stânjenită.

— Cum era? Tatăl tău?

— Tot ce mi-aș fi putut dori mai bun pe lume.

Ansel se lumină la amintirea tatăl său. Wren îl lăsă să vorbească, ochii rătăcindu-i asupra portretului propriilor părinți. Mama ei părea așa de tânără — doar cu câțiva ani mai mare decât Wren acum. Avea un zâmbet larg și ochi verzi, de exact aceeași nuanță cu rochia. Drăgăstoși, blânzi. Lângă ea, regele Keir arăta maiestuos cu coroana lui de aur, cu o mână pe mânerul sabiei și cu cealaltă odihnindu-se pe pântecele înfloritor al lui Lillith. Și el cu privirea plină de tandrețe.

Prea multă tandrețe.

— Un suveran îngăduitor e un suveran mort, auzi ea vocea Banbei în minte. Tu n-o să faci aceeași greșeală.

Nu, își zise Wren, desprinzându-și privirea de la portretul de familie. Eu n-o să mă îndrăgostesc niciodată.

Ce fel prostesc de a-ți distruge viața!

— …draga mea mamă refuză să părăsească Palatul Grinstad de când a murit tata. Și n-a mai cântat deloc în toți acești ani. Adevărul e că-mi lipsește mult muzica. Ce spui, Rose?

Wren clipi derutată.

Ansel se holba la ea.

— Vrei să mă onorezi cu un cântec? arătă el spre pianul ce strălucea în mijlocul camerei. Mi-ai promis la prima noastră întâlnire.

— Da… făcu ea vag.

Ansel părea încântat.

— Și-acum avem ocazia perfectă.

— Nu mi-ar plăcea să acopăr sunetul ploii, zise ea repede. Așa cum ai spus, creează o atmosferă așa de liniștitoare.

— Lasă ploaia în seama trandafirilor. Aș prefera să mă scald în talentul tău muzical.

Wren sorbi din ceai gândind cu repeziciune. Panică! Nu era muziciană; nu mai văzuse niciodată un pian până atunci.

— Mă tem că sunt cam ruşinoasă, Ansel.

Din colțul camerei se auzi un sunet. Tor își dregea vocea.

— Hai, floricica mea, o linguși prințul. Ai aduce un strop de lumină acestei zile mohorâte.

Wren șovăi.

— Nu…

— Și eu aș vrea să vă aud cântând, o întrerupse Tor.

Ea îi aruncă o privire nimicitoare.

El — un zâmbet docil.

— N-am vrut să fiu impertinent, Înălțimea Voastră. Doar să-l ajut pe prinț să vă convingă. Când am venit, ne-ați vorbit cu atâta pasiune despre pianul dumneavoastră, încât de-abia am așteptat să vă aud cântând.

Ansel chicoti.

— Deci, pianul te așteaptă. Doar nu vrei să dezamăgești doi gevrani în ziua asta ploioasă, nu?

— Trei, adăugă Tor. Lui Elske îi place în mod deosebit muzica.

— Nu mai spune? făcu Wren sec.

— Muzica şi luna plină.

Wren îşi înghiţi oftatul. O şantaja? Sigur că da! Zâmbetul soldatului se lărgi. În ochii lui de culoarea furtunii fierbea provocarea şi Wren simţi — spre mirarea ei — că voia foarte mult să-i dea curs.

— Bine, atunci. Cine sunt eu ca să dezamăgesc un public atât de nerăbdător?

Se ridică în picioare.

— Am nevoie doar de un moment ca să… mă pregătesc.

Se întoarse, rămânând cu spatele la cei doi şi strecurându-şi mâna în punguţa de la brâu. Un vârf de praf trebuia să fie de-ajuns. Şi nici atunci vraja nu era lipsită de riscuri. În primul rând, nu era dintre cele obişnuite. Nu mai încercase o astfel de incantaţie. În al doilea rând, o vrajă nu putea crea ceva din nimic. O făcea doar dacă lucrul era deja acolo, ca să-l sporească ori să-l elimine. Dar dacă Rose avea muzica în sânge, poate că o avea şi Wren. La urma urmei, îşi petrecuse fiecare sărbătoare de Bealtaine[3] dansând până târziu în noapte. Shen o tachinase mereu în legătură cu simţul ritmului, dar oare entuziasmul nu conta deloc?

Zăbovi sub portretul părinţilor ei.

— Pianul era al tatălui meu, zise ea, amintindu-şi că Thea îi spusese lucrul ăsta odată. Se spune că el cânta în fiecare dimineaţă înainte de micul-dejun. Uneori trezea păsările cu dulceaţa melodiilor sale.

Frecă firele de nisip între degete şi dădu drumul în lume unei şoapte grăbite.

— Din lut în praf, mă rog fierbinte, dă-le degetelor mele har să cânte.

Vârfurile degetelor o furnicară în momentul în care nisipul dispăru. Se întoarse şi se îndreptă hotărâtă spre pian.

— Ia să vedem ce creaturi pot trezi eu cu degetele mele.

Ansel se săltă pe coada pianului.

— Cu ce compoziție ne vei încânta, floricica mea? Mi-ai spus că eşti o admiratoare a Nellei Plume, arătă el spre partituri — nişte pete de cerneală ce pentru ea arătau toate la fel. Dar văd că ai exersat „Zborul melancoliei“ de Claude Archer.

— O, cine vrea să fie melancolic într-o zi deja atât de mohorâtă? se strecură ea pe banchetă. Mă gândeam ca în schimb să vă ofer una dintre compoziţiile mele.

Ansel ridică din sprâncene.

— Ah!

Wren îşi îndoi degetele deasupra clapelor. Oare trebuia să le apese pe cele mici, negre, prima dată, sau pe cele mari, albe? Ori pe ambele în acelaşi timp?

— E ceva încă în lucru, zâmbi ea dulce. Vă rog să fiţi indulgenţi.

— Sigur.

Podeaua trosni, când Tor veni mai aproape.

Wren îşi aşeză mâinile pe clape. Îşi ţinu respiraţia şi apăsă, tresărind la zăngănitul discordant. Degetele îi zvâcniră. Apoi îşi găsiră drumul într-un alt acord, de data aceasta armonic. După aceea în altul, şi altul. Degetele sprintene alergară în sus şi-n jos pe clapele sidefii, mişcându-se atât de repede, încât fu nevoită să-şi mute cu repeziciune capul dintr-o parte în alta ca să ţină pasul. Rezultatul fu o melodie vioaie, într-un staccato vesel. Părea când un iepuraş săltând pe o pajişte, când un fluture zburând prin aerul primăverii. Umerii fetei se încovoiară de uşurare. Aruncă un zâmbet peste umăr la Tor.

O provocase să-i cânte şi ea asta făcuse.

Până când, brusc, lucrurile se schimbară.

Degetele măriră ritmul, mâinile nemaivăzându-i-se aproape, din cauza vitezei. O, nu. Inima i-o luă la galop şi melodia îi urmă exemplul, notele

deviind de la curs și desincronizându-se, până când începură să sune ca bătăile de tobe dintr-o bătălie. Iar degetele ei măreau mai departe ritmul. Cântecul deveni și mai zgomotos și clapele de lemn zăngăniră la fiecare atingere.

Fata își privi degetele oripilată. Vraja se risipea.

Ansel, așezat încă pe coadă, se străduia să dea din cap pe ritm.

Tor era atât de aproape, încât îi putea auzi râsul înăbușit.

Elske se trezise și începuse să urle ca și cum ar fi durut-o ceva.

— UN PĂIANJEN DE RÂU!

Wren își smulse mâinile de pe clape și sări în picioare. Bancheta căzu pe spate cu o bufnitură.

— Ajutor! Cineva, AJUTOR!

Ansel se repezi, înconjurând pianul și plimbându-și mâinile pe clape.

— Unde, floricica mea? Arată-mi-l și va fi decapitat într-o clipă!

Wren gesticulă vag spre pian.

— Acolo! Dedesubt! O, ce nemernic cu opt picioare. E enorm!

Ansel se așeză în patru labe să inspecteze picioarele pianului.

Tor rămase nemișcat.

— Păianjenii de râu sunt inofensivi, Înălțimea Voastră.

— Ușor de spus pentru tine, se tângui Wren. Eu… eu am înghițit odată unul în somn și… și… aproape am murit înecată!

— Pe toată gheața din Gevra! țipă Ansel. Ce îngrozitor!

Wren îşi trase nasul.

— A fost cel mai înspăimântător moment din viaţa mea.

Tor ridică întrebător din sprânceană.

Ea îl ignoră. Elske îi adulmeca fustele. Wren o împinse într-o parte.

— Îmi pare rău, dar mă tem că trebuie să mă retrag. Sunt absolut traumatizată. Sunt sigură că veţi înţelege.

— O, nu. Ce păcat!

Ansel se întristase. În genunchi, sub pian, părea ca şi cum ar fi fost gata s-o ceară de nevastă. Din nou.

— Urăsc să te văd plecând atât de repede.

— Iar eu urăsc să te părăsesc.

Wren făcu o plecăciune grăbită. Ieşi din cameră, tropăind pe podeaua holului. Elske o urmă afară. Lupoaica îi apucă punguţa de la brâu, trăgându-i-o jos. Fata se învârti luptându-se să se elibereze, dar punguţa se afla deja în gura animalului.

— Pe toate algele mării! gemu ea, scrâşnind din dinţi. Cuminte, fetiţo! Dă-mi-o înapoi, te rog.

Elske scutură capul. Nisipul din Ortha se vărsă pe podeaua de piatră. Wren se târî într-acolo, întinzându-se spre săculeţ.

— Aici, lupuşor drăguţ.

O umbră căzu peste ea.

Tor fluieră printre dinţi.

— Elske, dă-i drumul.

Lupoaica dădu drumul săculeţului. Wren îl înşfăcă, chiar în momentul în care laba animalului căzu peste el. Șnurul se rupse, împrăștiind nisipul peste tot.

Nu, nu, nu. Wren încercă să prindă firele, dar acestea îi alunecară printre degete, căzând inerte, cu un zgomot surd, pe podeaua de piatră.

Elske strănută.

Wren blestemă.

— Ce-i asta? întrebă Tor aplecându-se.

Wren recuperă punguța goală și bâjbâi cu mâinile împrejur.

— Nimic care să te privească pe tine.

El adună nisipul cu degetele, încruntat.

— E nisip… De ce porţi nisip cu tine?

— E îngrășământ, zise Wren încet. Pentru trandafiri. Cum crezi că se dezvoltă așa de frumos?

Tor se ridică încet în picioare.

— Dar îl aveai cu tine și azi noapte. Pe malul…

— Tor? Ansel îşi iţi capul pe uşă. Totul e în ordine acolo?

— Se pare că Elske e puțin agitată, zise Wren, strângând punguța goală la piept. Tocmai îl sfătuiam pe Tor s-o scoată la o plimbare.

Se întoarse și o luă la goană, aruncând peste umăr:

— La urma urmelor, puțină ploaie face bine câteodată unui soldat adevărat.

---

[3] Sărbătoare specifică irlandezilor, care se desfășoară de 1 mai și marchează jumătatea primăverii, în mitologia gaelică. (N.r.)

Rose

Capitolul 12

Rose se trezi udă leoarcă, în braţele lui Shen. Pentru o clipă, totul i se păru liniştit. Aproape paşnic… Apoi îşi aminti.

— Pune-mă jos, tu… tu… derbedeule! Vrăjitorule! Vrăjitor derbedeu!

Îi lovi pieptul gol, zbătându-se şi izbind cu picioarele în toate părţile ca să se elibereze.

— Cum vrei, prinţesă, zise el, aruncând-o înapoi în iaz.

Rose aterizã cu un pleosc, picioarele ei alunecând pe stâncă, în timp ce se îndepărta mergând cu spatele prin apă.

— Chiar vrei mai degrabă să te îneci decât să fii salvată de un vrăjitor?

— Nu mă înec, replică ea fără suflare.

— Mă rog, nu te mai îneci. Cu plăcere.

Rose începu să execute din nou dansul pentru îndepărtarea vrăjitoarelor, cu braţele larg desfăcute şi împroşcând apă peste tot, în timp ce sărea de pe un picior pe altul.

Shen îşi puse mâinile în cap.

— Nu ştiu cine te-a învăţat dansul ăsta caraghios, dar te asigur că singura reacţie pe care i-ar produce-o unui vrăjitor adevărat ar fi să moară de râs.

— Şi se pare că tu ştii totul despre vrăjitorii reali. Pentru că eşti unul dintre

ei!

Vorbise printre dinți și își dădu seama că tremura din toate încheieturile.

Shen oftă.

— Ai avut un șoc puternic. Și am stat prea mult în apă. Hai să ieșim.

— Dacă ai impresia că voi merge undeva cu tine, VRĂJITOR mincinos și alunecos…

— Nu te-am mințit niciodată, o întrerupse Shen tăios.

Făcu o pauză, apoi continuă.

— Chiar dacă sunt de acord cu partea cu alunecos. Și da, sunt vrăjitor. Dar, partea cea mai importantă, și tu ești vrăjitoare.

— Încetează să mai spui asta!

— Ori ce? O s-o fac să devină realitate?

Ridică dintr-o sprânceană.

— Spune-mi că nu ai simțit darul când m-ai vindecat mai devreme.

Rose își frânse degetele trădătoare, strângându-le în pumni. Senzația de furnicătură persista. Inspiră adânc, ca și cum s-ar fi pregătit să țipe din nou, jurând că nu-i adevărat, că nu era posibil să fie una dintre ei. Și atunci teama ce-o bântuise încă din copilărie o copleși din nou. În cele mai urâte coșmaruri, visa cum puterea ieșea din ea ca un foc, arzându-i prin vene și oase, până când se trezea, țipând după mama ei. Poate că o mică parte din ea știuse întotdeauna că magia dormita în interior, așteptând să se trezească și să-i destrame viața aranjată cu grijă.

— Nu, răspunse apoi, scuturându-și capul cu violență. Nu pot fi vrăjitoare! Nu voi fi! Vrăjitorii mi-au ucis părinții. Și au început războiul. Sunt cauza tuturor relelor din Eana și când vor dispărea, va fi, în sfârșit, pace și prosperitate și… și… și… ce faci?

Shen se îndrepta spre ea prin apă, cu pumnalul sclipindu-i în mână. Înainte ca Rose să-l poată îndepărta, acesta o prinse de umeri și o trase aproape de el.

Fata țipă încleștându-și degetele în jurul mânerului pumnalului. Apoi realiză că lama nu era îndreptată spre ea. Ci spre el. Spre pieptul lui. Și cea care-l ținea era ea. Celălalt braț al lui Shen era în jurul taliei ei, trăgând-o spre el.

Se uita în jos la ea, printre genele dese și întunecate.

— Dacă mai ești așa de pornită să omori vrăjitori, de ce nu începi cu mine?

Tot aerul părăsi corpul fetei, dintr-o singură suflare.

Shen o trase mai aproape, până când vârful pumnalului îi întâlni pielea. O mărgea de sânge îi alunecă pe piept.

— Fă-o.

Rose încercă să arunce arma, dar el îi prinse mâna într-a lui, ținând-o nemișcată.

— Ce contează un vrăjitor în plus sau în minus pentru tine, prințesă? Măcar ai curajul să-l omori pe primul cu mâna ta.

Ea tremura așa de tare încât îi clănțăneau dinții. Un pârâiaș de sânge se prelingea în jos pe pieptul lui, iar zâmbetul lui Shen o speria de moarte. Darul magic clocotea și zvâcnea înăuntrul ei. Simțea cum lama îi străpungea propria inimă, iar sângele i se aduna în gâtlej.

— Nu, se clătină ea. Nu vreau! Dă-mi drumul!

Shen lăsă jos brațele și se îndepărtă de ea.

Rose se dădu șocată în spate.

— Niciodată n-aș putea…

— Să omori un vrăjitor? Zâmbetul lui lumina întunericul. Așa credeam și eu.

Ea simţi c-ar putea leşina din nou. Cu grijă, puse pumnalul deoparte şi ieşi din iaz. Se înveli în mantie şi-şi coborî privirea spre Shen.

— Chiar m-ai fi lăsat să te omor?

— Dacă m-ai fi vrut mort, ai fi putut s-o faci, răspunse el, ieşind după ea.

Luă pumnalul, ţinându-l de vârf şi legănându-l uşor.

— Lama asta mi-ar fi pătruns direct în inimă.

Rose rămase tăcută. Banditul îşi pusese viaţa în mâinile ei. Cu lama înţepându-i pieptul, trecuse peste tot ce reprezenta ea ca membră a familiei Valhart care ura vrăjitorii mai mult ca orice pe lume. Mai bine şi-ar fi smuls mâinile decât să-l fi rănit. Pe el sau pe oricine altcineva. Iar el ştiuse cumva asta, chiar înainte ca ea s-o conştientizeze. Nu văzuse în ea prinţesa, ci vindecătoarea.

Se gândi cât de natural apăruse darul, cât de potrivit păruse când îl vindecase pe Shen. Nu existase niciun dram de frică — doar determinare şi scânteia unui sentiment ce semăna foarte mult cu bucuria. Era prea târziu să mai dea înapoi. Simţise trezirea darului ca pe o flacără înăuntrul ei şi, oricât de mult ar fi încercat, ştia că n-ar fi putut să-l uite niciodată.

— Ştiam eu că nu doreai de fapt să mor, zise Shen. Noroc că am întotdeauna dreptate.

Apoi rânji.

— Că tot veni vorba de dorinţe, cred că ţi-ai dorit mult să mă vindeci. La toate cele cinci meşteşuguri, dorinţa e partea cea mai importantă.

O fierbinţeală subită i se târî fetei ca un şarpe pe gât. Toate gândurile bune pe care le avusese faţă de el se evaporară.

— Sunt logodită! Ar fi trebuit să te înjunghii când am avut ocazia, arogant nesuferit ce eşti!

El ridică braţele.

— N-am vrut să spun că mă dorești. Ci că ți-ai dorit să mă vindeci.

— Nici măcar nu gândeam în momentul ăla.

Își luă cămașa de noapte de pe pietre și scutură nisipul de pe ea.

— Am vrut doar să ți se oprească sângerarea. Îmi făcea rău!

— Înseamnă că ai o putere naturală foarte mare dacă m-ai vindecat așa repede, continuă el nestingherit.

Fluieră pe un ton grav.

— Imaginează-ți ce-ai putea face cu puțin antrenament.

Rose se ascunse în spatele unui cactus și-și trase cămașa peste cap.

— Mai bine nu.

Când Shen nu-i răspunse, își scoase capul de după plantă. El se îmbrăcase deja și se urcase pe cal. Chiar că era iute ca fulgerul.

— Ai știut în tot timpul ăsta? Că eram una dintre ei?

— M-am întrebat dacă ai putea fi o fermecătoare. Ca… se opri brusc.

— Ca mama?

— Da, zise el după o scurtă ezitare. Ca mama ta.

— Umbra Regelui m-a testat pentru meșteșugul ei când eram copil, mărturisi ea încet. În mod repetat.

El se încruntă brusc și tăios.

— Te-a testat? Cum?

Rose se cutremură. Toate acele ore petrecute târându-se prin noroiul din grădină în patru labe. Willem Rathborne îi împingea fața în mocirlă la fiecare

lună nouă, studiind-o, în căutarea oricărei urme de reacţie magică. Şi când asta nu mergea, îi îndesa noroi între degeţelele dolofane, închizându-i pumnii cu ai lui, până când îi crăpau unghiile şi gărzile palatului priveau în altă parte. Se va termina curând, Rose dragă, murmura el, mângâindu-i părul când plângea. Mă doare la fel de mult ca pe tine.

De fiecare dată când se termina, Willem o lăsa să planteze un trandafir. Unul pentru fiecare test pe care-l trecea. Pentru fiecare zi în care demonstra că e o Valhart.

Sunt mai mândru de tine acum decât am fost vreodată, Rose. Atunci o trăgea mai aproape şi o săruta apăsat în creştet, iar Rose închidea ochii şi mulţumea Marelui Protector pentru sângele ce-i curgea prin vene. Se bucura că nu era o fermecătoare ca mama ei. Eşti bijuteria inimii mele.

Când împlinise doisprezece ani, avea deja o grădină plină cu trandafiri. Iar Willem Rathborne n-o mai vârâse de-atunci cu faţa în noroi.

— Rose? o atenţionă Shen. Cum te testa?

— Amănunţit, zise ea încheindu-şi mantia şi ieşind de după cactus. Asta e tot ce trebuie să ştii.

El tăcu, tulburat.

— Şi dacă i-ai fi moştenit harul? Ce-ar fi făcut?

— Contează? bravă ea, pentru că, de fapt, habar nu avea.

Îi fusese întotdeauna prea frică să-şi imagineze.

— E păzitorul tău. Felul în care te tratează contează cu siguranţă.

— Uneori îl copleşeşte frica. Îl schimbă şi el nu se poate abţine, zise Rose defensiv.

Se gândi la cât de confuz devenise Willem în ultimele luni. Privind mereu peste umăr, războindu-se parcă şi cu propria-i umbră de pe perete. Ceva îl rodea pe dinăuntru şi ea nu putea face nimic ca să împiedice transformarea.

— Și ce-o să facă atunci când o să afle despre tine? îi întrerupse Shen meditația, readucând-o în prezent, în oaza din deșert. O să se întoarcă împotriva ta?

Rose încercă să-și stăpânească noua licărire de teamă din interior.

— Presupun că atunci când mă vei duce înapoi, vom afla.

El privi răsăritul.

— Ar trebui să plecăm.

Rose se uită la el.

— Tu ești lucrul de care ar trebui să mă tem cel mai mult.

— Tu ești lucrul de care te temi cel mai mult. Apoi adăugă blând: Ești chiar așa de speriată?

Sub luna ce începea să pălească, totul părea diferit. Dar Eana, binecuvântata Eana, rămăsese la fel.

— Sunt prințesa Rose Valhart, moștenitoarea tronului din Eana, zise ea, mai mult pentru sine decât pentru Shen.

Și, orice s-ar fi întâmplat în deșert ori în interiorul ei, acea parte nu se schimbase.

Shen întinse mâna spre ea.

— Și dacă ești mai mult de-atât?

Rose rămase nemișcată. Toată viața ei fusese prințesă, o orfană crescută să devină regină. Să fie bună, blândă și grațioasă, să se mărite și să nască moștenitori care să întărească regatul și alianțele lui. Niciodată nu-și imaginase că ar putea fi mai mult de-atât… că ar putea cineva să-și dorească vreodată ca ea să fie mai mult de-atât.

Păru să treacă o eternitate cu Rose holbându-se la mâna lui Shen ca și cum ar

fi putut citi pe ea o hartă a viitorului. Se gândi la palatul Anadawn ce se topea în depărtare în urma lor, la Willem care mărșăluia prin camera lui, cuprins de îngrijorare.

Se mai gândi și la momentul când își pusese mâna pe coapsa lui Shen și-i cususe pielea la loc. Impecabil. La fel de simplu cum respira. Nu simțise c-ar fi ceva rău sau greșit. Ci, ei bine… magic. Și chiar dacă știuse că n-ar fi trebuit, o mică parte din ea se bucurase de acel sentiment.

Își strecură mâna într-a lui.

— Și dacă nu-mi place ce descopăr?

— Și dacă-ți place, prințesă?

Rose își închise ochii strâns. Se temea de asta chiar mai mult.

Shen deveni tăcut, adâncit în gânduri, odată ce porniră la drum. Rose își tot cercetă mâinile, căutând orice fel de semn, ceva ce poate trecuse cu vederea în toți acei ani petrecuți în turnul ei, așteptând să înceapă să trăiască. Acum i se păreau mâinile unei străine.

Vrăjitoare, vrăjitoare, vrăjitoare.

Lumea se răsturna cu susul în jos în mintea ei.

Ești lucrul acela ce ți-a ucis mama.

Ești lucrul acela ce ți-a ucis tatăl.

Pe măsură ce se făcea dimineață și soarele începea să se arate la orizont, peisajul părea să se schimbe. Dunele se micșorau, în sfârșit. Nisipul nu se mai mișca. Copitele lui Storm călcau pe pământ ferm. În depărtare, la marginea deșertului, un copac enorm urca până la cer. Era cel mai mare arbore pe care-l văzuse ea vreodată, cu crengi noduroase și răsucite, ce se întindeau în toate direcțiile, ca și cum ar fi vrut să cuprindă cât mai mult spațiu posibil. Se legăna scârțâind, în vântul depărtat ce-i flutura frunzele. Părea că supraveghează întreg deșertul.

Și pe ei.

Fiorii îi ridicară părul de pe ceafă. Nu înțelegea unde se află și cât timp călătoriseră, dar știa cu o certitudine înspăimântătoare că nu voia să se apropie și mai mult de copacul ăla. Ori de umbrele stranii ce se înălțau în spatele lui.

— Mă duci la vrăjitori.

O spaimă veche se trezi înăuntrul ei. Acum erau destul de aproape ca să poată vedea că mărețul copac marca intrarea într-o pădure întunecată. I se păru chiar că vede vrăjitorii pândind în umbră, așteptând-o.

— Sunt în pădurea aia de acolo, nu?

Shen își drese glasul.

— Aia e Pădurea Plângerii, prințesă. Și nu există vrăjitori vii pe-acolo.

Rose scăpă un oftat de ușurare.

— Doar cei morți vor vrea să facă cunoștință cu tine.

Wren

Capitolul 13

La câteva ore după dezastrul de la pian, Wren îi trimise vorbă lui Chapman că o să-şi petreacă după-amiaza citind despre impresionanta viaţă a lui Thormund Valhart, regele cu cea mai lungă domnie din Eana. Odată rămasă singură în bibliotecă, îmbrăcă mantia şi se strecură în grădină printr-o uşă laterală. Tunetele se rostogoleau pe câmpiile din Eshlinn şi ploaia cădea încă răzbunătoare. Cerul era lipsit de stele, iar luna se furişa pe după hăţişuri de nori. În afară de fulgerele ce scăpărau din când în când pe cer şi de un auşel singuratic cu pieptul argintiu care se rotea în cer, grădinile palatului lâncezeau în întuneric.

Wren încercă să-şi vâre degetele în pământul din spatele unei tufe de trandafiri, dar acesta era prea îmbibat de apă şi bătătorit. Se concentră atunci asupra florilor, strângând pumni întregi de petale şi îndesându-le grăbită în punguţa cu şnur. Ploaia îi curgea pe vârful nasului, iar spinii îi înţepau degetele, dar nu-i păsa. Trandafirii nu erau la fel de puternici ca nisipul din Ortha, ce purta urmele paşilor vrăjitorilor, sudoarea şi cântecele şi lacrimile lor, dar pământul era pământ şi, având nevoie de el pentru vrăji, nu putea face mofturi. Florile crescuseră în solul Eanei, aşa că, pentru moment, petalele lor trebuiau să-i fie de-ajuns.

După ce devastă trandafirii roşii, trecu la tufele galbene. Acestea erau mai înalte, răsucindu-se spre cer, ca şi cum ar fi încercat să evadeze din Anadawn. Se ridică pe vârfuri, luând un nou pumn…

O mână se strânse în jurul încheieturii ei.

Fata îngheţă.

— Ce faci?

Un fulger lumină fața lui Rathborne, care era foarte aproape de ea. Ochii îi erau îngustați, iar încruntarea îi ascuțea unghiurile feței.

Spaima o sufocă. Ani întregi își imaginase cum ar fi să ajungă atât de aproape de Umbra Regelui, dar nu în felul acesta. Singură și neînarmată, în timpul unei furtuni întunecate și violente.

Rathborne își spori strânsoarea, strivindu-i oasele încheieturii. Wren respiră îngrozită și se clătină, încercând să-și recapete controlul, dar panica o copleșea. Petalele îi fremătau în palmă și brusca descărcare de anxietate îi stimula harul magic.

— Rose dragă. Ți-ai înghițit limba?

— Parfum, zise ea slab. Vreau… să f-fac o nouă aromă.

— Știi bine ce cred eu despre tine afară, în întuneric.

Îi dădu drumul la mână.

— Prințul tău nu te ține ocupată?

— B… ba da. Sigur.

Dădu drumul petalelor înainte ca gestul ei s-o trădeze și-și strânse mâna la piept. Se simțea rănită de atingerea, de apropierea lui. Căută orbește, prin ceața urii, tonul potrivit — de respect și deferență.

— Dar adevărul e că eu și prințul Ansel de-abia ne cunoaștem. Eu… noi… cu alte cuvinte, eu și prințul ne gândim că ar fi o idee bună să amânăm nunta cu câteva luni…

Ca să-mi câștig coroana și cu ea libertatea de a lua propriile decizii.

— Ca să putem petrece mai mult timp împreună, minți ea.

Rathborne se holbă la ea.

— Am aranjat sosirea timpurie a prințului în Anadawn tocmai pentru acest motiv, zise el pe un ton scăzut. M-am dat peste cap ca să obțin mai mult timp pentru voi, de stat împreună.

— Dar…

— Rose, draga mea. Ești foarte ingrată.

Wren se încruntă.

— M-am gândit mult timp la asta…

— Nu te mai gândi, Rose.

O mângâie pe cap, apoi își coborî mâna pe obrazul ei, cu degetele apăsând tot mai jos, până la maxilar. Wren ar fi vrut să deschidă gura și să-l muște cu sălbăticie.

— Ți-am spus de sute de ori, când gândești prea mult, îți faci griji. O să te îmbolnăvești.

Wren expiră printre dinți și mai încercă o dată.

— Spun doar că, dacă așteptăm până după încoronarea mea, lucrurile vor fi mult mai clare. Pot să decid dacă…

— Te-ai lovit la cap? întrebă el abrupt.

Fata clipi.

— Cum?

Ochii lui fulgerară și tonul vocii urcă amenințător.

— Se pare c-ai uitat cine ia deciziile pe-aici, Rose. Am pierdut prea mult timp construind această alianță ca s-o distrugi tu, dintr-un capriciu prostesc.

Furia lui Wren crescu, depășind în intensitate teama.

— Ei bine, poate c-ar trebui totuşi să regândim această alianţă, zise ea cu îndrăzneală.

— Doar un nebun ar „regândi“ o înțelegere cu regele Alarik, mârâi Rathborne. Şi-apoi, ce ne facem cu problema noastră cu vrăjitorii? O lăsăm să supureze ca o rană în coasta ţării acesteia? Să se adune şi să crească, până vor aduce un nou război asupra noastră? Vrei să ne cucerească nobilul regat şi să distrugă tot ce suntem acum?

Îşi scutură capul cu repulsie, apoi răspunse în locul ei.

— Nu, normal că nu.

Wren îşi înfipse unghiile în palme şi încercă să-şi păstreze un echilibru în glas.

— Ceea ce nu înțeleg e de ce trebuie să ne grăbim aşa?

— Câtă vreme mai există vrăjitori în acest ţinut, pot lovi în orice moment.

Ridică un deget drept avertisment.

— Întotdeauna e loc de probleme, Rose. Ar trebui să ştii asta mai bine ca oricine. Aşa că pune-ţi voalul şi rochia albă şi lasă-l pe regele Alarik să facă ceea ce ştie cel mai bine. La urma urmei, nu există armată mai feroce şi mai neînduplecată precum aceea din Gevra. Nu va trece mult şi vom avea pace în Eana, în sfârşit.

Wren era cuprinsă de un uragan de furie pe măsură ce planul lui Rathborne ieşea şi mai mult la iveală. În schimbul posibilităţii de a avea un picior pe fiecare continent, Alarik Felsing avea să-şi dezlănţuie armata împotriva vrăjitorilor. Pentru o clipă, luă în considerare posibilitatea de a-l sugruma pe nemernic chiar acolo, în grădina de trandafiri. Dar erau înconjuraţi de gărzi şi ea ştia, chiar şi prin ceaţa furiei, că exista o cale mai potrivită pentru a se ocupa de asta. De el. Era clar că Willem Rathborne nu era omul cu care să discuţi raţional. N-ar fi fost înţelept să-şi răcească gura de pomană — sau să se deconspire — încercând să facă asta.

— Nunta se va ține, chiar de-ar fi să te târăsc eu însumi la altar.

Se aplecă mai aproape, până când Wren îi simți mirosul rânced al respirației.

— E clar?

Ea confirmă din cap în tăcere.

— Nu știu ce te-a apucat azi. Nu te-am crescut să fii așa de arțăgoasă. Ca să nu mai spunem că prințul Ansel te-ar crede o lunatică, dacă te-ar vedea aici, distrugând trandafirii. Sper că nu trebuie să-ți mai amintesc ce important e pentru tine să-ți păstrezi reputația intactă. Am construit-o timp de optsprezece ani împreună.

Wren nu putu să nu observe cum zăbovise el asupra cuvântului „împreună“. Rathborne se îndepărtă, gonind-o ca pe un câine.

— Să nu te mai prind făcând așa ceva. Urăsc să fiu nevoit să te încui în turnul ăla al tău…

Dispăru în întuneric, lăsându-și șoapta amenințătoare să plutească în aer.

Wren își strânse punguța la piept și se grăbi să părăsească grădina, neîndrăznind nici măcar să privească peste umăr. Își permise doar un oftat de ușurare când ajunse în siguranță în dormitor, dându-și jos rochia udă leoarcă și slăbind șireturile corsetului.

Drumul spre coroană devenise infinit mai periculos. Nu trebuia să se lupte doar cu un prinț lunatic obsedat să se însoare cu ea, ci odată cu el, cu o alianță ce-ar fi adus sfârșitul vrăjitorilor odată pentru totdeauna. Nu putea lăsa așa ceva să se întâmple — și nici nu avea de gând s-o facă.

Nu-i mai rămânea decât o soluție. Pentru că Willem Rathborne intenționa s-o oblige să se mărite și să dezlănțuie iadul pe pământ, nu avea de ales decât să înlăture influența pe care acesta o exercita asupra vieții lui Rose, cât mai repede posibil. Se așeză la masa de toaletă și-și trecu peria prin păr. Ochii verzi îi scăpărară în oglindă. Era timpul să pună la cale o crimă…

Rose

Capitolul 14

Pe măsură ce se apropiau de copacul gigantic, aerul devenea din ce în ce mai rece. Chiar dacă soarele se ridicase deja pe cer, temperatura continua să scadă. Rose începu să tremure pe sub mantie, cu un sentiment amestecat de teamă și curiozitate. Își întinse gâtul, disperată să înțeleagă mai bine.

Să înțeleagă ceea ce Shen știa deja. Să descopere cine era ea. Ce era. A rămâne lângă el era unica modalitate de a afla adevărul.

— Acesta este Copacul Mamă, zise el cu venerație tăcută. Marchează mormântul Orthei Starcrest, ultima regină-vrăjitoare adevărată din Eana.

Rose se încruntă, căutând în amintire numele.

— Ortha… Starcrest? Ca pasărea? N-am auzit niciodată de ea. Și nici de vreo altă regină-vrăjitoare, de fapt. Și de unde domnea? Din copacul ăla?

Shen se holbă la ea, nevenindu-i să creadă.

— Pe toate algele mării! Chiar nu știi deloc istorie?

Fata îi întoarse o privire inexpresivă.

— Țara asta a aparținut vrăjitorilor cu mult înainte ca prețiosul tău Protector să fi pus piciorul în ea. Era doar un bărbat primejdios și gelos care se temea de vrăjitori aproape la fel de mult pe cât îi invidia, așa că le-a detronat regina și a întors regatul împotriva lor.

— Nu fi caraghios. Vrăjitorii n-au avut niciodată un regat. Erau doar niște

creaturi sălbatice, rătăcind din țară în țară și ascunzându-se prin păduri și munți și…

— Palatul Anadawn a fost construit de vrăjitori, i-o tăie Shen. Vechii regi-vrăjitori au făcut Eana ceea ce e azi. Familia regală Valhart le-a atârnat în spate o mie de ani, doar ca să le îngroape memoria din ce în ce mai adânc.

Cuvintele curgeau reci și tăioase.

— Cum altfel ar putea pretinde că acest ținut le aparține?

Rose nu răspunse. Dar mintea îi zbârnâia. Ideea unor regi-vrăjitori i s-ar fi părut până mai ieri absurdă, dar începea să creadă că, în ciuda tuturor orelor pe care le petrecuse în biblioteca din Anadawn, mai avea multe de învățat. Nu numai despre țara ei, dar și despre ea însăși.

Pe când treceau de Copacul Mamă, Shen își înclină capul. Rose dârdâi în cămașa ei de noapte, strângându-și mantia de împrumut și mai tare în jurul umerilor. Se uită înapoi, cu nostalgie, la Nisipurile Mișcătoare. Poate că deșertul o înspăimântase cândva, dar măcar știuse ce-o așteaptă.

O sămânță strălucind blând în soare pluti din Copacul Mamă și i se așeză pe mantie. Alta o urmă, apoi mai multe, rotindu-se în cascadă în jurul ei ca niște picături luminoase de ploaie.

În spatele copacului-santinelă, pădurea se deschidea ca o gură neagră. Copacii se îngrămădeau strâns în jurul lor, cu crengile lor noduroase împletindu-se în așa fel încât era greu să spui unde se termină unul și unde începe celălalt. Tentacule de mușchi spânzurau de fiecare creangă, legănându-se în vânt. Lianele atârnau atât de jos, încât măturau pământul, ca și cum trunchiurile ar fi făcut o plecăciune.

— Nu vreau să merg mai departe, zise Rose. M-am răzgândit.

— Acum nu mai e cale de întoarcere, replică el, îndemnând-o blând pe Storm înainte. O să vezi adevărul despre ce s-a întâmplat aici. Ce a făcut Marele tău Protector.

Rose era nevoită să împingă lianele într-o parte, în timp ce treceau printre copaci. Acestea se întindeau și-i loveau obrajii. Mușchii i se târau pe brațe, ca și cum ar fi căutat ceva sub piele. Vântul suflă în urma lor și atunci plânsetul pădurii umplu aerul.

Rose își întoarse capul în toate părțile.

— De unde vine sunetul acesta? Și alea ce sunt?

Se referea la semințele luminoase de pe mantia ei. Când dădu să le scuture, o viziune i se înfiripă în minte.

O tânără cu păr roșcat și pistrui pe obraji se apleca peste un trup frânt. În jurul ei zăceau alte trupuri, cu sutele, bărbați și femei, răniți și jelind, pe un câmp de bătălie sufocat de foc și fum. Vrăjitori urlând în timp ce-și dădeau ultima suflare. Alții zăcând complet nemișcați. Tânăra ridică bărbia, cu ochii fulgerând spre Rose.

— Te rog, imploră ea. Nu-i pot salva pe toți.

O săgeată de argint căzu din cer și străpunse inima femeii. Sângele țâșni din rană în timp ce ea căzu, cu ochii încă ațintiți spre Rose.

Aceasta gemu prelung și viziunea dispăru.

— Femeia aia, chiar acum! Ai văzut-o și tu?

Shen făcu un gest în urma ei, spre copacii ce se legănau în jur.

— Pădurea Plângerii e un cimitir, prințesă. Copacul Mamă marchează locul unde Ortha Starcrest a fost doborâtă de familia Valhart, acum o mie de ani. Mulți vrăjitori au fost măcelăriți aici de Protector și de armata lui.

Ridică mâna, ținând între degete o liană plină de mușchi.

— Spiritele celor ce au murit în război bântuie încă în pădure. Ultimele lor amintiri sălășluiesc în Copacul Mamă și zboară prin aer atunci când simt o vrăjitoare în apropiere. Ca să-i transmită povestea lor.

Își mută privirea pe mantia ei.

— Și pare că multe dintre ele au ieșit la iveală pentru tine.

Rose își dădu capul pe spate. Sute de semințe strălucitoare luminau pădurea asemenea licuricilor. Și pluteau în urma ei pe măsură ce vântul bocitor devenea din ce în ce mai puternic.

— Vrăjitorie, tremură Rose în mantia ei, în timp ce o spaimă veche, viscerală, punea stăpânire pe ea. Nu, Shen. Nu. Mi-a ajuns pe ziua de azi. Refuz să fiu atacată de vrăjitoare, vii sau moarte.

Închise ochii strâns, sperând c-o să dispară dacă nu se uita la ele.

— Fă-le să-nceteze. Spune-le să-nceteze!

— Nu pot, prințesă.

— Atunci o să fug!

Rose sări de pe Storm și ateriză în genunchi în noroi. Blestemă în timp ce se ridica, apoi își îndreptă spatele. Frica nu va face decât să le încurajeze pe vrăjitoarele alea moarte. Nu trebuia s-o arate.

— Nicio problemă. Puțin noroi nu mă deranjează.

Shen o privea de la înălțimea calului.

— Cred c-o să regreți treaba asta.

— Ssst, făcu Rose, răsucindu-se în toate părțile și încercând să găsească o cale de scăpare.

Semințele zburau acum spre ea din toate direcțiile. Când se dădu în spate, o liană i se răsuci în jurul gleznei, țintuind-o în loc.

— Dă-mi drumul! țipă ea spre pădure. Nu vreau să am de-a face cu voi!

O altă sămânță îi atinse obrazul și o femeie bătrână pătrunse în mintea ei.

Faţa îi era incredibil de ridată.

— Noi nu dispărem niciodată, zbieră ea răguşit, mergând în picioarele goale pe un câmp ars.

Un soldat Valhart cu haine verde cu auriu se năpusti asupra ei cu sabia ridicată. Cu un strigăt de luptă, bătrâna ridică mâna în aer şi trimise un vârtej de vânt în pieptul lui. Omul zbură pe spate, scăpând sabia. Bătrâna o prinse şi i-o înfipse direct în gât. Douăsprezece săgeţi de argint îi străpunseră pieptul în acelaşi moment. Ea se întoarse spre Rose, cu un zâmbet mânjit de sânge, apoi căzu în genunchi.

— Râurile Eanei se vor umple de sângele duşmanilor noştri.

O altă săgeată o lovi din lateral. Femeia căzu în noroi şi lumina din ochi i se stinse.

— Nu azi. Dar într-o bună zi.

Muri cu zâmbetul pe buze.

Rose părăsi viziunea ţipând.

— Dă jos chestiile astea de pe mine! Fă-le să-nceteze!

— Asta e povestea ta, prinţesă. Şi va deveni viitor dacă nu se schimbă lucrurile în ţara asta.

— Eu nu vreau aşa ceva!

Fata căzu în genunchi în noroi, încercând să-şi desprindă liana de gleznă. O alta i se încolăci în jurul mâinii stângi.

— Nu, te implor!

Încercă să îndepărteze o sămânţă zburătoare, dar când aceasta o atinse, o nouă viziune o prinse în ghearele ei.

De data asta era un băiat. Nu avea mai mult de zece ani, cu zulufi de aur şi

dinți strâmbi. Se întinse spre ea, implorând din ochi, în timp ce un soldat îi străpunse burta cu o suliță. Muri cu aceleași cuvinte pe buze. Te implor.

Rose tresări revenind în prezent.

— Era doar un copil!

Fierea îi urcă în gât, în timp ce o altă liană o înșfăcă de mâna dreaptă.

— Și l-au omorât. Fără ezitare.

— Da, prințesă. Mărețul și nobilul tău Protector ne-a măcelărit și copiii.

Pădurea acum urla. Rose se zbătu în strânsoarea lianelor, în timp ce semințele o găsiră, una după alta, forțând-o să le trăiască ultimele momente în minte. Bărbați, femei și copii, de toate vârstele și meșteșugurile, murind la picioarele ei, în fața unei armate nemiloase.

Armata care în curând avea să fie a ei.

Pădurea știa cine era ea. Ce reprezenta.

În final, după ore, parcă, de chin o părăsi și ultima sămânță. Vântul se mai potolise. Lianele se desprinseră și Rose se ghemui pe-o parte în noroi, uitându-se în gol.

— Rose? o strigă Shen neliniștit.

Coborî de pe cal și merse spre ea. Pașii lui erau ușori pe pământul moale.

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit că va fi…

— Atât de mulți, zise ea amorțită. N-am știut niciodată că au fost atât de mulți.

Shen nu răspunse, dar când se oferi s-o ajute, Rose nu-l refuză. Odată urcată pe cal, rămase în transă. Shen o îndemnă pe Storm la trap și continuară tot înainte, prin pădure. Copacii îi lăsară cu gândurile lor și amândoi tăcură multă vreme.

Când lumina începu să se strecoare printre ramuri și o ceață învăluitoare coborî peste pădure, Shen vorbi din nou.

— Acum optsprezece ani, această pădure i-a adăpostit pe ultimii dintre noi, în momentul în care Războiul lui Lillith a înclinat balanța în favoarea armatei lui Rathborne. Vrăjitorii s-au retras aici, ascunzându-se printre copaci. Spiritele celor căzuți cu secole în urmă în Războiul Protectorului i-au salvat pe cei rămași. Niciun soldat din Anadawn n-a avut curajul să vină după ei aici.

Râsul lui deveni găunos.

— Așa că te poți considera mai curajoasă decât întreaga ta armată, prințesă.

— Eram un bebeluș, Shen. N-am știut.

— Dar acum știi. Din postura de custode al tronului tău, Willem Rathborne a transmis foarte limpede că vrăjitorii nu mai sunt bineveniți în țara pe care au construit-o. A arătat foarte clar ce ne așteaptă dacă mai îndrăznim să apărem în regatul Eanei. Închisoare, apoi moarte.

Strânse din dinți.

— Amintirile astea ți-au înfățișat felul în care va arăta viitorul pe care pretinzi că-l vei construi. Mai vrei să faci asta, prințesă? Chiar și după tot ce-ai văzut?

Ultimele momente ale vieții tuturor acelor vrăjitori se roteau încă în capul ei. Un ocean de fețe și spaime, de cuvinte șoptite de guri muribunde. Știa că nu le va uita niciodată. Pe niciuna dintre ele.

— Tot ce-am vrut vreodată a fost binele Eanei, zise încet.

— Mai ai multe de învățat despre acea Eana pe care o crezi a ta.

— Poate ai dreptate, recunoscu ea.

Ceața se îndesea, ascunzând lumea din spatele copacilor. Lianele îi biciuiau obrajii și i se încurcau în păr, ca și cum ar fi vrut s-o tragă înapoi. Vântul

plângea. Semințele pluteau din nou în urma ei, cu luminile lor pâlpâitoare strălucind prin ceață. Rose închise ochii. Avea nervii zdruncinați și gândurile vraiște. Trebuia să iasă din locul ăsta blestemat și să-și revină puțin. Să se gândească. Să respire.

Deschise ochii, mari și arzători.

— Știu ce vreți de la mine, zise cu vocea sugrumată. Să recunosc.

Le auzea șoptindu-i în urechi, le simțea trăgând-o de mâneci.

— BINE! Sunt o vrăjitoare.

Vocea i se sparse.

— Sunt o vrăjitoare.

Vântul se opri și totul în jur rămase neclintit.

Ceața se risipi, dezvăluind marginea pădurii. În depărtare, peste o câmpie vălurită, acoperită cu iarbă sălbatică, se contura vârful ascuțit al unei stânci.

Pe măsură ce înaintau, tot ce vedea era cerul cenușiu, nesfârșit. Vântul îi aduse o aromă sărată și condimentată pe limbă. Valurile se spărgeau undeva în depărtare. Un pescăruș crestă marginea falezei, uitându-se țintă la ea, apoi dispărând cu un țipăt.

Rose privi peste umăr la Shen și șopti înspăimântată.

— De ce m-ai adus la capătul lumii?

El nu-și luă privirea de la stâncă.

— Bine ai venit în Ortha, prințesă. Căminul vrăjitorilor.

Wren

Capitolul 15

A doua zi după întâlnirea cu Rathborne din grădina de trandafiri, încercările lui Wren de a o evita pe cea mai bună prietenă a lui Rose ajunseră într-un impas major. Luase cina în sufragerie cu Chapman, înfulecând tocăniță de vită, morcovi glazurați cu miere și cartofi gratinați, apoi se dusese în bibliotecă. Acolo, invocând scuza unei seri de studiu, începuse să plănuiască uciderea Umbrei Regelui. Într-un loc atât de plin de ochi și urechi indiscrete, trebuia să reușească o crimă curată — rapidă și imposibil de depistat. Nu dură mult până când cercetările o duseră spre otravă.

Celeste o găsi adâncită într-un fotoliu îngropat sub un morman de cărți de istorie.

— Te-am prins! zise ea, strecurându-se în bibliotecă.

Wren înălță capul și inima începu să-i bată și mai tare în piept. Cea mai bună prietenă a lui Rose se potrivea cu descrierea pe care o memorase — era înaltă și zveltă, cu pielea închisă la culoare și cu păr negru și cârlionțat ce-i sălta puțin la fiecare pas. Avea pomeți arcuiți, niște ochi căprui plini de căldură și buze rotunjite și zâmbitoare.

Wren lăsă broșura despre plante otrăvitoare pe care o citea în secret să cadă pe o latură a fotoliului, tocmai în momentul în care Celeste îi smulse o carte din poală. Un tratat plictisitor despre legile comerțului din Eana. Îl ridică de un colț.

— În ultima vreme ai luat treaba asta cu încoronarea mult prea în serios, zise ea, încrețindu-și nasul. Ți-am tot spus, Rose, o regină cu adevărat bună știe și cum să se relaxeze.

Wren îi smulse cartea înapoi, pretinzând că o interesează prostiile scrise în ea.

— Nu pot aştepta să am întâi coroana pe cap?

Celeste scoase limba.

— Îmi vreau cea mai bună prietenă înapoi. Mi-e dor de petrecerile noastre în pijama.

— Chapman e de părere că nu sunt în stare să reţin nimic. Încerc să-l contrazic.

Celeste se cocoţă pe braţul fotoliului.

— De când te interesează pe tine ce crede Chapman?

Era aşa de aproape, încât Wren îi putea simţi aroma de iasomie a parfumului.

— Opinia mea ar trebui să te preocupe mai mult şi, sincer, nu-mi vine să cred c-ai încercat să mă eviţi!

Wren se strâmbă.

— Am avut o durere de cap cumplită. Nu ţi-a spus Chapman?

— Ba da, mi-a spus că eşti prea indispusă să-ţi vezi cea mai bună prietenă, dar, pe de altă parte, nu destul de bolnavă încât să nu mergi la întâlnire cu noul tău iubit.

Celeste se înclină dramatic spre spătarul fotoliului.

— Nu-mi spune că şi asta e o treabă importantă legată de încoronare. Mă simt înlocuită.

— Nu fi caraghioasă!

Wren se ridică în picioare şi începu să pună deoparte teancul de cărţi.

— Am încercat să scap şi de întâlnirile cu Ansel, dar e atât de… ataşat de

mine.

— Ei bine, ai cam schimbat placa. După prima întâlnire nu te mai opreai din a-i lăuda părul ciufulit și sufletul de poet. Ai comandat chiar un tort pentru el, pentru Dumnezeu!

Râsul fetei răsună ca un clopoțel în cameră și Wren reuși să se relaxeze puțin. Cea mai bună prietenă a lui Rose era ca o gură de aer proaspăt. Îi era rușine că trebuia să trăiască cu teama constantă de a nu fi prinsă cu mâța-n sac de Celeste.

— Păi, sigur că-l plac pe Ansel, zise ea, acoperindu-și cu abilitate greșeala. Dar presupun că pentru a te îndrăgosti de cineva nu sunt de ajuns un păr frumos și niște cuvinte drăguțe.

Celeste ridică dintr-o sprânceană perfect pensată.

— După toți acești ani, mă bucur că ai început, în sfârșit, să mă asculți și pe mine.

Wren râse relaxată.

— Doar în rare ocazii.

Cealaltă fată se ridică în picioare.

— Și dacă tot veni vorba de păr frumos și vorbe drăguțe, trebuie să-ți povestesc despre escapadele mele cu Archer Morwell, știi tu, băiatul fierarului. Cel cu umerii. L-am întâlnit la moară.

— Vrei să spui că într-adevăr are umeri? își făcu Wren curaj. Nu-mi spune că are și nas.

— Și ce mai gură.

Celeste își mișcă ghiduș sprâncenele și Wren izbucni din nou în râs. Shen era cel mai apropiat prieten al ei, dar i-ar fi venit să vomite dac-ar fi încercat să aibă genul ăsta de discuție cu el. Probabil că-i lipsise așa ceva.

— Povestește-mi și cel mai sordid detaliu, zise ea nerăbdătoare. Mi-era un dor de bârfe…!

Celeste o luă de braț.

— Îți spun în drum spre bucătării. Cam a întrebat de tine.

***

Jos, în bucătării, rămase cu gura căscată în fața tortului gevran cu înghețată comandat de Rose. Era o operă de artă. Cinci straturi de pandișpan fuseseră sculptate cu migală pentru a semăna cu un castel strălucitor. Acoperit cu glazură de culoarea fildeșului, cu un văl de ceață plutind în jurul bazei, și cu delicate bucăți de vată de zahăr ce se prelingeau asemenea țurțurilor din fiecare etaj delicios.

— E incredibil, inspiră ea. Arată exact ca Palatul Grinstad.

Cam, bucătarul-șef, stătea în picioare în spatele tortului, cu șorțul și boneta lui albă, radiind de fericire, ca un părinte mândru de progenitura lui.

— Ei bine, sper din suflet ca prințului vostru să-i placă. V-am spus că până la urmă o să-mi iasă.

Era târziu. Bucătăriile erau goale, cu excepția lor trei, cu aerul încălzit de licărul cuptoarelor și de pâlpâirea reconfortantă a flăcărilor. Wren îi zâmbi bucătarului. Îl plăcuse imediat. Un omuleț scund și durduliu, cu față rotundă și zâmbitoare, piele bronzată și ochi de culoarea alunei. Era impresionată și de ușurința comunicării între ei. În ciuda împrejurărilor nefavorabile, sora ei reușise să-și găsească niște prieteni adevărați în Anadawn.

Celeste făcu cu degetul o spirală de glazură.

— Deci, când vom putea gusta din tortul ăsta magic, Rose?

— Ia mâna de pe această operă de artă!

Wren o lovi peste mână cu o spatulă, în timp ce artificiile unui plan glorios îi explodară în minte. Dacă era să-l otrăvească pe Willem Rathborne, avea nevoie de o oportunitate desăvârşită.

— O să fie servit la o cină specială de bun-venit în cinstea prinţului Ansel, peste trei zile.

Zâmbi cu gura până la urechi de propria deşteptăciune.

— Va fi o întâlnire restrânsă, discretă.

Stropită doar cu puţină otravă. Când faţa lui Celeste se întunecă, Wren se grăbi s-o liniştească.

— Nu-ţi face griji, tu eşti invitată, desigur. Şi-o să-l invit şi pe Willem. O să-i trimit vorbă lui Chapman mâine, la prima oră.

Celeste se încruntă şi mai tare.

— Ce te face să crezi că Umbra Regelui va veni? Ştii bine că de-abia îşi părăseşte dormitorul în ultimul timp. Tata zice că a devenit la fel de sperios ca un şoarece.

Treaba asta o făcu pe Wren să se întrebe încă o dată ce anume îl supăra pe Willem în ultima vreme şi dacă nu cumva mai exista vreun motiv pentru alianţa nechibzuită cu Gevra. Se hotărî să afle ce anume îl frământa. Pe de o parte, era îngrozitor de curioasă. Pe de alta, dacă planul ei cu otrăvirea nu reuşea, poate că ar fi descoperit ce anume putea fi folosit împotriva lui.

— Normal că o să vină, zise ea. Dragul de Willem e la fel de implicat în căsătoria asta ca şi mine.

Ca să nu mai pomenim că n-ar fi îndrăznit să-l jignească pe prinţul din Gevra — ori pe fiorosul lui frate — neparticipând. De fapt, Wren conta pe asta. Zâmbi în timp ce luă o lămâie din bolul cu fructe şi o aruncă în aer. O calma să-şi facă de lucru cu mâinile.

— Dacă spui tu, acceptă Celeste neîncrezătoare, întorcându-şi atenţia asupra tortului. Te-ai întrecut pe tine însuţi, Cam. Cum Dumnezeu l-ai făcut să strălucească aşa?

— E pulbere de zăpadă, se mândri el coborând vocea. Elliot cunoaşte un negustor gevran din Golful Iadeşului. A trebuit să-i dau douăzeci de livre de ton pentru câteva grame.

— Trebuie să-i spun lui Marino să fie atent la asta. Vrea să-şi încerce şi el norocul în comerţul cu mirodenii vara asta, chiar dacă eu aş prefera să-i îndrept atenţia spre rom.

— Poate că ar trebui să rechiziţionezi pur şi simplu corabia fratelui tău, sugeră Wren. N-am fost nicicând martor la o revoltă, dar cred c-ar fi foarte amuzant.

Luă o limetă şi începu s-o arunce înainte şi înapoi, galbenul lăsând loc verdelui şi tot aşa. Se gândi la vasele de comerţ distruse ce eşuau uneori în Ortha după furtună şi se întrebă dacă va mai avea vreodată ocazia să meargă la vânătoare de comori, pe plajă, împreună cu Shen.

— Între timp, pot vorbi încă o dată cu Elliot, zise Cam. Să vedem ce fel de băuturi exotice ar putea lua la schimb de la piraţii din Golful Braddack.

Celeste zâmbi larg.

— Există vreo chestie pe care soţul tău cel şiret să nu poată pune mâna?

— Depinde ce anume cauţi, zise Cam, clipind conspirativ.

— O, nu prea ştiu, oftă ea. Puţină distracţie, poate?

Bucătarul începu să râdă în hohote. Wren simţi căldura acestui râs zdravăn în vârful degetelor.

— Celeste Pegasi, ce poate fi mai distractiv decât un prinţ gevran sub acoperişul nostru? Sunt ani de când n-am mai avut o nuntă în Anadawn.

Fata îşi dădu ochii peste cap.

— Am vrut să spun distractiv pentru mine.

— De ce nu-ți încerci norocul cu vasele gevrane când vin? mișcă Cam din sprâncene. Să vedem ce aduc în Anadawn.

Wren încercă să nu și-l închipuie pe Alarik Felsing navigând în jos pe Râul Limbă Argintie. Nu se putea gândi la nimic mai mârșav decât să-i servească vrăjitorii pe un platou de argint, în timp ce și-ar fi legat destinul de neajutoratul lui frate mai mic pentru tot restul vieții. Se rugă să nu fie nevoită să trăiască o astfel de zi. Luă o prună din bolul de fructe și o aruncă în aer, făcând ture prin bucătărie.

— Dar Archer Morwell? Nu mai e suficient de incitant pentru tine?

— Archer nu mai e de actualitate, zise Celeste disprețuitor. Știi că mă plictisesc repede.

Wren pufni.

— Ei bine, sunt sigură că mai sunt o grămadă de umeri atrăgători chiar aici, în Eshlinn.

— Atunci tu de ce te-ai dus tocmai în Gevra pentru un pretendent?

Avea dreptate, de ce?

Celeste se întoarse cu spatele la deliciosul tort.

— Pe de altă parte, dacă toți gevranii ar arăta ca păzitorul prințului Ansel, cred că aș fi o norocoasă. Sincer vorbind, e o crimă să fii atât de arătos. Știi cum îl…

Scoase un geamăt.

— Rose! De când știi tu să jonglezi? Wren lăsă fructele să cadă cu trei pleosc-uri distincte.

— Nu știu.

Cam chicoti.

— Și asta o spune fata care trebuie să-și țină pocalul de vin cu două mâini.

Wren culese de pe jos fructele și le puse repede înapoi în bol.

— Îl cheamă Tor Iversen, zise apoi, binedispusă în aparență. Asta ai vrut să întrebi mai devreme, nu?

— Tor, rulă Cam „r-ul” pe limbă. Îmi place.

Celeste se holba încă la fructele zdrobite.

Wren își blestemă prostia. Încercând să se calmeze, înșfăcă o tartă de pe o tavă din apropiere și și-o îndesă în gură. I se topi pe limbă, untul și zahărul creând o adevărată simfonie a deliciului. Mmm, atât de bună.

— Prințesă, nu! țipă Cam. E plină de scorțișoară!

Wren se opri din mestecat.

Bucătarul dădea din aripi ca o pasăre zăpăcită.

Celeste se holba din nou la ea.

— Tu urăști scorțișoara.

Pe toți crapii putrezi!

Se lăsase o liniște stânjenitoare. Wren scuipă tarta în mână.

— O, nu! Bleah! Bleah! Luați-o de aici!

Mototoli bucata pe jumătate mestecată într-o cârpă și o azvârli prin bucătărie, unde se strivi împroșcând de un perete.

Cam oftă și clătină din cap.

— Ei bine, chiar nu era necesar.

Wren luă în considerare posibilitatea de a se băga în cuptor și de a arde în flăcări până când n-ar mai fi rămas acolo decât cenușa regretelor ei. Prima dată greșeala cu jonglatul și acum nenorocita aia de tartă — era pregătită mai bine de atât. Ar fi trebuit să fie înțeleaptă, grijulie.

Își netezi părul în jurul feței.

— Îmi pare rău, Cam. M-a ademenit. Scorțișoară vicleană.

Forță un zâmbet timid.

— Unde rămăseserăm? A, da! La gevranii arătoși.

Cam desfăcu larg brațele.

— Eram pe cale să anunț că bucătăriile mele vor fi deschise oricăror soldați gevrani vânjoși.

Celeste se întoarse spre el și suspiciunea i se transformă într-un soi de amuzament ironic.

— Și Elliot ce-ar avea de zis despre o așa generoasă invitație?

— Celeste dragă, Elliot apreciază finețurile. De-asta a devenit negustor de la bun început.

— Vorbind de finețuri, zise Celeste, luând o picătură de glazură și gustând-o. Am auzit că prințesa Anika e o frumusețe. Se spune că e la fel de feroce ca un tigru de zăpadă. Și știi cât de mult îmi plac provocările.

— O, ești o adevărată fiară.

Cam izbucni într-un hohot de râs zgomotos. Wren i se alătură, prefăcându-se extaziată pentru nunta ei și, într-un final, după ceea ce-i păru o eternitate, Celeste începu să se relaxeze, împărtășindu-le bârfe de palat delicioase și savurând reconstituirea întâlnirii ei dezastruoase cu prințul Ansel.

— Bun, zise Cam frecându-și mâinile. Ar fi bine să încep să pun la punct meniul pentru cină specială. Trei zile nu înseamnă deloc mult timp, dar, din

fericire pentru tine, sunt un artist.

Îi aruncă o privire lui Wren, fruntea încreţindu-i-se pe măsură ce o studia.

— Şi va fi şi o şansă pentru mine să te hrănesc. Jur că te usuci pe picioare, Rose.

Celeste dădu din cap.

— Credeam că e doar în imaginaţia mea.

Wren îşi înfăşură braţele în jurul taliei, încercând să-şi ascundă muşchii antrenaţi pe stâncile din Ortha.

— Sunt doar emoţiile. Cu nunta care se apropie şi toate celelalte.

— Ei bine, am leacul perfect pentru asta.

Cam scoase o tavă de fursecuri din cuptor.

— Cu migdale şi caramel. Calde. Şi, pe onoarea mea, niciun strop de scorţişoară.

— Mulţumesc Marelui Protector pentru asta, rânji Wren, vârându-şi un fursec în gură.

Cam înveli încă unul într-un şerveţel şi i-l strecură în buzunar. În mod uimitor, era şi mai bun decât tarta. În Ortha, când nopţile erau reci şi vântul mării urla prin crăpăturile colibei scârţâitoare a lui Banba, se întreba adesea ce anume pierdea nefiind în Anadawn.

Când împlinise nouă ani, Thea stătuse trează toată noaptea cocând o turtă de făină, iar Banba se trezise cu noaptea în cap ca să aducă miere direct din stup şi s-o toarne peste ea. Toate trei coborâseră apoi pe ţărm, Banba îmblânzind vântul ca toţi pescăruşii s-o audă cântând „La mulţi ani“ nepoatei sale. Wren ţinuse turta sărăcăcioasă la piept ca pe o vrajă care ar fi putut să le ridice în aer şi să le transporte în vremuri mai bune. Cu torturi mai gustoase.

— Ţi-aş oferi tot luxul din lume dacă aş putea, pitulicea mea.

Banba tăiase o felie de turtă și o ținuse cu degetele ei pline de nisip. În Ortha nisipul era peste tot; chiar și printre dinți.

— Dar pentru moment, să facem din turta asta o promisiune.

— Vor veni și zile mai bune, Wren.

— Pentru tine și pentru noi toți.

Și acum, Wren ajunsese până aici, la un pas de coroană. Simțea deja gustul acelor zile mai bune — aroma unor minuni de-abia scoase din cuptor ce i se topeau pe limbă și mângâierea unei cămăși de noapte de mătase pe piele. Căldura focului din dormitorul ei, atingerea înspumată a unei băi matinale. Și prieteni ca aceștia, care pălăvrăgeau bucuroși împreună cu ea, la acea oră târzie, în pântecele cald al unei bucătării cu aromă de zahăr.

În definitiv, viața lui Rose nu era chiar așa de rea.

Iar în momentul în care Wren îl va fi îndepărtat pe Willem Rathborne din ea, urma să devină și mai bună.

***

După ce-i ură noapte bună lui Celeste, Wren își ascunse zgomotul pașilor cu o vrajă și se furișă prin palat ca să vadă dacă Umbra Regelui mai făcuse vreo vizită în turnul de vest. Ca să-i spioneze gărzile așezate de-o parte și de alta a ușii, se retrase în umbră. Curios. Rathborne stătea închis toată ziua în dormitor, dar avea un program de noapte strict. Orice s-ar fi găsit în acel turn, era foarte important pentru el. Wren își notă cu grijă această descoperire, în cazul în care ar fi avut nevoie de ea, în momentul crimei. Dacă cina ei festivă dădea greș, îl putea întâmpina în acest turn cu un zâmbet tăios și cu pumnalul ei credincios. N-ar fi fost chiar o crimă nesângeroasă, dar ar fi savurat-o oricum.

Se făcu nevăzută înainte de a fi zărită de vreuna dintre gărzi. Portretele în ulei lăsară locul unor armuri de argint, pe măsură ce fata străbătea sălile palatului. Era atât de distrasă de ceea ce făcea Rathborne în turnul de vest, încât tresări la neașteptatul zgomot de pași din fața ei.

Se strecură în alcovul dintre două armuri impozante și se lipi de perete. Pașii se auziră și mai zgomotoși, umbra lor împrăștiindu-se peste pietre, asemenea cernelii. Închise ochii strâns.

Nu te uita în dreapta.

Nu te uita în dreapta.

Nu te uita în…

— Prințesă Rose?

Wren făcu ochii mari.

— Tu, șopti ea.

Tor stătea în fața alcovului, părând extrem de amuzat. Elske era la piciorul lui și ochii ei albastru-deschis străluceau în întuneric.

— La antrenament din nou, Înălțimea Voastră?

— O, da, zâmbi ea, netezindu-și rochia.

De data asta măcar era îmbrăcată.

— Nu ratez nicio ocazie să-mi stimulez frecvența cardiacă.

— Probabil sunteți foarte în formă.

— Iar tu foarte îndrăzneț, îl mustră ea.

Întârzie cu privirea asupra uniformei ude și a părului lui ciufulit.

— Ai fost afară în ploaie?

— Mă tem că furtuna n-o deranjează niciodată pe Elske, spuse el. Și-am auzit că o ploicică din când în când face bine unui soldat.

— Ei bine, ție ți se potrivește mănușă.

Wren zâmbi răutăcios. Se juca din nou cu focul, dar, vai, era atât de distractiv. Și o schimbare binevenită față de gândurile la plănuirea unei crime.

— E bine de știut că ești genul care-și însușește sfaturile înțelepte. Poate reușesc să te conving să accepți și o recompensă.

În fața privirii lui alarmate, ea izbucni în râs.

— Nu te gândi la prostii, soldat. N-a fost un eufemism.

Oricât de mult și-ar fi dorit ea să fie. Băgă mâna în buzunar și scoase fursecul de la Cam, învelit în șervețel.

— Nu vreau decât să-ți ofer unul dintre delicioasele fursecuri făcute de bucătarul meu, zise ea ținându-l în mână. Ar putea să-ți schimbe viața.

Tor se holbă la fursec, dar nu făcu nicio mișcare să-l ia.

— E cu migdale și caramel. Sunt sigură că bucătarul ți-ar spune și că e făcut cu multă dragoste, zise ea cu blândețe. Deși nu am pic de experiență în privința acelei arome.

Elske adulmecă fursecul, apoi ridică privirea spre stăpânul ei.

Tor îi puse cu blândețe o mână pe cap.

— Mulțumesc, Înălțimea Voastră, dar nu mănânc când sunt la datorie.

— Hmmm, făcu Wren, în timp ce despacheta fursecul. Toți soldații din Gevra sunt așa crispați?

Cum el nu răspunse, ea rupse prăjitura în jumătate și-și strecură o bucată în gură. Închise ochii în timp ce i se topea pe limbă, revelându-și aroma divină

de unt.

Ar fi putut jura că auzise cum i se oprise respirația. Înghiți cu poftă, apoi deschise ochii, întinzându-i cealaltă jumătate.

— Ești sigur că nu ți-e foame?

Tor înghiți în sec.

— Sunt sigur, Înălțimea Voastră.

— Îți admir cumpătarea gevrană, zise ea, băgând cealaltă jumătate în buzunar, pentru mai târziu. Am auzit că regele vostru, Alarik, nu dă dovadă de așa ceva. Are o reputație cam proastă pe-aici, știi? Se spune că singurii lui prieteni sunt animalele sălbatice. Că e peste măsură de crud și brutal în luptă. Și are un bloc de gheață în loc de inimă. E adevărat?

Fața lui Tor se întunecă la auzul poveștilor despre regele lui. Se îndreptă de spate.

— Regele Alarik s-a dovedit un conducător puternic în ultimii ani. Orice mișcare împotriva Gevrei ar fi o nebunie.

Wren își linse buzele.

— Câtă îndoctrinare! Practic îi pot simți gustul.

Un mușchi tresări în maxilarul soldatului.

— Confundați îndoctrinarea cu loialitatea, Înălțimea Voastră.

— Ei bine, atunci Ansel e norocos cu o companie așa de loială. Nici măcar o prăjitură delicioasă nu-ți poate clinti hotărârea. Totuși, trebuie să mărturisesc că lupoaica ta mă impresionează mai mult.

Se întoarse spre Elske.

— E o adevărată frumusețe. Mă gândeam să-mi iau și eu una de ziua mea.

Chicotitul lui o înfioră din creştet până-n tălpi.

— Elske a fost crescută pentru război, Înălţimea Voastră. Pare inofensivă, dar, când e cazul, devine feroce.

Wren ridică dintr-o sprânceană. Dacă soldatul ăsta încerca s-o înspăimânte, nu reuşea. Dimpotrivă, o făcea şi mai curioasă.

— Ca stăpânul ei, nu?

Zâmbetul lui se înăspri.

— S-ar putea spune şi aşa.

Gândurile ei se întoarseră la Rathborne şi la planul pe care-l pregătea pentru el.

— Câţi oameni ai ucis pentru Gevra?

Tor îi susţinu privirea, cu o umbră de furtună în ochii cenuşii.

— Destui.

— Şi ai putut dormi liniştit după aceea?

— În război nu e loc de somn, Înălţimea Voastră.

Şi, după cum toată lumea ştia, Gevra era o naţiune războinică. Dacă Wren nu făcea ceva în curând, aceasta avea să-şi aducă faimoasa violenţă până la ţărmurile lor. Încercă să-şi ascundă neliniştea, dar Tor o privea acum pătrunzător, aşa că palmele începură să-i transpire.

— Când îţi găseşti totuşi timp să dormi? zise ea, străduindu-se să menţină conversaţia relaxată.

Tor arătă spre lupoaică.

— Facem cu rândul la rondul de noapte.

— Aș minți dacă aș zice că sună eficient.

Se uită la Elske care acum saliva din belșug pe cizmele lui.

— Nu ți-e teamă c-ar putea fugi în timp ce dormi? Ca să se joace cu cineva mai amuzant, poate… să spunem… cu o prințesă?

Râsul lui răsună surprinzător de muzical, făcându-i stomacul să se agite.

— Elske n-ar pleca de lângă mine decât dacă i-aș porunci.

— Pot fi extrem de convingătoare.

— Ați avea nevoie de ceva mai mult decât un fursec cu caramel, Înălțimea Voastră.

Wren se lăsă în genunchi și o scărpină pe Elske sub bot.

— Cât de mult? se prefăcu a întreba lupoaica. Spune un preț, scumpo. Sunt extrem de bogată.

Tor se aplecă deasupra ei, cu ochii lui argintii aprinși de curiozitate.

— Păreți cumva diferită în seara asta, Înălțimea Voastră…

Ea simți niște fiori în ceafă.

— Oh?

Ca la un ordin nerostit, Elske începu să-i adulmece fustele.

Wren se ridică abrupt în picioare. Atmosfera se schimbă în momentul în care el înaintă cu precauție spre ea. Prea târziu, ea înțelese că păşise fără voia ei în ochiul furtunii.

Ridică mâna, încet, privind pe jumătate înghețată cum el întinde mâna în spatele urechii ei.

— Părul…, zise mai mult pentru sine decât adresându-i-se ei. Cred că îşi

schimbă culoarea.

Inima ei se poticni.

Preia controlul, i se ridică o voce în minte.

Îi dădu mâna la o parte.

— Te-aș sfătui să-ți ții mâinile acasă, soldat.

Tor clipi.

— Îmi cer iertare. Voiam doar…

— S-o atingi pe prințesa moștenitoare a Eanei, zise Wren, cu toată răceala de care era capabilă.

Era trecut de miezul nopții și vraja ei făcută în zori începea să pălească. Petalele alea de trandafir erau mai slabe decât crezuse!

Tor își trecu mâna prin păr, părând să-și regrete atât de mult gestul, încât aproape că i se făcu milă de el. El se adună într-o clipă, revenind soldatul rigid — de temut, de evitat.

Wren se retrăsese deja în umbră, ascunzându-și schimbarea din înfățișare.

— Consideră acesta primul și ultimul avertisment, soldat. Și, ca să eviți orice viitoare umilință, îți sugerez să nu pomenești niciodată despre această mică întâlnire.

— Cum doriți, Înălțimea Voastră.

Gevranul părea o statuie în întuneric. Wren îi simți suspiciunea sporind cu fiecare pas cu care se îndepărta de el.

Fața încruntată a Banbei o bântui pe tot drumul înapoi spre turnul de est. Și-o căutase cu lumânarea în seara aceea și-și găsise nașul în privirea furtunoasă a unui soldat gevran. Era la fel de nechibzuită ca vrăjitoarea Lia, care se înecase în Marea Ortha. Dacă nu-și revenea curând, următoarea greșeală

putea fi și ultima. Și dacă se deconspira prin propria neatenție, urma să-i condamne și pe toți vrăjitorii din Eana odată cu ea. Adormi cu acea spaimă în suflet, visele despre rânjetul animalic al lui Rathborne împletindu-se cu imagini ale aceluiași personaj murind la picioarele ei în spasme, cu spume la gură.

Rose

Capitolul 16

Rose se uită în jos, în abis. Oceanul se agita neobosit la picioarele ei, scuipând alge pe stânci. O bestie spumegândă ce amenința s-o devoreze. Simpla privelişte o făcea să amețească şi să i se usuce gura, terifiind-o şi…

— Nu pot.

Se dădu în spate, ciocnindu-se de Shen.

El o prinse de umeri, stabilizând-o.

— Fii atentă.

Rose se holbă la stâncile abrupte şi simți din nou că ameţeşte.

— Ți-ai pierdut mințile?

— Doar încălțămintea, zise el aruncându-i cizmele lui la picioare. Nu te poți cățăra pe Stâncile Vântului Șoptitor în picioarele goale.

— Nu vreau să mă cațăr pe ele nicicum! Nu există şi alt mod de a coborî?

— Mă tem că nu, prințesă. Vrăjitoarele din Ortha şi-au făcut refugiul aproape imposibil de atins. Vezi valurile acelea ce se sparg în depărtare? Golful e protejat de o salbă de stânci. Nicio corabie — nici măcar cel mai bun vas de război regal — nu poate trece de ea fără să fie făcută bucăți. Așa că o să coborâm pe stânci.

— Nu, mulțumesc.

Rose se îndepărtă de margine, mișcându-se iute prin iarbă, până când ceva i se ciocni de picior. Scoase un țipăt.

Iarba behăi.

Shen chicoti, așezându-se în genunchi.

— Bună, micuțule.

Se uită în sus la Rose.

— N-am știut că ți-e teamă și de iezi.

Rose își drese vocea.

— M-a luat prin surprindere, asta-i tot. Nu mi-e frică de capre.

Shen coborî vocea.

— Nici chiar de cele care sunt vrăjitoare deghizate?

— Nu te cred, zise ea, îngenunchind în iarbă și lăsând căprița să-i atingă mâna cu botul. Nu e posibil să fie o vrăjitoare.

Shen îi aruncă o privire cu subînțeles, în timp ce se ridica în picioare.

— Cred că am stabilit deja că nu te pricepi deloc să depistezi vrăjitoare.

Continuă să meargă prin iarbă, spre niște grajduri șubrede ce se deslușeau prin ceața mișcătoare. Storm tropăi după el, urmat imediat de iedul cu pricina. Rose zări și alte animale păscând de-a lungul falezei, capre și cai și oi, toate navigând prin ceață cu o ușurință care ei, din păcate, îi lipsea. Shen se întoarse, desculț cum era, cu o scară de frânghie extrem de lungă. Se lăsă pe vine și începu să înnoade unul dintre capete de o lespede de piatră zimțată de deasupra stâncilor.

— Mă tem că vrăjitorii nu pot zbura. În ciuda speranțelor tale din momentul ăsta.

Îi făcu cu ochiul peste umăr şi fata nu putu să nu observe cum apropierea de Ortha îl făcea să pară şi mai relaxat ca înainte.

— Să ştii că am vorbit serios. Nu am de gând să cobor până acolo. Privirea lui se mută la copacii din spatele ei.

— Preferi să-ţi încerci norocul în Pădurea Plângerii încă o dată? Singură, ar trebui să adaug?

Rose se întoarse fără tragere de inimă spre marginea falezei. Acesta era lucrul care ar fi putut-o face să cedeze. Sau chiar să moară. Supravieţuise deşertului Ganyeve. Dormise în peşteri acoperite de simboluri vrăjitoreşti şi aproape că se înecase în Ochiul lui Balor. Descoperise că era vrăjitoare şi străbătuse Pădurea Plângerii, scăpând cu greu nevătămată. Dar să coboare pe stâncile astea abrupte şi fără fund, în cămaşă de noapte, era picătura ce umplea paharul.

— O să cad.

— Şi eu o să te prind, zise Shen, ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai simplu din lume.

Se uită în sus la ea, cu soarele la apus dansându-i în ochii smoliţi.

— Am ajuns până aici, prinţesă. Chiar vrei să te dai bătută acum?

Rose se uită înapoi la Storm, care păştea fericită pe lângă grajduri. Pentru un moment disperat, se gândi să fugă spre ea, să se salte în spatele ei şi să călărească cât de repede posibil spre pădure, apoi prin deşert, înapoi spre Anadawn. Spre casă.

Şi totuşi… Era în Ortha, având, în sfârşit, şansa să afle adevărul despre mama ei.

Despre ea însăşi.

Respiră încercând să se calmeze. Era Rose Valhart, moştenitoarea tronului Eanei. Stâncile astea erau parte din regatul ei. Adică parte din ea. O să rămână o zi. Apoi o să găsească o cale de evadare.

— Foarte bine, Shen Lo.

Se uită la el strângând din ochi.

— Dar dacă pic şi mor, îţi promit că spiritul meu nu va pierde vremea în pădurea aia. O să te bântui până la sfârşitul zilelor şi, când o să mori şi tu, o să te trag la răspundere o întreagă eternitate.

— Mă flatează dorinţa ta de a fi cu mine până la sfârşitul veacurilor, rânji el, desfăşurând scara de frânghie şi dându-i drumul peste margine. Şi eu care credeam că nu mă placi prea tare.

— Oh, ai înţeles ce voiam să spun!

Rose îşi strecură picioarele în cizmele lui uzate de piele şi legă şireturile strâns. Erau mult prea mari şi jerpelite, dar era şi ceva ciudat de liniştitor în purtarea lor. În mantia de împrumut şi acum cu cizmele băiatului, se simţea la mii de kilometri distanţă de fata care ar fi trebuit să fie.

— Mulţumesc pentru cizme, zise după o vreme. Drăguţ din partea ta.

El înnodă frânghia, asigurându-se că e bine strânsă.

— Ei bine, având în vedere că te-am smuls din pat şi te-am târât de-a curmezişul regatului, faptul că ţi-am dat cizmele mele pentru a coborî o stâncă abruptă, lucru care te va traumatiza oricum, e un lucru mic.

Rose se încruntă.

— Dacă mă gândesc mai bine, nu contează.

Shen îşi legănă picioarele în gol. Prudentă, fata îi urmă exemplul. Pentru un moment trecător, prinţesa şi tâlharul stătură unul lângă altul, cu umerii atingându-li-se, în timp ce priveau peste marginea lumii.

Apoi, la fel de uşor cum ar fi alunecat într-un lac, Shen se lăsă să cadă de pe stâncă.

Rose țipă.

— SHEN! Frânghia!

Vocea lui pluti spre ea din abisul cețos.

— Frânghia e pentru tine, prințesă. Asigură-te că te ții bine.

Ca și cum ar fi putut vedea oroarea cuprinzându-i fața, chicotitul lui ajunse la ea adus de vânt.

— Pe onoarea mea că n-am să te las să cazi de pe stâncile astea.

***

Rose se agăță de scară cu toată puterea, apoi începu să coboare peretele abrupt. Mâinile o ardeau, frânghia îi rodea pielea palmelor, dar nu renunță — nu voia să dea drumul scării. Alături de ea, Shen escalada stânca cu o ușurință remarcabilă. Degetele lui de-abia atingeau piatra.

Așa cum promisese, reușise să rămână aproape de ea. Uneori la stânga ei, alteori la dreapta și adesea urcând înapoi pentru a o ajuta să-și regăsească echilibrul când vântul legăna scara. Când degetele lui îi atingeau ușor glezna goală, Rose își simțea inima bătând și mai tare, dar era prea concentrată să nu cadă în gol ca să se mai întrebe de ce reacționa așa.

— Văd. Că. Gravitația. Îi. Afectează. Doar. Pe. Unii. Dintre. Noi, gâfâi ea.

Shen își dădu capul pe spate și izbucni în râs.

— Nu ești prima vrăjitoare geloasă pe talentul meu la cățărat. Wren mereu…

Ochii i se lărgiră și închise repede gura.

Wren. Din nou acel nume. Rose era sigură că-l rostise și în peșteri. Dar de ce Dumnezeu era așa de nervos când o pomenea?

— Wren e iubita ta? îl înțepă ea.

— Nici vorbă, se strâmbă Shen. E cea mai bună prietenă a mea. Atât.

— Shen și Wren, medită Rose. Ce rimă drăguță!

— O, chiar mai drăguță decât crezi, mormăi el, înainte de a-și concentra din nou atenția asupra stâncii.

Rose se pregătea să-l bată la cap în privința lipsei lui bruște de sinceritate, când o rafală de vânt îi aruncă spumă de mare pe față și-i băgă părul în ochi. Mantia i se răsuci, iar închizătoarea o strânse de gât. Se înclină pe spate, pierzând priza de la picior.

— Shen, mantia!

El apăru în spatele ei într-o clipită, prinzând-o de ambele brațe și lipind-o de stâncă cu trupul lui. Își lăsă capul pe umărul ei, respirându-i cald în ureche.

— Nu mișca, bine?

Rose închise ochii strâns.

Cu o singură mână, el îi desfăcu cu dexteritate mantia și i-o împinse jos de pe umeri. O lăsă să cadă, iar Rose nu îndrăzni să se uite unde aterizase. În acel moment se simți obscen de expusă, înțepenită pe peretele stâncos, călărind practic funia în cămașă de noapte, în timp ce vântul biciuia în jur, amenințând s-o doboare.

Începu să tremure și nu era sigură dacă era din cauza frigului sau a apropierii corpului lui Shen.

— Cât mai avem? Încă încerc să nu mă uit în jos.

— Suntem la jumătatea drumului.

— Așa ai spus și data trecută!

— Ei bine, de data asta vorbesc serios. Dacă-ți spuneam adevărul data trecută, mă tem c-ai fi vrut să urci înapoi.

— Chiar suntem la jumătate?

El își lipi obrazul de suprafața stâncii, ca ea să-l poată vedea fără să fie nevoită să întoarcă capul.

— Promit.

— Vezi că promiți multe, banditule. Nu e recomandat să-ți încalci promisiunile făcute unei prințese.

— Îmi țin întotdeauna cuvântul.

Privirea lui zăbovi asupra ei, până când vântul se năpusti din nou asupra lor cu un urlet înspăimântător.

Rose se agăță de scară.

— Câte un pas odată, zise el calm. Poți s-o faci.

Ea își miji ochii.

— De ce ești așa drăguț cu mine dintr-odată?

— Pentru că ai nevoie de mine, zâmbi el leneș. Și-mi place asta.

— Ești, cum spuneam, cea mai insuportabilă persoană pe care am cunoscut-o în viața mea.

— Dar și cea care te va ajuta să cobori stâncile astea în siguranță.

Rose îi întoarse zâmbetul.

— Șșșt. Lasă-mă să mă concentrez.

Cu gustul algelor pe limbă şi cu vântul muşcându-i din obraji, fata îşi continuă coborârea lentă. Mâinile o dureau, muşchii picioarelor îi urlau — şi da, mai şi murea de foame —, dar un foc nou şi ciudat i se aprindea în vene — îndemnând-o să continue, şoptindu-i să nu se dea bătută. Shen era lângă ea la fiecare pas, îndrumând-o pe porţiunile mai abrupte şi apărând-o de vântul feroce.

Spre baza Stâncilor Vântului Şoptitor, apărură nişte ieşituri ce formau o serie de trepte abrupte. Cu corpul lipit de perete şi cu paşi lenţi şi atenţi, Rose descoperi că putea să dea drumul scării şi să meargă destul de lesne pe acolo.

După o vreme, un bâzâit ciudat umplu aerul.

Fata se uită în jur.

— Ce e sunetul ăla? Se mişcă stânca?

În spatele ei, Shen chicoti.

— Nisipul se mişcă, dar stâncile astea sunt oasele Eanei. Nici măcar vântul nu le poate face să se clintească.

Arătă înspre un platou stâncos din spatele ei.

— Sunetul pe care-l auzi e produs de albinele din Ortha. Îşi construiesc stupii pe peretele stâncilor.

Rose căscă gura la ce vedea. Aveau stupi de albine şi în Anadawn, dar erau drepţi şi ordonaţi, ascunşi în siguranţă în curtea de la grajduri, lângă livadă. Apicultorii regali purtau pălării cu plasă când se ocupau de ei, dar aici, erau sute de stupi suspendaţi pur şi simplu de stânci.

— O să ne înţepe.

Shen făcu o barieră cu braţul, ca şi cum ar fi crezut că ea va cădea de frică.

— Nu te deranjează dacă nu le deranjezi nici tu, prinţesă. În sensul ăsta seamănă puţin cu vrăjitorii.

Rose îi aruncă o privire ucigătoare, apoi îşi luă inima în dinţi şi se târî înainte. Nu ajunsese atât de departe ca să cadă tocmai acum.

Curând stânca deveni din nou netedă şi zgomotul valurilor crescu asurzitor.

Rose îndrăzni să se uite în jos.

Ortha se desfăşura dedesubtul ei, bătută de vânturi şi strălucind în lumina amurgului.

Golful era rotund şi auriu. Aproximativ o sută de colibe de lemn se ridicau de-a lungul peretelui de stâncă — exact la fel ca stupii de albine — în timp ce altele erau presărate pe nişte peninsule stâncoase ce se întindeau ca nişte degete în valurile înspumate. Erau oameni peste tot — bărbaţi şi femei, învârtindu-se printre bărci de pescuit şi trăgând plasele din mare. Copiii se jucau pe plajă.

Râsetele lor ajunseră până la Rose aduse de vânt, dar uşurarea pe care o simţise ajungând la baza falezei se evaporă când îşi aminti ce anume aveau în faţă.

Vrăjitori.

Ce anume voiau de la ea? De ce trimiseseră după ea? Înghiţi în sec.

— Shen, poţi să-mi mai promiţi ceva?

Acesta îşi şterse mâinile pline de praf.

— Depinde.

— Nu mă lăsa singură cu vrăjitorii.

Tânărul se întoarse şi Rose fu izbită de blândeţea din ochii lui.

— Ai fost singură zile întregi cu un vrăjitor, îţi aminteşti?

— Şi uite unde-am ajuns din cauza asta.

Shen zâmbi şi mai larg.

— În cea mai palpitantă aventură a vieţii tale?

Cum Rose nu-i surâse, redeveni serios.

— Am promis că n-o să ţi se întâmple nimic rău şi-o să mă ţin de cuvânt. Poţi avea încredere în mine.

O puse jos pe nisip şi ea se trezi agăţându-se strâns de degetele lui. Nu voia să-i dea drumul. Persoana de care se temuse cel mai mult pe lume în urmă cu două zile devenise ancora ei în acest loc vast şi necunoscut şi acum nu se mai simţea în siguranţă fără el.

Din fericire, mantia ei aterizase în apropiere. Shen o culese din nisip şi i-o aruncă pe umeri.

— Doar ţi-am spus că o să te aduc aici teafără şi nevătămată.

Rose îşi lăsă capul pe spate, să vadă cât de mult coborâseră. Stâncile se încovoiau în sus şi erau ascunse vederii în abisul ceţos. Îşi dori s-o fi văzut Celeste cucerindu-le. Întotdeauna când mergeau la furat de mere, aceasta se căţăra mai sus decât Rose. Celeste era neînfricată, nu se temea de o posibilă căzătură, ci se temea că ar putea rata ceva în vârf. Susţinea că acolo erau cele mai frumoase mere. I le arunca de sus lui Rose, care-şi umplea poala rochiei cu prada şi apoi o căra până la bucătării, unde-l sâcâiau pe bietul Cam până când le făcea o plăcintă.

Acum Rose n-ar mai fi ezitat niciodată în faţa unui măr. Lui Celeste n-o să-i vină să creadă când îi va povesti de stâncile astea — de tot ce i se întâmplase. Şi-o să-i povestească. După ce va înfrunta vrăjitorii din Ortha, se va întoarce în Anadawn. Dar deocamdată îşi îndreptă umerii, pregătindu-se pentru următoarea provocare. Oricare ar fi fost ea.

Shen se uita fix la ea.

— Ce? îl repezi ea jenată.

— Nimic. Doar că păreai…

— Shen! Te-ai întors!

O voce necunoscută îi spulberă restul propoziţiei, iar Rose se simţi frustrată. O fetiță cu păr roșu aprins fluturându-i în vânt alergă în jos pe plajă și se repezi la Shen, aruncându-și brațele în jurul lui.

— Am fost atât de îngrijoraţi!

Tânărul o îmbrățișă și el.

— Știi bine că nu trebuie să-ți faci griji vreodată pentru mine, Tilda.

Copila se întoarse spre Rose. Scoase un geamăt de uimire, cu gura deschisă într-un cerc perfect.

— E exact la fel ca Wren!

Rose se încruntă.

— Cum?

Ce avea de-a face cu ea cea mai bună prietenă a lui Shen?

— Tilda, o avertiză acesta, dar fetiţa nu-l asculta.

Se holba atât de insistent la Rose de parcă uitase să și clipească.

— Știam că sunteți gemene, dar nu mă așteptam s-arăți așa de…

— Tilda! o dojeni el. Destul.

Fetiţa rânji, dându-se înapoi.

— Mă rog, eu sunt Tilda. Și te cunosc, evident. Prinţesă Rose.

Făcu o plecăciune adâncă.

— Toată lumea te cunoaște.

Rose se întoarse spre Shen, dar acesta se uita în jos.

— Shen, zise ea cu voce scăzută. Despre ce vorbește?

Se uită la ea cu o grimasă.

— Treaba cu tine vindecătoare a fost o mare surpriză, iar eu nu aveam voie să spun nimic. Am vrut, chiar am vrut, dar Banba mi-a ordonat să n-o fac. Nu eram în măsură…

— Nu i-ai spus despre Wren? țipă Tilda. Eu n-aș fi fost în stare să mă abțin!

— Evident, zise el exasperat. Rose, pot să-ți explic.

Aceasta se forță să rămână calmă, chiar dacă inima amenința să-i sară din piept. Era o neînțelegere — asta trebuia să fie.

— Chiar te rog, zise ea scurt. Cine e Wren, mai exact?

— Wren e sora ta! explodă Tilda.

Obrajii i se înroșiseră și țopăia de exaltare.

— Trăiește aici, în Ortha. Mă rog… nu, de fapt. Cred că, tehnic vorbind, ea…

— Taci din gură, Tilda! se răsti Shen.

Lui Rose i se opri răsuflarea în gât. Nu putea gândi. De-abia putea respira.

— E adevărat?

Shen se strâmbă.

— Îmi pare rău că nu ți-am spus…

— Mi-ai spus că pot avea încredere în tine.

Se îndepărtă de el împleticindu-se. Normal că nu putea să se încreadă într-un bandit care o răpise! Cum ar putea să conducă vreodată un regat, dacă se lăsa

înșelată așa de ușor de un hoț cu zâmbet drăguț și vorbe meșteșugite? Fusese o proastă, nemaipomenit de proastă.

— M-ai mințit în tot acest timp!

Văzu peste umăr mai mulți vrăjitori venind spre ea. Brusc, i se păru prea mult. Nu putea să-i înfrunte; nu putea înfrunta nimic din toate astea…

O luă la fugă pe plajă, departe de Shen, de cuvintele lui mincinoase și de fata cu părul roșu ce rânjea, de toți acei vrăjitori ce coborau în viteză spre ea, asemenea unor vulturi. Ortha se pierdu în ceață în jurul ei și niște dungi maro, albastre și aurii se amestecară ametitor în alergare. Auzi șoapte în vânt și zări fețe uitându-se la ea, în timp ce trecea pe lângă ele.

Vrăjitoare, vrăjitoare, vrăjitoare.

Nu avea unde să fugă. Unde să se ascundă. Putea să se cațăre cu unghiile înapoi pe stâncile alea, dacă era nevoită. Trebuia să scape de-acolo. Se repezi orbește spre ele, apoi îngheță la mijlocul gestului.

Țipă, în timp ce o rafală de vânt i se încolăci în jurul taliei, ca o frânghie. Era târâtă înapoi, spre Ortha. Spre vrăjitori.

— Dați-mi drumul!

Se împotrivi vântului, dar acesta o trase și mai tare, până când aterizâ cu o bufnitură, în nisip. Ciudata presiune dispăru la fel de rapid cum apăruse și ea se trezi dinaintea unor ochi fioroși, de smarald.

Aparțineau unei femei bătrâne și slăbănoage, cu fața ridată și păr alb, scurt. Purta o mantie verde ca pădurea, cu o închizătoare de argint sclipindu-i la gât.

— Iartă-mă, Rose, dar nu te pot lăsa să pleci, când de-abia ai ajuns.

Vocea femeii era gravă și hotărâtă, unduindu-se cu o forță a ei proprie.

— Numele meu e Banba, zise ea, întinzând mâna. Poate că noi două ar trebui să facem o plimbare.

Rose se uită urât la mâna femeii.

— Și de ce aș vrea să fac una ca asta?

— Pentru că sunt bunica ta.

Bătrâna mișcă degetele și vântul își strânse ghearele iar în jurul lui Rose, trăgând-o mai aproape, la picioarele ei.

— Și mă tem că n-ai de ales.

Wren

Capitolul 17

Tunelul secret de sub turnul de est făcea ca Wren să se furişeze afară din Palatul Anadawn mult mai uşor decât să se strecoare înapoi înăuntru. Norocul lui Wren, care trebuia să facă rost cât mai repede de otravă, din Eshlinn. Tot ce avea de făcut era să aştepte căderea nopţii, să-i vrăjească pe gardienii de la uşa ei şi apoi să coboare scările. În răstimp de câteva minute, îşi croia drum şerpuit prin măruntaiele castelului, urmând adierea de vânt de pe râu. Se căţără în sus, pe malul Limbii Argintii, şi-şi făcu loc printre trestii. În timp ce un auşel singuratic se rotea pe deasupra sa, traversă podul şi lăsă în urmă palatul de fildeş, trăgând cu ochiul la bezna din spatele ei.

Pe cealaltă parte a râului, în spatele morii, străzile pietruite din Eshlinn străluceau în lumina lunii. Mirosul fumului dulce şi al berii ieşea din taverne, acompaniat de zarva îndepărtată a râsetelor. Wren se strecură neobservată, gluga mantiei ascunzându-i faţa în umbră.

Trecu prin dreptul hanului Lupul Urlător tocmai în momentul în care un bărbat roşcat ce zbiera obscenităţi era aruncat afară, cu faţa înainte. De acolo, traversă strada, grăbind pasul prin faţa fierăriei, apoi a atelierului rotarului, spre marginea oraşului, cufundată în întuneric. Dar memoria lui Wren era vie, iar adevăratul Eshlinn se potrivea cu hărţile pe care Banba o obligase să le studieze de nenumărate ori. Numără şase străzi lăturalnice, apoi se furişă pe o alee îngustă, unde ardea o singură lumânare într-o fereastră murdară. Semnul strâmb de deasupra uşii indica:

Spiţeria Alvinei.

Când Wren împinse uşa, se auzi un clopoţel.

— Acum închidem, se auzi o voce de femeie dogită de vârstă. Vino mâine.

— Rădăcina diavolului, zise Wren şi trânti trei monede de aur pe tejgheaua înţesată cu borcane cu ierburi uscate şi insecte moarte.

Policioarele de pe pereţi erau pline cu sute de vase de sticlă nefolosite şi ascunse vederii.

— Şi-apoi o să plec.

Alvina ieşi din întuneric. Avea părul lung şi negru ca pana corbului, şi ochii întunecaţi, bătrâni.

— Otrava e interzisă, spuse ea prudentă. Nu vindem aşa ceva.

Wren aruncă încă trei monede.

— Ba da.

Ochii femeii sclipiră, trecând de la monede la faldurile mantiei lui Wren, unde punguţa lui Rose era ascunsă în corset.

— O grămadă de bani pentru o fată aşa de tânără.

— Sunt de ajuns?

Se lăsă tăcerea, femeia calculând în minte riscurile. Apoi se dădu înapoi şi trase o scară de-a lungul rafturilor. Urcă până în vârf, unde borcanele erau pline de praf şi cu inscripţiile şterse. Cel pe care-l dădu jos şi-l puse pe tejghea nu era mai mare ca un degetar şi plin cu un praf alb.

— Nu are gust. Nici miros. Şi acţionează repede.

Wren zâmbi.

— Ştiu.

Femeia băgă banii în buzunar.

— De unde știe o fată drăguță ca tine așa ceva?

Wren vârî rădăcina diavolului în buzunarul mantiei.

— Am făcut cercetări.

Cu mâna liberă, luă un pumn de petale de trandafir din punguța cu șnur de la brâu.

Femeia zâmbi la rândul său, dezvăluind două șiruri de dinți galbeni.

— Fii atentă, prințesă. Otrava o fi nedetectabilă, dar mâna care-o oferă trebuie să rămână invizibilă.

— Așa va fi.

Wren își scoase mâna de sub mantie și o prinse pe femeie de gât.

— Din lut în praf, în al nopții ceas, să uiți pe loc de față și-al meu glas.

Petalele dispărură în timp ce le împrăștie peste Alvina, lăsând în urmă doar o sclipire palidă.

Femeia clipi, dându-se în spate.

— Închidem, bâigui ea confuză. Vino mâine.

Wren se retrase în umbră și în următoarea clipă pieri.

O adiere de aer rece îi atinse obrajii în timp ce făcea cale întoarsă pe străzile pietruite din Eshlinn, zâmbind mulțumită la adăpostul din spatele glugii.

Se gândi la bunica ei, care surâdea și ea la cealaltă margine a lumii. Cu două veri în urmă, când zilele erau lungi și luminoase, iar marea își pierduse înverșunarea, Banba stătuse cu ea lângă faleza stâncoasă și se jucaseră cu otrăvurile. Cu picioarele lor goale bălăngănindu-se unele lângă altele, îi arătase fetei trei flacoane: unul plin cu un lichid roșu deschis, altul limpede, iar ultimul, de un violet închis, unduitor.

— Alege unul ca să-l beau. Și fă-o cu înțelepciune, pitulicea mea. Mai am mulți ani de trăit și tot atât de multe lucruri de făcut.

Wren zăbovise sub soarele arzător până începuseră să-i ardă obrajii, încercând să facă alegerea. Pusese deoparte prima dată flaconul roșu, sigură că e otravă.

— Bună fată, zisese Banba, aruncându-l în valurile înspumate. Astea sunt măruntaiele peștelui-stâncă de recif. M-ar fi pus la pat pentru trei zile și trei nopți.

Fata dezbătuse între ultimele două flacoane multă vreme, mirosind și agitând lichidele, pentru ca în final să-l arunce pe cel violet peste stânci, ascultând cum se zdrobește în cădere. Încrezătoare, dar agitată, i-l dăduse pe cel transparent bunicii sale, care-l goli iute. Doar când aceasta se strâmbă de greață realiză că făcuse o greșeală. Banba răsucise flaconul gol în mână.

— Asta a fost belladonna, gemu ea. Destulă cât să facă rău, dar nu să ucidă. Acum va trebui să ai grijă de mine până va trece efectul.

Wren se clătinase pe picioare, sprijinind greutatea femeii pe umerii ei, în timp ce coborâseră de pe stânci și cerându-și iertare până rămăsese fără suflare.

— De ce ai băut-o, Banba? Nu trebuia s-o bei!

Banba își aruncase brațul în jurul fetei, strâmbându-se de durere.

— Am băut-o ca să-ți dau o lecție.

Văzând privirea alarmată a lui Wren, reușise să zâmbească vag.

— Dacă vrei să te joci cu otrava, fă-ți temele. Și data viitoare când îmi arunci vinul în mare, întreabă-mă înainte.

Se lăsă apoi să cadă, bolnavă, pe nisip, iar Wren îi evită privirea, blestemându-și greșeala.

Apoi își promisese ei înseși că, atât cât va trăi, n-o va mai dezamăgi niciodată pe bunica ei.

Cu flaconul de otravă ascuns în siguranţă în corset, Wren străbătu oraşul. De ce să încheie o seară atât de reuşită aşa de devreme? Scăpase de preţiosul program al lui Chapman şi de ochii vigilenţi de la palat pentru o noapte întreagă şi intenţiona să profite la maximum. Lumânările sclipeau prin ferestrele de la Lupul Urlător, chemând-o parcă înăuntru. Cercetă din priviri încăperea. Petrecăreţii cu ochii tulburi se înghesuiau în jurul halbelor de bere. În colţ, un bărbat zvelt cu ochii pe jumătate închişi îşi linse buzele a invitaţie.

Wren îi arătă degetul mijlociu, apoi se aşeză la bar. Aruncă o monedă de aur pe tejghea.

— Ceva cu acid, te rog. Poţi să păstrezi restul.

Barmanița înşfăcă moneda.

— Am nişte şampanie rece gevrană, dar te avertizez, iubire, nu-i pentru ăi slabi de înger.

Wren îşi muşcă buzele.

— Păi nici io nu-s.

Nu mai băuse alcool de la incidentul cu Shen din urmă cu trei luni. Nava unui negustor eşuase în recif, în apropiere de Ortha, lăsând pradă mării agitate douăsprezece butoaie de rom cu mirodenii. Valurile — şi puţină magie a prietenei ei, furtunoasa Rowena — aduseseră butoaiele la ei, aşa că-şi petrecuseră după-amiaza trăgând la măsea lângă un foc de tabără, cântând vechi melodii marinăreşti, până când răguşiseră şi Banba apăruse cu intenţia de a-i strânge de gât.

A doua zi, capul o duruse atât de tare că nu îndrăznise să iasă afară până la apus. Chiar şi atunci, seara o găsise vărsându-şi maţele în mare, cu Rowena şi Shen îngenuncheaţi pe cealaltă parte a plajei, făcând acelaşi lucru.

O, prietenie.

Wren toastă cu ei în gând, sorbind prima înghiţitură de şampanie.

Aceasta fu ca un shot de gheaţă care-i scurtcircuită fluxul sanguin. Îl dădu pe

gât, bucurându-se de succesul incursiunii nocturne. Acum, tot ce avea de făcut era să strecoare otrava în mâncarea lui Willem Rathborne, peste două zile. Cu Umbra Regelui mort și întreg palatul în doliu, planurile pentru nunta lui Rose se vor destrăma rapid, ca și iminenta alianță cu Gevra. Wren va fi încoronată, iar vrăjitorii din Eana se vor afla sub protecție regală.

Mai comandă o băutură, zâmbind mulțumită de istețimea planului său. Taverna se goli treptat în jurul ei, cu lumânările din ferestre arzând până la fitil. Wren goli cel de-al treilea pahar, apoi se ridică în picioare. Capul i se învârtea, dar ceața de pe creier îi plăcea. O făcea să se simtă ca într-un vis minunat cu ochii deschiși. Ieși plutind din tavernă, fredonând un vechi cântec marinăresc pentru ea însăși.

Străzile erau de-acum pustii, iar ultimii petrecăreți din Eshlinn se odihneau deja în paturile lor. Simțul orientării cu care se mândrea Wren atât de mult devenise vag. Coti pe o altă alee, unde pereții erau întunecați și apropiați și duhoarea de alcool stătut plutea grea în aer. Dintr-odată, în spatele ei se auziră niște pași repezi. Aruncă o privire peste umăr și-l văzu pe ciudatul din tavernă urmărind-o.

— Stai mai încet, fato!

Wren se uită în jur, clătinându-se ușor.

— Du-te acasă, bețivanule!

Bărbatul se repezi din umbră, apucând-o de beregată.

— Dă-mi banii și îți cruț viața.

— Lasă-mă în pace, urlă ea zvârcolindu-se să se elibereze.

— Dă-mi-i! spuse el, bâjbâind pe sub mantia ei.

Ochii îi străluciră lacomi când dădu peste punguța de la brâu. Ah.

— Nu, nu aia, încercă ea să i-o ia înapoi.

El i-o smulse, slăbindu-și strânsoarea. Fata își îndoi încheietura, apucând

pumnalul. Folosind o mișcare pe care i-o arătase Shen, își lovi atacatorul în picior, apoi îl trase de guler înspre ea și-l pocni cu genunchiul în nas. Acesta se zdrobi cu un trosc dezgustător. Bărbatul se chirci gemând, lăsând să-i cadă punguța. Wren o prinse din zbor, balansându-și cealaltă mână cu o mișcare arcuită. Tipul urlă când îi înfipse pumnalul în coapsă.

Ea scoase lama și-l lovi cu putere în umăr. Acesta căzu la pământ cu un scâncet patetic.

— Hoțule, scuipă ea, ștergând lama cu poala mantiei. Data viitoare îți va intra în inimă.

Cu inima bubuindu-i tare în piept, strânse în grabă punguța și se grăbi înapoi spre strada principală. Un alt zgomot de pași se făcu auzit din întuneric și o siluetă apăru în spatele ei. Wren nu ezită nicio clipă. Se repezi din umbră și-l lovi pe intrus cu cotul în stomac. Bărbatul se împletici înapoi și, ca să nu scape prilejul, ea îl împinse în perete și-i puse pumnalul la gât.

— Nu mișca, sâsâi.

El ridică bărbia.

— Sau ce?

— Sau te spintec.

Wren fu nevoită să se ridice pe vârfuri ca să-i poată ține pumnalul la gât. Capul încă i se învârtea. Șampania o făcea să se poticnească. El se mișcă iute ca fulgerul, răsucind-o. Îi șterpeli pumnalul, împingând-o în zid și țintuind-o acolo cu brațul.

Vârful pumnalului se iți sub bărbia ei, în timp ce o mână îi smulse gluga de pe cap.

— Bună seara, Înălțimea Voastră.

Wren clipi mirată în fața acelor ochi bine cunoscuți, de culoarea furtunii.

— Ăla e cuțitul meu.

Tor ridică pumnalul deasupra capului.

— Atunci ia-l.

Ea se uită în sus. Soldatul era mult prea înalt şi chiar nu voia să se umilească sărind după cuţit.

— Te crezi amuzant?

Chicotitul lui încălzi atmosfera. Wren îşi smuci genunchiul în sus, lovindu-l între picioare. Tor gemu şi se îndoi de mijloc, iar ea îi smulse pumnalul din mână. Se răsuci pe călcâie, aruncând o privire ucigătoare peste umăr, în timp ce părăsi uşurel aleea.

— Eu nu.

Zgomotul Limbii Argintii acoperise bufnitura căderii lui Tor, dar Wren ştia că el o urmăreşte.

— Dacă încerci ceva, te înjunghii pe bune, strigă ea în urmă.

— Încerc să am grijă de tine, Înălţimea Ta, ţipă soldatul. Ce cauţi aici, de una singură?

Wren se răsuci în toate părţile, mantia desfăcându-i-se din pricina unei pale de vânt venite de pe râu.

— Ştii bine cât îmi plac plimbările la miezul nopţii.

— În capitala Eshlinn, zise Tor sec. Pe o alee întunecoasă. Singură-singurică.

— Mă bucur de propria-mi companie.

— Plimbările astea nocturne sunt cel puţin curioase.

— Nu mai puţin decât faptul că pari a fi la curent cu ele, sublinie ea.

Tor o ţintui cu privirea în timp, apropiindu-se, ca şi cum ar fi căutat indicii. Wren îşi încrucişă braţele, conştientă brusc de felul în care arăta. Îşi înnoise

vraja în după-amiaza aceea, dar învățase pe pielea ei că nu prea putea avea încredere în puterea magică a petalelor.

— Ce cauți tu aici? zise ea, în încercarea de a prelua controlul conversației. Nu-ți văd lupoaica pe nicăieri.

— Uneori și eu sunt agitat, răspunse el, ridicând din umeri. Făceam o plimbare și te-am zărit pe fereastră la Lupul Urlător. Nu-i chiar un loc potrivit pentru o prințesă.

Wren dădu ochii peste cap.

— Ia-ți și tu o zi liberă, soldat.

Se îndreptă spre pod.

Tor alergă după ea.

— Cine te-a învățat să lupți în felul ăla?

— Veverițele din Anadawn.

— Umbra Regelui zice că n-ai deloc antrenament.

Ajunse în dreptul ei, iar Wren fu încă o dată copleșită de statura lui. Capul ei abia îi ajungea la umăr.

— I-a spus regelui Alarik că singurul cuțit pe care-l folosești este cel de tăiat pâine.

Fata pufni.

— Ei bine, asta înseamnă că Willem Rathborne e un mare mincinos.

— Înseamnă că unul dintre voi e un mare mincinos.

— Crezi ce vrei.

Ajunseseră la pod. În depărtare, palatul Anadawn se contura fantomatic în

lumina lunii.

Tor o prinse de braţ, trăgând-o înapoi.

— Spune-mi ceva adevărat, prinţesă.

Wren se holbă la degetele lui pe cotul ei şi simţi un fior primejdios străbătându-i şira spinării.

— Ce naiba crezi că faci?

El îi dădu drumul imediat.

— Încerc doar să te înţeleg, zise, ridicând mâinile. Să am încredere în tine.

Wren îi aruncă o privire tăioasă.

— De ce?

— Pentru că sunt însărcinat cu protecţia prinţului Ansel. Şi nu pot — nu vreau — să dau greş.

Ezită puţin, ca şi când n-ar fi ştiut dacă să dea glas gândurilor pe care le avea.

— E ceva ciudat în legătură cu tine, Înălţimea Ta. Ceva ce nu înţeleg exact…

Wren văzu furtuna zbătându-se în ochii lui — precauţie şi curiozitate şi ceva în plus. Ceva ameninţător, ca un vânt ştrengar care-ar fi putut-o lua pe sus, dacă s-ar fi apropiat prea mult.

— Să fie mintea mea sclipitoare?

El strânse din dinţi.

— Poate că prinţul Ansel e vrăjit lesne de frumuseţea ta, dar eu am nevoie de ceva mai convingător în legătură cu caracterul.

Wren ridică din sprâncene.

— Nu știam că sunt la tribunal, dar mă bucur că măcar îți place ce vezi.

Tor îi susținu privirea.

— Aparențele pot fi înșelătoare.

O, dac-ai ști ce dreptate ai.

Se întoarse spre râu ca să-și ascundă zâmbetul, urmărind curenții învârtejindu-se unul peste altul.

— Îți plac poveștile, soldat?

Tor ezită, dar nu se clinti.

— Uneori.

Wren se gândi la un adevăr și i-l spuse.

— Acum două mii de ani, când regina-vrăjitoare Mirella conducea Eana, starea ei de spirit schimbătoare era faimoasă în tot regatul. Soțul ei era pe cât de frumos pe atât de inutil, dar fermecător. Curtenii îl numeau Limbă Argintie, referindu-se la cât de repede le convingea pe domnițe să-i cadă în așternut.

Lângă ea, soldatul tăcea. Asculta.

— Când Limbă Argintie s-a îndrăgostit de o brutărească umilă din orașul Eshlinn, și-a schimbat firea de afemeiat. S-a hotărât să renunțe la regină și la cuceririle lui de la palat pentru totdeauna.

Wren se aplecă spre râu, încercând să-și vadă reflexia în apă.

— Dar regina Mirella era atât de furioasă, încât și-a folosit lacrimile ca să împartă țara în două, dând naștere unui râu tumultos, ce avea să-i separe soțul de iubita lui pentru vecie.

— Vrăjitoarele nu sunt chiar așa de puternice, zise Tor.

— Nu mai sunt, replică Wren cu blândețe. Dar asta se întâmpla demult. Înainte ca Protectorul să vină în Eana și s-o ucidă pe vrăjitoarea numită Ortha Starcrest. Pe când țara era nouă și luminoasă și aparținea vrăjitorilor.

El se mișcă, simțindu-se stânjenit.

— N-am auzit niciodată de o astfel de putere magică.

— M-aș bucura să te învăț, zise ea.

— Și ce s-a întâmplat după aceea? întrebă el curios, dar șovăitor. Presupun că Limbă Argintie a construit podul acesta ca să ajungă la iubita lui, nu-i așa?

— Nu, zise Wren, întorcându-se spre el. Nebunul acela îndrăgostit s-a înecat încercând să-l traverseze înot. Iar regina Mirella l-a urmărit din turn, râzând de el.

Tor părea tulburat.

— Ce final crud.

— Răzbunarea e crudă, Tor. Și, că tot veni vorba, dragostea e la fel.

Wren o luă din nou din loc, legănându-și brațele în timp ce traversa podul.

— Și ăsta e cel mai adevărat lucru pe care ți-l pot spune.

Soldatul o urmă.

— Când vorbești despre dragoste cu prințul Ansel, o faci ca și cum ai crede în ea. Însă acum vorbești ca și cum ar fi vorba despre un fel de blestem.

— Uneori dragostea chiar poate fi un blestem. Ori o închisoare. Ori o condamnare la moarte.

Ai grijă, o avertiză vocea lui Banba în minte. Prin ceața creată de șampanie, Wren își aduse aminte cine se presupunea că era: Rose. Își flutură genele peste umăr la Tor.

— Alteori însă, dragostea — mai ales cea regală — poate fi o stea căzătoare, ce se abate în palatul tău exact la momentul potrivit, umplându-ți viața cu atâta strălucire, încât știi că niciodată nu vei mai fi tristă, ori singură, și nici nu vei mai tânji după jocuri de societate.

Între sprâncenele lui apăru o adâncitură.

Wren își trecu limba peste buze.

— Nu te îngrijora, soldat. Nu intenționez să-l înec pe dragul de Ansel într-un râu. Nu semăn în niciun fel cu vrăjitoarea aia îngrozitoare pe nume Mirella.

El o ajunse din urmă din trei pași.

— Nu prea cred în povestea asta a ta. Seamănă mai mult cu un basm de adormit copii.

— Basmele au finaluri fericite.

— Nu și în Gevra. În poveștile noastre, toată lumea sfârșește mâncată de lupi în final. Ne place să ne speriem copiii de mici. La urma urmei, un copil înspăimântat e un copil teafăr.

— Ce îngrozitor! strigă Wren, dar când se uită la el îl văzu zâmbind. O, era o glumă. Nu știam că ai simțul umorului.

— Mai ai multe de învățat despre gevrani, Înălțimea Ta.

— Atunci, de ce n-aș începe cu tine? zise ea timidă. De unde vii? Și cum ai ajuns pe aceste țărmuri, protejând un prinț pasionat de puzzle-uri?

El rămase tăcut atât de mult timp, încât Wren se întrebă dacă nu cumva împinsese conversația prea departe, dar apoi el o ajunse din nou din urmă și merseră înainte, umăr lângă umăr.

— Am crescut pe Insula Carrig. Un loc aspru și sălbatic și cam atât. La distanță de o zi întreagă de drum de capitala Grinstad, asta neincluzând călătoria cu barca. E… izolată.

— Pun pariu că miroase a alge, zise Wren visătoare.

Se gândi la Ortha de care i se făcu dintr-odată nespus de dor.

— Ce aveți în Carrig?

— Ferme, în mare parte.

— Deci ești un băiat de fermier.

Wren încetini pasul, cuprinsă de o dorință absurdă și copleșitoare de a-i povesti despre animalele din Ortha — și cum atunci când se oferise pentru prima oară să ajute în timpul sezonului nașterii mieilor, își vomitase mațele.

— Ce fel de fermă?

Tor își întoarse privirea spre ea.

— Chiar vrei să știi?

— Da, zise Wren și adevărul afirmației o surprinse.

— Una din sălbăticie.

Acum îi putea auzi zâmbetul din voce.

— Părinții mei se ocupă cu animalele. Creștem și antrenăm fiare sălbatice. Tigri de zăpadă. Armăsari. Vulpi. Lupi. Urși albi…

— Deci de acolo vin fiarele, medită ea. Și presupun că sunt antrenate pentru sângerosul vostru rege și sângeroasele lui războaie…

Vocea lui se schimbă.

— N-a fost întotdeauna așa.

Wren îi aruncă o privire piezișă.

— Nu-ți place, nu-i așa?

— Nu contează ce-mi place și ce nu. Nu mai trăiesc în Carrig.

— Dar te ocupi în continuare de fiare?

Îi putea intui ochii ageri, vigilența. Într-un fel semăna mult cu lupoaica lui.

El ridică din umeri.

— Poate cu sufletul. În fapt, nu.

Porțile aurite sclipeau deja în fața lor, dar Wren se pomeni că de-abia își târăște picioarele. Dacă gărzile palatului o zăreau pe-afară, plimbându-se cu soldatul gevran, Chapman urma să se repeadă la ea ca fulgerul. Nici nu voia să se gândească cum ar fi reacționat Rathborne.

— Și de ce ai decis să pleci de acolo? Te-a obligat cumva tatăl tău să te înrolezi?

Tor a încetinit ca să meargă în pas cu ea.

— Tata a avut un accident acum zece ani. Mama are grijă de el și surorile mele conduc ferma în locul lor. Știu și ele să se ocupe de animale. Dar sunt tinere, iar sălbăticiunile pot fi de-a dreptul feroce. Zilele sunt lungi și pământul înghețat.

Pe față îi trecu o umbră.

— În unele ierni de-abia e destulă mâncare ca să-și ducă zilele.

Wren se uită la el și-l văzu pentru prima oară. Fără armură ori suspiciuni. Era fiul cuiva. Fratele cuiva. Protectorul cuiva. Fiorul acela de spaimă de mai devreme se transformă în altceva — ceva cald, care-i flutura în stomac. Ceea ce era cu atât mai rău.

— Deci crescătorul de fiare a mers la război.

— Un crescător de animale e bun la război, zise el, fără prea mult entuziasm. Afinitatea noastră înnăscută pentru animale nu înseamnă doar că le putem îmblânzi, ci și că putem lupta asemenea lor.

— Așa ai devenit soldatul cel mai de încredere al lui Alarik? Cu ajutorul talentelor tale înnăscute?

El clătină din cap.

— M-am antrenat cu Alarik când eram copil.

— Stai așa.

Wren rămase cu gura căscată.

— Ești prieten cu regele cel malefic?

— Era diferit pe vremea aceea.

— Diferit cum? Am auzit că-și hrănește tigrii cu carnea dușmanilor.

— Suferința îi schimbă pe oameni.

— Nu în felul ăsta. Alarik Felsing e nebun.

Tor se încordă și Wren simți că mersese prea departe. Ups.

— Oricât de brutal ar fi în luptă, un gevran are întotdeauna grijă de ai lui. Până la final.

Făcu un gest larg spre Golful Iadeșului și tot ce se vedea dincolo de el.

— O să afli asta cât de curând, Înălțimea Ta.

Wren se încruntă. De ce trebuia să-i strice întreaga dispoziție vorbind despre nuntă?

— Mă-ntreb ce fiare înspăimântătoare va ucide dragul de Ansel pentru mine, zise ea într-o doară.

Zâmbetul lui Tor se îmbună la auzul numelui lui Ansel.

— Prințul se remarcă prin eroismul spiritului, dar mă tem că nu e un om al

armelor.

— Nici măcar n-a învățat meșteșugul lor?

— Prinţul Ansel a preferat întotdeauna tovărășia cărţilor în locul soldaților. E, cu siguranță, mai mult un visător, în comparaţie cu fratele lui.

Vocea lui Tor era caldă şi Wren intui în el un simţ al protecţiei mai presus de simpla datorie, un fel de legătură frăţească care o făcu să-l placă pe Ansel un pic mai mult.

— Ansel îți va spune el însuși că preferă să fie ținut minte mai mult ca un om al cuvintelor decât ca un luptător. De când îl cunosc, n-a suportat vreodată vederea sângelui. Rănile celorlalți îl afectează profund.

Wren îl văzu pe prinţ într-o lumină nouă. Cumva, nu știa cum, supraviețuise unei copilării petrecute în ghearele înghețate ale Gevrei, nu prin forță brută, ci prin compasiune și bunătate. Da, Ansel era neajutorat, dar o recunoștea cu seninătate și, pentru asta, îl respecta.

— Foarte bine, zise ea. Tu o să-mi ucizi dușmanii, iar Ansel îmi va citi poezie.

— Iar tu ne poți cânta la pian.

Zâmbetul ei păli. Sperase că Tor uitase acel lucru.

Tor își vârî mâinile în buzunar și-și continuară drumul.

— Spune-mi, Înălțimea Ta, te strecori deseori în Eshlinn singură ori doar atunci când ai o treabă la spițerie?

Wren se opri. Brusc, se simți foarte trează. Soldatul nu lăsase deloc garda jos. Cât timp ea flirtase, el aşteptase s-o prindă la cotitură.

— Deci m-ai urmărit.

El o ţintui cu privirea.

— Flaconul din corsaj. Ce conţine?

— Rădăcină de valeriană, zise ea, gândindu-se la picioare. Nu c-ar fi în vreun fel treaba ta, dar în ultima vreme nu prea dorm bine.

— Pot s-o văd şi eu?

Ea ridică braţele.

— Pe onoarea mea de Rose Valhart, prinţesă a Eanei, ce am sub mantie nu constituie un motiv de îngrijorare pentru tine.

Tor se întinse spre încheietura ei şi, ca o proastă, ea îl lăsă s-o atingă. El îi luă mâna şi-şi plimbă degetul mare peste bătăturile din palmă.

— Astea nu sunt mâini de prinţesă.

Ea se aplecă spre el, strângând din dinţi.

— De câte prinţese te-ai mai apropiat în felul ăsta până acum?

Tor îi dădu drumul la mână şi se îndepărtă.

— Aşa mă gândeam şi eu.

Se întoarse rapid, dar piciorul i se încurcă în poala rochiei. Se împiedică, iar flaconul îi sări din corsaj, înainte de a-l putea prinde. Bâjbâi după el în patru labe. Degetele i se încleştară în jurul otrăvii chiar în momentul în care Tor se întindea spre ea. Panicată, se răsuci pe spate şi-i seceră gleznele. El căzu peste ea, sprijinindu-se în coate ca să n-o strivească.

Wren îşi pierdu suflul. Se trezi dintr-odată prinsă sub el, cu mâinile ţintuite deasupra capului.

El expiră zgomotos, în timp ce se holba în jos la ea, amândoi paralizaţi într-o tăcere grea. Piciorul lui se simţea cald între ale ei şi coapsele lui o lipeau cu blândeţe de sol. Îi putea auzi bătăile inimii peste ale ei şi vedea focul dorinţei colorându-i obrajii.

Furtuna din ochii lui se întunecă.

— Mi-ai pus piedică, zise el în şoaptă.

Wren râmji.

— Ai căzut.

Pieptul i se mişcă peste al ei, când se întinse spre pumnul ei închis.

Fata îşi ridică bărbia, până când nasurile li se atinseră. Tor îngheţă.

— Cât de departe eşti dispus să mergi? zise ea, cu buzele lipite de ale lui. Deja m-ai compromis.

El clipi pe măsură ce îşi dădea seama de încleştarea lor. Se ridică de pe ea ca şi cum fata ar fi fost incandescentă şi sări în picioare. Îşi trecu mâinile prin păr, cu o aşa nedumerire pe faţă, încât Wren aproape izbucni în râs.

— Niciodată n-aş…

Ea se propti în coate.

— Niciodată ce? Nu ţi-ai risca onoarea?

— Nu ţi-aş risca-o pe-a ta, reuşi să îngaime soldatul, cu răsuflarea tăiată.

— Bine, zise ea, cu toate că în adâncul sufletului simţi o înţepătură de dezamăgire.

Îi cam plăcuse senzaţia trupului lui lipit de-al ei, chiar dacă era un lucru total nesăbuit.

Se răsuci ridicându-se în picioare şi făcând un adevărat spectacol din a ascunde flaconul adânc în corsaj.

Tor îşi feri privirile.

— Ar trebui să ne întoarcem la palat.

— Drum bun. Eu pot să-mi găsesc singură calea înapoi.

— E târziu. Dă-mi voie să te însoțesc.

Era atât de încurcat, încât de-abia se putea uita la ea. O luă înainte, făcându-i semn să-l urmeze.

— Insist.

Wren ezită.

— Ce vor spune gărzile mele când te vor vedea conducându-mă acasă în toiul nopții?

— Presupun că-mi vor fi recunoscătoare că le fac treaba, zise el bățos.

Gevranul avea dreptate. Orice soldat care ar fi avut curajul s-o pârască și-ar fi băgat singur gâtul în laț. Se grăbi să-l ajungă din urmă. În timpul scurtului drum ce-l avură de străbătut, el nu mai scoase o vorbă. Ajunși în curte se despărțiră, după ce el o salută solemn, cu obrajii încă în flăcări.

Wren făcu drumul înapoi spre turnul de est, îmbătată de succesul repurtat în acea seară. Obținuse otrava, păstrase secretul asupra ei și-l mai și compromisese pe câinele de pază al lui Ansel în acest răstimp. Chiar dacă nu se așteptase ca ultima parte să fie atât de plăcută. Mai fusese sărutată și înainte — chiar de mai multe ori — dar chiar și fără gustul buzelor lui Tor atingându-le pe ale ei, nu mai simțise niciodată o dorință atât de puternică — asemenea unei flăcări ce amenința s-o consume. Aproape se deconspirase, acolo, în iarbă.

Dar fusese doar un moment de slăbiciune. Un scurt aproape-sărut, pe care de-abia avea să și-l amintească dimineața. Își spuse asta în timp ce adormea, dar în vis Tor o găsi și, când se aplecă s-o sărute, nu se mai opri.

Rose

Capitolul 18

Rose urma să-l omoare pe Shen. Asta dacă vrăjitoarea asta cu față aspră ce pretindea a fi bunica ei nu o omora pe ea mai întâi. Cum putuse s-o mintă în halul ăla, atât de ușor? Capul i se învârtea în timp ce era târâtă cu brutalitate de-a lungul plajei. Bătrâna era mică de statură și corpolentă, dar înainta cu ușurința unui soldat.

Banba.

Frânghia de vânt din jurul taliei o ținea legată de vrăjitoare, care o târa înapoi, spre satul pescăresc. O mulțime de oameni se adunaseră pe țărm, iar copiii se cățărau pe stâncile abrupte ca s-o vadă mai bine. Nu putu să nu observe că unii vrăjitori nu erau deloc fericiți s-o primească acolo. Unii se holbau ostentativ, alții șușoteau între ei.

— Credeam că bunica mea a murit, zise fata.

Banba îi aruncă o privire peste umăr.

— Pari dezamăgită.

Rose ezită. Mai era ceva, în afară de vânt, ce-o lega de bătrână. O simțea — o ciudată apăsare în piept — chiar dacă încerca s-o ignore. Oare asta însemna să fii aproape de cineva din familie? Acea revelație ce-ți mocnea adânc în oase?

— Sunt doar surprinsă. Credeam că sunt…, își pierdu vocea.

— Singură pe lume? zise Banba și chipul i se îmbună, chiar dacă vocea îi

rămase arțăgoasă. Întotdeauna ne-ai avut pe noi, fato.

Apoi îşi miji ochii.

— Măcar pare că te-au hrănit bine la castelul ăla vechi de piatră.

Unii dintre vrăjitori cărau bucăți pestrițe de lemn aduse de valuri şi le puneau în cerc, construind o grămadă din ce în ce mai înaltă. Alții aduceau cod proaspăt prins din mare, care încă se zbătea. Rose zări multe coşuri de răchită pline cu pâine proaspătă şi vin roşu clipocind în ulcioare cărate pe plajă.

Stomacul ei scoase nişte sunete mai puternice decât valurile ce se spărgeau la țărm. Fata se strâmbă.

Râsul lui Banba răsună asemenea unui croncănit de cioară.

— Nu-ți face griji, o să te hrănim bine şi aici.

Un gând ascuțit ca un pumnal o distrăgea pe Rose de la promisiunea mâncării. Unul la care sperase în secret, cu disperare.

— Mama e şi ea aici?

Banba se opri brusc şi fata icni când vântul o strânse şi mai tare de mijloc.

— Era doar o întrebare. Dacă am o soră care a supraviețuit şi o bunică despre care n-am ştiut nimic, atunci poate…

— Nu fi naivă, copilă.

Vântul o trase pe Rose mai aproape de bătrână care scăpă un blestem în timp ce o înşfăcă de încheietură.

— Mama ta e moartă. La fel şi tatăl tău.

O măsură din priviri.

— Şi acum, că eşti aici, e timpul să afli adevărul despre ce s-a întâmplat. Părinții tăi au fost omorâți de Willem Rathborne, omul ce acum vânează

tronul, pretinzând că-i aparţine.

Rose încercă să se desprindă din strânsoare, dar aceasta deveni şi mai puternică.

— Willem n-ar fi capabil de aşa ceva, zise ea, înainte să gândească. Părinţii mei au fost ucişi de o vrăjitoare.

Chiar şi după ce văzuse în Pădurea Plângerii, se agăţa cu disperare de povestea asta. Povestea ce spunea atât de multe despre cine era ea. Şi dacă nu era adevărată… atunci nimic din viaţa ei nu era adevărat şi, pur şi simplu, nu putea accepta aşa ceva. N-o putea face.

— Vrăjitorii erau furioşi pe mama pentru că se măritase cu un Valhart. Erau geloşi pe ea. Şi…

— Nu îndrăzni să spui aşa ceva în Ortha!

Banba o strânse de încheietură până când fata simţi că nişte gheare i se înfig în carne.

— Mă răneşti! ţipă fata.

Bătrâna eliberă vântul şi Rose se împletici în spate, strângându-şi mâna la piept. Se uită brusc în altă parte, pentru că lacrimile îi ardeau ochii. Nu ştia ea mare lucru despre familii, dar era foarte sigură că nu aşa îţi întâmpini nepoata de mult pierdută.

— Vrăjitorii au iubit-o pe mama ta. Eu am iubit-o pe mama ta, zise bătrâna cu înverşunare. Dar asta n-a fost de ajuns pentru a o salva de Willem Rathborne. Care a încercat să ne distrugă şi pe noi.

— Ce prostie! Willem e un om bun, protestă Rose la fel de înverşunat. A avut grijă de mine toată viaţa mea. Mă iubeşte.

Banba se uită la ea cu milă.

— Nu, Rose, are nevoie de tine.

Pentru că fata tăcea, bătrâna continuă, iar cuvintele ei i se răsuceau ca un pumnal în piept.

— Nu înțelegi? Willem Rathborne a fost obligat să te țină în viață — erai accesoriul perfect care-i permitea să conducă Eana din umbră. Desigur, avea nevoie doar de una dintre voi. Ar fi ucis-o și pe Wren dacă ar fi găsit-o în acea cameră.

Rose strânse din buze. Știa că n-avea rost să protesteze, rostind ceea ce crezuse dintotdeauna. Că Willem apăruse exact la timp pentru a o salva. Dar dacă bătrâna spunea adevărul, atunci ce se întâmplase cu presupusa ei soră? Dacă Wren era reală, cum putea fi povestea lui Willem la fel de reală?

Se uită în jos la propriile mâini, imaginându-și o altă pereche lângă ele. O geamănă. Oare era posibil?

— Willem Rathborne nu e naiv, continuă Banba. Ar ucide și ultima vrăjitoare din Eana dac-ar putea. Dar știi asta deja, nu?

Rose scutură din cap, chiar dacă știa că în parte era adevărat. Totuși, asta nu însemna că restul vorbelor femeii era la fel. Bătrâna putea minți, încercând s-o întoarcă împotriva celui mai apropiat sfătuitor al ei, ca să semene discordie în palat. Fata avea nevoie de un moment de gândire, dar Banba o trase din nou după ea.

— Vino. E timpul să-i întâlnești pe vrăjitorii de care te temi atât de mult.

Femeia făcu o pauză și Rose speră c-o să-i spună vreo vorbă bună. Ceva care să-i aline durerea de la încheietură și s-o facă să se simtă mai puțin înspăimântată în acel loc sălbatic. Dar Banba nu făcu decât să se uite și mai urât la ea.

— Nu mă dezamăgi.

Ultimele raze de ambră ale soarelui se amestecau la orizont când cele două ajunseră în sătucul de pe stânci. Mozaicul colibelor bătute de vânt se ițea deasupra lor, cu acoperișurile înclinate spre oceanul plin de nuanțe cenușii. Trepte de lemn urcau și coborau stâncile abrupte, iar unele scânduri se

înclinau atât de periculos, încât Rose era sigură că o rafală mai puternică ar fi putut arunca un cățărător mai neatent direct în mare.

Pe țărm, un foc de tabără argintiu trosnea în bătaia vântului. Vrăjitorii strânși în jurul lui aruncau mâini întregi de nisip în flăcări, făcându-le cumva să ardă tot mai înalte. Fermecători. Copiii mai mici chicoteau, alergându-se în jurul focului, iar cei mai mari își vedeau mai departe de petrecere.

Rose cercetă fețele din mulțime, căutând una la fel cu a ei. Gâtul îi era uscat, iar inima îi bătea atât de zgomotos încât și-o putea auzi în urechi.

— Unde e sora mea? Vreau s-o văd. Să știu că tot ce-mi spui tu e adevărat.

Banba mormăi.

— Va trebui să mă crezi pe cuvânt. Wren e la fel de departe de casă ca tine, copilă.

Fumul se ridica spre cer, umplând aerul de funingine. Norii se rostogoleau, ascunzând stelele. Rose și-ar fi dorit să le vadă, ca să existe ceva — orice — care să pară la fel ca înainte. Se înfioră în bătaia vântului marin, strângându-și mantia în jurul ei.

Nu. Nu era mantia ei.

„Wren“, mormăi ca pentru sine. Numele acesta avea în el ceva sălbatic, atât de diferit de al ei, delicat și sfios. Regal. În toate închipuirile ei din copilărie despre mama și tatăl ei, nu luase niciodată în considerare și o soră. Cineva care i-ar fi putut face viața mai puțin însingurată.

Încetează, își zise cu asprime. Nu e momentul să-ți plângi de milă. La urma urmei, nici nu fusese atât de singură — mereu o avusese pe Celeste. Și pe Cam.

Și pe Willem.

Vrăjitorii se dădură la o parte s-o lase să treacă, uitându-se la ea cu mare atenție. Dar în ciuda cuvintelor lui Banba, mintea lui Rose era acasă, în Anadawn.

Cu cât se gândea mai mult la Willem, cu atât devenea mai șovăitoare. Umbra Regelui planase deasupra ei dintotdeauna, dar oare chiar îi voia doar tronul? Acel lucru care nu putea fi separat de persoana ei… de destinul ei. Oare nu era decât un accesoriu — cineva crescut să creadă într-o minciună atât de uriașă, încât i se ascunsese faptul că avea o familie, timp de optsprezece ani?

Rose era vrăjitoare. Era singura certitudine pe care o avea în locul acela sălbatic și străin. O știa în profunzimea sângelui și oaselor ei. Dar nu știa dacă Willem ar fi iertat-o pentru asta, ceea ce o îngrijora din cale-afară. Și-l imagină vârându-i din nou fața în noroi, doar că de data asta nu câștiga un trandafir pentru nevinovăția ei. În mintea ei, fața lui se schimonosea, ca și cum toată viața ar fi purtat o mască și acum putea zări hidosul adevăr ce zăcea îndărătul acesteia. Fierea i se ridică în gâtlej și fata se opri, gata să vomite pe nisip.

Banba se aplecă deasupra ei.

— Ridică-te, copilă, zise ea cu voce scăzută. Nu-i lăsa să te vadă în genunchi.

În spatele ei, fata auzi râsete și murmure unduindu-se prin mulțime. Prinse cuvinte precum „moale“, „slabă“. Pentru o clipă crezu că se va prăbuși și nu se va mai putea ridica niciodată, lăsând fluxul s-o înghită. Cu ceva noroc, curenții aveau s-o ducă înapoi în Anadawn. Unde era locul ei.

— Rose!

Se uită în sus, ștergându-se la gură. Shen își croise drum prin mulțime, până la ea. Simpla lui vedere fu de ajuns ca s-o îmboldească să se ridice și să se scuture de nisip. Făcu un pas spre foc și spre toate acele priviri ce-o judecau. Își trase umerii în spate. N-o să șovăie în fața lui Shen — n-o să-l lase pe el și nici pe ceilalți vrăjitori s-o vadă la pământ.

— Ești bine? zise el întinzându-se s-o ajute.

Banba îi îndepărtă mâna.

— Nu e copil, Shen. Las-o să meargă singură.

Rose nici nu se uită la el.

— N-am ce să vorbesc cu tine.

— Rose.

Ceva în interiorul ei se frânse când îl auzi cum îi rostește numele.

— Îmi pare rău. Serios. N-am putut…

— Destul, zise Banba tăios. Te dai în spectacol. Seara asta e importantă pentru Rose. E timpul să-și cunoască semenii.

Shen lăsă privirea în pământ.

— Da, Banba, murmură el, apoi se amestecă în mulțime.

Rose se încruntă. Shen nu-i arătase niciodată genul acela de respect și doar era viitoarea lui regină. Nici măcar nu-l crezuse în stare de așa ceva. Se uită la Banba cu mai multă atenție, în timp ce Tilda se năpusti spre ei. O femeie în vârstă, cu piele de un cafeniu cald și părul lung și alb, venea mai încet în urma fetiței. Avea forme generoase, o față rotundă și blândă și purta un petic de pânză peste ochiul stâng.

Tilda prinse mâna lui Rose.

— Vino! Toată lumea te așteaptă!

Chiar dacă familiaritatea gestului i se păru ciudată, Rose era bucuroasă să-și găsească un aliat pe acea plajă.

— Focul e făcut și masa e gata!

— Banba, strigă cealaltă femeie apropiindu-se. Sper că n-ai înspăimântat-o pe nepoata ta, ci ai primit-o cu căldură, așa cum merită.

Vocea ei era gravă și sonoră ca un cântec de leagăn și o făcu pe Rose să se simtă bizar de liniștită.

— Și sunt convinsă că i-ai spus despre petrecerea pe care am pregătit-o în cinstea ei.

Banba se tensionă.

— Nu-mi spune tu cum ar trebui să-mi întâmpin nepoata, Thea.

— Asta îmi spune că ai speriat-o de moarte.

Thea o luă pe Rose de mână. Pielea îi era moale și caldă și fata simți pentru o clipă cum soarele îi răsare în piept. Degetele o furnicară și durerea din încheietură se atenuă.

— A trecut multă vreme, Rose. Dar mă bucur să te revăd.

Fata se holbă la bătrână, căznindu-se s-o recunoască.

— Ne-am mai întâlnit?

— Hai să mâncăm. Sunt multe de vorbit.

Wren

Capitolul 19

Pantofii lui Wren înaintau sonor pe caldarâmul din Eshlinn, în timp ce se grăbea spre lumina care pâlpâia la capătul aleii. În urma ei, pașii se auzeau mai tare, mai aproape. Se răsuci în toate părțile, cu pumnalul ridicat, dar Tor o dezechilibră cu ușurință. O lipi de perete, prinzând-o de păr.

— Spune-mi ceva adevărat, mormăi lângă buzele ei.

Ea deschise ușor gura, așteptând mângâierea caldă a limbii lui, apoi…

— TREZIREEEEA, PRINȚESĂ!

Fata deschise ochii mari și o descoperi pe Celeste aplecată deasupra ei, cu un mare zâmbet pe față.

— Îmi pare rău că ți-am întrerupt… ce ți-oi fi întrerupt. Gemeai în somn.

Wren se ridică, încercând să-și revină. Era a doua zi după escapada în Eshlinn și era epuizată. După o după-amiază cu probe la haine pentru o nuntă la care nu avea nicio intenție să ia parte, se refugiase în bibliotecă pentru puțină liniște și pace.

— Probabil am ațipit puțin. Cât e ceasul?

— Păi, e trecut de cină, dar nu-ți face griji. Ți-am adus ceva bun de la bucătărie.

Scoase o sticlă de vin roșu de la spate și i-o flutură pe dinainte.

— Hai să facem o plimbare prin curte.

Wren zâmbi și se ridică în picioare.

— Da, te rog.

După ce ieșiră, ascunseră vinul de gărzi și se îndreptară spre grădina de trandafiri. Deasupra, luna strălucea ca un felinar pe cer, aruncând o lumină palidă peste tufele de flori.

— Ah. Florile astea arată rău, exclamă Celeste. Multe dintre ele nici nu mai au petale.

— Probabil din cauza furtunii ăleia enervante de noaptea trecută, zise Wren, apoi luă prima duşcă de vin.

Avea un gust delicios, ce începu să-i potolească starea de neliniște.

— Cineva e foarte însetat, zise Celeste, luând sticla înapoi.

Wren își propuse ca pe viitor să bea mai delicat, ca o prințesă.

— Păi am ratat cina.

Se retraseră pe o bancă și se lăsară pe spate, uitându-se la stele.

Celeste sorbi și ea din sticlă, apoi o așeză între ele.

— Am avut un vis extrem de ciudat despre tine, noaptea trecută.

— Oh? exclamă Wren, rezistând ispitei de a mai lua o gură de vin.

— Erai pe malul mării.

Fata închise ochii, încercând să-și amintească.

— Stăteai pe marginea unei faleze. Care se prăbușea în valurile uriașe, spumegânde. Și tu pluteai pe-acolo în cămașă de noapte.

Își mușcă obrazul.

— Arătai aşa de neîngrijită. Aşa de… mă rog, diferită.

Wren îşi mască neliniştea luând încă o gură de vin. Se gândi la Rose, la celălalt capăt al lumii. Dacă Shen se mişcase aşa cum trebuie, probabil coborâseră deja Stâncile Vântului Şoptitor şi ajunseseră în Ortha. Dar nu era posibil să ştie Celeste aşa ceva. Era o coincidenţă. Una stranie, tulburătoare…

Se ridică şi merse până la capătul grădinii. Dincolo de ea, Râul Limbă Argintie părea nemişcat, iar apele lui cenuşii şerpuiau silenţioase spre Golful Iadeşului.

— Nici eu n-am prea dormit bine. Probabil din cauza vremii.

Deasupra ei se auzi brusc un scârţâit, urmat de o bătaie furioasă de aripi. Se uită în sus tocmai la timp pentru a vedea un stol de auşei luându-şi zborul de la geamul turnului de vest. Păsările se năpustiră afară roind, cu piepturile lor argintii sclipind pe cer, ca nişte stele. În zborul lor, Wren ştia că se găseau şoapte despre viitor, dar ea nu le putea desluşi. Doar nu era clarvăzătoare. În tot timpul cât trăise în Ortha, nici măcar nu întâlnise vreun astfel de vrăjitor. Banba susţinea că mai locuiau câţiva în satul pierdut Amarach, în sud, dar turnurile lor erau ascunse atât de bine, încât ţi-ar fi luat ani buni să găseşti un clarvăzător. Şi asta doar dacă ai fi ştiut unde să cauţi.

— Cred că Willem are o nouă obsesie pentru păsări, zise Celeste, care privise la fel de atentă. Mai nou, dă drumul auşeilor să zboare aproape în fiecare noapte.

Wren se încruntă. Asta făcea Rathborne în turnul de vest? Doar nu era pe-atât de arogant să creadă că le putea citi tiparele profetice de zbor. Ori paranoia lui în privinţa vrăjitorilor îl împinsese să adune atâţia auşei?

— Foarte ciudat, şopti ea.

— Pun pariu că pregăteşte vreun spectacol cu păsări pentru venirea regelui Alarik, medită Celeste. Un stol uriaş de auşei poate fi destul de impresionant, iar regele Gevrei are o fascinaţie pentru animale.

— Vrei să spui pentru fiare, o corectă Wren. Şi nu-mi pot imagina că un tip

care-și hrănește tigrii cu oameni ar aprecia un stol de păsări argintii.

— Alarik ar putea să te surprindă, zise Celeste, între două guri de vin. Poate că seamănă mai mult cu Ansel decât crezi. Pun pariu că are și o latură blândă.

Wren pufni cu dispreț. Alarik Felsing n-avea decât să fie drăgălaș ca un iepure de zăpadă învelit într-un norișor, dar atâta vreme cât intenționa să ucidă până la ultimul vrăjitor din Eana, nu voia să aibă nimic de-a face cu el.

Se întoarse pe bancă și luă sticla de vin de la Celeste. Era aproape goală. Își dădu capul pe spate ca să bea ultimele picături și zări un chip la fereastra din turnul de vest. Clipi și acesta dispăru. Lăsă sticla jos, cu stomacul strâns de neliniște.

Oare Rathborne era acolo sus în acel moment, urmărindu-le?

— Vino, zise ea. Vreau să-mi dezmorțesc picioarele.

Ascunse sticla sub bancă și o târî pe Celeste prin grădină, trecând pe lângă hidoasa statuie a Protectorului, până când ieșiră din raza vizuală a turnului de vest.

În drum, Celeste urmări cu privirea stolul de păsări.

— Mama mi-a povestit că, pe vremea când Eana era încă o țară tânără, vrăjitorii au luat stelele de pe cer și le-au transformat în aușei, ca să citească semnele cerului și să întrevadă viitorul.

Își drese vocea.

— O prostie, normal, dar îi plăceau la nebunie poveștile astea de adormit copii.

Wren își ascunse uimirea. Legenda auşeilor era o poveste vie încă printre vrăjitori, una pe care părinții o spuneau copiilor la culcare, dar nu atât de cunoscută în Eshlinn — un ținut ce îl venera în exclusivitate pe Protector.

— Cred că puțină credință în basme din când în când nu e un lucru atât de rău, zise ea cu blândețe.

— Nu m-am mai gândit la povestea asta de când a murit mama, zise Celeste. Cred că e din pricina vinului.

— Și a păsărilor, o liniști Wren prietenește.

Simțise că fetei îi era rușine pentru că dezvăluise interesul mamei ei pentru vrăjitori. Vinul îi dezlegase limba și amintirile, dar, în realitate, asta o făcu pe Wren s-o placă și mai mult. Și, în plus, să-și pună o mulțime de întrebări în legătură cu mama lui Celeste.

— Uneori mă tulbură, mărturisi aceasta. Din cauza piepturilor lor argintii. Devin prea strălucitoare și atunci când zboară în stol parcă mă dor ochii.

Wren o studie cu coada ochiului, în timp ce se plimbau prin grădină. În primul rând, povestea visului despre Ortha, acum această reacție stranie la apariția aușeilor… Simplul gând că fata ar putea fi o clarvăzătoare ar osândi-o pe biata Celeste la moarte, așa că-și ținu teoria pentru ea, promițându-și s-o urmărească mai atent pe viitor.

— Eu nu mi-aș face cine știe ce griji, zise ea calm. Sunt sigură că Willem se va plictisi curând de ei.

Ori va muri.

— Și-atunci o să zboare toți departe de aici.

Se mai plimbară o vreme, ambele pierdute în gânduri și privind păsările ce se întorceau în turn. Aușeii aterizară unul după altul pe pervazul ferestrei și, cu un ciripit final plin de melancolie, dispărură înăuntru.

Fereastra se închise cu zgomot și, tocmai când se pregătea să se întoarcă, Wren zări din nou fața lui Rathborne. Apoi o mână împinse geamul și alunecă încet în întuneric.

***

Wren alese drumul lung înapoi spre turnul de est, picioarele purtând-o singure până pe holul de la etajul al treilea, înainte să-și dea seama dacă era sau nu o idee bună. Bineînțeles că nu era. Era o nebunie să meargă să-l caute pe Tor, mai ales după ce acesta fusese atât de aproape să afle despre rădăcina diavolului cu o seară în urmă. Dar visul din bibliotecă îi era foarte viu în minte și vinul băut n-o ajuta deloc.

Abia ajunsese în capul scărilor și-l și zări la fereastră. Stătea luminat de o rază de lună, cu mâinile în buzunare, ca și cum ar fi așteptat pe cineva. Își ura inima pentru că-i bubuia în piept sperând c-o aștepta pe ea.

— Nu e niciodată o idee bună să te furișezi pe lângă un gevran, Înălțimea Ta, zise el, fără să-și întoarcă privirea de la cerul nopții.

Wren rânji.

— Ți-am întrerupt cumva visătoarea contemplare a lunii?

El se întoarse ca să se uite la ea.

— Se pare că rădăcina de valeriană n-are niciun efect. Nu poți dormi, Înălțimea Ta?

— Poate că aveam chef de un alt interogatoriu, zise ea și simți cum obrajii i se îmbujorează sub privirea lui.

Un zâmbet îi îndulci linia aspră a maxilarului.

— Ce zici mai bine de-o plimbare?

Wren se prefăcu că se gândește puțin.

— Foarte bine, oftă apoi. Dar numai pentru că în momentul ăsta mă simt generoasă.

Chicotitul lui îi trimise un fior binevenit de căldură pe șira spinării. Coborâră treptele, cu raza argintie a lunii luminându-le calea pe coridoarele pustii ale

Palatului Anadawn. Amândoi se prefăceau că nu se uită unul la celălalt.

Rose

Capitolul 20

Rose își croi drum printre vrăjitori cu capul sus. Șușotelile lor nu erau deloc subtile, iar privirile fixe nici atât. Un grup de adolescenți fluieră după ea, când trecu prin fața lor. O bătrână își dezveli dinții îngălbeniți, trimițându-i fiori pe șira spinării. Totuși, înfruntă toate privirile care o țintuiau. N-o să se lase intimidată de nimeni, vrăjitor sau nu.

Eu sunt Eana; Eana e a mea.

Ar fi vrut să nu fie în cămașă de noapte. Măcar fața să-i fi fost curată și părul pieptănat. Tânjea după rochia ei cea mai bună, aurie ca mierea, și după cele mai impresionante bijuterii, ca să se arate lumii drept ceea ce era ea, prințesa Eanei, adevărata conducătoare a acestui ținut sălbatic. Prințesa Rose Valhart, frumoasă și iubită.

Dar în acest moment nu mai avea decât mândria și trebuia să-i fie de-ajuns.

Banba fusese trasă afară din mulțime de un vrăjitor bătrân cu o barbă lungă, cenușie, în timp ce Tilda îi ciripea ca o pasăre prietenoasă în ureche.

— Acolo locuiesc eu, în coliba aia, iar cea mare, chiar de lângă ea, le aparține Theei și Banbei. În zilele ploioase Thea îngrijește bolnavii tot acolo. Știu pentru că atunci când mi-am rupt mâna căzând de pe stânci, acolo m-am dus.

Rose se întoarse spre Thea.

— Ești vindecătoare?

Aceasta zâmbi.

— Shen mi-a spus că și tu ești.

— Nu știu de ce crede el că are vreun drept să vorbească despre mine, ripostă Rose rapid.

Simplul gând la banditul ăla viclean o umplu din nou de mânie.

— Dar știu că e un mincinos.

Thea ridică dintr-o sprânceană, dar nu insistă.

— Shen a fost nevoit să-și folosească darul în timpul călătoriei voastre? întrebă Tilda emoționată. Nu l-am văzut niciodată luptând cu adevărat. Doar antrenându-se. Uneori mă învață și pe mine. Adevărul e că nu sunt încă o războinică prea bună, dar Shen zice că, antrenându-mă în fiecare zi și mâncându-mi toată pâinea din farfurie, e posibil ca într-o zi să-l pot învinge.

Fetița chicoti.

— O antrena și pe Wren. Pentru ea era și mai greu, nefiind meșteșugul ei. Nu poate sări foarte mult, nici nu se poate cățăra foarte bine și odată a rămas agățată într-o grămadă de alge și a fost nevoită să se elibereze cu un cuțit.

Tilda se opri să-și recapete răsuflarea, căci vorbea prea repede.

— Oricum, uneori, când Shen e sus pe stânci, pare că zboară!

Rose își aminti ce repede se mișcase Shen când înjunghiase gândacul de sânge pentru a-i salva viața. Ar fi trebuit să-și dea seama de-atunci că îndemânarea lui nu era naturală, că era un vrăjitor războinic.

— Și cu cine se presupune c-ar trebui să lupte?

— Cu soldații de la palat, desigur!

Tilda coborî vocea ca și cum i-ar fi spus un mare secret.

— Știai că Shen poate lupta cu zece oameni odată? Poate și mai mulți. Dar eu am văzut cel mult zece și era doar un antrenament, așa că nu cred că dădea tot

ce putea!

— Mă tem că va trebui să-l întrebi pe el, zise Rose tăios. Eu dormeam când m-a răpit.

Tilda se întristă.

— O, ai dreptate…

Thea își drese vocea.

— Tilda, ce-ar fi s-o lăsăm pe Rose să mănânce ceva și să se odihnească puțin, înainte s-o tot batem la cap. Sunt sigură că prințesa a avut o călătorie dificilă până aici.

— Se poate spune și așa, zise Rose cu subînțeles.

Se răsuci, căutându-l pe Shen prin mulțime. Pe insolentul, vicleanul și mincinosul de Shen. Presupuse că acum erau cam vreo două sute de oameni adunați în jurul focului. Purtau tunici aspre și pantaloni închiși la culoare, la fel cu cei îmbrăcați de Banba și Thea, și aveau părul lăsat pe spate și încurcat de vântul dinspre mare. I se părea ciudat să se găsească printre oamenii de care se temuse atât de mult timp. Își aduse însă aminte că doar pentru că nu arătau amenințător, nu însemna că nu sunt primejdioși. Nu trebuia să lase garda jos.

***

— Aici, iubire, o conduse Thea către o femeie așezată pe nisip. Stai jos și liniștește-te. Rowena o să-ți aducă ceva de mâncare.

Făcu semn către o fată înaltă, cu părul lung, auriu și ondulat și fața plină de pistrui. Părea de aceeași vârstă cu Rose, chiar dacă privirea încruntată o făcea să pară mai tânără.

— Mă întorc imediat. Tilda, hai şi ajută-mă să aduc vinul.

Rose văzu cuprinsă de panică cum cele două dispărură în mulţime. După un moment, Rowena reveni cu un platou de lemn plin cu peşte la grătar şi pâine neagră. Îl trânti în faţa lui Rose.

— Nu te obişnui cu asta, prinţesă, zise fata cu răceală. Aici în Ortha nu serveşte nimeni pe nimeni.

Aruncă o privire peste umăr şi se îndepărtă, alăturându-se unei fete cu păr negru, tuns scurt, ce chicotea lângă foc.

Mâna lui Rose tremură în momentul în care luă o bucată de cod din nisip. În toată viaţa ei, nimeni nu îndrăznise să-i vorbească în felul acela. Vrăjitoarele o puneau deja la încercare. Gustă cu grijă o bucăţică de peşte.

— N-o lăsa pe Rowena să te supere, se auzi o voce lângă urechea ei.

Fata întoarse capul în toate părţile şi-l descoperi pe Shen în genunchi, lângă ea.

— Cum faci de te strecori atât de fără zgomot mereu? tresări ea. Nu e normal.

El zâmbi larg.

— Vrăjitor, îţi aminteşti?

Ea îşi scoase cizmele lui din picioare şi i le aruncă în poală. Apoi se ridică şi-şi scutură cămaşa de noapte. Brusc deveni extrem de conştientă de cât era de murdară, ca să nu mai vorbim de părul încâlcit şi de faţa arsă de soare.

— Te rog, lasă-mă în pace.

Înainte ca el să poată spune ceva, dădu roată focului şi se aşeză singură pe malul apei.

Valurile clipoceau la picioarele ei, în timp ce se uita fix la ele, încercând să-şi înghită lacrimile. Călătoria prin deşert împreună cu Shen fusese înspăimântătoare, dar pe alocuri interesantă. Acolo, măcar avusese un plan.

Acum, după ce coborâse stâncile alea nesfârşite şi o întâlnise pe Banba, evadarea i se părea aproape imposibilă, iar tronul — şi întreaga ei existenţă — mai îndepărtate ca oricând.

Scânci în momentul în care ceva tăios o lovi în spatele piciorului. Întoarse capul în toate părţile şi văzu patru vrăjitori îndreptându-se spre ea. Rowena şi prietena ei conduceau asaltul, urmate de doi băieţi deşiraţi. Unul avea faţa ciocolatie şi părul scurt, iar celălalt era alb, cu părul blond şi creţ. Râdeau şi se împingeau în joacă, examinând-o din cap până-n picioare.

Rowena rânjea sălbatic. Ţinea o grămadă de pietre într-o mână, aruncându-le nepăsătoare spre Rose. Aceasta îşi întinse gâtul, căutând-o din ochi pe Thea — vrăjitoarea ce fusese atât de bună cu ea — ori măcar pe Tilda. Dar prin perdeaua de flăcări şi fum nu văzu decât feţe străine uitându-se fix la ea.

Reuşi să zâmbească timid.

— Pot să vă ajut cu ceva?

— Ce oficial! o luă Rowena peste picior. Bryony, ai auzit-o? Prinţesa vrea să ne ajute!

Bryony aruncă nisip spre ea, obligând-o să se dea înapoi, în apa de la mal.

— Tu şi adorata ta Umbră a Regelui aţi făcut-o deja, cu vârf şi îndesat.

Lui Rose i se strânse stomacul, căci tinerii vrăjitori o înconjuraseră, ca o haită de lupi.

— Cred că e o neînţelegere…

— Tu eşti cea care n-a înţeles, zise Rowena aruncând încă o piatră. Dacă ai impresia că o prinţesă ce urăşte vrăjitorii e binevenită aici, te înşeli amarnic.

— Ce crezi, Cathal? rânji Bryony la băiatul cel blond. E potrivită s-o înlocuiască pe Wren?

Aceasta îi dădu târcoale.

— Trebuie s-o gust ca să mă conving. Ce părere ai, Grady?

Celălalt băiat se prefăcu că vomită.

— Mai bine-mi rup propriile degete de la picioare decât să gust o împuțită de Valhart.

— Neh. Nu-i ajunge nici la degetul mic lui Wren a noastră, zise Bryony.

Rose încercă să-i ocolească.

— Trebuie să mă întorc la festivități.

Rowena o împinse spre ocean. Cei patru se apropiară și mai mult, făcând un zid din trupurile lor.

Valurile îi ajunseră fetei la genunchi.

— Vă… vă ordon să mă lăsați să trec!

Vrăjitorii se uitară unii la alții, apoi izbucniră în râs.

— Nu ești prințesa noastră, se strâmbă Rowena.

— Și nu vei fi niciodată regina noastră, spuse Cathal, scuipând-o în obraz.

Rose și-l șterse cu furie.

— Te-aș putea arunca în temniță pentru asta!

— Aș vrea să văd cum faci asta, fără prețioasa ta armată. N-ai avea nicio șansă împotriva lui.

Rowena îl lovi pe Cathal în glumă.

— Hai. Arată-i ce poți.

Acesta rânji, luând un pumn de nisip, iar Rose tresări, așteptând să-l arunce spre ea. Dar băiatul începu să vorbească.

— Din lut în praf, suflarea-ţi iau, moartă să cazi, acum eu vreau.

Deschise pumnul, dar nisipul nu căzu.

— Ce…, Rose şuieră, simţind că plămânii i se golesc.

Gâfâi după aer, dar nu reuşi să respire. Căzu în genunchi, ţinându-se disperată de gât.

Toţi începură să râdă şi, chiar dacă unii vrăjitori mai în vârstă se uitau la ei printre flăcări, niciunul nu-i sări în ajutor. Rose se târî prin apă, cu capul vâjâind şi cu vederea întunecată. Urma să moară pe plaja aia, cu vrăjitorii cotcodăcind la ea. Nu va mai ajunge niciodată acasă şi nu va deveni niciodată regină. Lumea i se nărui sub picioare — şi odată cu ea, viitorul — până când tot ce mai putu auzi fu ecoul crud al râsului lor şi zgomotul surd al inimii ei care se oprea.

Apoi, dintr-odată, apăru Shen, croindu-şi drum printre ei.

— Înapoi. Mişcaţi-vă. Rose? Rose, mă auzi?

O ridică şi ea se lăsă moale la pieptul lui, prea slăbită să stea singură în picioare. El îi aruncă o singură privire, apoi se întoarse spre ceilalţi.

— Vindecaţi-o. Acum.

— Bine.

Bryony luă un pumn de nisip şi-l aruncă spre Rose, rostind grăbit o incantaţie cu jumătate de gură.

Plămânii lui Rose se umflară la loc cu un şuierat dureros. Se îndreptă pe picioare, înghiţind aer cu lăcomie, în timp ce lumea începea să capete din nou contur.

Shen îşi pocni degetele.

— Cine i-a făcut asta?

— E, haide, Shen, zise Cathal, dându-se înapoi. Ne distram şi noi puţin.

Vocea lui Shen era periculos de calmă.

— Mie nu mi s-a părut deloc distractiv.

— Nu intenţionam să mergem până la capăt, zise Rowena netulburată. Nu păţea nimic.

Ochii lui fulgerară.

— E sora lui Wren.

— Știi bine că ne urăște, replică fata. După ea, ar trebui să fim toți morți.

— Și, oricum, ce-ți pasă ție? replică Grady. Nu ți-a spus Wren să nu-i seduci sora?

— Mi-a spus și s-o protejez, spuse Shen, făcând un pas înainte, interpunându-se între ei și Rose. Dacă aveți vreo problemă cu asta, rezolvați-o cu Banba.

La auzul numelui Banbei, grupul rămase pe loc.

Bryony se întoarse spre Rose, cu ochii ei negri căscați de spaimă.

— Doar n-ai de gând să-i spui Banbei, nu?

Aceasta își șterse lacrimile uscate de pe față. Pe măsură ce plămânii i se umpleau cu aer, spaima i se transforma în furie puternică și arzătoare. Nu mai urâse pe nimeni în viața ei cum îi ura acum pe cei patru. Și pe ceilalți — cei ce stătuseră și se uitaseră, ce-o văzuseră mai devreme sufocându-se și nu ridicaseră un deget s-o ajute. Dar într-o zi — curând — nu va mai fi singură și, cu puterea dată de coroana Eanei și de cea a armatei, se va întoarce la ei ca regină. Și atunci i se vor supune.

— Nu sunt copil care pârăște, le spuse și vorbi serios. Dar n-o să uit.

Bryony respiră ușurată.

— Bine, zise Rowena ferm. Nici nu trebuie.

Shen o scoase pe Rose din apă.

— Ești bine?

— Da.

— Îmi pare rău, Rose. Ți-am promis că nu vei păți nimic.

Își trecu mâinile prin păr, dându-și pe spate șuvițele întunecate.

— Știam că lumea te antipatizează, dar n-am crezut că ar îndrăzni careva să treacă la fapte.

Fata își încrucișă brațele.

— Nu te preface că-ți pare rău pentru mine. Din cauza ta sunt aici.

— Nu mă prefac…, oftă el, necontinuându-și ideea. Ar trebui să te așezi. Mai ia niște pește. Mâncarea calmează. Apoi am putea vorbi?

— Să mă calmez? spumegă Rose. Cum să mă calmez când un vrăjitor tocmai mi-a furat tot aerul din plămâni și m-a lăsat să mor? Cum aș putea măcar să încerc…?

— Rose! Aici erai! se năpusti Tilda spre ei, ducând un ulcior cu vin și niște pahare prăfuite. Ți-am adus astea!

— Mulțumesc, Tilda. Ce sincronizare impecabilă.

Își turnă un pahar mare de vin. Îl dădu pe gât și-și mai turnă rapid încă unul.

— Ușurel, zise Shen, luându-i ulciorul.

— Lasă-mă în pace, îl repezi ea, înșfăcându-l înapoi. Dacă sunt obligată să mai stau aici chiar și un minut, intenționez să-mi fac șederea mai suportabilă.

— O să stai mult mai mult de atât, zise Tilda bucuroasă.

— Nu prea cred, zise Rose şi-şi mai turnă o porţie generoasă. Intenţionez să fiu acasă în ziua încoronării.

Cumva. Cu orice preţ.

Tilda luă ulciorul şi-l strânse la piept.

— Dar asta-i treaba lui Wren acum. Ştiu că nu-i aşa de pregătită ca tine, dar dacă se obişnuieşte să poarte rochii şi-şi aminteşte să nu mestece cu gura deschisă ori să înjure tot timpul, o să fie o regină minunată.

Rose scuipă tot vinul din gură.

— Ce?

— Tilda, gemu Shen. Eram pe punctul de a-i povesti despre schimb.

Fetiţa zâmbi larg, cu toţi dinţii.

— Nu ţi-ai dat seama şi singură până acum?

Înainte ca Rose să poată formula o propoziţie sau măcar un gând, Banba apăru, înaintând cu paşi mari spre ei.

— A, aici era vinul!

Luă ulciorul din mâna lui Rose şi-l ridică.

— În seara asta sărbătorim ceva foarte important. Vom mânca şi vom bea până vom adormi cu burţile pline şi ochii înceţoşaţi sub lumina lunii. Faptul că Rose e aici cu noi înseamnă că Wren va urca în curând pe tronul Eanei.

Cuvintele ei răsunară de-a lungul plajei, puternice şi aprige ca vântul iernii.

— Până la următoarea lună plină vom avea o nouă regină-vrăjitoare, iar vremea noastră ca proscrişi se va termina. Cu voia Orthei Starcrest, porţile de aur din Anadawn se vor deschide pentru noi după o mie de ani şi apele Limbii Argintii vor curge roşii de sângele duşmanilor noştri. Mareele destinului se vor întoarce în sfârşit în favoarea noastră, fraţi şi surori. Vremea

vrăjitorilor va veni din nou!

Rose se clătină ameţită, în timp ce Banba ridică ulciorul la gură. Bătrâna bău lacom, iar pe plajă se ridică un zgomot asurzitor cauzat de urale şi aplauze, la fel de înalt şi de strălucitor ca para focului de tabără.

Wren

Capitolul 21

— Ești la fel de delicată ca un fulg de nea în seara aceasta, Rose, spuse prințul Ansel, făcând ochii mari la Wren, de pe partea cealaltă a mesei. Sincer, chipul tău e de o rară frumusețe.

Nu atât de rară pe cât crezi tu.

Fata îi zâmbi modest.

— Iar tu ești la fel de chipeș ca… ăăă… un ghețar.

Lângă ea, Celeste își dădu ochii peste cap.

— Iar eu sunt la fel de înfometată ca un urs alb. Nu c-ar interesa pe cineva.

— Trebuie să-l așteptăm pe Willem.

Wren se uită spre ușă, unde Tor stătea de pază. Îi făcu cu ochiul și, spre deliciul ei păcătos, soldatul roși. Plimbarea lor de cu o seară în urmă fusese cu totul nevinovată, în plus și mult prea scurtă, dar în întuneric, cu absolut nimeni prin preajmă, părea că un lucru interzis începuse să se țească între ei. Ceva ce lui Wren îi cam plăcea.

Celeste oftă dramatic.

— Încă cinci minute și eu încep singură.

— Chapman a zis că Umbra Regelui va veni, zise Wren, frământând șervețelul în poală ca să-și potolească emoțiile.

Totul decursese de minune până aici. Dacă Umbra Regelui nu apărea, trebuia să găsească o altă cale să-l otrăvească, și asta putea dura zile, ori chiar săptămâni.

Sufrageria oficială era splendid împodobită. Focul trosnea într-un șemineu impresionant într-un capăt al încăperii, aruncând o strălucire caldă spre masă, unde fuseseră aranjate patru scaune. Candelabre de cristal atârnau din tavanul înalt, scânteind de-a lungul tapiseriilor cu scene de luptă atârnate pe pereți. Privirea lui Wren fu atrasă de o reprezentare a Războiului Protectorului, cu vrăjitori cu fețe monstruoase arzând în fundal, în timp ce oastea familiei Valhart ridica săbiile în semn de victorie.

Întoarse privirea, doar pentru a se simți prinsă în furtuna ochilor lui Tor. Se foi în scaun. Simțea flaconul cu rădăcina diavolului rece pe coaste, dar obrajii îi erau în flăcări.

Ansel îi observă stinghereala, dar o interpretă greșit.

— Tor face parte din mobilier, floricica mea. Nu-l băga în seamă.

— Frumos dulap, observă Celeste, chiar în momentul în care ușa sufrageriei se deschise.

Willem Rathborne se furișă înăuntru, urmat de două dintre gărzile palatului.

— Ai ajuns, exclamă Wren, căreia ușurarea îi aduse un zâmbet pe față. Îmi făceam griji că nu mai vii.

Rathborne nu-și ceru scuze pentru întârziere. Îi aruncă fetei o privire plictisită, dând scurt din cap, și-și concentră atenția asupra prințului.

— Bună seara, Înălțimea Voastră.

Prințul se ridică să-i strângă mâna.

Rathborne arăta jalnic în lumina lumânărilor. Era slab ca un țâr, iar pielea lui palidă avea o nuanță cenușie. Sub ochi i se lățeau cearcăne mari și părul de la tâmple i se rărise. Era evident că nu dormea nopțile. Wren știa de la Celeste că-l îngrijora ceva. Ei bine, singurul lucru pentru care ar fi trebuit să fie

îngrijorat era chiar ea.

— Zici că e un cadavru, şopti Celeste.

Wren mormăi ceva drept confirmare. După seara asta, chiar asta va fi.

Ospățul începu cu antreuri — spumă de somon bătută delicat, acoperită cu ceapă și servită într-o crustă pufoasă de foietaj. Celeste gemu când luă o gură și chiar dacă Rathborne insistă ca gărzile lui să deguste o bucățică înainte, ulterior devoră trei, una după alta. Wren era prea agitată ca să mănânce pe săturate. Stătea atât de aproape de Rathborne, încât coatele li se atingeau, iar flaconul cu otravă era ca un cub de gheață lipit de pielea ei.

N-o ajuta nici faptul că atenţia lui Tor se concentra doar asupra ei, impunătorul soldat fiind postat doar la câțiva metri de masă.

— Trebuie să-ți mulțumesc că găzduiești o cină atât de delicioasă în onoarea mea, Rose, zise Ansel între două feluri de mâncare. Chiar dacă sunt doar un prinț, în seara asta m-ai făcut să mă simt rege.

— Cu cea mai mare plăcere, Înălțimea Ta, zise Rathborne, însușindu-și meritul.

Apoi își întoarse privirea vulturească spre Wren.

— Am crescut-o pe Rose să fie atentă, la fel ca tatăl ei.

Îi luă mâna, iar atingerea neașteptată fu cât pe ce să-i producă fetei un țipăt.

— E cât se poate de agreabilă.

Tor scoase un icnet involuntar.

— Îmi cer scuze, bolborosi el.

— Ce altceva îți mai place la Rose, prinț Ansel? salvă Celeste situația. În afară de frumusețe, desigur.

— Ei bine, prințesa e o excelentă jucătoare de șah… și o pianistă foarte

energică!

Ansel îi făcu cu ochiul lui Wren, în timp ce-şi mişcă degetele peste faţa de masă, reconstituind dezastruoasa melodie scăpată de sub control.

— Te pot asigura, floricica mea, că în Gevra nu există aceşti diabolici păianjeni de râu. O să poţi umple sălile din Palatul Grinstad cu muzica ta.

Îi zâmbi lui Celeste.

— Nu trebuie să-ţi faci griji pentru Rose. O să se bucure de noua ei viaţă în Gevra, la fel de mult cât mă bucur eu de timpul petrecut aici. Câteva luni şi o să-i placă frigul la nebunie.

Wren încremeni pe scaun.

— Stai puţin, îl întrerupe Celeste. Ce vrei să spui cu noua viaţă a lui Rose în Gevra?

Rathborne îşi drese vocea.

— Ei bine, presupun că acum toată lumea ştie adevărul.

Ansel îşi muşcă buzele.

— O, Doamne. Eu şi gura mea mare. Ştiam că ai fi vrut să fie o surpriză pentru nuntă.

Era şi acesta un mod de a pune problema. Dimensiunile trădării lui Rathborne n-ar fi trebuit s-o surprindă pe Wren, dar se trezi chinuindu-se să spună ceva.

Se întoarse spre Umbra Regelui.

— Intenţionezi să mă expediezi în Gevra?

— O, fii serioasă, Rose. Unde credeai c-o să trăieşti, odată măritată?

— Aici, în Eana, bineînţeles, zise Celeste, mai indignată decât Wren. Rose nu poate fi regină în absenţă. Iar Ansel nu e nici măcar regele Gevrei!

— Păi nu toți aspirăm la astfel de înălțimi amețitoare.

Ansel își netezi șervețelul din poală.

— Eu sunt perfect mulțumit cu titlul de prinț.

— Atunci de ce nu te muți tu în Eana? îi dădu Celeste replica.

Ansel se uită la Rathborne.

— Eu… hmm… ei bine, așa s-a hotărât.

Celeste își îngustă ochii.

— Cine a hotărât?

— Umbra Regelui, zise Wren, fixându-l intens pe Rathborne. În mod clar, are alte planuri cu mine.

Rathborne își culese un fir de praf de pe mânecă.

— Știu ce și-au dorit părinții tăi pentru tine, Rose, zise calm. O viață în siguranță. Un soț onorabil. Și, într-o zi, o familie a ta. Nu există niciun motiv să nu poți avea toate astea în Gevra.

— Eu o să mă asigur că așa va fi, zise Ansel, întinzându-se spre mâna lui Wren.

Ea se prefăcu că nu vede.

— Și cum rămâne cu viața lui Rose de aici? insistă Celeste. Prietenii? Îndatoririle? Încoronarea ei?

Umbra Regelui îi aruncă fetei o privire amenințătoare.

— Nu va mai fi nevoie de nicio încoronare. Atâtea prostii și ceremoniale, pentru ce? O pacoste politică, adăugă el, ca și cum destinul lui Rose ar fi fost o corvoadă plictisitoare de care el voia s-o scutească. Nu. Rose va avea o viață nouă în Gevra, iar eu mă voi îngriji mai departe de tron aici. Desigur,

regele Alarik va supraveghea totul din Grinstad.

Și, iată — întregul plan al lui Rathborne se așternea în fața lor. În schimbul stăpânirii peste cele două continente, Alarik Felsing urma să-l ajute pe Rathborne să stârpească ultimii vrăjitori din Eana, o dată pentru totdeauna. Și urma s-o facă în cel mai brutal fel posibil. Începând din după-amiaza aniversării ei de optsprezece ani, Wren urma să fie deposedată de coroană, iar Alarik Felsing se va pricopsi cu două.

Celeste se aplecă spre Wren.

— De ce nu spui nimic? îi șopti ea. Cu siguranță asta nu e ceea ce-ți dorești!

Wren își privi mâinile. Mai erau câteva minute până să-l omoare pe Rathborne. Dacă făcea prea multe valuri în acel moment, era foarte posibil să nu mai capete o a doua șansă.

— M-a luat prin surprindere, zise ea cu sfială. Presupun că voi avea timp să mă gândesc la asta, mai târziu.

Celeste se trânti înapoi în scaun.

— La ce anume să te gândești? Să devii regină a fost întotdeauna cel mai important lucru pentru tine, mai zise ea, nevenindu-i să-și creadă urechilor. E dreptul tău prin naștere, Rose. Îmi spui asta încă de când eram copii.

Și, pentru că Wren nu răspundea, se întoarse spre Ansel.

— Și tu? Chiar n-ai nicio problemă s-o văduvești pe Rose de țara ei? De poporul ei?

Zâmbetul lui Ansel se stinse.

— Cu siguranță o putem împărți.

— Nu e o nenorocită de felie de pâine!

Fata luă furioasă o gură de vin. Alcoolul o făcea prea curajoasă.

— Povestea asta sună mai mult a exil decât a căsătorie. S-o trimiteți pe Rose într-o țară lipsită de soare. Departe de tronul și de căminul ei.

— Destul, spumegă Umbra Regelui. Asta nu e treaba ta, lady Pegasi.

— Ba normal că e. Rose e prietena mea cea mai bună.

— Următorul cuvânt legat de povestea asta va fi ultimul pe care-l rostești.

Rathborne bătu cu pumnul în masă, iar temperatura din cameră scăzu drastic.

— Ține-ți gura sau o să dormi în temniță la noapte!

— Las-o baltă, șuieră Wren.

Prietena lui Rose era periculos de aproape să-i strice planul. O călcă pe picior pe sub masă și se sili să zâmbească.

— Celeste e doar supărată, știind cât o să-i lipsesc. Sunt sigură că toți o să ne simțim mai bine după ce vom mânca.

Pocni din degete nerăbdătoare.

— Aduceți următorul fel, vă rog. Am o foame de lup.

Celeste se uită ciudat la ea și apoi bău cu sete din cupă.

Dispoziția lui Rathborne se îmbunătăți când apăru supa.

— O, supă de păstărnac de iarnă, exclamă el, în timp ce garda testă din nou mâncarea. Preferata mea.

— Și făcută după o rețetă gevrană, zise Ansel încântat.

— Sunt multe lucruri de admirat în legătură cu Gevra, zise Rathborne, sorbind lung din supă. Pentru început, armata gevrană nu poate fi egalată.

Wren lăsă să-i scape șervețelul.

— Vai.

Când se aplecă să-l ia de jos, își scoase flaconul cu otravă din corsaj și și-l puse în poală, sub șervețel. Se întoarse apoi la supă, folosindu-și mâna liberă ca să scoată încetișor dopul.

— Încă de la încoronare, fratele meu a acordat o atenție deosebită armatei, arătă Ansel în direcția lui Tor. Nu sunt doar soldați, ci vânători. Bărbați și fiare, feroce în toate cele. Nu există niciun lucru ascuns pe care noi să nu-l găsim.

— Să sperăm atunci că Rose nu va încerca niciodată să evadeze, mormăi Celeste, ridicându-se. Mă scuzați, cred că eu o să merg până la privată.

Wren se folosi de neatenția celorlalți ca să-și tragă scaunul mai aproape de Rathborne. Corpul îi era întors spre Ansel acum, iar ambii bărbați erau cufundați în discuția legată de armata gevrană.

— Cel mai mult îmi plac fiarele. Cum reușește regele Alarik să le disciplineze așa?

Își puse cotul pe masă și-și lăsă obrazul în palmă. Se uită cu ochii mari la Ansel care răspundea, în timp ce cealaltă mână i se întinse spre supa lui Rathborne.

Simți privirea lui Tor asupra ei, așa că-și desfăcu părul, folosindu-l ca pe o perdea. Degetele îi atinseră marginea farfuriei lui Rathborne, apoi…

— BUM! Făcu Ansel, bătând cu palmele în masă. VULPEA A IEȘIT DIRECT DIN ȚEAVA TUNULUI.

Farfuriile se zguduiră și un val de supă sări peste margine, peste încheietura ei. Se trase înapoi, înjurând printre dinți și lăsând repede flaconul înapoi în poală.

Rathborne ridică mâinile în aer, hohotind de râs.

— Ce greșeală imensă!

— Ba din contră, zise Ansel printre propriile hohote de râs. A supraviețuit întregului calvar. Sora mea, Anika, a fost atât de impresionată, încât a păstrat-o ca animal de companie.

Rathborne își șterse ochii cu șervețelul.

— Presupun că luptele cu fiare au farmecul lor smintit. Totuși, de-abia aștept să le văd în acțiune.

Își împinse supa într-o parte și inima lui Wren se opri.

— Regele Alarik mi-a promis spectacolul complet. Ansel se întunecă la față.

— A, da. Pentru problema voastră cu vrăjitorii.

— Teribile creaturi, zise Rathborne, plescăind din limbă. Fratele tău m-a asigurat că soldații lui se vor mișca repede după nuntă. Poate să-și aleagă ce vrăjitori dorește și să-i lase pe ceilalți în voia lupilor.

Chicoti sumbru.

— Aud că are o adevărată fascinație pentru ei.

Wren își înfipse unghiile în palme. În acel moment ar fi vrut să-l înece pe Rathborne în farfuria cu supă de păstărnac. Aruncă o privire spre Tor. Acesta asculta încruntat turnura pe care o luase conversația. Fata speră că soldatul se simțea la fel de stânjenit de întreaga poveste ca orice altă persoană zdravănă la cap. Și totuși, era gevran…

Ansel o privi vinovat.

— Sunt ușurat că Rose nu va trebui să-și facă niciodată griji că va avea aceeași soartă cumplită ca părinții ei. Ori altceva la fel de neplăcut ca un alt război sub cârmuirea noastră.

Rathborne bătu din palme cerând următorul fel de mâncare, exact în momentul în care Celeste se strecură înapoi în cameră.

— Sper că nu discutați tot despre război. Dacă da, o să mă îmbăt și-o să cânt

ceva indecent.

Ansel avu bunul-simţ să pară ruşinat.

— Celeste are dreptate. Hai să nu mai vorbim despre război în seara asta. Poate fi supărător.

— Nu mă supără. Mă plictisește.

Fata mai luă o gură din pocal.

— Ceea ce, cred că sunteți de acord cu mine, e chiar mai rău.

Umbra Regelui se uită urât la ea.

— Sunt sigur că fratele meu va fi fericit să discute planurile în legătură cu vrăjitorii la sosirea lui aici, zise Ansel cu diplomaţie.

Wren nu se putu abţine.

— O să-i fie greu să-i găsească.

Rathborne zâmbi leneș și disprețuitor.

— Poate că vrăjitorii din deșert or fi de negăsit, dar spionii mei tocmai au descoperit o așezare destul de mare în vest.

Se aplecă spre Wren, coborând vocea, ca și cum secretul — și triumful lui — îi priveau pe amândoi.

— Nici măcar Stâncile Vântului Șoptitor sau blestematul ăla de recif nu-i vor putea salva de data asta.

Wren încremeni în scaun, cuprinsă de panică.

Nu, nu, nu.

Bătăile inimii îi bubuiau în urechi, asurzind sunetele din încăpere. Uitase să clipească, să respire.

Celeste o prinse de genunchi pe sub masă, readucând-o la realitate.

— Ce s-a întâmplat?

Dar Wren nu era capabilă să vorbească.

— S-au transformat în ținte sigure, ca la vânătoarea de rațe. Ce mai ospăț pentru fiarele regelui Alarik! râse Rathborne cu aroganță, dar nimeni nu i se alătură.

Ansel rupse tăcerea ce amenința să se prelungească, cu o voce încordată.

— Că veni vorba de rațe, azi-dimineață am văzut niște boboci mici și încântători pe când mă plimbam pe malul râului.

Și pentru că nimeni nu se alătură discuției, continuă, vrând să depășească situația jenantă.

— Asta ca să nu mai vorbim despre păsări! Ah, păsările! Am auzit că în Eana sunt niște păsări uimitoare. Aușeii mă interesează în mod deosebit. Mă întreb când aș putea vedea unul dintre spectacolele ce le dau când zboară în stol?

Rathborne își aranjă gulerul și Wren văzu o sclipire a cheii aurii pe care o purta la gât.

— Aușeii din Anadawn sunt în colivii. Așa cum ar trebui să se întâmple cu toate păsările rare.

Tăcerea se așternu din nou grea, asemenea unui nor de furtună. Wren se temea că, dacă ar fi deschis gura, ar fi început să țipe, așa că tăcu mâlc. Lângă ea, Celeste își pierduse orice interes pentru conversație și încerca să alunge, cu ajutorul vinului, senzația stranie ce plutea în aer. Atmosfera se schimbase și nici măcar Ansel nu mai putea, pare-se, rosti nicio platitudine destul de caraghioasă ca să salveze seara.

Felul principal sosi de îndată. Friptură de porc cu sos de portocale și ierburi aromatice, cartofi cremoși cu usturoi și fasole verde. Cam se întrecuse pe sine, desigur, dar stomacul lui Wren se umpluse de fiere. Apucă otrava din poală și plimbă mâncarea prin farfurie, așteptându-i pe ceilalți să termine.

Când sosi tortul gevran cu îngheţată, marcând astfel desertul şi ultimul fel al serii, Ansel se ridică şi-şi duse o mână la piept, ca şi cum ar fi întâmpinat sosirea unui diplomat străin. Cam puse tortul în mijlocul mesei şi se răsfăţă în torentul de laude ale prinţului.

— E o adevărată operă de artă. Dacă vei dori vreodată vreo slujbă la Grinstad, te vom primi cu încântare!

Rathborne clătină din cap.

— Mă tem că nu voi putea să mă lipsesc niciodată de cel mai bun bucătar al nostru.

— Bine că te poţi lipsi de Rose, zise Celeste fără menajamente.

Wren îi admira curajul. Bănuia că, în cazul în care tatăl ei n-ar fi fost medicul personal al lui Rathborne, fata ar fi fost aruncată în temniţă încă după al doilea fel de mâncare.

— Ştiţi ce-ar merge de minune cu tortul? zise Wren. Un pahar de şampanie din Gevra.

Ansel ridică braţele în aer.

— Ce idee inspirată!

Rathborne pocni din degete şi dorinţa le fu îndeplinită. Un minut mai târziu, paharele le erau pline de alcool spumos, iar cupa lui trecuse testul degustării. Când ridică pocalul, Wren prinse privirea lui Tor.

— De ce nu-i oferim şi soldatului tău un pahar, Ansel? Pare însetat.

Tor zâmbi calm.

— Sunteţi prea bună să vă gândiţi la mine, Înălţimea Voastră. Dar nu beau când sunt în post.

— Grozav soldat, mormăi Rathborne.

— Adevărat, zise ea.

Ansel sări în picioare.

— Un toast!

În timp ce prinţul bătea câmpii despre regate şi prietenie şi despre frumuseţea fără cusur a lui Rose, Wren desfăcu punguţa de la brâu şi scoase câteva petale. Îşi lăsă privirea să rătăcească, până când îi căzu pe candelabrul cel mai apropiat de fereastră.

Zdrobi petalele în pumn, folosindu-şi mâna liberă ca să ascundă murmurul incantaţiei.

Petalele se transformară în praf şi, în celălalt capăt al încăperii, flacăra unei lumânări se aprinse mai tare pentru un scurt moment. Draperiile luară foc brusc.

Celeste scoase un ţipăt.

Ansel sări pe scaun şi începu să dea din mâini panicat.

— FOC! FOC ÎN SALON!

Se clătină pierzându-şi echilibrul şi scaunul îi zbură pe spate, aruncându-l la pământ, unde ateriză ca o stea de mare leşinată.

Rathborne alergă la bucătării, urmat de gărzile palatului, panicate ca nişte găini fără cap. Celeste plecă pe urmele lor. Tor intră în acţiune, repezindu-se, smulgând draperiile şi aruncându-le pe podea, înainte să mai ia şi altele foc.

Blestema în timp ce călca flăcările în picioare, iar Wren, trezindu-se nesupravegheată pentru prima oară în acea seară, turnă flaconul cu rădăcina diavolului în pocalul lui Rathborne, strecurând apoi recipientul gol în săculeţ. În momentul în care ceilalţi apărură de la bucătării cu ulcioare de apă în mâini, focul fusese deja stins, iar Tor, stând pe vine, îşi ştergea transpiraţia de pe frunte.

Ansel se urni cu greu de pe podea şi trase cu ochiul peste masă ca să se

asigure că primejdia a trecut. Apoi se ridică în picioare.

— Ce nebunie! Scuze, floricica mea, mă tem că am făcut o mică tumbă, înainte de a-ți putea sări în ajutor.

Își puse mâinile în șold.

— Bravo, Tor. Știam eu că te descurci. Calm ca un urs adormit și pregătit ca o vulpe polară iarna. Ca întotdeauna.

Wren își făcu vânt.

— Din fericire, toată lumea e teafără.

Rathborne examină draperiile zdrențuite.

— Ce Dumnezeu s-a petrecut aici?

Tor se ridică în picioare. Își linse buza de jos, ca și cum ar fi simțit ceva în aer. Încruntarea i se adânci, în încercarea de a găsi o explicație.

— Probabil o flacără rătăcită.

— Stinsă exact la timp! Cât de eroic!

Wren ridică pocalul.

— Propun să bem toți în cinstea reacției iuți a acestui soldat.

— Pentru Tor, zise Ansel, ridicând pocalul.

— Pentru Tor, i se alătură Celeste.

Rathborne ridică și el paharul.

— Pentru iscusința gevrană. Sperăm să vedem cât mai mult din ea în săptămânile ce vor veni.

Ansel luă o înghițitură de șampanie.

— Ah! exclamă el, ștergându-se la gură. Chiar că-ți calmează emoțiile.

Wren îl urmări pe Rathborne peste buza pocalului.

Acesta sorbi cu mare prudență, apoi se strâmbă.

— Chiar că e tare.

— Cel mai bine e să-l bei dintr-o suflare, îl sfătui Ansel. Așa face fratele meu. Dar, mă rog, Alarik e rezistent la băutură ca nimeni altul.

— Chiar așa? zise Rathborne, iar Wren ar fi vrut să se întindă peste masă și să-l sărute pe prinț pentru felul minunat în care-l ațâțase pe celălalt bărbat de la masă.

Umbra Regelui duse pocalul la gură și bău cu sete. Inima lui Wren începu să bată cu furie. Dar chiar atunci Celeste se prăbuși pe umărul ei, răsturnând-o peste Rathborne. Pocalul acestuia îi zbură din mână și căzu pe podea.

Wren privi oripilată cum restul de șampanie otrăvită se scurse pe covor. Se răsuci spre Celeste.

— M-ai îmbrâncit.

— Mă simt amețită, zise aceasta, prăvălindu-se pe scaun. Cred că din cauza fumului.

— Nu cred c-am trăit o așa seară dramatică până acum, anunță Ansel. Asta incluzând momentul când Anika i-a aruncat mamei în cap o sculptură de gheață. Trebuie că e ceva în aer.

— Probabil, zise Wren tare.

Apoi Rathborne scoase un geamăt.

Ea se răsuci.

— Willem?

Acesta îşi înfăşură braţele în jurul stomacului şi începu să icnească.

O licărire sălbatică şi nebunească de speranţă puse stăpânire pe fată.

— Te simţi bine, Willem?

— Cred… că… şampania… a fost… prea… tare… pentru… mine.

— Abia ai gustat, zise Ansel, chicotind uşor.

Rathborne se îndepărtă de masă.

Tor se grăbi să ajungă lângă el, în timp ce Willem se îndrepta împleticindu-se spre uşă. Wren observă că soldatul îl studia — pe măsură ce sângele îi pierea din obraji şi începea să transpire. Un minut în plus şi enervantul ăla de gevran urma să priceapă ce se întâmplase.

Aşa că-l îmbrânci.

— Nu te apropia. Fă loc gărzilor.

Tor o ascultă şi gărzile palatului îl escortară cu promptitudine pe Rathborne afară din încăpere.

Wren îi urmă pe hol.

— Spuneţi-i lui Chapman să-l cheme pe Hector. Au. Ce mi se răsucește prin stomac? Mă arde, se chirci Rathborne. Ea m-a avertizat… flăcările sunt în interiorul meu… arsura… au… dar luna nu e plină încă, oh, luna…

Îşi pierdu vocea, bolborosind fără noimă.

Wren se întinse să-l ia de mână.

— Lasă-mă să te ajut, Willem. Poţi avea încredere în mine.

El o împinse. Stomacul i se întoarse pe dos, de data asta vomitând sânge.

— Dușmanul are două fețe, Rose… Trebuie să-i găsim pe vrăjitori, până nu

ne găsesc ei pe noi… Și sunt pe drum… o să ne ardă… flăcările… Le văd… Le simt pe limbă…

Se cutremură violent și vomită din nou.

— Marele Protector să ne păzească.

Se împletici mai departe, bolborosind febril pentru sine. Wren îl privi plecând, întrebându-se cine-i spusese lucrurile acelea stranii și ce însemnau ele oare.

— Rose?

Celeste apăruse în pragului salonului.

— Ce naiba se întâmplă?

— Se pare că șampania nu i-a priit bietului Willem.

Wren își încleștă mâinile pe stomac, chiar în momentul în care Tor apăru în spatele fetei, cu aceeași nedumerire pe față. Așa că se îndepărtă de ei.

— Dacă mă gândesc puțin, nici eu nu mă simt prea bine. Ar trebui să mă retrag.

Înainte ca vreunul dintre ei să poată spune ceva, se grăbi să plece. Zgomotul pașilor ei răsună pe holuri, în timp ce alerga spre siguranța pe care-o oferea turnul de est. Seara fusese un dezastru, dar dacă avea noroc — dacă soarta era de partea ei — acea gură de otravă urma să fie de ajuns ca să-l doboare pentru totdeauna pe Willem Rathborne.

Rose

Capitolul 22

Soarele răsări peste Ortha, scăldând stâncile într-o lumină palid-aurie.

Mmmm. Rose se rostogoli pe salteaua aspră umplută cu fân, dar era inutil să încerce să adoarmă la loc. Lumina soarelui era prea puternică, iar sforăiturile Banbei zguduiau practic întreaga colibă. Chiar şi de pe faleza înaltă, fata auzea valurile ce se spărgeau de stânci şi ţipetele pătrunzătoare ale pescăruşilor.

Ce n-ar fi dat pentru liniştea blândă a dormitorului ei din palatul Anadawn, pentru foşnetul mătăsii pe pielea sa şi pentru promisiunea unei băi cu miros de lavandă şi multă spumă. Ca lucrurile să fie şi mai grave, capul îi zvâcnea îngrozitor. Ca un ou ce ameninţa să se crape, dintr-un moment în altul.

Petrecerea ţinuse până târziu în noapte, cu cântece şi dansuri şi băutură — atât de multă băutură — şi ea stătuse acolo şi privise totul, simţindu-se din ce în ce mai ameţită. Shen rămăsese lângă ea, descurajând practic pe oricine ar fi încercat să-i facă din nou vreun rău. Rose ar fi vrut să-l alunge pentru că o minţise în legătură cu Wren, dar fusese prea înspăimântată ca să-i înfrunte singură pe vrăjitori. Nu putuse uita acel şuierat îngrozitor, din momentul în care aerul îi ieşise din plămâni, nici panica înnebunitoare de după aceea, aşa că, de fiecare dată când un ulcior cu vin trecuse pe lângă ea, se întinsese şi băuse din el lacomă. Mult mai lacomă decât o făcuse vreodată acasă.

Şi asta fusese o greşeală.

Îşi amintea vag de Shen susţinând-o în momentul în care se împleticea pe plajă, departe de foc. El şi Tilda o căraseră în sus pe faleză, în coliba scârţâitoare unde locuiau Banba şi Thea. Simţise podeaua cum i se clatină sub

tălpi, chiar dacă nu era sigură dacă era din cauza vântului ce zgâlțâia șipcile de lemn ori a vinului ce-i vuia în cap.

Banba și Thea veniseră acasă mai târziu, îmbrățișate și cu fețele roșii de băutură. Thea o băgase pe Rose în pat ca și cum ar fi fost un copil. Banba îi pusese o oală goală în apropiere și o avertizase să nu vomite pe podea.

Din fericire, fata reușise să nu facă asta în timpul nopții, dar când vântul începu să urle prin colibă, stomacul i se întoarse pe dos și se gândi că s-ar putea să nu aibă același noroc și dimineață.

— Mă bucur să văd că ai trecut noaptea cu bine.

Thea era trează și stătea pe balansoarul ei. Părul lung și alb îi era împletit pe spate. Zâmbea.

— Bună dimineața, murmură Rose.

Durerea de cap îi explodă la sunetul propriei voci. Pentru Dumnezeu, asta face băutura oamenilor? Se simțea ca și cum ar fi fost târâtă prin deșertul Ganyeve și apoi lăsată să se coacă la soare.

— Având în vedere că te-ai trezit, m-am gândit c-ai vrea să mi te alături la o partidă matinală de pescuit.

Simplul gând la pește îi întoarse lui Rose stomacul pe dos.

— Mă tem că nu mă simt prea bine.

— Aerul mării poate face minuni, spuse femeia și ochii negri i se înveseliră. Mai ales dacă persoana în cauză a dat peste cap prea mult vin.

Rose se strâmbă. Chiar n-avea chef de glume, în starea în care se afla.

— Ori poți să stai aici până se trezește Banba, continuă senină Thea. Dar trebuie să-ți spun că tinde să fie foarte țâfnoasă dimineața.

Rose se ridică precum un arc și-și dădu părul încâlcit la o parte de pe față.

— Vin cu tine.

***

Îmbrăcă una dintre tunicile gri mohorât ale lui Wren și niște pantaloni asortați și-și împleti repede părul. O urmă apoi pe Thea pe poteca îngustă ce cobora faleza, ținându-și respirația până ajunseră în siguranță înapoi pe nisip. Era devreme și se simți ușurată că încă aveau plaja doar pentru ele. Nu știa dac-ar fi fost în stare să dea ochii cu oricare dintre vrăjitori în acel moment. Ori în oricare alt moment. Pe când rătăceau spre țărm, clipi uimită spre reflexia soarelui dimineții în apă. Încetini, pe măsură ce durerea de cap se înrăutățea. Nu voia să se afle acolo, atât de departe de confortul de acasă și de oamenii pe care-i lăsase în urmă. Ura să se simtă atât de speriată și singură. Și-apoi mai era și problema presantă cu sora ei geamănă, o veritabilă hoață, ce plănuia să-i fure coroana!

— Arăți exact ca Wren când te încrunți așa.

Fata își întoarse privirea veninoasă de la marea strălucitoare și și-o fixă asupra femeii de lângă ea. Simțise deja cu o seară în urmă că Thea era bună prin natura ei, și acea bunătate — oferită atât de liber și fără așteptări — înrăutățea și mai tare lucrurile. Era mai ușor să rămână fermă în fața aprigei sale bunici, dar căldura acestei femei o făcea să-și dorească să se ghemuiască pe jos și să urle. Dar nu putea face așa ceva. Asta o înfuria și mai tare.

— N-aș putea spune dacă e adevărat, zise ea rece. Având în vedere că n-am întâlnit-o niciodată.

— Ah, făcu Thea, în cadența aceea iritant de liniștitoare.

Înainte ca bătrâna să mai poată spune ceva, Rose lovi cu piciorul în nisip, făcându-l să zboare în toate părțile.

— Se pare că, de fapt, nu știu absolut nimic! spumegă ea. Nu știu nimic

despre idioții ăia de regi și regine din spița vrăjitorilor. Nici măcar n-am auzit vreodată de Ortha — nici locul, nici persoana — și nici de Banba, de fapt! Tot ce am crezut că știu despre propria mea mamă e greșit, și, cireașa de pe tort, n-am știut nici măcar cel mai important lucru despre mine! Că sunt o nenorocită de vrăjitoare!

Lovi din nou nisipul și nimeri, în schimb o piatră. Înjură, pierzându-și echilibrul și călcând în apa rece. Mușcătura înghețată a Mării Ortha îi readuse în minte amintirile neplăcute din noaptea precedentă.

— Nu e vina mea, știi?

Se împletici prin apă, împroșcând în jur spumă de mare. Vocea îi deveni mai pițigăiată, în timp ce se răsucea spre Thea.

— Că nu sunt prețioasa, inteligenta Wren! C-am crescut în palat și nu în locul acesta! Toată lumea de aici mă urăște pentru un lucru asupra căruia nu am niciun control!

Trase aer în piept tremurând. Gata. O ajutase oarecum să-și elibereze o parte din furie, chiar dacă nu prea mult.

Thea, care-i suportase cu răbdare accesul de mânie, se mulțumi să zâmbească.

— Știu că nu e vina ta, Rose. Și nimeni dintre cei de aici nu te urăște.

Păși și ea în apă.

— Cred că ar fi de folos dacă aș face ceva cu durerea aia de cap a ta, nu?

Când Rose nu răspunse, uitându-se doar și mai urât la ea, bătrâna ridică mâinile, încet, ca și cum fata ar fi fost un animal speriat. I le așeză pe cap, masându-i ușor tâmplele cu degetele mari.

— Închide ochii, Rose. Inspiră aerul mării și expiră durerea.

Fata se înfioră.

— Chiar nu cred…

— Taci acum.

Se supuse, chiar dacă numai pentru a termina odată cu asta. Inspiră, expiră. Din nou și din nou. Umerii i se relaxară și un val ciudat de căldură îi străbătu tot corpul. Marginile minții începură s-o furnice și apoi, brusc — atât de brusc, încât aproape ratămomentul când se întâmplă — durerea dispăru. Și, odată cu ea, furia ce pusese stăpânire pe ea.

— Ah, spuse ea și deschise ochii, dându-și seama că soarele n-o mai deranja. Poate ar trebui să-nvăț să mă vindec singură, data viitoare.

Se strâmbă la gândul că ar putea întrece măsura cu băutura și altă dată.

— Nu c-aș mai plănui să fac vreodată așa ceva.

Thea îi dădu drumul.

— Mă tem că vindecătorii nu pot să se ajute singuri, Rose.

Își trecu un deget peste peticul de pe ochi și fetei îi veni să intre în pământ de rușine pentru greșeala ei.

— Între toate cele cinci daruri magice trebuie să existe un echilibru și acesta este al nostru.

Rose încercă să nu se holbeze, dar nu-și putu înfrâna tulburarea și curiozitatea.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Thea zise:

— Mi l-am pierdut în Războiul lui Lillith. Mă tem că vindecătorii nu sunt și buni luptători. Simțim durerea prea adânc. A noastră și a celorlalți.

— Îmi pare rău, zise Rose cu sinceritate.

— Îmi pare bine că am fost acolo, zâmbi femeia trist. N-aș fi vrut să fiu nicăieri altundeva.

Rose se întrebă câți alți vrăjitori de acolo aveau povești asemănătoare. Câtor

dintre ei li se schimbaseră viețile pentru totdeauna, din cauza războiului pe care Willem îl stârnise, în numele mamei ei? Oare Rowena și gașca ei încercaseră s-o pedepsească pentru asta, cu o seară în urmă, ori ura lor împotriva familiei Valhart era mai adâncă, mai veche?

Apa o învălui clipocindu-i pe glezne, în timp ce o ajută pe Thea să desprindă de pe stânci o bărcuță de pescuit. Bătrâna o împinse în valuri și apoi sări în ea cu o sprinteneală surprinzătoare.

Rose o urmă prin apa mică. Chestia aia nu era chiar o barcă. Era mai degrabă o plută, bătută de vânt și pe jumătate mâncată de apa mării. În rarele ocazii când călătorise pe Limba Argintie, fusese împreună cu flota regală din Anadawn, ale cărei corăbii erau atât de mari, încât de-abia simțeai că ești pe apă. Și asta îi plăcea mult.

— Nu știu să înot, zise ea speriată.

Era mai bine ca vrăjitoarea să știe asta din start.

— Ei bine, noroc că mergem să pescuim, nu să înotăm. Haide. O să fii în siguranță cu mine.

Siguranța și vrăjitorii nu prea mergeau mână-n mână în mintea fetei, mai ales după ce se întâmplase cu o seară înainte, dar când aruncă o privire înapoi, spre țărm, îi văzu și pe alții ieșind din colibe. Avu sentimentul că va fi mai în siguranță pe apă, cu Thea, decât de una singură pe plajă, așa că-și luă inima în dinți și se urcă în barcă.

În timp ce vrăjitorii din Ortha începeau o nouă zi cu capetele cât o baniță, Thea luă ambele vâsle și o duse pe Rose departe de țărm.

Plutiră în larg, iar în momentul în care Thea începu să gâfâie din cauza efortului, Rose se aplecă și luă una dintre vâsle.

— Pot să te-ajut.

Bătrâna izbucni în râs, dându-și capul pe spate și dezvelindu-și cele două rânduri ordonate de dinți cenușii.

— Rose, să te învăţ să vâsleşti ar fi de două ori mai obositor decât s-o fac eu singură. Dar mulţumesc pentru ofertă. Apreciez.

Zâmbi vag.

— Mama ta era la fel.

Fata îşi îndreptă spatele.

— Ai cunoscut-o bine?

Thea lăsă vâslele deoparte. Barca sălta în sus şi-n jos, în timp ce valurile dimineţii o loveau din toate părţile, împroşcându-le pe amândouă cu apă.

— Ăsta e un loc la fel de bun ca oricare altul ca să prindem nişte peşte, cred.

Aruncă plasa pe o parte, apoi se întoarse din nou spre Rose.

— Toată lumea din Ortha a cunoscut-o pe Lillith. Iar eu mai mult decât majoritatea. Am însoţit-o în Anadawn, când s-a măritat cu tatăl tău. I-am promis lui Banba c-o să am grijă de ea…

Zâmbetul îi pieri.

— I-am fost şi moaşă. Prima care te-a ţinut în braţe şi ţi-a urat bun-venit în lume.

Rose se prinse de marginile bărcii, cuprinsă de o panică veche. Toată viaţa ei i se spusese că vrăjitoarea care o adusese pe lume îi omorâse părinţii. Şi acum, iat-o, stând în faţa aceleiaşi femei. Se trase înapoi şi bărcuţa începu să se balanseze periculos.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de mine, Rose. Nu eu ţi-am omorât mama.

Unicul ochi al vrăjitoarei o privea fără să clipească, pe faţa neobişnuit de gravă.

— Cred că de-acum ştii cine a făcut-o.

Rose îşi duse o mână tremurătoare la piept. În adâncul sufletului ştia că nu putuse fi Thea — femeia aceasta cu ochi blânzi, ce purta cu ea darul vindecării.

Ceea ce însemna că fusese Willem. Dintotdeauna.

Îşi lăsă capul pe spate până începu să vadă puncte negre. Simţea cum soarele ardea şi înlătura toate minciunile pe care le auzise până atunci. Şi pe care ea le crezuse.

— Ai văzut-o murind?

Tăcerea femeii era un răspuns în sine.

— Ştia c-o să se întâmple, zise cu blândeţe. Dar nu ştia cum.

Îşi îndreptă capul, uitându-se din nou la vindecătoare.

— De unde ştia?

— O clarvăzătoare din Turnurile Amarach îi trimisese vorbă că-i văzuse soarta într-o viziune. Că nu va trăi să-şi vadă copiii crescând şi că moartea ei va cauza un război devastator.

Thea se uită peste ea, acolo unde soarele picta stâncile cu aur.

— Tatăl tău era un om bun, dar nu era vrăjitor, Rose. Credea că poate opri profeţia. A dublat gărzile la porţile de aur. A pus soldaţi de pază pe toate culoarele şi în toate alcovurile palatului. Şi în faţa uşii camerei de naşteri.

Faţa i se înăspri.

— Niciunul dintre ei nu s-a gândit să-şi pună întrebări în legătură cu acţiunile lui Willem Rathborne. Doar era Umbra Regelui — unul dintre cei mai importanţi bărbaţi din Eana şi cel mai apropiat consilier al tatălui tău. În multe feluri, cel mai apropiat prieten. După ce Willem l-a otrăvit pe Keir, a venit direct în camera de naşteri. Minţind că a fost trimis de rege să vadă ce face Lillith.

Vocea bătrânei se stinse și ea privi în altă parte. Lacrimile i se scurseră fără zgomot în mare.

— Ar fi trebuit să-mi dau seama că era ceva în neregulă. Keir n-ar fi trimis niciodată un mesager. Dar mama ta avea încredere în Willem Rathborne. Până când a scos cuțitul.

Rose tresări.

— Nu mai vreau să aud.

Thea o prinse de mână și un val de căldură veni odată cu gestul ei.

— Ar trebui să știi, Rose din Eana, că mama ta s-a împăcat cu ideea că va muri. Ultima ei dorință a fost ca tu și Wren să fiți în siguranță. Ți-a ales numele înainte să te naști.

Ochii fetei ardeau.

— Willem zice că mi-a șoptit numele cu ultima suflare.

— Singurul lucru onorabil pe care viermele ăla putred l-a făcut în viața lui a fost să-ți dea numele pe care ea l-a vrut.

O lacrimă alunecă pe obrazul fetei.

— De ce m-ai lăsat cu el? De ce nu m-ai luat și pe mine?

— Pentru că așa a trebuit să fie, Rose. Toată lumea din Eana știa că Lillith era însărcinată. Dar nimeni în afară de părinții tăi, de clarvăzătoare și de mine nu știa că veți fi două. Un secret binecuvântat.

Zâmbetul bătrânei era înlăcrimat.

— Și el te-a văzut pe tine. Mama ta îi spusese numele tău.

— Și apoi a omorât-o.

— Eu o îmbăiam pe Wren în cealaltă cameră când a scos cuțitul. În clipa

aceea am știut că aveam o singură șansă să scap, să salvez copilul din brațele mele și pe cel din brațele lui.

Pe chipul Theei se putea citi durerea.

— Aș vrea să te fi putut lua și pe tine. Ne-am dorit lucrul ăsta în fiecare zi, timp de optsprezece ani. Dar ai fost atât de iubită, Rose. Chiar și de departe.

Rose inspiră înfiorată. I se părea că nu poate trage destul aer, ca și cum toate minciunile îi umpleau plămânii. Toată viața ei crezuse că e binecuvântată. Dar se înșelase.

— Mama ta ți-a dat acest nume pentru că voia să crești acolo unde fuseseși creată, zise Thea. Și, într-o zi, voia ca fetele ei să aducă vrăjitorii înapoi acasă, în Anadawn. Probabil e un șoc pentru tine să afli că nu vei fi regină, dar vezi tu, trebuia să fie Wren. O vrăjitoare care știe ce e mai bine pentru poporul ei; o vrăjitoare pregătită să ne primească înapoi acasă. Doar atunci va fi pace — una adevărată — în Eana.

— Nu pare că Banba ar vrea pace, zise Rose cu amărăciune. Își dorește răzbunare.

Thea râse.

— Va veni și pacea.

— Willem e prea deștept. O va citi imediat pe Wren și, când o va face, va veni după mine în fruntea a două armate.

Când bătrâna nu răspunse, fata continuă.

— Wren nu va ajunge niciodată pe tron. Va fi norocoasă dacă va scăpa cu viață.

Femeia o privi cu milă.

— N-o cunoști pe Wren a noastră.

Lui Rose i se ridică părul pe ea de furie. Wren a noastră. Așa o numiseră pe

sora ei și vrăjitorii care o atacaseră cu o noapte în urmă. Toată lumea o îndrăgea în Ortha. Fusese binecuvântată cu o familie de vrăjitori. O crescuseră, avuseseră grijă de ea și o iubiseră exact așa cum era. Avusese tot ceea ce lui Rose îi lipsise și tot nu-i fusese de-ajuns. Voise și tronul din Eana, pe deasupra.

Tronul meu, își spuse ea. O scânteie de furie se aprinse înăuntrul ei la gândul de a renunța la ceea ce i se cuvenea.

Wren avea vrăjitorii. Putea să-i păstreze.

Iar ea va avea tronul ce i se cuvenea prin naștere.

La urma urmei, doar nu trăise într-un palat, lipsită de dragoste și împreună cu ucigașul părinților ei, degeaba. Dacă ăsta era târgul, fie. Wren n-o să le aibă pe toate. Familia, pe Thea, o viață de magie și pe deasupra și tronul Eanei. Nu era drept. Nimic din toate astea nu era drept!

Aruncă o privire spre țărm și, ca și cum ar fi invocat-o prin amintirile nopții trecute, Rowena apăru cu pași mari pe plajă, cu părul ei lung și blond fluturându-i pe spate. Acum se uita la ele, cu brațele încrucișate pe piept.

Thea îi urmări privirea.

— Mă tem că nu e niciun secret aici în privința sentimentelor tale față de vrăjitori, Rose.

— Mă poți învinovăți? Mi-am petrecut întreaga viață crezând că vrăjitorii sunt responsabili pentru toate lucrurile rele care mi s-a întâmplat vreodată. Și nu sunt singura care gândește așa. Dacă cineva din Eana strănută, lumea zice că a trecut pe-acolo un vrăjitor. Când recolta de porumb a fost compromisă toamna trecută, toată lumea a zis că a fost vina vrăjitorilor. Când un băiat din Eshlinn s-a înecat în Limba Argintie, mama lui a jurat că un vrăjitor l-a blestemat. De fiecare dată când vine o furtună puternică, cădem în genunchi și ne rugăm Marelui Protector să ne păzească de vrăjitori.

— Și acum mai crezi în astfel de zvonuri?

Fata îşi frânse mâinile.

— Nu ştiu ce să mai cred. Dar nu mă simt în siguranţă aici, zise ea, repezind privirea înapoi spre ţărm. Vrăjitorii ăştia mă vor moartă.

Thea îşi cântări cu atenţie vorbele.

— Sunt unii care cred c-ar fi mai uşor aşa.

Auzind acele vorbe spuse fără ocolişuri, fata simţi o nouă spaimă căscându-se în ea.

— Atunci de ce s-a mai obosit Shen să mă aducă aici? De ce nu m-a omorât pur şi simplu în deşert şi gata?

— Pentru că Shen, în ciuda darului său, nu e un ucigaş cu sânge rece. Şi, mai mult, pentru fiecare vrăjitor de aici care ţi-ar putea dori moartea, există şi mai mulţi care vor să-ţi ureze bun-venit acasă. Şi Banba mai mult ca oricare altul, chiar dacă-i e greu s-o arate. O să te obişnuieşti cu felul ei de-a fi.

Rose tocmai se pregătea să spună că nu intenţionează să se obişnuiască vreodată cu absolut nimic acolo, în Ortha, când un ţipăt pătrunzător se făcu auzit.

— Ce s-a întâmplat?

Thea întoarse brusc capul.

— Sunetul ăla, tânără Rose, înseamnă durere, zise ea, arătând spre nişte stânci ce ieşeau din faleză. Acolo, vezi?

Pe una dintre ele se zbătea un pescăruş. Chiar de la acea distanţă, Rose vedea că are aripa îndoită. De fiecare dată când pasărea încerca să se ridice în aer, ţipa agonizant.

Inima i se încleştă.

— Biata făptură nu va rezista mult timp acolo.

Thea o privi cu atenţie.

— Ai putea să-l vindeci, ştii, nu?

Rose clătină din cap.

— Nu vreau să am de-a face cu magia.

Thea ridică din sprânceană, dar nu insistă. În schimb, vâsli spre pescărușul rănit, cărând după ea plasa de pescuit. Pasărea plânse în momentul în care barca ajunse în dreptul stâncilor.

Rose îşi acoperi urechile, dar inima i se strânse dureros. Atracţia spre pasărea aflată la ananghie era dificil de ignorat.

— Grăbeşte-te şi vindecă-l.

Thea dădu drumul vâslelor.

— N-o s-o fac.

— Atunci eşti pur şi simplu crudă, spuse Rose holbându-se la ea.

— Nu mai crudă decât tine. Şi tu poţi s-o faci.

— Tu eşti vindecătoarea.

— Amândouă suntem vindecătoare, Rose.

Când Rose nu răspunse, ci se mulţumi să se uite la ea şi mai urât, Thea se întinse şi luă pescărușul muribund în mână. I-l întinse fetei.

— Darul îţi curge prin vene. E timpul să-l accepţi. E timpul să-ţi cunoşti această parte din tine.

Rose închise ochii strâns.

— Nu. Şi nu mă poţi obliga.

Vocea îi sună ca a unui copil răsfățat, dar n-o interesa. Ce se întâmplase cu Shen în izvorul termal fusese un accident, o amintire pe care-și dorea cu disperare să și-o șteargă din minte cât mai repede. Dar dacă vindeca pe cineva din nou, cu bună știință și intenție, însemna că alegea să fie o vrăjitoare.

— Atunci o să-l lăsăm să sufere.

Pescărușul scânci jalnic, în momentul în care femeia îl așeză în poală.

— Până la urmă va muri. Ori va fi din cauza foamei, ori altă pasăre va veni și se va hrăni din el.

Rose deschise ochii. Biata pasăre arăta din ce în ce mai rău. Văzu resemnare în ochii aceia ca niște mărgele și asta îi frânse inima. Știa că e doar magia jucându-se cu emoțiile ei, dar părea real. Și dureros.

Thea își făcu mâinile căuș dedesubtul păsării.

— Ori îl putem pune pur și simplu în apă și să-l lăsăm în grija peștilor.

— Nu! făcu Rose, fluturând mâinile. Dă-mi-l.

— Doar dacă ești sigură, Rose. La urma urmei, intenția…

— Știu, știu. Intenția contează, zise ea nerăbdătoare. Vreau să-l vindec. Bine? Nu mai vreau să sufere.

Thea zâmbi subtil, în timp ce i-l așeza în poală.

Rose își puse palmele pe creatura ce tremura. Îi simțea bătăile mărunte ale inimii palpitându-i sub degete. Aripa era atât de rău ruptă, încât osul ieșea printre pene.

— Nu… nu știu ce trebuie să fac. Când l-am vindecat pe Shen nici măcar nu m-am gândit la asta.

Roși la amintirea mâinilor ei pe piciorul lui gol.

— Am pus pur și simplu mâinile pe rană și s-a vindecat. Ca…

— Prin magie? zise Thea amuzată. Trebuie să fi dorit foarte mult să-l vindeci, de-ai făcut-o fără să-ți dai seama. Încearcă s-o faci din nou. Concentrează-te asupra păsării. Lasă-ți voința să te călăuzească.

Fata închise ochii. Văzu în minte viața păsării ca pe un fir de aur, scurt şi lucind palid. Se întinse spre el.

Pescărușul se zbătu în mâinile ei.

Calmează-ți inimioara, sufletel necăjit. Lasă-mă să vindec ce e rupt.

Degetele începură s-o furnice. Sub ele, simți oasele subțiri împletindu-se la loc, unul câte unul. În mintea ei, firul de aur deveni mai puternic, mai strălucitor.

— Bine, zise Thea cu voce joasă. Acum fixează ușor aripa.

De-abia respirând, Rose își lăsă instinctele s-o ghideze. Își mișcă degetele ușor, cu blândețe. Cu un mic pocnet, aripa alunecă la locul ei.

Făcu ochii mari.

— Am reușit!

Pasărea bătu din aripi brusc, lovind-o cu aripa vindecată peste față. Ea râse şi-i dădu drumul. Cu un țipăt răsunător, pescărușul se ridică în aer. Pluti o vreme pe cer deasupra lor, apoi se îndepărtă de țărm.

Rose căzu la loc şi valul de fericire fu repede înlocuit de unul de oboseală. Vindecase o ființă. Cu bună știință!

— Vei vedea că procesul vindecării e extenuant. Trebuie să-ți cunoşti limitele.

Bătrâna o bătu pe umăr.

— Sunt mândră de tine, Rose. Shen avea dreptate, ai un talent înnăscut.

Fata zâmbi de mândrie. Nimeni nu-i spusese vreodată că avea vreun talent.

Era plăcut să fii bun la ceva. Chiar dacă asta însemna magie.

— Și potrivit, pe deasupra. Ai vindecat o pasăre aici, în ocean, cugetă Thea. Cunoști povestea despre originea Eanei, nu?

— Normal. Marele Protector a clădit Eana acum mai bine de o mie de ani. A ajuns aici, venind din Regatul Etern cu o corabie plină de cavaleri galanți și domnițe frumoase și împreună au alungat vrăjitorii, eliberând ținutul de magia întunecată. Protectorul a fondat o monarhie conducătoare care… Ce? De ce te uiți așa la mine?

— Hmmm, asta e o poveste drăguță, dar mă tem că nu e adevărată. Și, desigur, nu explică de ce insula noastră are formă de pasăre.

Rose râse.

— Formă de pasăre? Despre ce vorbești?

— N-ai văzut niciodată o hartă?

— Normal c-am văzut! Dar Eana seamănă doar cu Eana.

— Data viitoare, uită-te mai atent.

Thea își mișcă degetul prin aer ca și cum ar fi vrut s-o deseneze.

— Ținutul nostru are forma unei păsări ce zboară. În momentul ăsta suntem ascunse perfect sub aripile ei.

Rose zâmbi politicos.

— O imagine drăguță.

— E așa pentru că pământul nostru a fost cândva pasăre.

Fata râse din nou, de data asta mai stânjenită. Începea să se îndoiască de sănătatea mentală a bătrânei vrăjitoare și să se întrebe dacă nu cumva avea ea însăși nevoie de un vindecător.

— Sunt destul de sigură că Eana e făcută din pământ şi deşert şi râuri, la fel ca orice alt ţinut.

Thea continuă ca şi când n-ar fi auzit-o.

— Sigur, nu e pasărea însăşi. Mai degrabă persoana după care a fost numită. Eana a fost prima vrăjitoare. Cu multe mii de ani în urmă, trăia printre stele, zburând de la una la alta pe spatele şoimului ei cu coadă verde. Dar într-o zi a obosit să mai zboare pe cer. Voia să se stabilească undeva, să simtă nisip sub tălpi şi stropi de apă sărată pe piele. Astfel, şi-a îndemnat şoimul să coboare pe mare şi, cu ajutorul magiei, l-a transformat în uscat. În timp, au apărut şi alţii asemenea ei şi pământul s-a extins ca să-i poată cuprinde. A domnit drept cea dintâi regină-vrăjitoare şi darul magiei ei a fost transmis din generaţie în generaţie.

Thea îi făcu fetei un semn din cap, cu o privire plină de înţelesuri.

— Sângele Eanei curge prin venele tuturor vrăjitorilor. De aceea suntem sortiţi să conducem acest ţinut.

Rose nu ştia dacă din cauza oboselii cauzate de vindecare ori a poverii unui alt adevăr ce i se aşeza pe umeri, dar începu din nou să tremure.

— Eu sunt Eana; Eana e a mea, şopti ea.

— Chiar aşa, zise Thea. Chiar aşa.

***

Mai plutiră pe mare o vreme, Rose uitându-se fix spre orizontul schimbător şi gândindu-se la sângele Eanei, ce-i curgea prin vene.

Gândindu-se la ce se întâmplase cu adevărat cu părinţii ei.

Și la sora pe care n-o întâlnise niciodată și care acum voia să-i fure tronul.

Rose știa că ar fi fost o regină bună. Pentru întreaga Eana, inclusiv pentru vrăjitori. Probabil că Wren știa ce înseamnă să fii vrăjitoare, dar nu știa nimic despre guvernare.

Ori despre relația dintre surori, că tot veni vorba despre asta. Ce fel de soră ar fura întreaga viață a gemenei sale?

Când vântul începu brusc să bată, Thea aruncă o privire îngrijorată spre țărm.

Banba se plimba de colo-colo cu brațele ridicate.

Vântul începu să vuiască, în timp ce o altă rafală violentă îmbrânci barca. Rose se agăță de marginile acesteia gemând sub stropii reci cu apă sărată.

— E timpul să mergem acasă.

Thea strânse plasa și o trase în barcă. Era plină cu pești argintii, ce se zbăteau și se loveau la picioarele fetei.

— Se pare că azi am avut niței ajutor.

O altă rafală suflă pe sub ambarcațiune, împingându-le spre mal.

Rose încremeni în momentul în care prinseră viteză.

— Întotdeauna face chestia asta?

— Adică stârnește vântul fără motiv? Doar când e neliniștită, se încruntă Thea. Nu avem nicio veste de la Wren încă. Sosirea ta e primul semn că înlocuirea a avut succes. Banba începe să se îngrijoreze pentru ea. De fapt, toți simțim la fel.

Chiar dacă nu se întâlniseră niciodată și Wren nu-i era, în mod clar, prietenă, un fior de neliniște i se furișă pe ceafă. Se gândi la sora ei, singură în palat, încercând să-l păcălească pe unul dintre cei mai inteligenți oameni din Eana. Indiferent de cât de multe credea că știe despre viața lui Rose, ori câtă magie ar fi folosit încercând să i-o fure, Wren n-ar fi putut să-l păcălească la

nesfârşit pe bărbatul care-o crescuse pe Rose ca pe copilul lui.

Când se întoarse pe ţărm, se dădu jos din barcă împleticindu-se şi o privi pe Banba direct în ochi, zicându-i:

— Ai toate motivele să fii îngrijorată.

Wren

Capitolul 23

Wren era singură pe faleza din Ortha, strigându-și bunica. Banba n-o auzea. Râcâia prin nisip în patru labe, urmărită de un tigru de zăpadă enorm. De-a lungul golfului, vrăjitorii se jeleau, iar spuma mării se amesteca sinistru cu sângele lor.

— Ai promis c-o să ne salvezi! ajunse la ea vocea lui Banba, din abisul ce vuia. Ne-ai promis o lume nouă!

Groaza îi ardea gâtlejul, în timp ce-și croia drum cu unghiile în jos, din ce în ce mai jos. Dar golful era acum pustiu, cu nisipul pătat de sânge. Se aruncă peste trupul bunicii ei, apăsându-i cu degetele rănile de pe gât. Verdele mantiei i se transformă în alb, poalele rochiei revărsându-i-se în valuri nesfârşite de dantelă, în timp ce un urlet amenințător se rostogoli înspre ea din mare. Sub ochii ei, valurile mării se prefăcură în fiare cu blana ca zăpada și colții plini de sânge. În spatele lor, Ansel păşea agale pe apă, îmbrăcat cu o jiletcă de culoarea fildeşului, cusută cu brocart auriu.

Îi întinse mâna, șiroind și ea de sânge.

— Dansăm, floricica mea?

Wren se trezi urlând.

Auzi cum cineva izbește în ușa dormitorului, apoi o deschide larg. Una dintre gărzile palatului năvăli înăuntru, cu sabia scoasă. Wren sări în capul oaselor în mijlocul patului, trăgându-și plapuma până sub bărbie.

— Ieși afară! zise cu voce gâtuită. N-a fost decât un coşmar!

Omul o cercetă rapid și îngrijorat, apoi se retrase în grabă.

Fata căzu din nou pe pernă, cu respirația tăiată. Era în siguranță. În Anadawn. Mai departe de Ortha ca oricând. Nu fusese niciodată mai fericită că nu era clarvăzătoare. Știa că acea viziune cu Banba nu fusese decât un coșmar, nimic mai mult. Care totuși o tulburase. Trebuia să-i trimită vorbă bunicii ei.

Se rostogoli în pat și se întinse după carafa cu apă de pe noptieră, începând să bea direct din ea, fără să se mai obosească să caute un pahar. Apoi se holbă la imaginea ei din oglindă. Arăta ca naiba, cu cearcăne mari sub ochi, din cauza nopții bântuite de coșmaruri. Părul îi era brăzdat cu șuvițe aurii și, chiar dacă nuanța de bronz a pielii începea să pălească în mod natural, pistruii nu se dădeau duși cu ușurință. Refăcu repede vraja, apoi alese din garderoba lui Rose o rochie de zi, vaporoasă, de culoarea liliacului.

Puțin mai târziu apăru Agnes cu micul-dejun.

— Nu arăți bine deloc, prințesă, zise ea, lăsând jos tava.

Wren ciuguli distrată dintr-un bol cu fructe de pădure.

— Nu-ți face griji pentru mine. Cum se simte Willem?

Femeia dădu din cap sumbru.

— Nicio ameliorare, mă tem. Hector a stat cu el toată noaptea.

— Sunt atât de îngrijorată.

Wren spunea adevărul, dar nu în sensul pe care-l credea Agnes. Cu Rathborne agățându-se de viață, nunta se apropia încă în viteză maximă și, odată cu ea, iminenta invazie gevrană. Umbra Regelui trebuia să moară — și încă repede — pentru ca ea să poată lua, în sfârșit, propriile decizii. Urma să anuleze nunta, să-l trimită pe Ansel înapoi în Gevra cu prima corabie și să pregătească o încoronare atât de grandioasă, încât nimeni să nu-și mai aducă aminte de numele prințului.

Dar dacă Rathborne nu murea — dacă reușea cumva să-și revină după tentativa de otrăvire — era nevoită să găsească o altă cale de a-l omorî. Și,

după dezastrul de la petrecerea din seara precedentă, existau deja prea multe priviri îndreptate cu suspiciune asupra ei. Curiozitatea lui Tor era una — dar luând în calcul și sprijinul tatălui ei, lipsa de încredere a lui Celeste o putea înfunda.

Îi putea înfunda pe toți.

Eșecul ei n-ar fi osândit-o doar pe ea, ci pe toți vrăjitorii. Odată ce Alarik Felsing ar fi pus piciorul în Eana, fiarele lui ar fi făcut ravagii pe plajele din Ortha, sfâșiindu-i familia în bucăți. Toate planurile — toți anii lungi de pregătiri și de speranțe — ar fi fost în zadar.

Toți ar fi murit în chinuri.

Împinse mâncarea într-o parte.

— Cred c-o să-mi fac plimbarea de dimineață. Mă anunți dacă apare vreo schimbare, nu?

Agnes o privi cu ochi plini de durere.

— Bineînțeles, prințesă. Între timp, încearcă să nu-ți faci prea multe griji. Marele Protector va veghea asupra Umbrei Regelui. La urma urmei, dragul de Willem a fost și el un fel de protector al acestui ținut.

Wren se strecură afară din cameră și apoi grăbi pasul pe scări în jos. Ajunsă în curte, zâmbi hotărâtă unei perechi de gardieni, ce păreau la fel de prost dispuși. Chiar dacă ziua era luminoasă și caldă, un nor greu de îngrijorare plutea deasupra palatului. Unul care putea să dispară lăsând în urmă soarele sau să aducă furtuna — totul depindea de soarta lui Rathborne.

Se îndreptă spre grajduri, un șir de colibe din lemn ascunse în spatele palatului, unde iarba era înaltă și plină de flori de câmp. Înăuntru, păsările mesagere se uitau la ea dindărătul barelor coliviei. Chapman trecea în revistă unul dintre pergamentele lui fără sfârșit împreună cu gardienii, luând notițe cu pana.

Wren se simți frustrată. De fiecare dată când venea aici, nevăstuica asta

agitată dădea târcoale prin zonă. Chapman supraveghea îndeaproape tot ce mișca în Anadawn, chiar și șoimii. Niciun mesaj nu se putea ridica pe cerul din Eshlinn fără aprobarea lui. Chiar dacă aștepta până ce acesta pleca, ca să trimită o pasăre, nu putea risca să se întoarcă și să-i ducă mesajul ei direct lui Rathborne.

Merse înapoi spre grădina de trandafiri, unde se plimbă printre tufele sălbatice. Statuia Marelui Protector se uita în jos la ea, cu ochii ei albi de marmură. De-abia aștepta ziua în care va putea s-o dărâme cu ciocanul.

Se așeză pe o bancă și privi cerul.

— Am nevoie de ajutor, îi spuse vântului. Trebuie să găsesc o cale să iau legătura cu bunica.

O vreme, nu se mai auzi decât adierea vântului pe la urechile ei. Apoi sesiză un scârțâit îndepărtat, ca și cum fereastra din turnul de vest s-ar fi deschis, doar atât cât un aușel să țopăie pe pervaz. Își luă zborul din turn într-o sclipire de argint și ateriză elegant pe capul statuii.

Ciudat. Dacă Rathborne era pe patul de moarte, cine avea grijă de păsările lui?

— Hai, zise Wren, îndemnându-l să se găinățeze pe Protector. N-o să spun o vorbă.

Aușelul ciripi o dată, apoi coborî și se așeză pe bancă.

Fata se holbă la el.

Și el la ea.

Nu mai văzuse niciodată un aușel atât de-aproape. Ochii lui ca mărgelele erau la fel de strălucitori și de imobili ca luna plină. Era ca și cum pasărea aproape ar fi recunoscut-o, simțind darul mișcându-i-se prin oase și înțelegând că erau la fel: creaturi născute din magie, prizoniere în palatul ăsta sufocant. Wren se uită în sus, spre turnul de vest, încercând să înțeleagă cine o trimisese. Nu era nimeni, decât lumina soarelui strălucind în geam.

— Se pare că suntem doar noi două, micuțo. Poate îmi faci o favoare…

Scoase biletul pe care-l scrisese de dimineață din corsajul rochiei și-l rulă strâns. Conținea un avertisment scurt și plin de patimă pentru Banba. Panica de care era cuprinsă fata țâșnea din bucata de pergament, imposibil de oprit. Totuși, era mai bine să fie sinceră, avertizându-i pe vrăjitori de ceea ce li se pregătea. Își dezlegă panglica din păr și-o folosi ca să lege mesajul de piciorușul păsării. Aușelul stătu liniștit în timp ce ea zdrobi un pumn de petale peste penele lui negre, lăsându-le pradă magiei, pe măsură ce cădeau peste pasăre.

— Din lut în praf, unde pescărușii se lasă, du acest mesaj, cum știi, acasă.

Aușelul mai ciripi o dată, apoi își luă zborul.

— Zboară repede și cu spor, trimise ea vorbele spre cer ca pe o rugăciune, urmărind pasărea până ce aceasta se întoarse spre vest și dispăru printre nori.

Apoi Wren părăsi grădina și se întoarse în camera ei, unde găsi un alt mesaj așteptând-o.

Inima i se opri citindu-l.

Vino la prânz la băi — Celeste

***

Celeste o aștepta deja la băile palatului. Încăperea era fierbinte și umedă, norii de aburi adunându-se în tavanul în formă de dom, ca apoi să se transforme în picături ca niște perle, ce se prelingeau în jos pe pereții de mozaic. Aburul nu reuși s-o calmeze pe Wren în privința motivului întâlnirii, dar fata avu grijă să n-o arate. Celeste stătea pe marginea unui bazin din

marmură, plimbându-şi picioarele prin apă. Purta o robă de baie albă şi avea buclele întunecate adunate într-un coc în vârful capului. Îi făcu semn cu mâna prin perdeaua de abur.

— Văd că ai primit mesajul.

— Interesant loc de întâlnire, zise Wren aşezându-se de cealaltă parte.

Luase o robă albastră de mătase şi o pereche de papuci din dulapul lui Rose. Acum îi azvârli într-o parte şi-şi băgă picioarele în apă, delectându-se cu scrâşnetul sărurilor de baie printre degete.

— Chiar aşa? ridică Celeste din sprânceană. Ne întâlnim adesea aici.

— Ştiu, făcu Wren repede.

Aburul îi cârlionţa părul în jurul feţei şi deveni dintr-odată conştientă de farmecul ei.

— Dar afară e o zi încântătoare. Mă gândeam că mai bine am fi putut face o plimbare.

— Vreau să-ţi vorbesc aici, unde nu vom putea fi auzite.

Aburul se îndesi, aruncând o ceaţă peste chipul fetei, aşa încât Wren nu reuşi să-i vadă expresia.

— Tata spune că Umbra Regelui e grav bolnav. Se luptă pentru fiecare răsuflare.

Wren se încordă.

— Bietul Rathborne. Am fost aşa…

— Willem, zise Celeste.

— Cum?

— Tocmai i-ai spus Rathborne.

Ochii căprui închis ai fetei o săgetară prin perdeaua de aburi, ageri ca ai unui șoim.

— Niciodată nu-i spui așa.

Wren înghiți în sec.

— Willem, atunci.

— Tata nu reușește să dibuie cauza acestei boli subite, continuă cealaltă. Suspectează c-ar putea fi otravă.

O picătură de transpirație i se scurse pe șira spinării.

— Serios?

— Mi-a cerut chiar să-i povestesc despre cină.

Wren rămase neclintită. Își aminti cum Celeste o împinsese în Rathborne, făcând șampania să zboare peste tot. Sperase să fi fost doar un accident, dar acum firele de păr de pe ceafă începuseră să i se înfioare.

— Și ce i-ai spus?

— Că n-am văzut nimic.

Falsa prințesă expiră pe nas.

— Poate că Willem e alergic la șampanie. Orice ar fi, sunt sigură că vom reuși…

— Dar cred că, de fapt, am văzut ceva.

Celeste se aplecă, fața apărându-i dintr-un nor de abur.

— Ai umblat la băutura lui.

— Ce?

Wren râse strangulat.

— La început, am crezut că mi-am închipuit, zise Celeste. A fost aşa de repede, de neaşteptat. Dar apoi te-am văzut că te uitai la el. Ca şi cum ai fi vrut să bea.

Îşi aşează mâinile de o parte şi de alta a lui Wren, ţintuind-o locului.

— Aveam, desigur, deja ceva suspiciuni. Te purtaseşi ciudat toată seara. Te porţi aşa de ceva vreme, de altfel.

O altă picătură de transpiraţie alunecă de pe nasul lui Wren şi căzu în golul dintre oasele claviculei. Se simţi deodată ca într-un vis torid şi confuz. Îşi cufundă mâinile în apă şi se stropi pe piept.

— Cred că mintea îţi joacă feste din cauza căldurii, Celeste.

Încruntarea celeilalte fete se adânci.

— Cine eşti tu?

— Prietena ta cea mai bună, zise Wren, dar în voce îi se ghicea iritarea.

Începea să-şi piardă cumpătul. Ochii şi gâtul o ardeau din cauza aburului şi-i venea greu să respire.

Celeste o privea cu ochi de vultur.

— Nu eşti Rose.

— Eşti caraghioasă, Celeste, spuse ea, ridicându-se brusc în picioare. Dacă nu ies de aici în momentul ăsta, cred c-o să mă evapor.

Celeste sări şi ea în picioare şi-o apucă de umeri.

— Cum se numeşte calul meu?

— Lady, zise Wren pe nerăsuflate.

— De ce ți-e cel mai frică?

— De înec.

— Dar mie?

— De o viață lipsită de aventură.

Pe ultima o ghicise din întâmplare, dar, după îmbufnarea de pe fața lui Celeste, își dădu seama că o nimerise.

Aceasta o strânse și mai tare, înfigându-și unghiile în claviculele lui Wren.

— Îți amintești că, după ce a murit mama, m-ai convins c-ar trebui să ne strecurăm la bucătării când toată lumea doarme și să mâncăm pe săturate tartă cu pere, iar a doua zi dimineața, când Cam m-a găsit adormită lângă sobă și plină de firimituri, mi-ai sărit în apărare, jurând pe toate stelele din Eana că șobolanii din palat erau de vină?

— Normal, zise Wren fără să clipească. Cum aș putea uita așa ceva? Celeste își țuguie buzele.

— Chestia asta nu s-a întâmplat niciodată.

Pe toate algele mării!

— M-ai păcălit, zise ea indignată.

— Dar de asta ce zici, răsună vocea lui Celeste, plină de sarcasm. Când e ziua mea?

Dintr-odată, Wren mulțumi cerului pentru aburii adunați între ele, ce-i ascundeau expresia de absolută panică de pe față.

Celeste îi dădu drumul, împingând-o cât colo.

— E azi.

Wren închise ochii, groaza apăsând-o ca o piatră în stomac. Cum putuse uita

ceva atât de important? Ce proastă era!

— La mulţi ani! zise ea şovăielnic.

— Nu te mai obosi, se răsti Celeste. În toţi anii de când ne cunoaştem, nu mi-ai uitat niciodată ziua de naştere. Iar aseară ai organizat o cină pentru prinţul tău şi ai comandat tort, în onoarea lui.

— Oh, era tot ce putea spune Wren.

Era cu adevărat depăşită de situaţie. De fapt, fusese depăşită de situaţie încă din momentul în care plănuise blestemata aia de cină.

Dar Celeste nu terminase.

— O cunosc pe Rose Valhart de când mă ştiu. Îi cunosc fiecare expresie, simţul umorului, sufletul. O cunosc cu adevărat. Dar pe tine nu te cunosc. Eşti o imitaţie reuşită, dar nu destul de bună.

O împunse în piept.

— Îţi ofer o singură şansă, aici şi acum, să fii sinceră cu mine. Dacă mai minţi o singură dată, o să ţip după gărzile palatului şi-o să te arunc în temniţă. Cine eşti, de fapt?

Wren îşi dădu părul ud la o parte de pe faţă şi fierbinţeala spaimei i se amestecă nefericit cu cea a aburului. Se pregătea să mintă.

— Să nu-ndrăzneşti, o avertiză Celeste.

Wren se pleoşti. Se sfârşise şi amândouă o ştiau. Vicleşugul ei fusese descoperit. Dacă o lăsa pe Celeste să iasă pe uşa aceea, urma să fie aruncată în temniţă înainte să se facă zi sau, mai rău, spânzurată de Cripta Protectorului. Se cufundă în apa bazinului. Apa îi ajungea la talie, în timp ce roba plutea în jurul ei ca un nufăr pictat în culori strălucitoare.

— Numele meu e Wren. Rose e sora mea geamănă.

Celeste se aplecă în jos spre ea.

— Cum e posibil așa ceva?

— Acum optsprezece ani, Willem Rathborne mi-a omorât părinții, zise Wren, ridicând capul, ca fata să-i poată citi adevărul din ochi. Moașa a fugit cu mine cu câteva clipe înainte ca el s-o ucidă pe mama. A ținut-o în viață pe sora mea doar pentru a-și putea păstra controlul asupra tronului. Ceea ce încearcă să facă și în continuare.

— Nu așa s-a întâmplat, se împotrivi Celeste ferm. Moașa…

— Tot ce-ai auzit până acum e o minciună gogonată, o contrazise Wren.

Știa că nu e vina fetei că fusese trasă pe sfoară, ca de altfel toată lumea din Eana, dar nu-și putea stăpâni furia.

— Thea, moașa, făcea parte din familia mamei. Venise în Anadawn s-o protejeze.

Celeste scutură din cap.

— Nu. Nu poate fi adevărat.

— Atunci explică de unde am apărut eu.

Se lăsă tăcerea, aburul îndesindu-se între ele.

— Nu pot. N-are nicio noimă.

— Ba are, dacă asculți versiunea mea. Cea adevărată.

— Ce i-ai făcut lui Rose?

— E în siguranță.

— Unde?

— Departe, arătă ea undeva spre vest. Într-un sat de la marginea mării.

Celeste se lăsă încet pe marginea bazinului.

— E și o faleză acolo?

— Una extrem de înaltă, zise Wren. Simpla vedere a acestei faleze te-ar lăsa fără răsuflare.

— Cred că am văzut locul ăla în vis, murmură Celeste, mai mult pentru sine.

— E locul unde a crescut mama noastră.

— Ești asemenea lui Lillith, nu? Ești vrăjitoare, accentuă ea ultimul cuvânt.

Wren zâmbi vag.

— Presupun că și tu ești, dacă mă recunoști.

— Să nu-ndrăznești să mă numești în felul ăla, zise Celeste printre dinți. Nu sunt vrăjitoare.

Wren dădu ochii peste cap.

— Crezi că viziunile tale cu Rose în Ortha sunt vreun accident? Fii serioasă. Ești mai deșteaptă de-atât. Nu te-ai întrebat niciodată de ce ești atât de sensibilă la aușeii lui Rathborne?

Putea vedea, după groaza de pe fața fetei, că aceasta nici nu luase în considerare o astfel de posibilitate. Dacă bănuielile ei se adevereau, atunci darul lui Celeste trebuia să fie pe jumătate ascuns în ea, reprimat de ani lungi de spaimă și negare.

Oricum, nu era momentul să insiste.

Celeste se agăță de marginea bazinului.

— De ce faci asta?

— Trebuie să-i salvez pe vrăjitori de Umbra Regelui.

— Și chiar crezi că a-i distruge nunta lui Rose și a-i fura coroana e singura cale de a reuși?

— Da, zise Wren cu voce egală. Nici tu nu vrei să aibă loc acea căsătorie. Dacă cumva n-ai observat, Rose e trasă pe sfoară. În secunda în care-i va spune „Da“ lui Ansel, va fi trimisă în Gevra, iar regatul va rămâne sub controlul lui Willem Rathborne.

Celeste nu-şi neagă îngrijorarea.

— Dacă ţineai realmente la Rose, n-ai fi dat-o pe mâna vrăjitorilor.

— Cei care-ar trebui să te îngrijoreze cu adevărat sunt gevranii.

Wren se ridică, împrăştiind şiroaie de apă împrejur.

— Dar eu îi pot opri, Celeste. Pot opri toate astea.

— Încercând să-l omori pe Umbra Regelui, vrei să spui?

Celeste scutură din cap, nevenindu-i să creadă.

— Eşti nebună? Asta e trădare!

Wren rânji.

— Doar puţin.

Celeste îşi strânse roba şi ieşi din apă.

— Acum chiar am motiv să te torn.

Wren o prinse de încheietură.

— Dacă mă trimiţi la închisoare, o condamni pe Rose la moarte în Ortha.

— Ansel nu-şi va lăsa niciodată soldaţii să-i omoare mireasa.

Celeste se smulse şi păşi spre uşă.

— În primul rând, va scotoci fiecare palmă de pământ. Asta după ce te va vedea pedepsită pentru înşelătoria ta, zise ea peste umăr. Ştii, gevranii

folosesc hoții ca jucării de ros pentru bestiile lor. Nici nu-mi pot imagina ce pedeapsă te-ar putea aștepta pentru trădare împotriva unui membru al familiei regale.

— Ansel nu va ajunge la Rose înaintea Banbei! strigă Wren după ea. Bunica mea are spioni în toate colțurile palatului ăstuia. Cum crezi că am intrat așa de ușor? Dacă mă pârăști, o va omorî pe Rose.

Celeste se opri.

— Mințți.

— Atunci riscă și-ai să vezi.

Își păstră vocea egală. Era o cacealma, dar era și singurul lucru care-i venise în minte — să dea la schimb siguranța lui Rose pentru a ei și să se roage ca loialitatea lui Celeste față de prietena ei să fie mai puternică decât ostilitatea împotriva ei. Ieși din bazin.

— Ori putem rezolva lucrurile altfel. De preferat, într-un mod în care nici eu, nici Rose nu trebuie să murim.

Celeste se întoarse.

— Dacă îți imaginezi c-o să te las să te fâțâi prin Anadawn cu schemele și otrăvurile tale, te înșeli amarnic.

— Îl vreau doar pe Umbra Regelui. Rose merită să se elibereze de el. Toți merităm.

Nările celeilalte fete se umflară.

— Dacă-ți păsa cu adevărat de Rose, n-ai fi încercat să-i furi viața. De fapt, te interesează doar tronul.

Wren ridică din umeri. N-avea rost să nege.

— N-ar putea să fie ambele variante adevărate?

Liniştea se lăsă, deasă şi tulbure, cele două fete înfruntându-se din priviri prin perdeaua de abur.

— Trei zile, zise Celeste, într-un final. Ai trei zile s-o aduci pe Rose în siguranţă în Anadawn. Dacă n-o faci, te demasc.

Wren se prefăcu a lua în considerare târgul. Chiar dacă-ar fi vrut s-o aducă pe Rose înapoi la palat, ceea ce, desigur, nu intenţiona să facă, prinţesa se afla mult prea departe. Ar fi avut nevoie de un cal la fel de rapid ca Storm pentru asta. Şi exista doar unul de felul acela în toată Eana.

Dar ea nu se tocmea pentru libertate, ci avea nevoie de timp. Şi, pentru moment, trei zile erau de-ajuns pentru a născoci o cale de a se ocupa de prietena cea mai bună a lui Rose.

— Prea bine, Celeste.

Îşi dădu cârlionţii la o parte de pe faţă şi-i înfruntă acesteia privirea cu îndrăzneală.

— Peste trei zile vei fi din nou alături de Rose.

Celeste îşi înfăşură braţele în jurul corpului, studiind-o prelung.

— Ce ciudat, zise ea, într-un final. Semeni atât de mult cu Rose, încât instinctul îmi spune să te cred.

Wren zâmbi, în timp ce se apleca să-şi pună papucii.

Poate că totuşi Celeste nu era clarvăzătoare.

Rose

Capitolul 24

Vrăjitorii nu erau deloc așa cum și-i imaginase Rose. Era atâta veselie în Ortha! Și dansuri și cântece și povești. Dar ea nu lua parte la niciuna dintre ele. Era la fel de circumspectă în privința lor așa cum erau și ei față de ea. În fiecare zi le simțea privirile aprige și-i auzea judecând-o în șoaptă, dar ținea capul sus, atentă să mențină distanța față de Rowena și de prietenii ei odioși.

În fiecare noapte privea luna devenind tot mai rotundă pe cer și înțelegea că nu mai are timp. Încoronarea se apropia cu pași repezi. Nu voia s-o lase pe Wren să-i fure tronul și să-l ofere pe tavă vrăjitorilor. Ei ce i-ar mai fi rămas? Refuza să-și trăiască restul zilelor în Ortha, duhnind a alge și a apă sărată, pretinzând a fi ceva ce nu era. Ea era prințesa Eanei și-și petrecuse întreaga viață pregătindu-se să devină regină. Acel destin era al ei și doar al ei.

Gândul de a se confrunta cu Willem o îmbolnăvea, dar odată cu împlinirea vârstei de optsprezece ani, influența Umbrei Regelui asupra ei urma să scadă, iar ea nu mai era o fetiță, speriată de lumea de dincolo de porțile de aur. Așadar, hotărî să se întoarcă în Anadawn cu prima ocazie, înfruntându-l pe omul care o mințise, oricât de mult o înspăimânta asta. Era vremea să-și ia labele de pe tronul ei.

Și astfel, pe măsură ce zilele treceau, deveni din ce în ce mai atentă. Învăța cât de multe putea despre mișcările vrăjitorilor din Ortha și-și planifica evadarea cu grijă, în tăcere.

A doua zi după sosire, Banba îi spusese să înceapă să se facă utilă, iar ea descoperise cât de puține aptitudini folositoare poseda. Nu știa să gătească ori să pescuiască, nici să curețe peștele fără să-i vină rău. N-avea absolut nicio idee cum să cultive plante ori să împletească o funie și, la un moment dat,

când încerca să se cârpească o tunică veche împreună cu Thea, reuşi, nimeni nu știa cum, să-și coasă propriul păr sub tiv.

Tilda fu cea care sugeră că Rose ar putea-o ajuta. Așa că, în fiecare dimineață, fata se îmbrăca cu hainele lui Wren, își punea cizme de piele și-și împletea părul, apoi mergea pe plajă împreună cu tânăra vrăjitoare să adune bucăți de lemn aduse de apă.

— Celeste, prietena mea cea mai bună, ar fi șocată să mă vadă, îi spuse Tildei într-o dimineață, pe când căutau crabi lângă mal, după aproape două săptămâni de la sosirea ei în Ortha. Mereu îmi ține predici despre virtuțile pantalonilor, dar mă tem că o regină și însoțitoarele ei nu pot fi, pur și simplu, atât de informale.

Tilda râse în timp ce alerga prin valuri.

— Wren n-a purtat o rochie în viața ei. Nici măcar de Candlemas! Cred că va fi un alt fel de regină.

— Sunt sigură, zise Rose cu blândețe.

Fetița se uită la ea peste umăr.

— Ești tristă c-o să lipsești de la nuntă? L-am auzit pe Shen spunându-i Banbei la foc despre prințul tău minunat.

Rose pufni.

— Nu-i treaba ta.

— Presupun că e treaba lui Wren de-acum, spuse Tilda și-și încreți nasul. Dacă te ajută cu ceva, ea întotdeauna spunea că preferă să se înece în mare decât să se mărite, așa că nu cred că-ți va fura iubitul. Poate îl vei căpăta înapoi după ce toată povestea aia cu încoronarea se va termina.

Rânji cu toți dinții.

— Ori poți să-ți găsești alt iubit, aici, în Ortha.

— Tilda! exclamă Rose îngrozită.

Fetița izbucni în râs.

— Ajunge cu pălăvrăgeala, o dojeni Rose, făcând pe grozava.

În ultimele zile, nu se prea mai gândise la prințul Ansel. Nici măcar nu luase-n considerare faptul că sora ei i-ar putea fura tronul și logodnicul. Și, oricum, prințul se va dovedi cu siguranță înțelegător când ea se va întoarce în Anadawn și-i va explica toată povestea. Mai ales că pricepuse deja că Wren nu era cine pretindea a fi.

După ce Tilda plecă să ajute cu prânzul, Rose se uită peste umăr ca să se asigure că n-o urmărea nimeni, apoi se îndreptă spre Stâncile Vântului Șoptitor. Se așteptase ca vrăjitorii s-o urmărească îndeaproape, dar, în majoritatea timpului, păreau absolut nepăsători cu cine își petrecea ea timpul sau ce făcea. Era clar c-o credeau incapabilă de a face ceva ce presupunea forță și curaj, gândindu-se că o viață în care fusese mereu servită de alții o transformase într-o făptură fricoasă și neajutorată. Păi, cu atât mai bine. Urca deja pe stânci de câteva zile — câte puțin de fiecare dată —, încercând să capete încredere. În ziua aceea cu vânt atât de calm reuși să ajungă mai departe ca niciodată. Tocmai se gândea să urce până sus și să nu se mai întoarcă, când se ciocni direct de Shen.

Se aflau unul în fața celuilalt, pe o culme îngustă.

— Ce cauți aici sus? întrebă ea.

Shen își arcui o sprânceană.

— Te-aș putea întreba același lucru.

— Îmi… îmi doream un moment de singurătate, replică ea cu obrajii în flăcări.

— La așa o înălțime amețitoare?

Privirea lui întunecată rătăci asupra feței ei. Făcu un gest spre gâtul fetei.

— Ce s-a întâmplat cu medalionul?

— Poftim? clipi ea.

— Cel primit de la gevranul tău. Știi tu, sacrul și strălucitorul pandantiv cu delicatul lui păr de aur.

— Ah!

Fata își duse o mână la gât și doar atunci își dădu seama că nu purta medalionul lui Ansel. Că nu-l mai purtase de zile întregi. Și, mai grav, că n-avea nicio idee unde îl lăsase.

— L-am ascuns, minți ea. Sub pernă. Nu voiam să mi-l fure vreun vrăjitor.

— Ce inteligent din partea ta!

Ochii lui dansară și Rose știu că băiatul bănuia teribilul adevăr — că nu se gândise prea mult la iubitul ei.

— Nu c-ar fi în vreun fel treaba ta, adăugă, ca o completare.

— Nu ți-e dor de el?

— De cine?

Shen zâmbi cu subînțeles.

— De prințul tău de zăpadă.

— O, ba da, normal, se încruntă ea.

Chiar îi lipsea Ansel, nu-i așa? Poate că era puțin ciudat că nu prea se mai gândise la el în ultima săptămână, dar avusese multe pe cap. Cu vrăjitorii și cu planurile de evadare.

— Oricum, dacă nu te superi, eu îmi voi continua drumul, zise ea, încercând să treacă pe lângă el. Sunt sigură că trebuie să fii undeva. Poate trebuie să răpești pe cineva.Shen se postă în fața ei.

— Rose, mi-a fost dor de tine în ultima vreme, știi?

Ea tresări în fața sincerității lui. Inima ei reacționase ca și cum ar fi luat-o la galop, dar în același timp și-ar fi încetinit ritmul. Chiar dacă ura s-o recunoască, o mică parte din ea îi dusese dorul. Și râsului aceluia muzical, și poveștilor pe care le spunea. Poate și felului în care-i rostea numele. Ca și cum ar fi fost o bijuterie neprețuită.

— Sunt sigură că spui asta tuturor fetelor.

— Nu-i adevărat.

— Ei bine, nu uita: cuvântul tău nu înseamnă nimic pentru mine.

— Nu poți rămâne supărată pe mine la infinit, Rose.

Ea strânse din buze.

— Cred că vei descoperi că pot.

— Ce-ar fi ca azi să-mi oferi o grațiere parțială? Eram în drum spre stupi și mi-ar plăcea să ți-i arăt și ție.

Îi aruncă o jumătate de zâmbet.

— Poți să te întorci la supărarea ta de mâine încolo.

Rose șovăi. Spre marea și neliniștitoarea ei surprindere, își dădu seama că voia cu adevărat să-l însoțească. Nu mai simțise nimic asemănător pentru altcineva până atunci. Niciodată nu-i fusese dor de cineva. Niciodată nu se întrebase ce gândește cineva. Nu-și dorise niciodată să înfrunte amenințarea a zece mii de albine, doar pentru a petrece timp cu cineva.

O, Doamne!

Mă rog, se justifică ea în gând, chiar era de datoria ei ca prințesă să guste mierea aia. Din motive științifice. Și pentru Cam. Da, Cam chiar ar vrea să știe cum e mierea din Ortha. Omul era fascinat de noile delicatese, lăudându-și mereu soțul în legătură cu bunătățile și mirodeniile de contrabandă pe care

i le aducea din călătoriile sale.

— Deci, prințesă? Ce-ai hotărât?

Rose își mușcă buza de jos. Apoi un zâmbet îi apăru pe față.

— Azi mă simt generoasă, banditule. Primești o păsuire. Dar mâine, o să fiu din nou supărată pe tine.

— Pentru totdeauna, nu? zise el provocator.

— Pentru totdeauna.

***

Stupii se aflau și mai sus. Rose avu sentimentul ciudat că Shen ar fi urcat pereții de stâncă în câteva minute dac-ar fi vrut, dar o lăsase pe ea să impună ritmul, în timp ce se cățărau pe crestele înguste. Vântul se înteți se și sufla în jurul lor, dar Rose învățase să se lipească de stâncă ori de câte ori acesta bătea prea tare.

Era atentă la picioare ca să nu se împiedice.

— Stâncile astea își merită cu siguranță numele!

— Eana, prima vrăjitoare, le-a dat numele cu mult timp în urmă, zise Shen din spatele ei. Cu grijă, avertiză el și întinse o mână de sprijin chiar în momentul în care fata alunecă pe o porțiune de șist slăbită.

Ea țipă, lipindu-se de peretele stâncos.

— Credeam că am devenit mai pricepută la treaba asta.

— Chiar ai devenit, o lăudă el. Și probabil e mai ușor să te cațări în pantalonii

ăia decât în cămașă de noapte.

Chiar dacă nu se uita la el, Rose îi intui rânjetul din voce.

— Poate îți par frivolă, dar chiar îmi lipsesc hainele mele. Volane și dantele; volumul fustelor.

Oftă melancolic.

— Rochiile mi s-au părut întotdeauna ca un fel de armură. Când le port, mă simt mai puternică, într-un fel. Mai curajoasă.

Își mușcă buza.

— Cred că ți se pare o prostie…

Spre uimirea ei, Shen nu râse.

— Deloc, zise el gânditor. Îmi imaginez că bătăliile pe care trebuie să le ducă o prințesă nu implică pumnale și săbii.

— Nu, confirmă Rose, fericită că o înțelesese.

Făcu un semn spre tunica ce o purta.

— Și chiar dacă asta e cenușie și lipsită de formă, presupun că tot e mai bună decât cămașa de noapte. Cred că servitoarele mele nici n-ar mai recunoaște-o. Așa murdară și împuțită.

Shen râse.

— În Ortha, ne spălăm hainele în mare, așa că nu putem scăpa nicicând de acel miros.

Rose îi aruncă o privire peste umăr.

— Dar tu iubești marea, nu?

— Destul de mult, ridică el din umeri. Dar nu așa cum iubesc deșertul.

Nisipurile vor fi întotdeauna prima mea casă.

Vocea îi deveni melancolică, iar Rose întrezări în el ceva ce nu mai observase înainte — tristețe. Ce se mișcă precum o umbră dincolo de privirea băiatului.

— Deșertul e foarte frumos, recunoscu ea și chipul lui Shen se îmbună.

— Ganyeve are și el doza lui de magie, zise el ca prin vis. Legenda spune că înainte ca Eana să-și îndemne șoimul să se odihnească pe mare, ea și soarele erau îndrăgostiți. Și când ea a plecat să-și clădească altă viață, într-o lume nouă, el a coborât din cer s-o sărute de rămas-bun. Dar în timp ce Eana putea să-i suporte căldura, pământul nu putea. Sărutul a pârjolit pământul și astfel s-a născut deșertul. Ca un dar pentru acel ținut nou, încălzit de soare și aurit. Un dar pentru vrăjitoarea ce-l crease. Dar deșertul n-a uitat niciodată de soare. De-aceea nisipurile se mișcă fără încetare, schimbându-și forma — pentru că încearcă să ajungă acasă.

Rose se opri, vrăjită de poveste. Poate că în trecut ar fi crezut că o astfel de istorie e ridicolă, acum însă voia să audă mai mult.

— N-am știut niciodată despre legendele astea.

Shen se întoarse spre stânci.

— Familia Valhart s-a temut mereu de poveștile noastre. La urma urmei, ele vorbesc de o putere pe care ei n-au avut-o niciodată. Cea mai sigură cale să omori niște amintiri e să nu mai vorbești despre ele cu glas tare.

Puse o mână pe spatele ei ca să-i atragă atenția.

— Dar noi n-o să încetăm niciodată să ne spunem poveștile. Iar tu meriți să le auzi, prințesă.

Fata încercă să ignore senzația mâinii lui pe mijlocul ei și răsuflarea lui în ceafă. Cărarea deveni și mai îngustă, urcând abrupt, așa că avea nevoie de toată concentrarea ca să-și mențină echilibrul.

Când încă o rafală de vânt se năpusti vuind asupra lor, se poticni. Shen o prinse în aceeași clipă și brațul i se încolăci în jurul taliei ei.

— Ah!

Tulburată, se dădu repede înapoi. Piciorul i se bălăngăni în gol.

Shen o trase la pieptul lui și o răsuci cu spatele pe peretele de stâncă.

— Atenție, prințesă.

Se priviră intens preț de un moment, aproape nas în nas, apoi el slăbi strânsoarea. Își trecu o mână peste bărbie, cu o expresie de nepătruns.

— Aproape am ajuns. Nișa e chiar acolo, în față.

— Ce păcat că nu pot controla vântul, ca Banba, zise ea, străduindu-se să-și revină.

Nu fi proastă, se mustră în gând. Doar călărise două zile împreună cu el. N-ar fi trebuit s-o afecteze în felul acela faptul că o îmbrățișase o clipă, doar pentru că fusese neapărată nevoie.

— Când era mică, Wren o invidia mereu pe bunica voastră din același motiv, zise Shen tandru. Își dorea atât de mult să fie furtunoasă.

— Fermecătorii nu au propriile vrăji?

— Ba da. Și vindecătorii, de altfel.

— Și apoi tu, Shen Lo.

Rose mai uită o dată la el.

— Vrăjitorul războinic.

Shen se prinse cu mâna de marginea stâncii, apoi își întinse picioarele peste abis, lovindu-și călcâiele unul de celălalt.

Rose țipă:

— Shen!

Acesta ateriză cu ușurință pe creastă, apoi făcu o plecăciune elaborată. O șuviță de păr negru i se desprinse, intrându-i în ochi.

— La dispoziția ta, zise el dându-și părul la o parte.

Fata își duse o mână la piept ca să-și calmeze bătăile inimii. Era sigură că era gata să-i sară afară din piept.

— Să nu mai faci niciodată așa ceva.

Zâmbetul îi readuse gropița în obraz.

— Nu ești impresionată?

— Nu, minți ea.

Un zumzet slab ce venea din față îi avertiză că stupii se aflau în apropiere. Rose se concentră la mers și la curiozitatea pe care o avea în privința lui Shen.

— Tilda mi-a spus că voi doi sunteți singurii războinici rămași în Eana.

— Spre norocul ei, sunt un mentor excelent, zise el cu un zâmbet scurt.

În ochi avea din nou acea privire visătoare. Acea umbră de tristețe pe care ea nu reușea s-o descifreze.

— Pe vremuri eram mai mulți.

Ea lăsă tăcerea să treneze, sperând că el va continua.

— Mulți dintre cei din neamul meu erau războinici, continuă după o vreme. Trăiam în Regatul Sărutat de Soare din inima deșertului Ganyeve.

Rose își aminti povestea pe care i-o spusese în Grotele Aurii, despre un regat ce fusese înghițit de deșert. Atunci sunase ca un basm… ori cel puțin ca o legendă pe jumătate fantezistă din trecutul îndepărtat.

— Vrei să spui că ai văzut locul acela cu ochii tăi?

— Acolo m-am născut, prințesă.

Se mișca atât de repede, încât ea nici nu-și dădu seama ce vrea să facă până când nu-l văzu scoțând pumnalul din cizmă. Îl întoarse în palmă, ținând lama invers. Prăselele erau din aur pur, încrustate cu un șir de rubine delicate.

— După Războiul lui Lillith de acum optsprezece ani, Banba m-a găsit bântuind singur prin deșert. Un copil, neavând nimic altceva decât acest pumnal în mână.

— Absolut singur? întrebă Rose îngrozită. Cu un pumnal?

— Am puține amintiri despre Regatul Sărutat de Soare, confirmă el sumbru, dar de-ajuns ca să știu că e real. Sau, cel puțin, a fost. Îmi amintesc niște săli uriașe din aur strălucitor. O cupolă atât de înaltă și de luminoasă, încât scălda întregul palat în lumină. Mai era și un tron sculptat în formă de scarabeu de nisip, cu clești uriași și rubine enorme în loc de ochi.

Vocea i se înmuie.

— Îmi amintesc o femeie cu păr lung și negru cântându-mi la culcare. O fetiță alergând după mine prin nisip. Mirosul dulce al perelor confiate, pregătite de o femeie în vârstă, cu râs șuierător.

Închise ochii, ca și cum ar fi putut-o auzi.

— Un bărbat înalt cu ochi zâmbitori, arătându-mi cum să urc pe cal și apoi să descalec fără să mă rănesc. Cred că era tata. Și mai era un băiat. Mai mare ca mine, și mult mai vorbăreț. Cred că era tot războinic. M-a învățat prima poziție de luptă. Apoi…, Shen deschise ochii și continuă aproape în șoaptă. Au dispărut toți. Iar eu am rămas singur.

Inima lui Rose se strânse de durere. Pentru băiatul ce-și pierduse familia și căminul. Pentru tânărul ce stătea în fața ei acum, dezvăluindu-i atâtea despre el însuși.

Îi luă mâna.

— Știu cum e să fii un copil singur.

El se uită la mâinile lor împreunate.

— Am avut noroc că m-a găsit Banba. M-a adus în Ortha și toată lumea m-a primit cu drag. Am avut tot ce mi-a trebuit. Nu sunt oamenii din trecutul meu, dar acum îi consider familia mea.

O privi cu o seriozitate ce nu-l caracteriza.

— Pot deveni și familia ta, Rose.

Ea nu-i dădu niciun răspuns.

***

Stupii erau cuibăriți într-o nișă naturală, de-a lungul următoarei creste. Pe măsură ce se apropiau, bâzâitul creștea în intensitate. Câteva albine zburară împrejur, dar înainte ca Rose să apuce să se sperie, Shen începu să cânte. Într-o limbă melodioasă și necunoscută. Pe măsură ce notele ajungeau la ea, se simțea ciudat de calmă. Albinele pluteau leneș, ca și cum ar fi fost adormite.

Tânărul o trase în nișă.

În fața lor, zeci de stupi erau suspendați pe peretele de stâncă, fiecare dintre ei colcăind de mii de albine. Spațiul era strâmt și Rose se trezi pe jumătate lipită de el. Conștientiză brusc unde li se întâlneau brațele și felul în care picioarele lui le atingeau pe ale ei. Nu se simțea niciun fel de briză, doar miros îmbătător de miere. Continuând să cânte, Shen băgă mâna într-un stup și rupse cu îndemânare o bucată de fagure.

Rose făcu ochii mari când el i-l apropie de buze. Mușcă din fagure ca într-o transă. Mierea i se risipi pe limbă și lui îi curse leneș de pe degete. Țintuind-o

cu privirea, Shen și le linse, lăsându-le curate. Rose simțea nu doar că mănâncă fluidul auriu, ci că plutește întreagă în el. Picioarele i se îngreunară delicios. O albină îi ateriză pe umăr, dar ea nici nu tresări.

Nu voia să rupă vraja pe care el o aruncase asupra ei, începând să vorbească. Pentru că asta se întâmplase, cu siguranță. De-aceea se simțea așa. De-aceea voia să micșoreze spațiul dintre ei și să-și apese buzele pe ale lui, gustând mierea odată cu ele.

Doamne, cât de tare-și dorea să facă asta. Capul i se învârtea, iar inima i se zbătea în piept ca o pasăre captivă. Ce naiba se-ntâmpla cu ea? Dorința asta bizară… atât de nouă și de înspăimântătoare! Oare simțise vreodată așa ceva cu Ansel?

Ansel! Pe toate stelele!

Se îndepărtă de Shen, lipindu-se de stâncă. Departe de stupi și de mirosul dulce de miere, de atingerea piciorului lui și de ochii aceia întunecați ce o sorbeau în adâncul lor.

Lumea se grăbi să capete din nou contur. Zgomotul furios al valurilor spărgându-se de stânci, apoi țipătul pătrunzător al unui pescăruș. Își reveni în simțiri, roșind violent. Oare chiar mâncase din mâna lui cu un moment în urmă? Ca un fel de veveriță ametită?

— Rose, te simți bine? întrebă el urmând-o, dar ea grăbi pasul pe poteca stâncoasă.

Spre plajă și spre realitate.

— Tocmai mi-am amintit că i-am promis Banbei c-o s-o ajut cu… ăăă… la gătit nu știu ce!

Continuă să meargă repede, cu capul în pământ, aproape împiedicându-se când coti din scurt.

— Bună, trădătoareo.

Rowena îi apăru brusc în față.

Rose îngheță.

Ochii fetei aruncau fulgere.

— Mă întrebam când o să te prind singură.

— Nu sunt singură, zise Rose repede. Shen e chiar în spatele meu.

— Bineînțeles că e. Îndrăgostit nebunește de tine, normal. Chiar dacă nu înțeleg de ce.

Își lungi gâtul să se uite peste umărul ei.

— Dar acum nu e aici, nu?

Își ridică mâna la gură și, pentru o clipă, Rose crezu că-i va trimite o sărutare prin aer. Apoi simți pala tăioasă de vânt. Ce o lovi direct în piept.

Nu avu timp nici măcar să țipe, înaintea de a cădea. Se rostogoli prin aer, prăbușindu-se în jos, jos, jos, spre marea hohotitoare. Valurile o înghițiră cu o plesnitură înghețată, smulgându-i aerul din plămâni, în timp ce se prăbușea ca un bolovan în întuneric.

Wren

Capitolul 25

Soarele verii spânzura sus, deasupra codrilor din Eshlinn, trimiţând raze aurii în spirală printre copaci. Wren fredona pe sub mustaţă, urmând o cărare bătătorită care mergea în adâncul pădurii. Simţea şaua ţeapănă sub ea şi nu era încă obişnuită cu scările zornăitoare, dar tropăitul constant al copitelor o ajuta să-şi regleze pulsul accelerat. Îşi împletise părul şi alesese o rochie galbenă, mătăsoasă şi chiar dacă pumnalul îi era ascuns cu grijă în cizmă, pentru toţi cei care o văzuseră în acea dimineaţă, arăta ca o prinţesă perfect inofensivă.

Îşi îndemnă cu blândeţe calul într-un galop uşor şi, după o vreme, străvechii codri din Eshlinn se despărţiră, dezvăluind un lac albastru-argintiu, în formă de potcoavă. Ajunsă acolo, începu să spioneze preaiubita iapă bălţată a lui Celeste, legată de un stejar noduros.

Îşi simţi mâinile transpirate în timp ce alunecă jos de pe cal şi se strecură cu paşi de pisică pe cărare. Stomacul i se strânse de emoţie. Se tot foise fără somn în ultimele două nopţi, gândindu-se la ce-ar fi trebuit să facă, dar soluţia apăruse odată cu primele licăriri ale zorilor. Nu exista altă cale decât tăişul pumnalului.

Trecuseră două zile de când Celeste o ameninţase cu demascarea în băile palatului. Wren avusese grijă s-o evite de-atunci încolo, dar ştia că perioada de graţie urma să expire. Făcuse o promisiune pe care n-o putea îndeplini. Celeste se aştepta s-o întâlnească a doua zi şi, cum prinţesa nu avea să apară ca prin magie în Anadawn, fata voia să-şi urmeze ameninţarea şi s-o trădeze.

Nu, Celeste n-ar fi lăsat-o niciodată să urce pe tron în locul lui Rose. Aşa că devenise un obstacol şi, acum, Wren n-avea de ales. Trebuia să scape de ea.

Viaţa ei şi a tuturor vrăjitorilor din Eana depindea de urcarea ei pe tron. Le făcuse tuturor o promisiune totuşi şi avea să se ţină de ea — până la final, indiferent cât de dureros ar fi fost acesta.

Celeste stătea cu picioarele încrucişate pe malul lacului, citind o carte. O rază oblică de soare cădea asupra ei, iar vântul cald îi flutura fustele.

Wren îşi şterse mâinile pe rochie şi scoase pumnalul din cizmă. Se strecură în spatele lui Celeste ca o pisică sălbatică la pândă.

Un vânt aspru suflă printre copaci.

Fă orice e nevoie ca să pui mâna pe tronul ăla, pitulicea mea, îi şopti vocea Banbei în minte.

Celeste chicoti citind ceva din carte, apoi dădu nerăbdătoare pagina.

Wren zâmbi fără să vrea. Apoi o copleşi tristeţea. Degetele începură să-i tremure pe armă.

Celeste era cea mai bună prietenă a lui Rose.

Shen-ul ei.

Palmele îi era ude, respiraţia i se oprise în gât. N-avea decât să-i fure tronul surorii ei, dar îi putea oare răpi singura familie pe care o cunoscuse vreodată? Singura persoană din Anadawn dispusă să lupte pentru Rose? Celeste îl luase la întrebări până şi pe Ansel, pentru a se asigura că e un pretendent demn de ea. La cină, riscase chiar mânia Umbrei Regelui ca s-o apere.

Eana o să te ierte, stărui vocea din capul ei. Eu o să te iert.

Făcu încă un pas şi se poticni.

Dar cum aş putea să mă iert eu însămi vreodată?

Acum, că se confrunta cu realitatea deciziei pe care o luase, nu-i putea face faţă. Să ucidă un om malefic era una, dar Celeste — ale cărei singure crime fuseseră propria înţelepciune şi loialitatea — era cu totul altceva. Nu numai

că și-ar păta mâinile cu sânge, ci și propriul suflet. Și când va afla Rose…

Nu. Trebuia să găsească altă cale, chiar dacă era mai riscantă. Îi datora asta surorii ei. Și lui Celeste, care, la urma urmei, nu era atât de diferită de ea. N-o putea ucide pe cea mai bună prietenă a lui Rose, ceea ce însemna că n-avea de ales. Trebuia să încerce s-o vrăjească.

Își înfipse călcâiele în noroi, cu mintea zbârnâindu-i în căutarea cuvintelor potrivite. Nu mai făcuse niciodată până atunci o vrajă atât de complicată asupra memoriei. Dacă era prea extinsă, nu ținea. Prea scurtă, și n-ar fi fost de-ajuns.

Poalele rochiei foșniră în timp ce se îndreptă de spate, iar Celeste ridică ochii din carte. Se încruntă.

— Ce vrei să…

Apoi observă pumnalul. Făcu ochii mari.

— Nu. Să nu-ndrăznești.

Se chinui să se îndepărteze, dar Wren se aplecă deasupra ei.

— Din lut în praf, deoparte lasă orice suspiciune. Uită tot ce te îndemna să n-ai încredere în mine.

În timp ce aruncă pumnul de pământ, Celeste se ghemui. Dar nisipul nu căzu. Aerul din jurul ei străluci, apoi fata rămase nemișcată.

Wren ținea pumnalul la spate, inspirând adânc.

Celeste clipi.

— Rose? zise nesigură. Când ai ajuns aici?

— Chiar acum, expiră ușurată Wren. Ieșisem la o plimbare matinală călare și am zărit-o pe Lady printre copaci.

Fata se uită în poală.

— Cred… că citeam.

— Da.

Wren se aplecă să recupereze cartea, ascunzându-şi pumnalul în cizmă cu o mişcare subtilă.

— Cred că ai pierdut pagina la care rămăseseşi.

Celeste răsfoi cartea apoi se uită din nou în sus, la ea, încruntându-se.

— Rămâi cu mine?

— Mă tem că nu pot, făcu Wren cu regret. Am ieşit doar să iau o gură de aer. Acum ar trebui să mă întorc şi să văd ce face dragul de Willem. Ochii celeilalte fete se măriră la auzul numelui lui Rathborne.

— Da… aşa e… Willem e bolnav.

Wren simţi fiori de uşurare în obraji. Nu ştersese complet ultima săptămână din mintea lui Celeste. Doar acele părţi ce o incriminau. Până aici, toate bune.

— Groaznic, nu? Fie ca Marele Protector să vegheze asupra lui.

Celeste confirmă absentă. Deschise gura să spună ceva, apoi uită totul.

— Te las cu romanul tău. Lectură plăcută, Celeste…

Flutură din mână în timp ce se retrăgea din luminiş, lăsând-o pe prietena confuză a lui Rose singură.

Când urcă pe cal, degetele încă îi tremurau. Îşi asumase un mare risc făcând lucrurile în felul acela. Vraja avusese efect, dar n-avea idee cât va dura.

Oricum, era mai bună decât cuţitul, îşi spuse, în timp ce chipul Banbei îi pluti prin faţa ochilor. Cu puţin noroc, bunica ei nu avea să afle niciodată.

Când se întoarse la grajduri, îl găsi cu surprindere pe Tor înşeuând superbul armăsar alb al lui Ansel. Celeste nu fusese singura persoană pe care Wren o

evitase în ultimele două zile. Nu-i mai văzuse pe gevrani din seara cu dezastruoasa petrecere. Își folosise grijile cauzate de boala prelungită a lui Rathborne drept scuză ca să se eschiveze de întâlnirea cu prințul.

Tor ridică privirea la auzul sosirii ei.

— Chiar mă întrebam unde o să ne încrucișăm drumurile de data asta, zise el, ca și cum ar fi fost prieteni vechi. Wren fu cuprinsă de bucurie, dar nu o arătă.

— Oare holurile din Anadawn ți s-au părut pustii la miezul nopții fără mine, soldat?

Privirea tânărului stărui într-a ei.

— Cred că Elske ți-a simțit lipsa.

— Sentimentul e reciproc.

Se aplecă spre el, savurând roșeața ce-i coloră obrajii. Aruncă o privire furișă în jur.

— Unde e dragul de prinț Ansel în dimineața asta?

— Prințul își face siesta de la mijlocul dimineții.

Tor se străduia cât putea să ignore brusca apropiere dintre ei, dar fetei nu-i scăpă felul în care înghiți în sec și cât de încordați îi deveniseră umerii.

— Eu am venit să pun șeile pe cai pentru plimbarea noastră de mai târziu.

— Devotat ca întotdeauna, murmură Wren.

Deodată, privirea lui țâșni spre umărul ei drept.

— Nu te mișca, Înălțimea Ta, zise el încet. Nu e nimic de speriat. N-o să-ți fac nimic rău.

Wren se uită într-o parte, zărind păianjenul de râu maroniu de pe umărul ei.

Probabil căzuse dintr-un copac, în pădure.

— Enervantă creatură, zise ea, măturându-l jos.

El urmări păianjenul îndepărtându-se.

— Mă bucur să văd că ți-ai învins frica paralizantă de păianjeni.

Se uită la ea și fata își dădu seama prea târziu că făcuse o greșeală. Își mușcă buza.

— Probabil m-am molipsit de la curajul tău.

Tor se încruntă și ea văzu că vechea și faimoasa lui neîncredere revenise. Căldura ce se strecurase între ei se evaporase rapid. Era din nou doar un soldat, iar loialitatea pentru Gevra fulgera în furtuna din ochii lui și o țintuia.

— Îmi pare bine că ne-am întâlnit în dimineața aceasta, Înălțimea Ta. Aș vrea să vorbim despre ce s-a întâmplat la cină, acum câteva seri.

— O, vai, să nu ne mai întoarcem la seara aia oribilă, replică ea morocănoasă.

— Am auzit că Umbra Regelui ar fi otrăvit. M-ar interesa să-ți aflu părerea.

Făcu un pas spre ea și fata, cuprinsă de panică, dădu înapoi, smucind puternic frâul. Calul se ridică pe picioarele din spate, iar Wren țipă pierzându-și echilibrul. Se răsuci într-o parte și piciorul i se încurcă de scară, dar reuși să se agațe cu mâinile de șa.

— AJUTOR!

Tor reacționă rapid, apucând frâul și plescăind din limbă. Calul se potoli și, când toate cele patru copite atinseră pământul, el îi puse o mână liniștitoare pe bot.

— Ușor, fetițo, șopti apoi, apropiindu-și nasul de al ei. Totul e în regulă.

Iapa se calmă cu totul. Wren reuși să-și revină, dar tremura cumplit. Poate că nu se oprise niciodată. Soarta ei — și a tuturor vrăjitorilor — atârna acum de

o vrajă de memorie fragilă și de straniile instincte ale unui soldat gevran. Avea ciudata senzație că lumea se răsturna și totul îi scăpa de sub control — planul ei bine pus la punct, încoronarea mult-așteptată, viețile oamenilor ei. Banba o menise unui destin care o strivea și o lăsase singură să poarte această povară.

Tor o cercetă din priviri.

— Ești bine? spuse el, iar fata fu cuprinsă de un fior.

Preocuparea de pe fața lui era atât de vie, încât o prinse cu garda jos. În ciuda celor întâmplate, începuse să țină la ea și această revelație bruscă atinse o parte din ea pe care o ținea bine ascunsă — în adâncul sufletului ei. Partea aceea îngrozită în fiecare clipă a fiecărei zile, care-i umplea nopțile de coșmaruri și-i făcea țipetele să i se oprească în beregată. Pentru un moment meteoric și periculos, crezu că va ceda. Nu, nu sunt bine, ar fi vrut să-i spună. Sunt absolut singură și speriată de moarte.

Dar acele cuvinte ar fi condamnat-o definitiv, așa cum s-ar fi întâmplat și dacă-și permitea să plângă. Oamenii plâng doar din două motive, pitulicea mea, auzi vocea Banbei în minte. Vinovăție și slăbiciune. Trase aer pe nas și clipi ca să-și alunge lacrimile înțepătoare. Vorbi cu o voce ezitantă:

— Poți să mă ajuți să descalec? Mă tem c-aș putea să cad.

Tor își deschise brațele fără ezitare. Wren își trecu piciorul peste șa și alunecă de pe cal.

El o prinse cu ușurință, cuprinzând-o în brațele lui puternice și sigure. Ea își încolăci picioarele în jurul taliei lui și se agăță de el, cu inima bubuindu-i atât de tare, încât ar fi putut jura că toată lumea o aude. Tor n-o lăsă jos. O ținu strâns, ca și cum ar fi putut simți cât de multă nevoie avea de el în acel moment.

Wren își îngropă fața în scobitura gâtului lui.

El își întoarse capul spre ea, atingându-i cu nasul scoica urechii.

— Sunt alături de tine, șopti.

Ea se cutremură. El își coborî mâinile puternice pe spatele ei, înfiorând-o cu căldura lor. Pentru o clipă, nu mai exista nimic în afara respirațiilor lor întretăiate, la unison.

Wren își apăsă fruntea de a lui așteptând, așteptând.

Privirea lui Tor se opri pe buzele ei, cu spaimă și dorință în acei ochi furtunoși. Umerii i se lăsară, în timp ce buzele se deschiseră ușor, apoi…

Se auziră pași în apropiere.

El se încordă.

— E doar grăjdarul, zise Wren fără să-i pese dacă era adevărat sau nu.

Era pierdută de dorință, tânjind după buzele lui și după eliberarea acelui foc mistuitor ce-i galopa prin vene. Erau atât de aproape, atât de aproape…

Dar comportamentul lui se schimbase deja. Era din nou un soldat gevran loial, iar ea — o prințesă interzisă.

— Iartă-mă. Mă faci să uit de mine, zise el, descolăcindu-i cu îndemânare picioarele din jurul taliei lui.

O lăsă jos cu o tandrețe dureroasă, de-ai fi crezut că e făcută din porțelan, iar Wren își dorea să-l lovească cu pumnii în piept ca să-i arate că nu era fragilă, că nu se temea c-o să fie prinși și că putea s-o sărute oricum și-ar fi dorit.

Îl prinse de reverele hainei.

— Ești gevran, zise, trăgându-l spre ea. Nu-ți place pericolul?

— Nu când ești tu în pericol, Înălțimea Ta, replică el, desprinzându-i degetele cu blândețe.

Înainte ca ea să mai spună ceva, ușile grajdului se deschiseră larg și prințul Ansel apăru mergând cu pași mari, cu fața odihnită și vioaie după somnul de

dimineaţă. Tor se îndepărtă de ea şi merse să se ocupe de cai.

— Rose, floricica mea, nu mă aşteptam să te văd aici în dimineaţa asta!

Alergă în întâmpinarea ei, cu câteva şuviţe de păr blond strălucitor căzându-i în ochi.

— Ce surpriză minunată!

Elske, lupoaica albă, venea uşor pe urmele lui, urmărind-o cu un ochi vigilent.

Rose îi zâmbi neatentului prinţ.

— A fost o dimineaţă plină de surprize! Tocmai m-am întâlnit cu Tor. Zicea că o să ieşiţi în curând la o plimbare călare.

— Aşa e. Azi mergem la graniţa ţinutului Eshlinn. Am auzit că există acolo un râu unde poţi privi somonii sărind din apă. Mergem să ne prindem cina! Nu ţi se pare distractiv?

Prinţul îi luă mâna într-a lui şi Wren fu frapată de lipsa oricărei dorinţe din partea ei. Sângele i se răci în vene, iar capul i se limpezi imediat. Furtuna trecuse, dar pe ea n-o interesa deloc cerul albastru rămas în urma acesteia.

— Ar trebui să vii cu noi, draga mea. Ne-ar fi mult mai bine în compania ta.

Wren îi aruncă o privire lui Tor, care se prefăcea că studiază scările. Îi admiră umerii musculoşi şi încercă să nu-şi imagineze cum s-ar mişca sub palmele ei… cum l-ar fi putut face să geamă dacă i s-ar fi oferit o şansă cât de mică.

— O, nu ştiu dacă s-ar cuveni să deranjez.

— Prostii, alungă el ideea. Tor, nu te superi, nu?

— Nu, Înălţimea Ta.

Apoi se întoarse spre ei. Se uită la Wren cu atâta dorinţă neprefăcută, încât fetei i se tăie respiraţia.

— Vino cu noi.

Wren înțelese ce dorise el să spună cu adevărat.

Vino cu mine.

Fu și ea surprinsă cât de mult își dorea asta.

— Foarte bine, zise, ridicând bărbia. Atunci așa rămâne.

— Minunat! Îi trimit vorbă lui Chapman chiar acum.

Fața lui Ansel radia de bucurie, dar zâmbetul lui Tor îi făcea lui Wren inima să cânte.

Rose

Capitolul 26

Lumea era întunecată și rece și o strângea ca o gheară. Plămânii lui Rose erau atât de contractați încât simțea c-o să-i explodeze. Membrele îi erau dureros de grele, scufundând-o din ce în ce mai mult, ca și cum oceanul o cuprinsese într-o îmbrățișare de gheață. Prin minte îi înotau gânduri sinistre. Îi spuneau să deschidă gura, lăsând apa să năvălească înăuntru și să se lase în voia valurilor. Aveau să dispară toate atunci — toată acea durere, povara…

Și apoi, chiar în momentul în care era gata să cedeze, un braț îi înconjură talia. Și fu trasă în sus, tot mai sus — înapoi la suprafață. Înapoi în lumină.

Aer.

Fata îl înghiți cu lăcomie, vărsând și tușind, în timp ce plămânii i se umpleau.

— Încet, prințesă, veni o voce familiară de undeva din valuri. Inspiră adânc. Acum ești în siguranță.

Shen o întoarse pe spate, ținând-o cu o mână de spate și cu cealaltă protejându-i capul.

Rose tuși, dând afară un șuvoi de apă sărată. Nasul o înțepa și gâtul o ardea dureros.

— Mă simt oricum, dar nu în siguranță, zise ea.

El îi îndepărtă o șuviță de păr ud din ochi.

— Vreau să te ții de umerii mei ca să putem înota înapoi la țărm. Nu pot călca

apa la infinit.

— Ce mai vrăjitor războinic! îl ironiză ea, întorcându-se spre el.

Încercă să i se urce în spate, apăsându-l pe umeri și scufundându-l din greșeală cu totul.

— Doar să nu mă înec! ripostă el, revenind la suprafață într-o explozie de stropi.

— A fost un accident! scânci ea, ținându-se în continuare de umerii lui. Nu știu să înot!

Shen îi înfășură brațele în jurul gâtului lui, apoi o ridică până când corpul ei i se lipi de spate, iar capul i se sprijini în scobitura umărului.

— Acum înfășoară-ți picioarele în jurul meu.

Ea roși puternic.

— Așa? zise îndreptându-și poziția.

— Chiar așa.

Valurile se ondulau în jurul lor, în timp ce Shen înota cu ea spre țărm, cu apa ajungându-i până la bărbie. În momentul în care se ieșiră din apă împleticindu-se, uzi din cap până-n picioare, o mulțime de vrăjitori se adunaseră deja pe mal.

Thea alergă spre ei și o strânse pe Rose la piept ca pe un copil mic.

— O, Rose. Îmi pare atât de bine că ești teafără.

O mângâie pe spate și fata își simți plămânii relaxându-se și durerea persistentă din toți mușchii dispărând complet.

— Nu-ți face griji, iubita mea. O să dăm jos hainele astea ude și-o să te punem lângă un foc zdravăn.

După ce-i dădu drumul, se uită urât la Shen.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce să se întâmple? Rowena s-a întâmplat.

Își scoase cămașa udă, dând la iveală pielea maroniu-aurie a pieptului și inelul de la gât. Corpul îi era neted și musculos și… Rose își dădu seama că se holba la el. Se uită repede în altă parte, la Tilda, care fugea spre ei mâncând pământul.

— Rose! Rose! Banba vine imediat!

Aceasta venea pe urmele tinerei vrăjitoare cu un chip asemănător tunetului. Mulțimea se dădu într-o parte. Privirea i se înăspri, măsurând-o pe Rose din cap până-n picioare.

— Te simți bine?

Fata încercă să-și ascundă tremurul din voce.

— Aproape.

Banba își dădu jos mantia și i-o puse pe umeri.

— Încălzește-te, fetițo. Rezolv eu problema.

Se răsuci în toate părțile, căutând prin mulțime.

— Rowena Glasstide, arată-te!

Aceasta fu adusă în fața mulțimii. Banba îi aruncă o privire și o pălmui în față.

— Cum îndrăznești să ataci pe unul de-al tău? Crezi că ești mai presus de regulile din Ortha? Mai presus de mine?

Rowena scuipă sânge pe nisip. Apoi ridică capul și întâlni privirea bătrânei.

— Nu-i vina mea dacă sunt singura vrăjitoare din locul ăsta blestemat destul de curajoasă ca să-i dea ce merită. Rose e o trădătoare și ne urăște. Toată lumea știe că ne-ar omorî până la unul dacă i s-ar ivi un prilej cât de mic!

— Prostii, zise Thea calm. Rose nu-i o criminală. A fost binecuvântată cu darul vindecării. E una dintre noi.

— Nu va fi niciodată una dintre noi!

— Nu va fi, dacă apuci s-o omori! strigă Shen. Dă-i o șansă măcar!

— Ce nevoie avem noi de ea? îi provocă Cathal. Schimbul s-a făcut deja!

Banba ridică pumnii și un vânt bubuitor începu să sufle pe plajă. Vrăjitorii tăcură. Rowena rămase cu maxilarul încleștat, dar Rose văzu că începuse să tremure.

— Nu ești tu cea care împarte dreptatea aici, Rowena Glasstide.

Vocea bătrânei se înălță în vânt, până când era peste tot.

— Prin faptele tale îți faci de rușine strămoșii. Și darul. Și pe tine însăți!

Lăsă mâinile în jos și vântul dispăru cu un urlet rătăcit. Tăcerea bruscă părea și mai primejdioasă.

— Te pedepsesc pentru ce-ai făcut. Pentru că m-ai sfidat. Și, mai ales, pentru încercarea de a o ucide pe una dintre surorile noastre vrăjitoare.

— Și prințesa voastră! țipă Rose fără să se poată abține.

— N-o să fii niciodată prințesa mea! șuieră Rowena drept răspuns.

— LINIȘTE!

Banba ridică din nou mâinile și făcu să tacă nu numai vrăjitorii, ci și valurile înspumate și țipetele pescărușilor. Până când nu se mai auzi decât vocea ei. Apoi se uită intens la Rowena.

— O să fii spânzurată de încheieturi pe stânci până mâine dimineaţă.

Rowena fu iute luată de acolo. Nu protestă, nici nu se zbătu. Merse de bunăvoie în întâmpinarea destinului ei, iar Rose se trezi că plânge în timp ce o privea îndepărtându-se.

Banba se uită urât la restul vrăjitorilor.

— Consideraţi-l un avertisment pentru voi toţi. Rose e nepoata mea. Sânge din sângele meu. Să nu uitaţi. Am hotărât c-o să trăiască şi aşa va fi. Înapoi în colibă, Rose tremura în faţa vetrei, încercând să se-ncălzească.

Thea îi aduse o ceaşcă aburindă de ceai de ghimbir.

— Bea asta, iubire. O să ajute la şoc.

Podeaua scârţâi şi Banba apăru în uşă.

— Thea, lumina mea din întuneric, aş vrea să vorbesc singură cu nepoata mea.

— Sigur, cerul meu.

O sărută pe obraz în timp ce trecea pe lângă ea.

— O să mă-ntorc peste vreo oră.

Rose nu prea avea chef să rămână singură cu bunica ei, dar îi era prea frig ca să plece de lângă foc.

Bătrâna oftă obosită în timp ce se aşeza în balansoar.

— Mă crezi un monstru?

— Nu…, îşi alese Rose cuvintele cu grijă. Dar cred că genul ăla de pedeapsă poate fi considerat monstruos.

Bătrâna râse scurt şi aspru.

— Ar trebui să știi că un conducător puternic trebuie să fie uneori și crud. Nu poți permite celorlalți să profite de tine, Rose.

Scaunul scârțâi în timp ce se legăna înainte și-napoi.

— Rowena te voia moartă. Și nu e singura. Azi a scăpat ușor. Ca lider al Orthei și ca bunică a ta, aș fi putut-o îneca cu mâna mea. Și poate ar fi fost mai bine. Ca să fie clar pentru toată lumea că nimeni din Ortha nu mă poate sfida. Și nu-ți poate face rău.

Rose luă o gură de ceai ca să se calmeze.

— Cum ai devenit atât de puternică?

— În șaizeci de ani de exercițiu și răzbunare.

Femeia zâmbi și dinții i se dezveliră galbeni în lumina focului.

— Chiar nu știi nimic despre vrăjitori, nu, Rose? Am crezut — am sperat — că poveștile noastre au ajuns cumva la tine, acolo, în palat.

Rose puse jos ceașca și se uită intens la bătrână.

— Îl subestimezi pe Willem Rathborne. A curățat palatul și întregul Eshlinn de orice adevăr legat de vrăjitori.

Banba oftă.

— Poate ai dreptate. Ultima dată când l-am subestimat pe Umbra Regelui, mi-a omorât fiica.

Rose încremeni când veni vorba de mama ei și când zări sclipirea de durere din ochii bătrânei.

— Thea zice că mama știa că urma să moară. Că-i spusese o clarvăzătoare.

— Clarvăzătoarea era sora mea, Glenna, confirmă Banba cu o mișcare din cap. Înainte de război, locuia în Turnurile Amarach, în sud. În cerul de-acolo a citit destinul lui Lillith. Dar viziunea nu s-a limpezit la timp. Nu l-a văzut

pe cel urma să mânuiască pumnalul decât când era prea târziu.

Femeia închise ochii, iar ridurile i se adânciră pe măsură ce amintirea o îmbătrânea.

— Glenna n-a putut s-o salveze pe Lillith: nici măcar pe ea însăși. La fel ca mulți din neamul nostru, sora mea a fost ucisă în baia de sânge ce-a urmat.

— O, făcu Rose încet.

Nu se putu gândi la nimic altceva de spus care să străpungă durerea acelei pierderi care părea să umple spațiul dintre ele, întunecată și grea ca un nor de furtună.

Banba deschise ochii.

— Ai impresia că sunt puternică, Rose? Dac-ai ști cum eram noi, vrăjitorii, pe vremuri…

Focul păru să trosnească a confirmare. Și un sâmbure de curiozitate se trezi în Rose.

— Povestește-mi, zise ea, trăgându-se mai aproape.

Banba ridică mâna și o briză răcoroasă se stârni în cameră. Focul începu să danseze. Umbrele flăcărilor se târâră pe perete și, în ele, Rose zări silueta unei femei purtând coroană.

— Acum o mie de ani, Eana înflorea sub conducerea Orthei Starcrest, ultima regină-vrăjitoare adevărată. Eram la apogeul puterii noastre — nu legați doar de un firicel de magie. Darurile nu erau separate. Nu existau războinici ori vindecători, furtunoși, fermecători sau clarvăzători. Vrăjitorii țineau în mână toate firele puterii — aveau totul. Erau totul.

Rose își putea cu greu imagina o astfel de putere. Părea aproape… dintr-o altă lume.

Umbrele dansară din nou și în ele apăru altă femeie lângă prima. Și ea purta coroană. Dar când fata clipi, aceasta dispăru, lăsând-o să se întrebe dacă nu

cumva îşi imaginase totul.

— Ortha a fost o regină bună, dreaptă şi înţeleaptă, continuă Banba. Dar asta n-a fost de-ajuns ca să-i potolească pe Protector şi pe adepţii lui, care se temeau de puterea ei şi petrecuseră ani buni complotând împotriva vrăjitorilor. Aceştia au găsit o cale s-o blesteme pe regină, împărţindu-i magia în cinci şi lăsându-i ei un singur dar.

În umbre, Rose văzu o stea cu cinci colţuri sfărâmându-se în bucăţi. O regină căreia îi fu smulsă coroana şi care căzu în genunchi.

— I-au slăbit puterea.

Rose zări Copacul Mamă, ridicându-se singur deasupra deşertului şi simţi nevoia disperată să plângă.

— Şi-apoi au ucis-o.

— Ne-au furat regina, tronul şi apoi regatul.

Chipul Banbei se întunecă, apoi şi vocea-i deveni sumbră.

— Magia noastră a rămas împărţită pentru totdeauna în cinci daruri separate. O amintire neînsemnată a ceea ce fuseserăm odată. Am fost alungaţi din propria ţară, obligaţi să trăim în cele mai înghețate colţuri ale Eanei, cu nimic altceva decât amintirea a ceea ce-am fost, ca să ne ţină de cald. Să ne îndemne să luptăm în continuare.

Banba închise pumnul şi umbrele dispărură.

Ochii ei verzi sclipiră.

— Revendicarea tronului e primul pas în recuperarea vechii noastre puteri. Noi, vrăjitorii, ne vom întoarce la vechea glorie, iar râurile Eanei vor curge roşii de sângele celor ce vor încerca să ne stea în cale.

Rose întoarse ochii, nemaiputând suporta intensitatea privirii bunicii sale.

— Pare că, în cazul în care ai vrea, ai putea tu însăţi urca pe tron.

Banba râse diabolic, dar nu negă.

Rose se foi agitată. Mai era ceva. Se uită fix în flăcări, încercând să găsească o sclipire din ceea ce zărise înainte.

— Jur c-am mai văzut o umbră lângă Ortha mai devreme. Altă femeie.

Fu rândul bătrânei să-şi ferească privirea.

— Ortha Starcrest avea şi ea o soră geamănă. Dar nu obişnuim să vorbim despre ea.

***

Mai târziu, când luna era sus pe cer şi sforăielile lui Banba răsunau în coliba mică, Rose se strecură afară în noapte. Vicleana bătrână vrăjitoare îi spusese că un conducător puternic trebuie să fie uneori şi crud, dar ea ştia că în îndurare se ascundea aceeaşi putere. Ea intenţiona să fie o regină corectă, o regină bună.

Nu-i luă mult s-o găsească pe Rowena. Părul ei de aur era ca o flacără de lumânare în întuneric. Spânzura la jumătatea falezei. Încheieturile îi erau legate de stânca de deasupra capului ei, iar picioarele îi atârnau libere deasupra mării înspumate.

Capul i se aplecă într-o parte când o zări pe Rose venind spre ea pe cărare.

— Ai venit să mă termini, Valhart?

Ea scoase cuţitul de pescuit al Theei din tunică.

— Poate.

Şi pentru o clipă, savură spaima ce-i întunecase faţa Rowenei şi puterea pe

care i-o dădea asta. Apoi îngenunche şi o prinse de braţ, în timp ce-i tăia frânghia din jurul încheieturilor. O ţinu strâns până când legăturile căzură, apoi o trase în sus, peste marginea stâncii. Rowena se căţără pe potecă. Îşi mângâie încheieturile însângerate, holbându-se la Rose cu o privire sălbatică.

— Aş putea să te dobor din nou, o ştii, nu?

— Ai putea, zise Rose prudentă. Dar nu cred c-o s-o faci.

— Îi sunt loială lui Wren.

— Nu-ţi cer să alegi între noi.

Rowena se ridică în picioare cu greu.

— De ce mă cruţi?

— Pentru că un adevărat lider conduce cu bunătate, nu cu cruzime. Poate că bunica mea stăpâneşte aceste pământuri, dar Eana e a mea.

Se uită la Rowena cu o căutătură întunecată.

— Ar fi bine să ţii minte asta.

Rose zâmbi pentru sine, în timp ce mergea înapoi, de-a lungul plajei. Sângele i se întorcea cald în vene şi mâinile o furnicau, dar nu magia îi făcea paşii mai uşori. Ci puterea. O ţinuse ferm în mână în momentul în care se uitase în jos la Rowena şi, în ciuda furiei şi resentimentelor, o folosise corect. Cu îndurare şi dreptate.

Pentru prima dată în viaţa ei, pe acea plajă mică şi bătută de vânturi de la capătul lumii, cu părul plin de nisip şi cu gust de sare pe buze, se simţise regină.

O regină pregătită să înfrunte orice şi pe oricine i-ar fi stat în cale.

Când se întoarse în colibă, o găsi pe Banba stând în balansoar.

— Ştiu ce-ai făcut.

Rose strânse din dinți.

— Așa era drept.

Bunica ei pufni, nemulțumită.

— Ar trebui să te spânzur pe tine în locul ei, pentru că mi-ai nesocotit porunca.

— Atunci, fă-o.

Bătrâna vrăjitoare oftă și clătină din cap.

— Mama ta avea aceeași inimă bună. Și treaba asta a ucis-o.

O tristețe adâncă o copleși și, pentru o clipă înspăimântătoare, Rose crezu c-o să înceapă să plângă. Făcu un pas spre ea, dar apoi ceva se schimbă în atitudinea bătrânei. Privirea i se aspri, la fel și vocea.

— N-o să permit să ți se întâmple asta și ție.

***

Dimineața următoare devreme, un zgomot o trezi pe Rose înaintea celorlalți. Merse în vârful picioarelor la ușă și-o deschise, așteptându-se s-o vadă pe Tilda.

În schimb, un aușel se uita fix la ea cu niște ochi strălucitori, în formă de mărgele. Avea o scrisoare legată de piciorul stâng. Rose recunoscu panglica, era a ei, și știu instantaneu de la cine era. O desfăcu cu degete tremurătoare și, în timp ce pasărea se întoarse pe cerul dimineții, citi numele mâzgălit pe scrisoare.

Banba.

Se uită peste umăr ca să se asigure că bunica ei sforăie încă. Apoi ieși în aerul de mare, coborî pe plajă și deschise răvașul.

Nu pot opri nunta.

Vin gevranii.

Fugiţi.

Wren

Capitolul 27

Următoarele zile în Anadawn trecură sub auspicii nefavorabile. Wren își roase unghiile până la sânge și se învârti de colo până colo până la epuizare, în timp ce Umbra Regelui zăcea în camera lui, plutind între somn și trezire, sub privirea atentă a lui Hector Pegasi. Starea lui nu se ameliorase, dar nici nu se agravase. În fiecare dimineață, Wren se trezea cu spaima că l-ar putea întâlni în curte, arătând la fel de bine ca întotdeauna, ori că va deschide ușa și va da peste gărzile palatului pregătite s-o aresteze pentru ceea ce făcuse.

O evitase pe Celeste, temându-se că vraja de memorie s-a spulberat și că fata își va reveni în simțiri, la fel de suspicioasă. Din fericire, programul lui Chapman o ținu ocupată, timpul alocat prințului Ansel oferindu-i scuza perfectă pentru a nu se întâlni cu cea mai bună prietenă a lui Rose și a sta aproape de Tor. În excursia lor la granița ținutului Eshlinn, Wren stătuse pe malul râului, râzând în hohote, în timp ce prințul și soldatul lui se întrecuseră, încercând să prindă cu mâinile goale somonii ce săreau din apă.

După aceea, îl mai văzu pe Ansel de trei ori la prânz și o dată la o plimbare întortocheată prin pădure, în timpul căreia prințul eșuase de câteva ori în dorința de a o lua de mână, ca apoi să-și concentreze atenția la hrănirea rațelor din lac. Wren petrecuse acele întâlniri schimbând priviri furișe cu Tor, nedorindu-și altceva decât să-l împingă într-un colț întunecat și să-l sărute, în sfârșit, până la leșin.

Uneori pretindea că o alintă pe Elske, doar pentru a se apropia de el fără să trezească suspiciuni. Era un joc periculos, dar nu se putea abține și chiar dacă gevranul se purta mult prea profesional — stând înțepenit într-o parte, alături de lupul său — uneori îl surprindea uitându-se la ea cu o dorință atât de evidentă, încât simțea un fior coborându-i pe șira spinării.

Cu o săptămână înainte de nuntă, când luna era aproape plină din nou, Wren se trezi în sunete îndepărtate de corn. Sări din pat terifiată și trase pe ea o rochie. Agnes nu era de găsit pe nicăieri. Nici micul-dejun, de altfel. Când coborî din turnul de est, aproape că se izbi de Chapman, care se grăbea și el, cuprins de panică.

Îl înșfăcă de braț.

— Ce-i cu sunetul acela? Ce se întâmplă?

— Sunt gevranii! strigă el. Sunt la jumătatea drumului pe Limba Argintie!

Wren înțepeni.

— Sunt aici?

— Și mai devreme decât era planificat! spuse el indignat, fluturând din pergament. Cu Umbra Regelui bolnav, nu avem timp să pregătim un alai de bun-venit. Trebuie să adun garda de onoare imediat. Și prințul! Oh!

O rupse la fugă.

— Cineva trebuie să-i spună prințului!

În momentul în care Chapman dispăru din vedere, Wren își adună fustele și alergă spre pasajul de sub turnul de est. Pașii ei grăbiți răsunau în liniștea din jur, iar focurile vii ale vrăjitorilor morți de mult îi luminau calea spre râu. Se cățără afară prin canalul de scurgere și rochia i se umplu de noroi.

Jos, pe malurile Limbii Argintii, locuitorii din Eshlinn se adunau la moară. Unii se răsfiraseră pe pod și-și lungeau gâturile ca să observe sosirea vaselor. Wren se furișă de-a lungul malului, atentă să rămână în umbră. Când ajunse la un copac noduros ce spânzura jos, aproape de suprafața apei, își suflecă mânecile și începu să se urce în el. Era destul de complicat cu corsetul strâns și fustele ce i se adunau în jurul gleznelor, dar reuși să se prindă de crengi și să se urce pe trunchi ca o veveriță.

Cornurile sunară din nou. Wren își dădu ochii peste cap. Gevranii intenționau în mod evident să trezească fiecare bărbat, femeie și copil din Eshlinn.

Curând, se afla destul de sus ca să zărească botul ascuțit al primului vas, tăind ceața de pe râu. Era o construcție de o monstruoasă frumusețe. Carena neagră și zveltă se mișca ușor și grațios, iar pânzele umflate erau de un cenușiu intens și strălucitor. Blazonul gevran era cusut cu argintiu deschis pe fiecare dintre ele — un urs alb uriaș, cu colții la vedere — ca să nu existe nicio îndoială în privința falnicei corăbii și a pasagerilor ei. Wren se târî încet pe o creangă ce se întindea mai mult peste apă, ca să-i vadă mai bine pe oamenii de pe punte. Copacul trosni când fata ajunse spre capăt, dar ea se ținu strâns, cu degetele albite de efort.

Acum putea distinge fețele. Erau soldați; bărbați și femei, îmbrăcați în aceeași uniformă albastru-închis pe care o purta și Tor, cu cizme grele, negre și redingote în funcție de rang, încheiate cu nasturi argintii strălucitori. Păreau la fel de înalți și de bine-făcuți. Un popor de uriași din oțel. Stăteau toți ciudat de neclintiți, cu umerii lați trași înapoi și bărbiile pătrate îndreptate spre Palatul Anadawn ca și cum ar fi fost vorba despre o misiune, nu doar despre o simplă destinație. Pe Wren o străbătu un fior de neliniște.

Se urcă pe o creangă mai înaltă. Picioarele îi tremurau în timp ce se căţăra tot mai sus, printre frunze, până când putu să vadă următorul vas din convoi.

Pe toate algele mării! Al doilea vas era plin de fiare. Urși albi uriași rătăceau alături de tigri de zăpadă fioroși și de lupi cu colți de argint și niciunul dintre ei nu era priponit.

Familia de vânători a lui Tor îi antrenase cum se cuvine.

Wren se cutremură imaginându-și acele creaturi terifiante năpustindu-se asupra vrăjitorilor din Ortha, după nuntă. Timpul părea un laț ce i se strângea în jurul gâtului. Fiecare respirație a lui Rathborne îi aducea mai aproape de o alianță care însemna sfârșitul vrăjitorilor. Și chiar dacă murea, acum că gevranii erau acolo în Eshlinn, cum naiba i-ar fi putut trimite ea înapoi?

Putea doar să spere că Banba primise scrisoarea și dusese vrăjitorii la adăpost.

Podul de peste râu gemea acum de lume. O căutătură rapidă peste umăr o

avertiză de sosirea unui alai trimis de la palat. Tor mergea în frunte, cu șuvițele lui castanii strălucind în lumina soarelui de dimineață. Ansel îl urma la mică distanță, purtând o pălărie mare, gri, cu o pană argintie înaltă în vârf. Lângă ei, erau Chapman, foarte agitat, și două dintre gărzile palatului.

Wren blestemă când își dădu seama că veneau spre ea. Îmbrățișă creanga în încercarea de a se camufla, dar nu erau destule frunze ca să ascundă rozul pal al rochiei — de ce alesese rochia roz? — sau orice altceva. Tot ce putea face era să-și lipească obrazul de scoarță și să spere într-o minune.

Al treilea vas alunecă din ceață ca o lebădă. Era mai mic și mai elegant decât cele de dinainte, cu pânzele zvelte, de un alb-argintiu strălucitor. Pe punte, nobili dichisiți, cu eșarfe extravagante, pălării decadente și redingote de blană. O fată solidă stătea la provă, gata- gata să se arunce în apă. Avea părul lung, de un roșu intens, și fața palidă, ca a unei fantome. Ținea o vulpe albă în brațe.

Prințesa Anika Felsing.

Chiar și de la distanță, Wren putu observa că prințesa gevrană era de-o frumusețe sălbatică, cu o expresie provocatoare în linia maxilarului. Se uita la turnurile albe din Anadawn ca un prădător ce-și măsoară victima înainte s-o devoreze. Dacă Anika era acolo, însemna că Alarik trebuia să fie pe aproape, chiar dacă nu era nici urmă de rege al Gevrei pe punte. Wren se grăbi să-și schimbe poziția pe creangă ca să aibă o perspectivă mai bună. Copacul trosni amenințător.

— Prințesă Rose? Tu ești? răsună alarmată vocea lui Chapman. În numele Marelui Protector! Ce cauți aici neînsoțită?

Wren închise ochii strâns. Pe toți crapii putrezi!

— Și, mai ales, ce cauți sus în copac? adăugă prințul Ansel preocupat.

Fata se uită în jos printre crengile răsucite și-l văzu pe prinț holbându-se la ea, cu pana din vârful pălăriei fluturând dramatic în vânt. Lângă el, Chapman arăta gata să facă un atac de cord.

Își flutură degetele spre ei.

— Eu doar… of… încercam să văd mai bine corăbiile.

Tor apăru în fața ochilor ei chiar în momentul în care o pală de vânt legănă bine de tot copacul. Wren încercă să dea înapoi, dar fustele i se agățară într-un ciot și brusca schimbare de greutate făcu creanga să se crape pe mijloc. Fata țipă când aceasta se înclină spre apă.

— O, nu, o, nu, o, nu.

Chapman urlă de frică.

— Nu te mișca! strigă Tor, dar era deja prea târziu.

Când cornurile gevrane sunară din nou, restul crengii se rupse cu totul de trunchi, luând-o pe Wren cu ea. Cu o ultimă pârâitură și un țipăt strangulat, fata se prăbuși în râu.

Apa o înghiți. Era foarte rece, dar Wren era obișnuită cu mușcătura de gheață a oceanului. Își îndreptă corpul, iar fustele plutiră în jurul ei ca pălăria unei meduze, în timp ce aștepta să treacă atingerea rece a apei. Când ajunse la suprafață, se lăsă pe spate și desfăcu larg brațele.

Pe mal era haos.

Chapman urla răgușit.

— Prințesa nu știe să-noate! O să se-nece! Cineva să sară imediat după ea!

— Nu știu să-not, Gilly! țipă unul dintre soldați.

— Păi nu te uita la mine, Ralf. Nici eu nu știu!

Puțin cam târziu, Wren își dădu seama că Rose ar fi trebuit să se-nece.

Își flutură mâinile în sus, stropind abundent împrejur.

— Ajutor! Mă înec! Nu știu să-not! O, ajutați-mă! Ahhh! O să mor!

— În numele lui Grinstad, Tor! FĂ CEVA! zbieră Ansel.

Wren lăsă apa să-i intre în gură, în timp ce Tor îşi smulse cizmele şi-şi aruncă jos haina. Ultimul lucru pe care-l văzu înainte să se lase la fund fu plonjonul gevranului de pe mal în apa râului. Se lăsă moale în apă, cu părul plutindu-i în jurul feţei, în timp ce Tor înota spre ea.

Gevranul era un bun înotător.

Dar Wren observă cu încântare că nu era mai bun ca ea. Şi, cu siguranţă, nicidecum la fel de graţios.

Ajunse la ea în câteva clipe şi braţele lui o cuprinseră de talie, în timp ce o ridicară deasupra apei. Wren ieşi la suprafaţă cu un icnet dramatic. Apoi mormăi ceva şi se zbătu cât putu de veridic. Tor o trase lângă el, până când capul ei i se cuibări pe umăr.

— Mulţumesc, gâfâi la pieptul lui. M-ai salvat.

Soldatul îşi folosi mâna liberă ca să înoate cu ea spre mal.

— Poţi să laşi prefăcătoria. Ştii să înoţi.

Wren flutură din gene.

— Nu ştiu ce vrei să spui.

— Dacă voiai un moment de singurătate, existau metode mai bune să-l obţii.

Buzele lui erau reci pe scoica urechii ei.

— Te-am văzut plutind la început. Păreai să te distrezi de minune.

— Eram în stare de şoc, zise ea uşor. Toată lumea ştie că mi-e groază de apă.

El se întoarse şi se uită la ea. Picăturile de apă îi atârnau ca nişte perle de gene, iar cenuşiul ochilor avea exact nuanţa unei furtuni.

— Mincinoaso, şopti.

Nechibzuită şi copleşită de dorinţă, fata îşi întoarse faţa şi-l sărută pe gât.

El se cutremură şi îl simţi încremenind lângă ea.

Wren îşi răsuci capul la loc şi închise ochii, zâmbind uşurel, în timp ce el o ducea spre mal. Fu scoasă afară din apă de gărzile palatului, care păreau cam pleoştite.

— E în regulă. Am supravieţuit, îi asigură ea. Puteţi să vă trageţi sufletul acum.

Ansel îşi făcu loc cu coatele prin mulţime. Îi cuprinse faţa în mâini, cu palmele calde şi transpirate.

— Eşti bine, floricica mea? Ai buzele vinete.

— Ce noroc că soldatul tău înoată ca un peşte! zise Wren, clănţănind din dinţi.

În spatele ei, Tor tremura şi el ca un câine plouat. Părul îi era ud leoarcă şi lipit de frunte, iar cămaşa albă îi devenise complet transparentă. O, stele. Încercă să nu se holbeze admirativ la bicepşii lui. El îi prinse privirea. Lăsă ochii în jos, întâi spre gâtul ei, apoi mai jos, unde rochia udă i se mula pe corp.

Înghiţi în sec. Apoi îşi luă redingota de pe jos şi i-o întinse.

— Pentru reputaţia voastră, prinţesă.

— Ei bine, mulţumim Marelui Protector pentru bunul-simţ! se întoarse Chapman spre gărzile palatului. În caz că vreunul dintre voi, imbecili neajutoraţi ce sunteţi, se întreabă, aşa arată un soldat competent!

Cei doi se grăbiră să-şi scoată hainele.

— Luaţi-o pe-a mea, Înălţimea Voastră!

— Nu, pe-a mea! De-abia i-am lustruit nasturii azi-dimineaţă!

— Una ajunge, mulţumesc, zise Wren.

Haina lui Tor era lungă, ajungându-i până deasupra genunchilor, iar mirosul — avea iz de munte și aventură — îi gâdilă plăcut nările. Își ridică gulerul bine.

Ansel se juca aiurit cu pana pălăriei, uitându-se îngrijorat spre vasele ce veneau spre ţărm.

— Compatrioţii mei se apropie.

Chapman se întoarse spre Wren.

— Ar trebui să te întorci la palat imediat. Regele din Gevra va trebui să facă cunoștință cu prințesa Eanei așa cum se cuvine. Cu cele mai rafinate bijuterii și nemaivăzut de frumoasă.

Apoi plescăi din limbă.

— Nu ca un șobolan de apă murat cum ești acum.

Wren rezistă eroic tentaţiei de a-l arunca în apă.

— Sigur, zise ea spăsită. Plec acum.

— E prea târziu, zise Tor, care, fiind considerabil mai înalt decât ceilalţi, putea vedea mai departe.

Nu se uita la primul vas, cel cu soldaţi gevrani, ci la cel ce venea alunecând direct spre ei. Cel plin de fiare.

Wren se încruntă.

— Oare e…?

— Da, interveniră Ansel și Tor în același timp.

Regele Alarik stătea singur la prora navei, cu fiarele hoinărind libere în jurul lui. Era înalt și zvelt, purtând o redingotă de un alb imaculat, garnisită cu

blană și cusută cu brocart argintiu. Pielea îi era albă ca zăpada iernii și părul de culoarea grâului de vară, străbătut de o singură linie întunecată, asemenea unui fulger. Părul îi era ținut pe spate de o coroană elaborată, argintie, în formă de ramuri, care-l făcea să semene cu un tânăr cerb.

În spatele lui, un urs alb impresionant se ridică pe labele din spate și scoase un mormăit ce cutremură pământul.

Alarik Felsing nici măcar nu clipi.

— Deci regele călătorește cu fiarele lui?

Wren nu-și putea lua ochii de la el. Avea în el ceva de-o frumusețe înfricoșătoare — o delicatețe ce-i contrazicea natura violentă —, iar prezența lui neașteptată pe râu îi produsese un fior înghețat de frică.

— Are mai multă încredere în ele decât în oameni, zise Tor întunecat.

Ansel se foi neliniștit.

— Ei bine, asta e… ceva tulburător, murmură ea.

Alarik își întoarse capul, ca și cum ar fi auzit-o. Privirea i se îndreptă spre grupul lor ud leoarcă de pe mal. La început păru confuz. Sprâncenele i se împreunară ca și cum ar fi încercat să înțeleagă scena, apoi deschise gura și secera zâmbetului îi dezveli caninii ascuțiți.

Wren simți acel zâmbet pe toată șira spinării, rece și imposibil de uitat, așa cum este gheața.

Rose

Capitolul 28

Rose se hotărâse — urma să plece din Ortha chiar în acea noapte.

Îl lăsase pe Willem Rathborne să-i otrăvească mintea destul timp. Nu numai că-i îngăduise, dar fusese şi complice la planul lui de distrugere a vrăjitorilor şi, chiar dacă avea rezerve în privinţa câtorva dintre ei, nu şi-ar fi iertat niciodată dacă gevranii ar fi ajuns în Ortha. Iminenta alianţă era o chestiune delicată care cerea diplomaţie şi negociere atentă şi, judecând după misiva panicată a surorii ei către Banba, Wren, crescută în zdrenţe şi printre alge, nu se ridica deloc la înălţimea misiunii sale. Era timpul să facă schimbul la loc.

Dacă pleca în noaptea aceea, cu puţin noroc, ar fi ajuns înapoi la timp pentru Balul oficial de Bun-Venit ori poate pentru Petrecerea Gevrană din seara următoare. La unul dintre acele evenimente importante intenţiona să-şi schimbe cursul destinului. Şi soarta ţării ei.

Jos, pe plajă, vestea că o ajutase noaptea trecută pe Rowena se răspândise repede.

Rose nu putu să nu observe noile semne de aprobare din partea vrăjitorilor care o umiliseră înainte. Grady îi zâmbi cu precauţie, iar Cathal îşi lăsă privirea, stânjenit, în pământ când trecu pe lângă el. Cea mai surprinzătoare schimbare veni însă din partea lui Bryony care o căutase după micul-dejun, cu un coş de fructe de pădure de un roşu aprins.

— Te-am judecat greşit, Rose Greenrock, şi îi întinse coşuleţul. Aş vrea să-mi cer scuze.

Rose nu se mişcase să-l ia. Ştia deja că putea fi vreun şiretlic.

Bryony se foi jenată.

— Am vrut s-o ajut eu însămi pe Rowena, dar…

— Nimeni n-o sfidează pe Banba, deci? zise Rose. Ei bine. Nici pe mine.

— Cred că aveţi lucrul ăsta în comun.

Fata îşi drese glasul, uitându-se oriunde altundeva, mai puţin la Rose.

— N-am ştiut că Rowena urma să te arunce de pe stânci. Sincer. I-aş fi spus să n-o facă. Ştiu ce ţi-am făcut în prima ta noapte aici, dar niciodată n-am vrut cu adevărat să mori.

Rose ridică dintr-o sprânceană.

— Bine, fie, poate te-am vrut moartă înainte să te cunosc, admise ea timid. Dar erai doar o prinţesă rea, de undeva de departe, şi aveai aceeaşi faţă cu Wren şi credeam că-ţi petreci zilele într-un turn mare şi luxos, plănuind să ne omori.

Rose roşi de ruşine. Descrierea fetei nu era prea departe de ceea ce fusese ea odinioară. Şi nici de ceea ce-şi dorise.

— Şi acum chiar nu vreau să te otrăvesc. Uite, să-ţi dovedesc.

Luă un fruct din coşuleţ şi-l băgă în gură. Sucul îi ieşi pe buze în timp ce mesteca.

— Vezi?

— Fructele lunii! Dar mai e o grămadă de timp până la Samhain[4]! interveni Tilda în conversaţie, întinzând mâna spre coşuleţ. Pot să iau unul?

Bryony îl îndepărtă.

— Abţine-te, Tilda! Sunt un dar pentru Rose şi, în momentul în care se va convinge că nu vreau s-o omor în secret, cred că-i vor plăcea.

Tilda clipi spre Rose.

— La palatul Anadawn nu aveţi fructele lunii?

Rose se gândi la toate minunile pe care Cam le-ar fi putut face cu nişte fructe atât de viu colorate.

— Sunt probabil unele dintre puţinele lucruri ce ne lipsesc.

— Cresc doar la lumina lunii pline şi, când le mănânci, simţi iubirea tuturor stelelor din cer.

Fetiţa îşi desfăcu braţele larg, ca şi cum ar fi vrut să îmbrăţişeze aerul.

— De aceea le putem mânca doar de Samhain. Încearcă unul!

— În Anadawn nu sărbătorim Samhain, mărturisi Rose, luând un fruct din coş.

Muşcă cu prudenţă, simţind în gură o explozie de suc cu gust intens. Buzele începură s-o gâdile şi o scânteie de fericire îi străbătu întregul corp.

— Ah!

— Vezi? zise Bryony, zâmbind larg. Acum chiar că eşti una de-a noastră.

Rose îi surâse şi ea şi un alt fel de bucurie, care n-avea nimic de-a face cu fructele lunii, o cuprinse din creştet până-n tălpi.

***

Mult după asfinţit, când vrăjitorii din Ortha se retraseseră la somn, Rose îşi puse în aplicare planul de evadare. Dacă voia să ajungă până în Anadawn întreagă, avea nevoie de un cal. Şi dacă norocul ţinea cu ea, era unul, în

particular, pe care pusese ochii.

Un sentiment de vinovăție o cuprinse în treacăt, dar îl alungă și se concentră asupra coroanei — coroana ei — căutându-l pe Shen. Coliba lui era cuibărită la marginea golfului, acolo unde pământul întâlnea marea. Îl găsi stând afară, pe stânci, sculptând o bucată de lemn.

— Te-am căutat azi, zise el, dându-și capul pe spate ca să se uite la ea. Voiam să mă asigur că te simți bine după tot ce s-a întâmplat. Dar de fiecare dată când te-am zărit erai cu cineva. Și zâmbeai. Mi-a părut bine.

Surâsul îi aduse gropița în obraz, iar Rose își dădu seama cu durere că, după acea noapte, era posibil să nu-l mai vadă niciodată. Și c-avea s-o urască pe vecie pentru ceea ce se pregătea să facă.

Trase de poala tunicii albastre ce-o purta. Cea mai drăguță pe care o găsise printre lucrurile lui Wren. În ciuda tuturor lucrurilor, voia să arate bine în acea noapte. Voia ca el să creadă că arată bine.

— Nu trebuie să mă verifici tot timpul, știi, nu? Nu sunt atât de neajutorată cum crede toată lumea de pe-aici. Ochii lui negri se făcură mari.

— Nu cred deloc că ești neajutorată, prințesă. Din contră.

— Oricum, nu ți-am mulțumit niciodată așa cum se cuvine că mi-ai salvat viața.

Își mușcă buza în timp ce-i întinse sticla de culoarea chihlimbarului pe care o găsise sub patul lui Wren.

— Mă întrebam dacă ai vrea să vii la o plimbare. Am putea bea din asta.

Shen ridică din sprânceană.

— Rom?

— Da, zise ea încrezătoare, chiar dacă n-avea idee ce era în sticlă, doar că mirosea a fum de foc de tabără.

— Păi, nu spun niciodată nu unei tratații cu rom.

Se ridică în picioare, privind-o în continuare în ochi.

— Și, ca să fiu sincer, prințesă, mi-ar fi foarte greu să te refuz în orice circumstanță.

Chiar dacă noaptea era rece, cuvintele lui îi provocară un val delicios de căldură în tot corpul.

— Bine, zise ea timid. Era și timpul să începi să mă tratezi cu respectul pe care-l merit.

Shen își lăsă capul pe spate și râse, iar sunetele dansară între ei ca niște licurici. Rose își dădu voie să le savureze, apoi porniră agale de-a lungul plajei, cu mâinile aproape atingându-se. În lumina lunii, ea putu să-i admire mai bine profilul — maxilarul puternic, fruntea mândră și curba fină a buzelor care-l făceau să pară că zâmbește tot timpul. Simțindu-se probabil observat, Shen se întoarse brusc, străpungând-o cu privirea. Ochii lui negri păreau niște bucăți căzute din cerul nopții.

— Ce este?

Ea se grăbi să inventeze ceva.

— Tilda mi-a spus că rareori stai în Ortha mai multe săptămâni la rând. Că, de obicei, fugi imediat înapoi în deșert cu orice ocazie.

— Ortha e casa mea, ridică el din umeri. Dar deșertul tot mă cheamă.

— Există vreun motiv… special pentru care ai stat mai mult de data asta?

El zâmbi cu toți dinții.

— Cineva trebuie să se asigure că rămâi în viață.

— Ei bine, cred că de-acum mă descurc.

Rose își lăsă privirea în jos, sperând ca el să nu-i sesizeze vinovăția din voce.

— N-am nicio îndoială, prinţesă.

Făcu un pas spre ea şi Rose îşi ţinu respiraţia.

— Chiar şi aşa, îţi pot fi prieten de nădejde aici, în Ortha.

Ah.

Prieten.

Apoi îşi spuse că oricum nu conta cum o considera. Luase deja o hotărâre. Urma să plece în noaptea aceea. Ca să nu mai spunem că era şi logodită! Şi totuşi… dintr-un anumit motiv, cuvântul acela — prieten — o durea. Orice-ar fi fost asta cu Shen, ei nu i se părea o simplă prietenie. Ci ceva diferit, scânteietor. Ceva ce nu-şi închipuise că poate exista.

— La ce te gândeşti? o întrebă el. Ai o expresie ciudată pe faţă.

Ea expiră zgomotos.

— Eu… doar mă întrebam ce e cu lanţul acela.

Şi arătă spre licărirea de aur din jurul gâtului lui.

— Ah.

El se încruntă în timp ce-l scoase, dând la iveală inelul de la capătul lui. De aproape, Rose observă că avea gravat pe el un soare, cu un mic rubin strălucind în mijloc.

— Eşti… ăăă… cumva…

Îşi căută stânjenită cuvintele.

— Eşti logodit?

— Eu? Nu. Ăsta e… nu, zâmbi el. Nu, nu sunt logodit, prinţesă.

Rose încercă să nu pară prea uşurată.

— Credeam că… mă rog, e un inel magnific. Shen îl învârti între degete.

— Îl purtam în ziua în care m-a găsit Banba.

Vocea i se domoli, în timp ce-l strecura la loc, sub cămașă.

— Îmi place să-mi imaginez că i-a aparţinut mamei.

Fără să se gândească prea mult, ea îi luă mâna într-a ei şi i-o strânse tare.

El nu se împotrivi.

Se îndepărtaseră de sat şi se aflau în afara razei colibelor, acolo unde luna scălda stâncile într-o lumină argintie, iar valurile se spărgeau dezlănţuite de ţărm.

— Aici pare un loc destul de bun de băut nişte rom.

Rose îi dădu cu părere de rău drumul la mână şi se trânti în nisip. Ridică sticla la gură şi luă cu precauţie o sorbitură. Tăria o arse pe gâtlej, apoi i se opri ca un tăciune aprins în stomac.

— Mmm…

— Uşor, piratule, zise Shen, aşezându-se lângă ea. Nu cred că vrei să ţi se facă rău.

Rose îi dădu sticla.

— Arată-mi atunci cum se face.

El rânji, luând o gură zdravănă de băutură.

Pe ea o copleşi vina, uitându-se la el cum bea. Dar nu-i spuse s-o ia mai încet.

— Nu eşti deloc aşa cum mă aşteptam, ştii? zise el, dându-i sticla înapoi. Am crezut că vei fi rece.

— Cred că mă confundai cu o prinţesă gevrană.

Chiar în momentul în care cuvintele îi zburară de pe buze, Rose le regretă. Nu voia să se gândească la Gevra în noaptea aceea. Mai luă o gură minusculă de rom și-i pasă sticla lui Shen.

Îi urmări mărul lui Adam mișcându-se când acesta bău din nou, mai mult de data aceasta.

— Wren și cu mine am fost prieteni ani de zile. Pe tine te cunosc de câteva săptămâni și totuși…

Privi spre mare, ca și cum și-ar fi căutat cuvintele în valuri.

— Și totuși, simt deja că te cunosc aproape la fel de bine.

Se întoarse din nou spre ea, încruntându-se.

— Nu ți se pare ciudat?

— Poate pentru că o cunoști pe ea așa de bine, ți se pare că mă cunoști și pe mine.

El râse.

— Crede-mă, voi două sunteți foarte diferite. Totuși, îmi imaginez că v-ați înțelege. Adică, vreau să spun că sigur vă veți înțelege. La un moment dat tot va trebui să vă întâlniți, nu?

— La un moment dat.

Împinse romul spre el, apoi ridică privirea spre cer.

— În Anadawn nu obișnuiam să mă uit la stele. Nici nu știam că sunt atât de multe.

— Ți-e dor de palat?

— Da și nu.

Sinceritatea afirmației o surprinse chiar și pe ea. Poate că romul își făcea

treaba. Ori poate plecarea iminentă o făcea mai îndrăzneață.

— Îmi lipsește prietena mea cea mai bună, Celeste. Și mâncarea, desigur.

Râse ușor.

— Și băile. Băile adevărate. Cu munți de spumă și săpun parfumat…

Își lăsă vocea să se stingă, apoi își mușcă buzele, întâlnind privirea lui Shen. El tuși și încercă să-și mascheze stânjeneala cu încă o gură de rom.

— Dar, într-un fel, mi se pare că viața mea de dinainte de toate astea a fost doar un vis, continuă Rose. Iar acum m-am trezit, văd lucrurile mai clar decât le-am văzut vreodată înainte. Chiar și pe mine însămi. E ca și cum… totul ar fi mai intens. N-aș putea să mă mai întorc vreodată la ce eram. Și cred că e un lucru bun.

Mai luă o gură, suficient cât să-i ardă buzele.

— Bineînțeles că aș fi preferat totuși să nu fiu răpită în toiul nopții.

Shen se șterse la gură cu dosul palmei.

— Mi-am cerut oare vreodată scuze așa cum se cuvine pentru asta?

— Se pare că mereu îți ceri scuze pentru trecut ori faci promisiuni pentru viitor, îl tachină Rose. Acum că am cunoscut-o pe Banba, pot înțelege presiunea la care ai fost supus.

El chicoti ușor.

— Nu mi-e teamă de prea multe lucruri. Dar bunica ta e cu siguranță unul dintre ele.

— Unul dintre lucrurile pe care le avem în comun, se trezi și ea râzând.

Apoi așeză sticla pe nisip.

— Ți se pare ciudat dacă spun că sunt bucuroasă că a ieșit așa? Că am reușit

să descopăr minunile deșertului. Că am aruncat o privire Copacului Mamă și că am învățat poveștile vrăjitorilor. Că m-ai adus în Ortha. Că…

Shen se întinse spre ea, o șuviță de păr întunecat alunecându-i în ochi. Rose n-ar fi putut spune dacă din cauza cuvintelor ei sau a romului, dar în acel moment se aflau atât de aproape, încât nasurile mai că li se atingeau. El mirosea a mare, proaspăt și sălbatic și neîmblânzit. Ea înghiți în sec.

— Mă bucur că sunt aici, în momentul ăsta, cu tine.

Shen o privi dindărătul genelor lui dese și negre și ea fu convinsă că-i poate auzi bătăile dezordonate ale inimii.

— Și eu mă bucur, prințesă.

Obrajii începură s-o gâdile.

— Îmi place mai mult când îmi spui Rose.

— Rose.

Vocea lui era joasă, iar Rose o simți în tot corpul.

Privirea i se opri pe buzele ei.

— Rose, șopti din nou.

Ea încetă să mai respire când el veni mai aproape.

Amintește-ți pentru ce ai venit.

Amintește-ți ce e în joc.

Rose luă sticla și o întinse între ei.

— Rom?

Shen clipi. Umerii i se lăsară în jos, luând sticla.

— Mulţumesc.

Ea se ridică.

— Ştii ce mi-a lipsit, ori ar trebui să spun, cine mi-a lipsit mai mult decât orice pe lume?

Încercă să-şi menţină vocea naturală.

— Storm. Credeam c-o s-o văd mai mult.

— Nu-ţi face griji pentru Storm — e cât se poate de fericită, păscând sus pe faleză, zise el legănându-se. Şi o vizitez în fiecare dimineaţă.

— Cred că iapa aia e singura ta iubire adevărată.

— Ganyeve mi-a dat-o atunci când era doar o mânză. Într-o zi, a apărut printre nisipurile mişcătoare ca o umbră şi-a venit în galop direct la mine. La început am crezut că e o iluzie optică, dar ea era un dar al deşertului. Sunt sigur.

Zâmbi acelei amintiri.

— Mi-a fost o prietenă credincioasă încă de-atunci. Rose îşi alese următoarele cuvinte cu grijă.

— Pare să te adore, asta e clar. Atât cât poate un cal. Iar tu nu pari s-o îmboldeşti prea mult.

El se lăsă pe spate în nisip, proptindu-se în coate.

— Ştiu cum să vorbesc cu ea, asta-i tot.

— Aşa am auzit şi eu, că ai darul vorbelor frumoase atât pentru cai, cât şi pentru femei.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Şi cine ţi-a spus aşa ceva?

— O prietenă micuță și vorbăreață pe care-o știm amândoi.

— Ar fi trebuit să știu că Tilda îți va spune toate secretele mele, zise el clătinând din cap.

Apoi mai luă o înghițitură zdravănă.

— Ceea ce nu știe, însă, e că secretul cu care o impresionez pe Storm se află într-o mică șoaptă.

— Și care e aia?

El își duse un deget jucăuș la buze.

— Încearc-o, presă Rose. Poate va merge și cu mine.

Râsul lui îi dezvălui sclipirea perlată a dinților.

— Foarte bine, prințesă.

Se întinse spre ea și respirația lui o gâdilă pe obraz.

— Sst, sst, diii.

— Sst, sst, diii? pufni Rose. Ce-i asta, vreo vrajă aiurită?

— Dacă a te pricepe la cai e o vrajă, atunci da. Nu înseamnă decât ani întregi de dresaj. Storm știe că, atunci când aude aceste cuvinte, trebuie s-o ia din loc.

— Cred că are mare încredere în tine.

— Nu i-am dat niciodată vreun motiv de îndoială.

— Ei bine, atunci înseamnă că am descoperit diferența între mine și ea.

— M-aș putea gândi și la altele.

Ridică un deget spre obrazul ei.

— Ortha ţi-a dăruit nişte pistrui, prinţesă.

Rose înghiţi greoi.

— Nici nu-mi amintesc de când nu m-am mai uitat într-o oglindă.

— Sunt minunaţi, zise el conturându-i cu blândeţe. Ca o constelaţie.

Rose simţi că se topeşte sub atingerea lui.

— Poţi să-mi citeşti viitorul în ei?

— Nu sunt clarvăzător, zise el întunecându-se. Dar sper că în curând te vei simţi aici ca acasă. Şi să ştii că te afli…

Vocea i se stinse.

Ea se uită la el.

— Printre prieteni?

— Dacă asta îţi doreşti, râse el uşor încruntat.

— Asta… asta nu mi se pare prietenie, zise ea curajoasă.

El îşi trecu o mână prin păr.

— Nu. Presupun că nu… Voiam să spun că mi-ar plăcea să fiu lângă tine. În orice fel ai vrea tu.

Ah. Rose simţi prin tot corpul furnicături care n-aveau nimic de-a face cu tăria romului.

Încercă să nu se gândească la cât de tare o va urî el dimineaţa ori la ce avea să lase în urmă. Aici exista promisiunea unei vieţi la care visase dintotdeauna, unde aventura amestecată cu iubirea şi libertatea — adevărata libertate — se rostogolea din mare şi-i săruta obrajii în fiecare dimineaţă. Îşi drese glasul.

— În sfârşit vorbeşti ca un supus credincios.

— Dacă aşa vrei să-i spui…

Se dădu şi mai aproape.

— Totuşi, îmi pare bine că te-ai hotărât să nu mai fii supărată pe mine pentru eternitate.

De-abia mai reuşea să articuleze cuvintele. Romul îşi făcuse bine treaba.

Rose îşi sprijini capul de al lui. Îşi permitea asta doar pentru că ştia că va pleca.

— Azi e doar o păsuire, Shen.

El râse moale şi ea îi simţi vibraţiile în tot corpul.

— Credeam că ieri fusese o păsuire.

— Aşa a şi fost. Eternitatea începe din nou de mâine.

— Ne vedem mâine, atunci, zise el, clătinându-se puternic. Şi în toate zilele de după.

Când romul se termină şi genele i se îngreunară, Rose îl înfăşură în mantie şi-l ajută să se lungească pe nisip. Rămase cu el până adormi, apoi rulă scrisoarea lui Wren şi-o vârî ca pe un dop în sticla goală, unde el n-o putea rata.

***

Odată ce începu să urce Stâncile Vântului Şoptitor, Rose nu se mai uită înapoi. După ore de exerciţiu, picioarele ei ştiau deja unde să calce şi se mişca mai rapid, mai încrezătoare. Aproape îşi dori ca Shen s-o fi putut vedea. Când ajunse în vârf, se trânti în iarbă şi se uită la aceleaşi stele pe care

le văzuse împreună cu el. Simţi firele destinului trăgând-o şi conducând-o înapoi în Anadawn.

La Wren.

Știa că nu are prea mult timp la dispoziție. Dar cucerise stâncile şi, orice hău i s-ar fi deschis în față, nu intenționa să se oprească. Eu sunt Eana, Eana e a mea, şopti, înainte să se ridice în picioare.

Storm păru fericită s-o vadă, lingându-i mâna când o scoase din grajd. Afară, în aerul rece al nopții, se urcă pe spatele ei.

— Du-mă acasă în Anadawn, Storm.

Se prinse bine de coamă, ținându-se strâns în timp ce şopti:

— Sst, sst, diii.

Storm o luă din loc ca fulgerul, ducând-o în noapte.

---

[4] Samhain este o veche sărbătoare precreștină, considerată a fi Anul Nou Celtic. Nu are o dată fixă, sărbătorindu-se la a 8-a lună plină după echinocțiul de primăvară. (N.t.)

Wren

Capitolul 29

În Eshlinn, după-amiaza era neobișnuit de rece. Era ca și cum gevranii aduseseră iarna înghețată cu ei peste Marea Fără Soare. Îi ciupea obrajii lui Wren, care se prăbuși pe o bancă din grădina de trandafiri, cu luna argintie strălucind deasupra ei. Era aproape plină. Sosirea regelui Alarik cu o dimineață în urmă aruncase palatul în haos, făcându-i pe servitori să alerge de colo-colo spre și dinspre sălile din aripa oaspeților și pe bucătari să muncească toată noaptea.

Chapman era atât de panicat, încât renunțase imediat la programul lui Rose. Wren nu-l mai văzuse de o zi întreagă, când o făcuse șobolan de râu și o trimisese rapid înapoi în turnul ei. Ea făcuse exact ce i se spusese și stătuse în dormitor de atunci, adâncindu-se tot mai mult în propriile temeri.

Willem Rathborne se lupta încă pentru viața lui, iar regele Alarik era acum în palatul Anadawn. Wren simțea fălcile Gevrei închizându-se în jurul ei ca gura unui urs alb flămând. Încordarea o trimisese în fugă în grădină, unde spera că o gură de aer curat ar putea s-o ajute să găsească un alt plan de scăpare din furtuna ce-o înconjura. Dar frigul o pătrundea până la oase și, sub privirea îndoliată a rămășițelor de flori din tufele surorii ei și a unui aușel singuratic cocoțat pe un gard din apropiere, se simți mai deznădăjduită ca niciodată.

Gevranii erau acolo și, dacă nunta avea să se facă peste trei zile, soldații vor porni în căutarea vrăjitorilor, care vor muri în chinuri fără să știe cât de rău îi părea lui Wren că-i dezamăgise. Gândul la Banba și Thea pierind pe plaja aceea bătută de vânturi era prea greu de suportat. Își lăsă capul în palme și închise ochii strâns, dar nu-și putu opri potopul de lacrimi, teamă și frustrare ce se revărsa dinăuntrul ei.

— Nu cred că mai pot continua, Banba, şopti printre suspine. Îmi pare rău. Îmi pare aşa de rău.

Multă vreme nu se auziră decât respiraţia ei sacadată şi râul sărat al lacrimilor sale. Apoi vântul se schimbă, tot mai uşor, iar ea simţi ceva moale şi cald atingându-i picioarele. Lăsă jos mâinile şi o găsi pe Elske stând la picioarele ei, cu capul înclinat a îngrijorare.

— Bună, frumusețe, suspină fata. Ce cauți aici?

Drept răspuns, lupoaica îşi puse capul în poala ei şi oftă profund. Wren o scărpină între urechi, pierzându-se în blana ei încântătoare, albă ca neaua, şi în ochii aceia mari şi albaştri. Încet, încet, lacrimile îi secară. Pentru prima dată de când zărise acele vase de temut plutind în jos pe Limba Argintie cu o dimineaţă în urmă, Wren simţi că poate respira din nou.

— Măcar dacă toţi gevranii ar fi la fel de adorabili ca tine, murmură ea.

Apoi ridică privirea, peste tufele de trandafiri şi peste hidoasa statuie de marmură a Protectorului, ca să dea de Tor ce se plimba pe la marginea grădinii. Mergea cu mâinile la spate şi privirea în jos ca şi cum şi-ar fi putut vedea oglindirea în luciul cizmelor. În lumina argintie a lunii, arăta mai mult a zeu decât a soldat, înalt şi masiv şi impecabil îmbrăcat, cu unghiurile maxilarului cizelate aproape de perfecţiune. Şi acolo, lângă ea, lupoaica lui iubită, stându-i cu capul în poală şi oferindu-i mângâierea pe care el nu i-o putea da. Nu sub privirea atotcuprinzătoare a ferestrelor palatului.

Răceala din oasele lui Wren dispăru dintr-odată.

— Elske vrea să fie un dar timpuriu de nuntă? strigă ea. Serios, Tor, nu trebuia.

Soldatul chicoti.

— Îmi supraestimezi generozitatea.

Wren îşi întoarse atenţia asupra lupoaicei, încercând să nu se gândească prea mult că gevranul o văzuse în cel mai delicat moment al ei, plângând singură

în grădina de trandafiri.

— Ai putea fi convins în vreun fel să renunți la ea? mai zise ea încercând să pară relaxată. Ți-aș da în schimb toți elanii sălbatici din Eana. Ai mânca exact ca un rege în următorii zece ani. Ți-ai putea împodobi pereții cu capetele lor și le-ai folosi coarnele să-ți cureți dinții.

— Oricât de apetisantă ar părea imaginea unei case pline cu cadavre de elani, mă tem că n-aș putea niciodată renunța la Elske, zise el cu un zâmbet strălucitor în timp ce se apropia. Ar fi ca și cum mi-aș tăia din propria inimă.

— Ce dramatic, replică Wren, chiar dacă zâmbea și ea.

El trecu de statuie cu mâinile afundate și mai adânc în buzunare, studiindu-i urmele de lacrimi de pe față.

Wren își privi mâinile, jenată. Nu mai plânsese în fața cuiva din copilărie, nici măcar în urmă cu o vară, când căzuse de pe o faleză stâncoasă în timp ce se antrena cu Shen și-și zdrobise glezna. Scrâșnise din dinți cât șchiopătase înapoi pe țărm, mușcând apoi dintr-o pernă când Thea îi așezase metodic oasele la loc, unul câte unul.

— Regele Alarik e înspăimântător doar pentru dușmanii lui, o aduse vocea lui Tor înapoi în prezent.

Acum era mult mai aproape și corpul său încălzea ușor aerul dintre ei.

— Nu trebuie să-ți fie teamă. Pentru el, nu există nimic mai important pe lume decât familia, iar tu vei face parte din ea în curând.

Wren se uită în sus la el. Îi interpretase greșit cauza suferinței, dar în loc să insiste asupra ei, se hotărâse să încerce s-o aline. Prima dată cu lupoaica, apoi cu acele cuvinte.

— Nu mi-e teamă de regele tău.

Nu știa dacă chiar era adevărat sau nu, dar era convinsă care are legătură cu valul de neliniște ce o copleșise. Lucrurile erau mult mai grave — mult mai importante — decât ar fi putut el crede.

— Şi nu fac parte din familia lui.

Dacă Tor îşi închipuia că ar fi putut simţi vreodată altceva decât repulsie totală pentru Alarik Felsing, atunci n-o cunoştea deloc.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Credeam că de-aceea…

Se opri când o văzu strâmbându-se.

— Iartă-mă. Voiam doar să te ajut să scapi de gândurile negre.

— Un efort irosit, mă tem.

— Poate eşti îngrijorată pentru Umbra Regelui atunci? zise nesigur. Avem vindecători gevrani aici, chiar acum. Sunt sigur că vor reuşi să-i ofere oarece alinare…

— Te rog, opreşte-te.

Era exact ce nu voia să audă — că Rathborne era mai aproape de viaţă decât de moarte. Că gevranii sosiseră exact la timp să-i salveze soarta, pecetluind-o pe-a ei. Nunta se apropia cu viteză ameţitoare şi, odată cu ea, o viaţă nouă într-un loc străin, fără tronul pe care-l dorise. Fără oamenii ei.

— Nu vreau să vorbesc despre asta. Nu vreau să vorbesc despre nimic.

Îşi ascunse faţa în blana lui Elske şi inhală mirosul acela proaspăt de munte.

— Vreau doar să-ţi mângâi lupoaica.

Tor făcu un pas precaut înapoi.

— Cum vrei, murmură apoi.

Tăcerea se lăsă în jurul lor ca un balon. Auşelul singuratic se întoarse în turnul lui, iar o briză răcoroasă trecu printre tufele de trandafiri. Wren îşi

strânse mantia mai bine, dar frigul o făcu să-i clănțăne dinții.

— Există un loc în Gevra unde iarna nu ajunge, zise Tor încet.

Wren se uită din nou la el.

— E ascuns printre dealurile din nord, la o zi de mers de orice urmă de civilizație, dar merită fiecare pas. Valea Turcah e un loc de o rară frumusețe. Câmpurile ei sunt la fel de vii și de verzi ca ochii tăi.

Înghiți în sec. Furtuna din ochii lui se transformase într-un clar de lună argintiu și, în reflexia lor, Wren simți că strălucește. Roși.

— O să-ți placă acolo, continuă el, sigur de sine. Soarele o să strălucească deasupra ta ori de câte ori îți va fi dor de casă.

Ea zâmbi cu tristețe.

— O faci să sune așa de simplu.

— Chiar poate fi, zise el, cu o notă rugătoare în voce.

Wren clătină din cap. Era nevoie de mai mult decât de o vale ca să rezolve dezastrul în care se împotmolise, dar nu putea să-i spună adevărul, oricât de mult și-ar fi dorit.

— Și care ar fi leacul tău pentru o viață cu prințul Ansel? zise ea, în schimb.

Tor expiră zgomotos, brusc ușurat de mărturisirea ei — aceea că era legată de Ansel nu de sentimente, ci de datorie.

— Prințul Ansel va fi bun cu tine.

— Și dacă eu nu vreau bunătate? Dacă vreau pasiune? Libertate? Dacă vreau…?

Lăsă restul propoziției să plutească în aer.

În inima ei, zise: Eana. Țipă: Eana. Wren își dorise dintotdeauna doar Eana.

Asta își spuse, în timp ce respirația i se opri în piept și aerul dintre ei păru să ia foc. Se uită în jos și se gândi la Banba, la celălalt capăt al lumii. Așteptând viața pe care ea i-o promisese.

— Nu e de ajuns, Tor.

El vru să se ducă lângă ea, apoi se opri, strângându-și mâinile în pumni și lipindu-și-le de corp.

— Elske va fi și ea la Grinstad, zise el răgușit.

Wren înțelese printre rânduri. Unde era Elske, era și stăpânul ei. Îi oferea un colac de salvare, un nou motiv să meargă la altar și să se lege de Ansel. Dar coroana era adevăratul ei destin. Chiar dacă existase o vreme când nu și-o dorise. Chiar dacă în bezna tăcută a ultimelor câteva săptămâni se trezise tânjind după o viață mai simplă, într-un loc mai sigur, fără autoritatea bunicii ei împingând-o spre tron.

— E nevoie de mare curaj să te confrunți cu necunoscutul, zise Tor, când ea nu răspunse. Și, din cât te știu, Înălțimea Ta, nu duci lipsă de așa ceva.

Curaj. Cuvântul era ca o barcă de salvare în mijlocul furtunii. Tor avea dreptate. Wren venise în Anadawn cu tot curajul vrăjitorilor în suflet. Era nepoata Banbei Greenrock, cea mai de temut vrăjitoare pe care o cunoscuse vreodată, care îi încredințase ei — doar ei — viitorul vrăjitorilor. Aceasta n-o crescuse să se ascundă la primul semn de primejdie, nici să renunțe la cea mai mică schimbare de plan.

Wren își ridică bărbia, întâlnind argintul topit al ochilor lui Tor, și-i spuse cel mai adevărat lucru pe care i-l zisese până atunci.

— Ai dreptate, soldat. Nimic n-ar fi mai rău decât dacă mi-aș trăi viața ca o lașă.

Așa că urma să pună mâinile pe coroana pentru care venise aici, indiferent cine ori ce anume i-ar fi stat în cale.

Rose

Capitolul 30

Storm era mai rapidă decât îşi amintea Rose. Copitele ei de-abia atingeau pământul. Dacă fata n-ar fi văzut bucăţile de noroi învolburându-se în jurul lor în timp ce goneau în noapte, ar fi putut crede că zburau. Se agăţă de ea cu disperare. Şuviţe din coama iepei îi biciuiau faţa, în timp ce vântul galopa alături de ele.

Când ajunseră în Pădurea Plângerii, Storm încetini la pas şi-şi lăsă capul în jos într-o atitudine defensivă. Rose o strânse între coapse, îmboldind-o înainte, dar iapa păşea prudent şi încet, ca şi cum ceva din ceaţă o înfrâna.

Sau poate cineva.

Semințele strălucitoare o găsiră curând pe Rose, prima dintre ele aterizându-i pe obraz. Era o amintire nouă, dar nu mai puțin violentă decât celelalte. O furtunoasă cu părul negru ca pana corbului arunca vârtejuri de vânt înspre armata în marş a Protectorului, doborând soldații de pe cai sau ridicându-i în aer. Vrăjitoarea râdea, în timp ce azvârlea oștenii vânjoși ca pe niște păpuși de cârpă în furtună. Dar apoi un pumnal aruncat cu precizie mortală veni de deasupra şi-i străpunse beregata. Sângele îi țâșni din gură şi căzu, iar fulgerele îi trosniră în vârful degetelor pe când îşi dădea ultima suflare.

Rose părăsi viziunea, ducându-şi mâna la gât, convinsă că simţise vârful pumnalului pe propria-i piele. Dar nu era vorba decât despre o altă iluzie creată de pădure. Amintirile şi realitatea se amestecau, în timp ce sufletele se pogorau peste ea ca picăturile de ploaie. Dintr-odată i se făcu un dor disperat de Shen şi de prezența lui liniştitoare în spatele ei, de alinarea braţelor lui în jurul taliei sale. Acum nu mai avea decât curajul ei, aşa că-şi înălţă vocea, folosind-o ca pe un scut.

— Sunt una dintre voi, strigă ea pădurii, copacilor plângători, semințelor zburătoare și spiritelor vrăjitorilor ce persistau în ceață. V-am văzut poveștile și v-am simțit durerea ca și cum ar fi fost a mea. Nu vreau să vă fac rău. Nici azi, nici în altă zi. Vă rog, lăsați-mă să trec.

Pădurea se liniști, ca și cum ar fi ascultat. Încet și fără zgomot, Storm trecu înainte și, de data asta, semințele plutiră în jurul lor ca niște licurici. Rose oftă ușurată. Supraviețuise acestui loc bântuit înainte, pe când era dușman. Urma să supraviețuiască și acum, ca prieten.

După un timp ce-i păru lung cât o viață de om, ajunseră la marginea pădurii, unde Copacul Mamă își întindea ramurile spre cer, impunător și neintimidat de trecerea anilor. În spatele lui, soarele tocmai răsărea peste Deșertul Ganyeve. Trecând pe lângă copac, Rose simți brusca nevoie să-și așeze palma pe trunchiul lui, arătându-și considerația pentru Ortha Starcrest, ultima regină-vrăjitoare din Eana. Să-i spună că o altă vrăjitoare o să se urce curând pe tronul ei și-o să conducă în amintirea ei.

Rose o îndemnă pe Storm spre Copacul Mamă, aplecându-și capul și punând mâna pe trunchi. Putea să jure că-l simțise mișcând, ca și cum ar fi respirat, ca și cum ar fi acceptat-o. Aerul se încălzi și un vânt ușor îi gâdilă lobii urechilor. Rose se uită în sus, printre crengi, și rămase mută de uimire. Cea mai mare sămânță pe care o văzuse vreodată plutea în jos din coroana verde, sufletul Orthei Starcrest, luminos și strălucitor ca o stea.

Fără să se gândească, Rose își dezlipi mâna de trunchi și o prinse în palmă. Se încordă, așteptând să fie înghițită de altă amintire, dar nimic nu se schimbă. Stătea nemișcată călare pe Storm la marginea pădurii. Vântul șuiera printre copaci și zorii își făceau apariția în tușe roz, cu sclipiri de chihlimbar.

Tocmai se pregătea să deschidă pumnul, eliberând sufletul, când un urlet despică lumea în două. Un bărbat în armură de argint ieși din spatele Copacului Mamă și se îndreptă amenințător spre ea. Era înalt și masiv, cu bărbie puternică și frunte încruntată și, chiar dacă fata nu putea vedea licărirea de mânie din ochii lui, îl recunoscu imediat din portrete.

Era Marele Protector.

— MORI, VRĂJITOAREO!

Saliva îi sări din gură când se repezi asupra ei.

— CREATURĂ NEMERNICĂ ȘI PLINĂ DE URĂ!

Rose îi recunoscu sabia înainte cu o clipă s-o rotească deasupra ei — venerata Sanguis Bellum ce stătea sub lacăt și cheie în Anadawn, confirmându-i bănuielile. Fata țipă și se dădu înapoi, căzând de pe cal și aterizând în noroi.

Se târî în patru labe departe de bărbatul pe care-l admirase întreaga viață, ce se apropia cu fața deformată de furie și sete de sânge.

— Vă rog, imploră ea spiritele pădurii. Cineva să mă ajute!

Dar nu mai era nimeni în viață s-o audă. Chiar și Storm dispăruse și nu mai vedea nici Copacul Mamă dincolo de umbra Protectorului, ce umplea orizontul. Acum era deasupra ei, cu vorbele-i pline de ură, în timp ce ridica sabia.

— Ți-a venit sfârșitul, Ortha Starcrest. Fie ca sufletul tău și al tuturor vrăjitorilor să moară odată cu tine.

Rose se feri când sabia căzu, tăind aerul și trecându-i pe lângă urechea stângă. Apoi veni sunetul dezgustător al oțelului pătrunzând prin carne și oase și o nouă voce se ridică din apropiere.

Își întoarse capul în toate părțile. O femeie arătând la fel ca ea zăcea țintuită la pământ, cu Sanguis Bellum înfiptă în piept. Sângele se strânsese în jurul trupului ei, îmbibând pământul la fel de repede pe cât se scurgea din ea.

Privirea ei de smarald trecu de la Rose spre bărbatul ce stătea încă aplecat deasupra ei.

— Sufletele noastre nu vor muri niciodată.

Ultimele ei cuvinte erau o răsuflare slabă, dar Rose putea jura că pământul se cutremurase în timp ce vorbea.

— Într-o zi, vrăjitorii se vor ridica din nou, iar râurile Eanei vor curge roşii de sângele vostru.

Protectorul îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs şi, înainte ca Rose să se gândească mai bine, se aruncă asupra lui, pregătită să-l reducă la tăcere. Mâinile ei nu găsiră însă nimic în afara aerului şi, când aterizâ, genunchii îi trosniră de durere. Se uită în sus, nu în ochii acelui bărbat malefic, ci spre crengile unui minunat copac plângător. Protectorul dispăruse. Când se uită în jur, corpul Orthei se evaporase, iar Rose era din nou singură.

Fusese o amintire, îşi dădu ea seama cu o uşurare dureroasă. Cea mai cumplită de până atunci. Se prăbuşi la picioarele Copacului Mamă şi începu să plângă cu suspine. Pentru Ortha şi pentru mama ei; pentru toţi vrăjitorii care ar fi trăit dacă lucrurile ar fi fost diferite, mai drepte.

Storm, care stătuse prin zonă în tot acest timp, se întoarse lângă ea şi o împinse uşor de umăr, ca şi cum i-ar fi spus: S-a terminat.

Rose se ridică în picioare tremurând. Îşi lipi fruntea de trunchi şi-i făcu o promisiune sufletului reginei-vrăjitoare.

— Când voi ajunge acasă, voi schimba totul în Eana, şopti ea. Şi când voi fi regină, voi conduce în numele tuturor vrăjitorilor, sub stindardul moştenirii tale.

Tremurând încă din tot corpul, se căţără din nou pe spatele lui Storm, cu inima arzându-i de ură împotriva bărbatului pe care până atunci îl venerase. Nu era un erou. Era doar un ticălos malefic şi plin de ură ce omorâse fără încetare şi îndurare pentru puterea pe care n-o putuse niciodată avea cu adevărat.

Pornind să traverseze dunele mişcătoare din Deşertul Ganyeve, reuşi să se descotorosească de toate gândurile despre Protector, dar nu-şi putu şterge din minte amintirea chipului Orthei Starcrest, nici spaima din acei ochi mari de smarald, ce semănau aşa de mult cu ai ei.

***

Deșertul era binecuvântat de tăcut, iar Rose fu recunoscătoare. O lăsă pe Storm să aleagă drumul, dar după ore de călărit prin soarele arzător, nu se vedea încă muntele auriu unde Shen o dusese să se odihnească.

— Spre peșteri, Storm, imploră ea, cu forța care-i rămăsese în gâtul uscat de sete și sufocat de spaimă. Trebuie să ne adăpostim de soare!

Dacă iapa o auzi, nu dădu niciun semn. Galopa înainte, prin abisul de aur. Transpirația îi curgea fetei pe spate și pe sub brațe. Era dureros de încinsă, iar soarele încă urca pe cer. Dacă nu se adăposteau curând, urma să moară de căldură.

Apoi îl văzu. Un crâng verde, sclipind chiar în spatele următoarei dune. Copacii se reliefau puternic pe fondul nisipului, cu coroanele întunecate făcându-i parcă semn. Fetei i se păru că aude și clipocitul unei ape curgând —picături tainice atârnând de frunzele moi.

— Storm! Pe-acolo! zise ea răgușit, îndemnând iapa spre copaci. Repede!

Storm scutură din cap și merse în direcția opusă.

— Sst, sst, diii! șuieră Rose arătând înainte. Nu-i vezi?

Animalul își înfipse copitele în nisip și se opri.

Rose o bătu ușor pe o parte.

— Ce naiba ai? MERGI!

Dar iapa stătea acum neclintită ca o statuie, privind-o cu ochii ei căprui.

— Bine, pufni fata. N-ai decât să rămâi aici. Eu o să merg să trag un pui de somn la umbră.

Storm necheză alarmată când fata se dădu jos de pe ea. Apoi se așeză în fața ei ca și cum ar fi vrut să-i blocheze drumul.

— O, nu, nu face asta! Mor de cald și am nevoie de odihnă. Și tu la fel!

Rose o ocoli.

— Jur că ești la fel de încăpățânată ca stăpânul tău, mormăi ea, plecând spre oază.

Dar cu fiecare pas ce-l făcea, aceasta părea să se îndepărteze.

Ciudat.

Rose continuă, disperarea grăbindu-i pașii. Copacii începură să se legene, ceea ce era și mai ciudat. În deșert nu bătea nicio pală de vânt, niciun semn de alinare a căldurii copleșitoare.

— O, nu.

Inima încetă să-i mai bată când desluși adevărul. Se lăsase pradă unui miraj. Nu era niciun luminiș, doar ochii ei ce-i jucaseră feste. Ce proastă era! Era așa de ocupată să se mustre singură, încât nici nu observă nisipul mișcându-se la picioarele ei. Își pierdu echilibrul și căzu cu un țipăt strangulat. Când încercă să se ridice, nu se putu ține pe picioare. Dunele nu doar că se mișcau, ci o făceau în cerc. Se învârteau și se roteau, din ce în ce mai repede și din ce în ce mai adânc. Fără niciun avertisment, începură s-o tragă înăuntru, mai jos și mai jos…

Rose deschise gura să țipe și nisipul i-o umplu imediat. Flutură din brațe, încercând să ajungă la suprafață, dar era deja prinsă în valul de nisip, iar duna se prefăcuse într-un vârtej, hotărâtă s-o înghită cu totul.

Se sufoca, iar nisipul îi intra în nas, în timp ce ultima fărâmă de energie o părăsea. Își scoase o mână afară și o flutură cu disperare și chiar în momentul în care deșertul o acoperea, atinse ceva solid. Îl apucă, încleștându-și degetele într-un smoc de păr negru bine cunoscut.

Cu un nechezat hotărât, Storm o smulse din fălcile Deșertului Ganyeve.

Copitele ei se rezemau ferm pe nisipul în continuă mişcare, trăgând-o pe Rose afară, în siguranţă. Ajunsă din nou pe dune, scuipă tot nisipul din plămâni şi-şi folosi ultima fărâmă de energie ca să urce pe spatele iepei. În timp ce se îndreptau în galop spre muntele auriu ce se ridica la orizont, fata îşi încolăci braţele în jurul gâtului iepei şi plânse de recunoştinţă pentru spiritul ei ce aparţinea deşertului şi care tocmai îi salvase viaţa.

Wren

Capitolul 31

Wren se îmbrăcă în auriu pentru Balul oficial de Bun-Venit. Urma să fie prima dintre cele trei festivităţi, ce vor fi culminat cu nunta ei cu prinţul Ansel. Şi chiar dacă nu avea nicio intenţie să ducă acest plan la capăt — şi nici Petrecerea Gevrană programată cu o noapte înainte — tot voia să arate impecabil în seara aceea.

La urma urmei, era prinţesa moştenitoare a Eanei. Mai mult sau mai puţin.

Îşi reînnoise cu mare grijă vraja de camuflare în acea după-amiază, înlăturând pistruii de pe nas şi şuviţele mierii din păr, înainte să apară Agnes şi s-o ajute cu rochia. Aceasta era o adevărată minune, cu corsajul strâns împodobit cu dantelă delicată în nuanţe de negru şi auriu şi cu fustele curgând în cascadă în jurul ei, asemenea razelor de soare topite. Curând fiecare centimetru din corp îi era strâns până la marginea leşinului, iar sânii îi erau atât de ridicaţi încât îşi putea sprijini bărbia pe ei. Agnes îi aranjase părul castaniu în bucle libere ce-i cădeau în valuri pe spate. Pometii îi erau daţi cu puţin fard, cât să i se asorteze cu nuanţa buzelor, iar pleoapele îi fuseseră umbrite cu un bronz auriu, ce-i făcea verdele ochilor să strălucească şi mai tare. Stând în faţa oglinzii, dichisită şi aranjată perfect, aproape că nu se mai recunoştea.

Se simţea… ei bine, răpitoare. Pumnalul, pe care şi-l ascunsese discret la coapsă, lângă punguţa cu pământ, o făcea să se simtă mortală, senzaţie ce-i aduse un zâmbet pe buze. După discuţia cu Tor din grădina de trandafiri, de cu o seară în urmă, se hotărâse să-şi recapete controlul asupra propriului destin. În seara aceasta, în timp ce nobilii din Eana aveau să danseze şi să se amestece cu gevranii, ea avea să se strecoare şi să termine cu Rathborne, rapid şi silenţios.

O naţiune în doliu pentru iubita Umbră a Regelui nu putea celebra o nuntă două zile mai târziu. O înmormântare va lua locul nunţii şi, în timp ce planurile lui Alarik Felsing aveau să se năruie, Wren urma să repună pe roate încoronarea binemeritată şi să preia controlul asupra Eanei. Odată ajunsă regină, cu soarta ei şi a Eanei în mâini, nu va mai exista nicio alianţă. Îi va trimite pe gevrani înapoi în ţinutul lor lipsit de soare, cu tot cu sălbaticul lor rege şi cu fiarele lui înspăimântătoare.

Agnes se îndepărtă puţin şi se uită la ea.

— O, prinţesă Rose, eşti cu adevărat bijuteria naţiunii noastre. Îndrăznesc să spun că regele Alarik îl va invidia pe fratele lui când te va vedea în seara asta.

— Aproape că-l invidiez şi eu, îşi flutură Wren fustele. Sunt o adevărată apariţie.

Era, cu siguranţă, o îmbunătăţire faţă de dimineaţa precedentă, când Alarik o văzuse tremurând şi udă fleaşcă ca un şobolan de apă. Wren alesese cea mai elegantă rochie a lui Rose ca să repare acea impresie. În timp ce Chapman se va relaxa când o va vedea strălucind ca soarele şi înghеţatul rege gevran va fi prins cu festivităţile serii, o să se strecoare afară şi-o să-şi croiască drum în dormitorul lui Rathborne.

Dacă totul se va desfăşura în liniște, va reuşi să se întoarcă la timp pentru vals.

***

Sala de bal din palatul Anadawn era o adevărată sărbătoare pentru simţuri. Era o încăpere vastă din inima palatului, cu ferestrele în ogivă ce dădeau spre cele mai frumoase grădini din Eshlinn. Pereţii erau împodobiţi cu tablouri minunate, ramele lor aurite urcând până în tavanul în formă de dom, făcut din sticlă, ce saluta întregul spectacol al cerului nopţii. În seara aceea, stelele

împrăștiau moriști de lumină argintie pe podele, iar candelabrele luminau puternic din interior, dând încăperii o strălucire de vis. Servitorii mișunau printre curteni, ducând platouri cu pâine și brânză și felii de carne tăiate subțire, carafe cu vin tare și ulcioare de șampanie spumoasă.

Menestrelii cântau deja din balcon când Wren își făcu apariția. Membrii curții din Anadawn, îmbrăcați în toată strălucirea lor, se aplecară în semn de bun-venit, doar Celeste sări peste protocol, îmbrăcată într-o rochie cu trenă, de culoarea safirului. Părul ei buclat era prins cu delicate agrafe aurii, iar buzele îi străluceau în roșu aprins.

— Rose! Iată-te! exclamă ea cu sufletul la gură. Te-ai ascuns cumva de mine? Nu te-am mai văzut de-o veșnicie!

Wren încremeni fără să vrea. Nu mai fusese atât de aproape de Celeste din ziua în care o vrăjise lângă lac. Acum era îngrozită că un cuvânt greșit i-ar putea trezi destule bănuieli ca să rupă vraja. Își compuse repede un zâmbet.

— Îmi pare așa de rău, Celeste. Mă tem că Ansel m-a ținut ocupată, zise aparent relaxată. Dragostea adevărată poate să mănânce atât de mult timp.

Celeste ridică dintr-o sprânceană perfect pensată.

— Ascultă-te puțin! Nu cred că te-ai îndrăgostit deja de el, nu? Au trecut doar câteva săptămâni.

— Ce pot să spun? Când știi, știi și gata.

Zâmbetul lui Celeste păli. Se uită mai atent la Wren.

— Când știi, știi și gata, repetă ea, mai mult pentru sine.

Wren se îndepărtă un pas, cu prudență. Celeste deschise gura să mai spună ceva, dar, din fericire, fu întreruptă de Chapman, care veni grăbit spre ele, într-o redingotă sofisticată de culoare verde.

— Ce faceți aici singure, palavragioaice mici?

Fața îi tresări în timp ce-și flutură pergamentul.

— Pentru numele Protectorului, mergeți și socializați.

O goni pe Celeste către un grup de nobile gevrane, ce râdeau ca niște gâște pe ringul de dans.

— Socializare!

Apoi se întoarse la Wren, gâdilându-i nasul când arătă spre ea mustrător cu pana de scris.

— E obligatoriu să faci o impresie bună în seara asta, Rose. Umbra Regelui contează pe asta!

Wren rânji.

— Mă voi strădui să fie o noapte de neuitat.

Chiar în acel moment ușile sălii de bal se deschiseră, întâmpinând o întreagă paradă de chipuri noi. Soldații gevrani apărură împreună cu fiarele lor, lupi cenușii, leoparzi albi și tigri de zăpadă, ținuți în lanțuri de fier. Aceștia își trecură privirile atente prin mulțime, cu colții sclipind aurii în lumina flăcărilor. Nobilii din Eana tresăriră uimiți și se traseră înapoi înspăimântați, iar unii curteni mai slabi de înger lăsară pocalele jos și ieșiră rapid din salon.

— Pe Marele Protector! suspină Chapman, căruia începuse să-i tremure mustața.

Wren îi aruncă o privire piezișă.

— Care-i problema, Chapman? N-ai invitat și fiarele?

Acesta păli.

— Am crezut că interzicerea lor era implicită, prin însăși natura evenimentului, zise acesta strangulat. Wren pufni.

— Atunci știi foarte puține despre Gevra.

El îi aruncă o privire ucigătoare.

— O, înveseleşte-te, zise ea luminată. Poate că ştiu să danseze.

În sinea ei, Wren se bucura de diversiune. Cu cât oamenii îi acordau ei mai puţină atenţie — mai ales Celeste — cu atât mai bine. Şi dacă era nevoie de mârâitul ameninţător al unui lup ori de răgetul bubuitor al unui tigru de zăpadă ca să-i permită să se strecoare nevăzută, atunci n-avea să se opună.

Soldaţii gevrani nu păreau să observe panica pe care o cauzaseră ori poate nici nu le păsa. Înaintară încruntaţi prin mulţimea de invitaţi, ignorând muzica stilată şi platourile cu mâncare. Se aşezară de-a lungul pereţilor, fiecare cu o mână pe capul fiarei sale şi cu cealaltă pe mânerul strălucitor al sabiei.

Când Tor intră în sală, privirea lui găsi o aproape imediat pe-a ei. O măsură din cap până-n picioare şi maxilarul i se încordă. Pentru o clipă, păru atât de înflăcărat. Wren simţi cum o ia cu călduri din degetele de la picioare până-n obraji. Brusc era şi ea la fel de dornică.

— Muzica, şopti Chapman, învârtindu-se pe călcâie. Mare Protector, salvează-ne! De ce s-o fi oprit nenorocita de muzică?

O luă din loc, îndreptându-se spre menestreli, dar Wren era prea ocupată să se holbeze la soldatul gevran ca să-i pese. El îşi desprinse privirea primul şi fata simţi ca şi cum soarele însuşi şi-ar fi întors faţa de la ea. Îşi trecu degetele prin păr şi murmură.

— Vreau să beau ceva.

— Bună idee, apăru Celeste lângă ea, ţinând în mână două cupe de şampanie. Sper că Chapman n-o să aibă nimic de comentat. Asta dacă voi fi nevoită să-mi petrec seara cu nişte bârfitoare gevrane oarecare, în loc să-i ţin de urât prietenei mele celei mai bune.

Wren zâmbi în pahar, evitând de data asta cu grijă contactul vizual. Îl goli dintr-o singură mişcare, încurajând-o tacit pe Celeste să facă la fel. Se pregătea să mai ia o cupă de pe o tavă ce-i trecea pe dinainte, când uşile se deschiseră încă o dată.

Anika Felsing, prinţesa din Gevra, valsă în încăpere, cu toată graţia felină a unui leopard de zăpadă. Celeste rămase cu gura căscată.

— Rose, în seara asta am fost binecuvântate de Marele Protector.

Anika purta o rochie lungă argintie, ce părea să fi fost cusută cu stele. I se mula pe rotunjimile generoase şi, cu părul de foc coafat în valuri decadente, atrase privirile tuturor celor din sală. În jurul umerilor avea o capă albă, iar în braţe, o mică vulpe albă ce dormita ca un bebeluş.

Wren fluieră încetişor.

— Ce ţinută!

— Ce intrare, completă Celeste visătoare.

De data asta visarea ei n-avea nimic de-a face cu vraja lui Wren.

La fel ca şi fratele ei, Ansel, Anika avea un nas delicat şi nişte ochi de culoare deschisă, în nuanţă de gheaţă, umbriţi de gene lungi şi negre, ce-i făceau privirea mai alertă şi mai remarcabilă. Aceasta strâmbă uşor din nas în timp ce cercetă sala din priviri, ca şi cum întreg spectacolul ospitalităţii din Eana nu se ridica deloc la înălţimea aşteptărilor ei. Wren vru brusc să ia apărarea acestui loc pe care de-abia îl cunoştea.

— Nu cred că-mi place, zise ea.

— N-o cunoşti încă.

Celeste pluti spre prinţesa gevrană, ca o molie atrasă de flacără.

Wren o apucă de braţ.

— Ce crezi că faci?

— Vreau să fiu o gazdă bună, rânji fata. Nu ăsta e scopul serii?

Făcu cu mâna cuiva, peste umărul lui Wren.

— Logodnicul tău îţi face semne. Ar trebui să mergi la el. Cred că-i curg balele.

Wren făcu eforturi mari să zâmbească, dar când se întoarse să se uite după Ansel, se trezi blocată în cursa privirii regelui Alarik.

Pe toate algele mării!

Era ca și cum ar fi fost prinsă într-o furtună de zăpadă.

Regele Gevrei păși în sală ca un cerb mândru și, ca avertizați de venirea unui vânt înghețat, toți participanții se întoarseră spre el. Menestrelii începură să cânte mai încet, iar el se duse țintit spre Wren. De la mică distanță părea mai înalt, ca o statuie tăiată în marmură neatinsă. Părul aranjat perfect strălucea auriu în luminile tremurătoare, cu dâra luminoasă din mijloc de aceeași culoare cu redingota neagră, elegantă.

Wren simți o provocare în ochii lui de un albastru deschis și decise s-o înfrunte.

Poate că regele gevran era obișnuit să inspire teamă, dar ea nu era o laşă. La urma urmei, fusese crescută de Banba Greenrock, antrenată pe stâncile necruțătoare din Ortha și legănată de vânturile furtunoase și valurile dezlănțuite. Da, Alarik era rege, și totuși doar un bărbat ca oricare altul.

Îi oferi cel mai fermecător zâmbet al ei, în timp ce făcea o plecăciune.

— Maiestatea Voastră, e o onoare să vă găzduiesc pe voi și conaționalii voștri aici în Anadawn. Sunteți mai mult decât bineveniți.

— Onoarea este de partea mea, prințesă Rose, răspunse regele gevran.

Se înclină adânc, dezvăluind silueta mai scundă a prințului Ansel, care se învârtea stângaci în spatele lui. Acesta îi făcu entuziasmat cu mâna, înainte de a fi eclipsat din nou.

— Fratele meu mai mic e cu adevărat norocos.

Wren încercă să nu tresară când coada unui tigru de zăpadă în trecere îi atinse

fustele.

— Mă bucur că animalele s-au acomodat bine.

Alarik zâmbi cu toți dinții.

— Nu trebuie să vă fie frică de ele. În seara asta o să le ținem în lanțuri.

— Nu mi-e frică, zise ea. De fapt, mă fascinează.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Aveți multe animale sălbatice aici, în Eana?

— O, ați fi surprins.

— Chiar așa?

Un clinchet de tocuri anunță venirea prințesei Anika, care își făcu loc în fața fratelui ei mai mare.

— Deci asta este mireasa ruşinoasă a lui Ansel? spuse ea, examinând-o fără nicio jenă din cap până-n picioare. Interesantă.

Wren zâmbi subțire.

— Bine ai venit în Anadawn, prințesă Anika. Sper să-ți placă aici.

Fata pufni sceptică.

— Palatul vostru e chiar impresionant ca mărime, chiar dacă unele decorațiuni sunt puțin… învechite.

Se uită cu subînțeles la rochia lui Wren.

— Îmi place vulpea ta de companie, replică ea dulce. Îl porți cumva pe fratele ei în jurul umerilor?

Ochii Anikăi fulgerară și o umbră sălbatică îi trecu pe față.

— Vulpea chiar e o minune, interveni Celeste cu grație, înainte ca prințesa gevrană să poată riposta.

Îi oferi apoi un pocal de vin.

— Întotdeauna e așa de cuminte?

Ochii prințesei străluciră în timp ce-l lua.

— Nu chiar. Are un temperament feroce.

— Sora mea exagerează, zise Alarik. Vulpea ei e domesticită, ca toate animalele noastre. Sunt învățate să-și asculte stăpânii.

Ochii lui Wren îl găsiră pe Tor în sală. Avea maxilarul încleștat și umerii rigizi.

— Poate că unele fiare n-ar trebui niciodată îmblânzite.

— N-am văzut niciodată una care să nu poată fi înfrântă. În fapt, e valabil și pentru oameni.

Râsul regelui era rece ca un crivăț, iar Wren îi simți fiorul prin tot corpul.

— Vrăjitorii voștri vor afla asta pe pielea lor, cât de curând.

— O, tu și obsesiile tale, Alarik. Nu putem să ne distrăm și noi o noapte?

Anika se îmbufnase.

— Vreau să dansez! Cine o să-mi facă pe plac?

Se uită la Celeste cu o scurtă sclipire în ochi.

— Felul în care ești îmbrăcată dovedește că ar trebui să știi cum stau lucrurile pe ringul de dans.

Fata zâmbi larg.

— Bună observaţie.

Îi aruncă o privire lui Wren, ca să se asigure că nu încălca teritorii inamice. Wren îi făcu cu ochiul, hotărând că o Anika Felsing distrasă era de preferat celei ce tocmai se vârâse neinvitată în discuţie. Şi, în plus, lui Celeste îi prindea bine puţină relaxare.

Aceasta termină vinul din pocal şi-i întinse mâna prinţesei gevrane. Anika i-o luă şi cele două începură să râdă gălăgios, îndepărtându-se agale.

Ansel, care dădea neliniştit târcoale prin preajmă, apăru din spatele fratelui său.

— Că tot vorbim despre dans, vrei să-mi faci onoarea, floricica mea?

— Sigur.

Wren îi înşfăcă mâna fără să stea pe gânduri şi, chiar dacă n-avea chef să danseze, fu uşurată să plece de lângă regele Alarik şi poveştile lui despre vrăjitori.

Se dovedi că prinţul Ansel era un dansator groaznic. Şi, în ciuda eforturilor Theei de a o învăţa să danseze, de-a lungul anilor, la fel era şi Wren. Mai mult se plimbară împiedicat de-a lungul ringului, chicotind ca nişte copii de fiecare dată când se călcau reciproc pe picioare.

— Mi-am închipuit că o să fim puţin mai graţioşi, admise Ansel timid.

Wren râse gâfâind.

— Dar n-ar mai fi fost nici pe jumătate la fel de distractiv!

— Aşa e! fu de acord Ansel, strivindu-i degetul mic pentru a treia oară.

Fata îl vedea pe Tor peste umărul prinţului, uitându-se la ei. Acum zâmbea — doar o vagă curbare a buzelor.

— Ah, Tor, umbra mea credincioasă, zise Ansel, urmărindu-i privirea. Nu sunt sigur că mi-aş putea imagina viaţa fără el.

— Eşti norocos să-l ai, întări Wren, cu toată sinceritatea.

Îşi imaginã, fără să vrea, cum ar fi să danseze cu el în locul prinţului. Cât de puternice i-ar simți brațele în jurul ei, cât de aproape ar strânge-o la piept, cum i-ar simți respirația pe gât, cât de…

— Pot să vă-ntrerup? păşi Alarik în faţa fratelui său şi oferindu-i mâna sa lui Wren. Mă simţeam lăsat pe dinafară.

— Ah.

Pentru o clipă, Ansel păru descumpănit, dar îşi mască abil dezamăgirea printr-un zâmbet şi se dădu la o parte. Wren înţelese că, în ciuda faptului că regele formulase totul ca pe o rugăminte, nu era în niciun caz vorba despre aşa ceva.

Îşi alungă repulsia şi-i întinse mâna.

— Ar trebui să te avertizez, nu sunt o mare dansatoare.

— Am văzut.

O privi pe Wren coborându-şi privirea de-a lungul nasului.

— Poate că ai doar nevoie de partenerul potrivit.

Wren auzi râsul ca un clinchet de clopoţel al lui Celeste. Ea şi Anika ţopăiau pe ringul de dans, dând pe gât pocalele de şampanie ca pe apă.

— Nu sunt destul de interesant ca să-ți menţin atenţia, prinţesă Rose?

— Scuză-mă? clipi ea. Încruntarea regelui se adânci, adăugând o notă de sălbăticie frumuseţii sale naturale.

— Te uiți în orice altă parte, mai puţin la mine.

— Aştept doar să conduci.

Degetele lui le strânseră mai tare pe ale ei şi Wren încercă să nu se crispeze.

O învârti în cerc, atât de repede, încât picioarele ei de-abia atinseră podeaua. Tocmai când își trăgea sufletul, o răsuci din nou. Prinse o privire a lui Tor, înainte ca încăperea să se înceţoşeze.

Începu să ameţească.

— Ce faci? scrâșni ea din dinți.

— Conduc.

Alarik o trase dur spre el, apăsându-i spatele cu mâna.

— Așa cum ai cerut.

Sala se învârtea cu Wren, la nesfârșit. Îl zări pe Tor stând cu spatele lipit de perete, apoi pe Celeste râzând cu capul dat pe spate. Încercă să-i atragă atenţia, dar Anika i-o acapara în totalitate, iar ea se găsi rapid izolată de lume într-un dans care n-avea nicio legătură cu ritmul muzicii.

— Mă simt puțin ameţită, zise ea, încercând să se desprindă.

Alarik se prefăcu că n-o aude. O învârtea ca pe un titirez, faţa lui Tor lăsând locul chipului lui Ansel. Apoi erau Celeste și Anika, râzând în tuşe neclare de albastru și argintiu și, când se apropiară mai mult de ferestre, lui Wren i se păru că zăreşte ceva în grădină. O siluetă mișcându-se în întuneric.

Dar… Nu.

Se întoarse repede, convinsă că i se păruse. Învârteala asta continuă îi juca feste. Era incredibil de ameţită în acel moment și asta îi provoca halucinaţii.

Dar apoi o văzu din nou.

Încercă să clipească ca să-și limpezească privirea. Oare era propria reflexie uitându-se fix la ea? O iluzie creată de lumini sau șampanie? Stomacul îi tresări dureros în timp ce lumea se învârtea din nou și un fior de panică i se urca în gât.

— Încetează, zise ea, înfigându-și călcâiele în podea. Mi-e greaţă.

— Spune „te rog“.

Wren îşi înfipse tocul de la pantof în piciorul lui.

Regele blestemă, dar îi dădu drumul.

— Ups.

Se dădu înapoi înainte ca el s-o poată înşfăca.

— Ți-am spus că sunt împiedicată.

Se strecură rapid printre invitaţi, croindu-şi drum spre cea mai îndepărtată dintre mese. Se prăbuşi pe un scaun, lângă un platou de prăjituri în formă de turn şi începu să-şi maseze tâmplele, încercând să-şi vină în fire.

Se uită spre ferestrele dincolo de care lumea era perfect nemişcată. Îi scăpă un oftat.

— Știam eu că am halucinaţii.

Începu să râdă de propria prostie…

Apoi zări din nou acea faţă.

Zâmbetul îi muri pe buze, repede şi sufocant.

De data asta era sigură — o siluetă se mişca printre tufele de afară.

— Nu, zise ea, ridicându-se în picioare. Nu e posibil.

Intră în acţiune cu un zvâcnet, ridicându-şi fustele în mâini, făcându-şi loc printre leoparzi feroce şi lupi cu mârâit înfricoşător, grăbindu-se să iasă din sala de bal fără să privească înapoi.

Gărzile din hol se uitară la ea nedumerite.

— Totul e în regulă, prinţesă Rose?

— Prea mult vals, zise Wren făcându-şi vânt. Am nevoie de puţin aer proaspăt.

Ajunsă în curte, scrută întunericul.

— Ştiu că eşti aici! şuieră ea. Ieşi afară până nu ne omori pe amândouă!

Pentru o clipă se lăsă o tăcere profundă, apoi se auzi un foşnet uşor.

Wren se holbă terifiată la Rose, care apăru din spatele unei tufe de hortensii.

Aceasta înălţă capul şi se uită urât la sora ei, în întunericul slab luminat de lună. Wren îi întoarse privirea, aceiaşi ochi de un verde-smarald. Rose era la ani-lumină distanţă de prinţesa care fusese în urmă cu aproape o lună. Purta o tunică murdară, iar cizmele de-abia se mai ţineau. Faţa îi era plină de noroi, de nisip şi de pistrui, iar părul, acum vărgat cu auriu, era la fel de încâlcit precum cuibul unei păsări.

Wren fu cea care rupse tăcerea.

— Ce naiba crezi că faci aici?

Rose strânse pumnii, faţa strălucindu-i cu o furie pură, nediluată.

— Aş putea să-ţi pun şi eu aceeaşi întrebare.

Apoi se repezi la ea.

Rose

Capitolul 32

Rose o țintui pe Wren de perete, departe de ferestrele sălii de bal. Își studie cu atenție geamăna de mult pierdută. Era ca și cum s-ar fi uitat într-o oglindă, văzând reflexia vieții sale de acum câteva săptămâni. Dar nu doar asemănarea o speria. Rose era copleșită de ciudata atracție pe care o simțea. Era ca și cum o parte dinăuntrul ei o recunoștea pe Wren și încerca să-i răspundă. Sângele îi era fierbinte și pulsul accelerat și, preț de o clipă, simți că inima i-ar fi putut exploda.

Sora ei tăcea. Fără să clipească.

Rose îi cercetă fața în căutarea celei mai mici diferențe — o aluniță, poate, sau măcar un fir de păr rătăcit în sprâncene —, dar nu găsi nimic.

— Arăți exact ca mine.

Buzele lui Wren se strâmbară.

— Iar tu arăți ca dracu’.

Și iată că vraja tăcerii — acel ciudat moment de contemplare — se rupse.

Rose făcu un pas înapoi și toată tensiunea și epuizarea călătoriei spre casă se manifestară într-o criză de furie.

— Am fost până la mama dracului și înapoi, șuieră ea. În primul rând, a trebuit să urc stâncile alea uitate de Dumnezeu. Apoi, să trec prin Pădurea Plângerii cu toate fantomele alea ce încercau să pună gheara pe mine, blestemându-mă cu viziuni despre însuși Protectorul, care jur că aproape m-a

străpuns cu sabia lui!

Se cutremură la amintirea morţii Orthei Starcrest, apoi îşi smulse o crenguţă din păr şi o azvârli în sora ei.

Wren o prinse cu uşurinţă.

Dar Rose nu terminase.

— Apoi, a trebuit să călăresc prin Nisipurile Mişcătoare, care, apropo, se mişcă tot timpul. Şi tocmai când am crezut c-am trecut de ce era mai greu, deşertul a încercat să mă înghită. Pentru că, în aparenţă, chiar poate face asta!

Wren ridică din sprâncene.

Rose scutură un potop de nisip din tunică, asigurându-se că aterizează pe sora ei.

— Am călărit toată noaptea şi toată ziua purtând nimic altceva decât această… această… tunică oribilă. Sunt însetată. Şi înfometată. Şi murdară. Şi epuizată.

Îndreptă un deget acuzator spre Wren — impostoarea care crezuse că se poate transforma în Rose doar purtându-i hainele.

— Asta e rochia mea cea mai bună! Şi tu ai vărsat şampanie pe mânecă!

Wren ridică mâneca, privind mica pată cu un interes minor.

— Mă rog. Foarte puţină.

Rose era aşa de furioasă, încât simţea c-ar putea exploda. Şi, mai grav, Wren părea să nu aibă niciun fel de emoţie — doar o nerăbdare mocnită ce-i mişca colţul buzelor.

— Sunt lucruri mult mai importante pentru care trebuie să-ţi faci griji în momentul ăsta, Rose, zise ea tăios. Iar colecţia ta ridicol de mare şi, sincer, inutilă de rochii incomode nu e unul dintre ele. Şi ce cauţi tu aici? Trebuia să fii în Ortha.

— Nu. Tu trebuia să fii în Ortha. Eu sunt prinţesa.

Ochii lui Wren fulgerară.

— O să strici totul.

Gemenele se săgetară mult timp din priviri, piepturile mişcându-li-se la unison. Erau atâtea de spus şi toate cuvintele se îngrămădiseră în spatele limbii lui Rose, mânia luptându-se cu neîncrederea, durerea străveche şi dorul cel nou, toate amestecate cu confuzie şi frustrare.

Apoi se auzi zgomotul inconfundabil al unor paşi apropiindu-se.

Wren deschise gura să spună ceva, dar Rose i-o închise cu palma, îndesându-i cuvintele înapoi.

— Ssst. Vine cineva.

O trase pe sora ei, mişcându-se repede de-a lungul curţii.

— Trebuie să pleci de aici. Acum, şuieră Wren.

— Nu, tu trebuie să pleci.

Rose o trase prin uşa laterală ce ducea spre bibliotecă. Aceasta se închise în urma lor cu un scârţâit şi apoi nu mai rămaseră decât Rose Valhart şi Wren Greenrock, una lângă cealaltă, printre teancurile de mii de cărţi legate în piele aşezate în spirală. Lumina lunii se strecura prin ferestre, aruncând cercuri argintii pe mobilier. Rose se uită urât la colierul de perle în formă de picături de apă de la gâtul lui Wren. Colierul ei.

— Viaţa asta nu-ţi aparţine şi nici tronul Eanei!

Wren îşi încrucişă braţele.

— Dacă tronul e atât de important pentru tine, atunci de ce te grăbeşti aşa să-l dai altcuiva? Ţi-ai vândut libertatea şi destinul vrăjitorilor pentru o viaţă alături de Ansel? Ce-a fost în capul tău?

— Nu c-ar fi în vreun fel treaba ta, dar am crezut că ne potrivim, zise Rose amar.

Nu se întorsese aici ca să se apere în fața acestei glume.

— M-am gândit că poate nu vreau să conduc acest regat singură.

— Ei bine, acum n-o să-l mai conduci deloc! spumegă Wren.

La privirea alarmată a lui Rose, scutură din cap.

— Chiar nu te-ai prins că o să fii trimisă în Gevra imediat după terminarea nunții? Că nu urma să existe nicio încoronare?

Rose se dădu înapoi la auzul vorbelor surorii sale. Simți șocul străbătându-i tot corpul, în timp ce căuta un răspuns. Dar mintea i se blocase. Podeaua începu să i se clatine sub picioare, ca și cum întreaga lume își schimbase axa.

— Minți, zise răgușit.

Era doar o cacealma, cu siguranță, o manevră pentru a o îndepărta de Anadawn și de a-i ușura misiunea lui Wren de a-i fura viața.

Dar apoi, sora ei își arcui buzele, iar Rose înțelese din vâlvătaia furioasă din ochii ei că era cât se poate de adevărat.

— L-ai lăsat pe Rathborne să-ți vândă coroana pentru un voal gevran, zise ea cu dispreț. Nu meriți să fii regină.

Rose se simți ca și cum ar fi fost pălmuită. Propria furie — violentă și mușcătoare — ieși la suprafață.

— Și tu meriți? O, fii serioasă! Nu ești potrivită decât să arunci mici vrăji caraghioase și să pescuiești din niște bărci mici și urât mirositoare! Nu știi nimic despre cum se conduce un popor!

Wren o împunse cu degetul.

— Știu că nu te aliezi cu un rege însetat de sânge decât dacă vrei să-ți

mânjeşti şi tu mâinile.

— Spionii Umbrei Regelui au aflat că vrăjitorii complotează împotriva palatului Anadawn, ţipă Rose.

Niciodată în viaţa ei nu-şi dorise să plesnească pe cineva atât de mult.

— Şi, în plus, tu ai complotat împotriva mea!

Cele două tăcură fierbând. Tensiunea era atât de intensă, încât Rose o putea simţi. Stătu un moment să se calmeze. N-ar fi trebuit să se coboare la nivelul lui Wren, ridicând vocea tocmai acum. Era absolut nedemn de o prinţesă.

— Dar nu ţi-a ieşit, reluă calm. M-am întors şi voi fi regină. În ciuda încercărilor tale, ale vrăjitorilor sau ale lui Willem Rathborne de a conspira împotriva mea.

— Şi Gevra? o provocă Wren. N-o să fii regina nimănui dacă nu anulezi nunta.

Strânse din buze.

— Ceea ce e mai uşor de spus decât de făcut, că tot veni vorba.

— Tocmai asta intenţionez să fac, zise Rose categoric.

Wren pufni.

— Chiar te rog, fă-o, Rose. Mă tem însă că Rathborne nu va fi la bal în seara asta. A avut un mic accident cu nişte otravă, aşa că e cam bolnav, zise ea, cu satisfacţie. Dar mult succes cu renegocierea termenilor alianţei tale prost gândite cu regele Alarik.

Wren zâmbi serafic.

— Omul e o adevărată încântare.

— O să mă ocup de toate chiar în seara asta, zise Rose, refuzând să se lase copleşită de batjocura surorii ei. O să vezi cum rezolvă lucrurile o prinţesă

adevărată.

Întinse mâna aşteptând.

— Îmi trebuie rochia înapoi.

— De ce nu folosesc una dintre micile mele vrăji caraghioase ca să-ți fac alta?

Rose tresări când Wren se aplecă şi băgă mâna în buzunarul tunicii. Scoase un pumn de nisip şi frecă firele între degete.

— Stai nemişcată, soră dragă.

Rose se foi nervoasă.

— Să nu-ndrăzneşti să mă transformi în vreo capră.

— Sst. Mă concentrez.

Wren închise ochii şi şopti o incantație. Apoi presără nisipul pe capul lui Rose. Acesta însă nu căzu.

În timp Wren era din ce în ce mai încruntată, pe Rose începu s-o furnice pielea. Tunica i se mută din loc şi, când se uită în jos la ea, în întuneric, văzu că străluceşte. Încet şi fluid, materialul zdrenţuit se transformă într-o somptuoasă rochie aurie, copie fidelă după cea purtată de Wren.

— O, stele!

În timp ce rochia i se aşeza pe corp şi i se strângea pe talie, faţa începu s-o gâdile. Apoi şi părul, ca şi cum o mână invizibilă ar fi trecut un pieptăn prin el. Ciudata strălucire se transformă într-o lucire blândă şi apoi totul luă sfârşit.

Wren deschise ochii şi zâmbi atât de larg, încât Rose îi zări toți dinții.

Brusc, Rose zâmbi şi ea.

Wren dădu o buclă coafată după urechea lui Rose.

— Uau, mă pricep!

— De acord. Arăt cu adevărat divin.

Rose se admiră cu încântare.

— Totuşi, ai uitat un detaliu important.

Smulse colierul de perle de la gâtul surorii ei şi şi-l puse ei înseşi.

— Acum stai aici şi nu mai cauza şi mai multe probleme.

Wren rânji.

— O să mă port cât mai bine posibil.

Rose ieşi rapid din bibliotecă şi trecu într-un zbor de volane prin curtea palatului, uşurată că poartă rochia ei cea mai bună şi că se simte frumoasă din nou. Totul părea drept din nou, ca şi cum lumea se reaşeza în vechile temelii în jurul ei, exact aşa cum ar fi trebuit să fie. În faţă, o siluetă înaltă se grăbi prin întuneric spre ea. Cataramele cizmelor răsunau în cadenţă cu paşii.

— Aici erai. Începusem să mă îngrijorez.

Lumina lunii se schimbă şi garda de corp a lui Ansel apăru în faţa ei. O luă de mână, apoi se opri brusc.

— Rose? zise el nedumerit.

Ea îşi smulse mâna dintr-a lui.

— Ce Dumnezeu crezi că faci? Cum îndrăzneşti să mă atingi?

Soldatul încremeni.

— Îmi cer scuze, Înălţimea Voastră. E aşa de întuneric aici.

Încruntarea lui se adânci studiind-o.

— Am crezut… Nu. Nu ştiu ce am crezut. Îmi pare rău.

— Nu contează, zise Rose, trecând pe lângă el. Norocul tău că am treburi mai importante de care trebuie să mă ocup.

Apoi se strecură în palat şi reveni la viaţa ei obişnuită.

Wren

Capitolul 33

Wren rămase în mijlocul bibliotecii, ascultând pașii surorii ei estompându-se. Urma să plece după ce Rose avea să ajungă în siguranță în sala de bal. Încăpățânarea ei lucra deja în favoarea lui Wren. Chiar dacă eforturile surorii ei în privința regelui Alarik nu urmau să aibă cel mai probabil niciun rezultat, Rose îi oferea, fără să vrea, alibiul perfect, prezentându-se la Balul de Bun-Venit și dându-i libertatea să-i facă Umbrei Regelui o vizită în dormitor.

Pipăi pumnalul legat la coapsă cu degetele prin care simțea furnicături.

Darul îi curgea cald prin vene, iar inima îi bătea cu putere, fericită de succesul vrăjii. În toți anii ei de fermecătoare, Wren nu simțise niciodată puterea în felul acela. Niciodată nu crease ceva atât de frumos ca rochia lui Rose din nimic altceva decât o tunică jerpelită! Îi ieșise perfect și fiecare volănaș era identic cu cel al rochiei pe care o purta ea.

Rose n-avea idee că Wren nu anticipase că vraja o să iasă chiar așa de bine. Se așteptase pur și simplu ca darul ei să fie impresionant. Asta o făcu să chicotească în timp ce ieșea din încăpere. Poate că neașteptata combinație de nisip din Ortha și nisip din deșert, de pe tunica lui Rose, întărise vraja. La urma urmei, pământul luat din locuri magice era mult mai bun pentru vrăji. Dar exista o singură cale să afle cu adevărat. Găsi o vază cu roze aproape ofilite pe o masă de lângă fereastră. Se aplecă deasupra ei, adunând petalele căzute în palmă. Erau deja pe jumătate pulbere.

Le sfărâmă deasupra trandafirilor.

— Din lut în praf, ce-a fost odată viață, fă să crească din nou și să înflorească.

Vaza explodă. Wren suspină de uimire, văzând florile dublându-şi mărimea şi apoi dublându-şi-o încă o dată, răsucindu-se, în sus pe pereți, asemenea viței-de-vie. Două liane se urcară pe geam, crescând şi încolăcindu-se până când blocară lumina lunii ce pătrundea în cameră. Wren se împletici în spate, călcând pe rochie şi aterizând pe podea.

— Nu, nu, nu. Opriți-vă. Nu mai creșteți, vă rog.

Făcu disperată altă incantație.

Trandafirii îşi încetară expansiunea, dar nu înainte ca geamul să geamă şi să explodeze într-o ploaie de cioburi. Încercă să se ferească de sticla ce cădea în jurul ei ca nişte mici şrapnele. Răpăitul de cioburi amuţi în scurt timp şi respirația i se linişti în piept. Când, într-un final, se uită în sus, îl văzu pe Tor stând în pragul uşii.

Îşi acoperi fața.

— Te rog, spune-mi că n-ai văzut asta.

Uşa se închise în urma lui cu un scârţâit. El aruncă o privire spre podea, unde tulpinile răsucite şi trandafirii supradimensionaţi se amestecau cu cioburi de sticlă.

— Ştiam eu că ceva nu e în regulă cu tine, zise el în şoaptă. Ar fi trebuit să-mi ascult instinctul.

Wren se răsuci ridicându-se în picioare şi încercând să ignore dezamăgirea de pe chipul lui.

— M-ai mirosit ca un drăguț de lup gevran, spuse ea. Poate ar trebui să-ţi dau o recompensă.

Podeaua trosni când Tor se îndreptă spre ea.

— Nu am de gând să joc jocul ăsta cu tine.

— Dar ți-ai dori, zise ea cu îndrăzneală. Nu pentru asta ai venit să mă cauți?

Faţa lui Tor se întunecă. Acum arăta ca un soldat perfect, rigid şi neînduplecat. Arătă cu mâna spre dezastrul pe care ea îl făcuse.

— Explică asta.

Privirea ei zbură spre fereastra spartă şi panica începu s-o sufoce. Îşi dori să poată ieşi din încăpere şi să-şi smulgă de pe ea rochia aceea strălucitoare. Acum i se părea şi mai strâmtă ca înainte, ca şi cum i-ar fi scos tot aerul din ea, respiraţie cu respiraţie.

— Vorbeşte, zise Tor cu un mârâit surd.

Ea scăpă un blestem.

— Mă gândesc.

— La o minciună plauzibilă?

Ea se rezemă de un birou. Nu era nimic de spus. Nu se mai putea ascunde şi amândoi o ştiau.

— Nu cred că există o minciună destul de plauzibilă pentru a explica explozia aia. Şi chiar dacă ar exista, tu nu eşti atât de tâmpit ca s-o crezi.

— Mă bucur că suntem de acord măcar într-o privinţă.

Tor se opri la vreo doi paşi distanţă de ea.

— Şi, dacă tot suntem aici, de ce nu-mi spui de ce tocmai am trecut prin curte pe lângă cineva care arăta exact ca tine?

Pe toţi crapii putrezi! O văzuse şi pe Rose.

— Aşteaptă. De unde ştii că nu eram eu?

El o ţintui cu privirea.

— Pentru că te-am urmărit cu atenţie.

Wren se uită brusc în altă parte. Nu era înspăimântată de apropierea lui, dar văzându-l stând acolo, în fața ei, așteptând-o să descâlcească blestemata de încurcătură pe care o provocase, în loc să alerge să raporteze explozia — și, evident, pe inexplicabila soră geamănă — o tulbura într-un fel diferit. Era mai mult decât merita.

Pentru o clipă se gândi la o vrajă. Dar dacă-l rănea? Ori, mai rău — dacă-l omora? Darul ei nu era foarte stabil în momentul acela.

— Presupun că-ți datorez adevărul, se uită ea în sus la el, printre gene. Dar pot să am încredere în tine dacă ți-l împărtășesc?

Fața lui era impenetrabilă.

— Depinde.

— Nu poți spune nimănui. Nici lui Ansel. Nici regelui vostru înfricoșător. Nici măcar iubitei tale lupoaice. Dac-o faci, o să mă spânzure de Cripta Protectorului și-o să mă lase în voia ciorilor, să-mi scoată ochii. Și nu cred că vrei asta…

Soldatului îi tresări un mușchi în maxilar.

— Nu.

Wren știa că nu mai există cale de întoarcere odată ce-i spunea adevărul, dar erau deja la jumătatea drumului. Poate că reușea să inventeze o minciună pentru explozia absurdă din jurul lor, dar nu putea explica prezența surorii ei. Tor văzuse deja prea multe și o mică și nesăbuită parte din ea dorea ca el s-o cunoască — nu în rolul lui Rose, ci pe ea însăși.

Respiră zgomotos.

— Iată adevărul, Tor. Numele meu e Wren. Rose e sora mea geamănă și ea e prințesa din Eana. Nu eu.

Se holbă la nasturii de argint de la haina lui, atinsă de un amestec de ușurare și agitație. Iată. O făcuse și nu mai era cale de întoarcere.

— Wren, pronunţă el numele, ca şi cum l-ar fi degustat. Ca pasărea.

Ea întoarse capul şi se uită din nou la el.

— Cea care a zburat.

— Mici creaturi, pitulicile, zise el, privind-o de aproape. Şi totuşi, cu o voce remarcabil de puternică. Şi cu instincte bune de supravieţuire.

Fata pufni în râs.

— Nu chiar aşa de bune, se pare.

— Nu eşti logodită cu prinţul Ansel, deci.

Ea clătină din cap. Ar fi putut să jure că tensiunea din umerii lui se risipise şi că părea puţin uşurat.

— De unde ai venit, Wren?

— Dintr-un loc extrem de îndepărtat.

Faţa Banbei îi fulgeră prin minte şi ea tresări. Dacă bunica ei ar fi putut-o vedea acum, cum dezvăluia toate secretele ei unui gevran, ar fi târât-o înapoi în Ortha de păr. Aruncă o privire spre uşă, întrebându-se cum ar fi reacţionat el dacă s-ar fi hotărât să se sustragă celorlalte întrebări.

Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Tor se aplecă şi-şi puse câte o mână de fiecare parte a ei.

— Şi de ce eşti aici, Wren?

— Mi-am dorit o schimbare de decor.

— Minciună, şopti el.

— Bine, admise ea frângându-şi mâinile. Voiam să-l întâlnesc pe Willem Rathborne. Umbra Regelui mi-a cunoscut părinţii.

Tor își mii ochii.

— Asta e pe jumătate adevărat.

Wren îi admiră instinctele.

— Te pricepi.

— Iar tu tragi de timp.

Îl împinse și se ridică de pe birou. El o lăsă să meargă spre rafturile de cărți, unde atinse cu degetele cotorul unui volum prăfuit.

— Intenționezi să-i faci vreun rău prințului Ansel?

— Normal că nu. Ar fi ca și cum aș lovi un cățeluș.

Se uită la el peste umăr, ca să-i poată citi sinceritatea din ochi.

— Dar regelui?

— Regele tău e periculos.

Fata se strâmbă la amintirea dansului lor, la degetele lui ținând-o strâns de mijloc, la cruzimea relaxată cu care vorbise despre vrăjitori.

— Mi se face pielea găină când mă gândesc la el.

Privirea lui se întunecă, dar nu zise nimic.

— Nu ești cu nimic mai bun decât o fiară? îl provocă ea. Nu poți spune nimic împotriva stăpânului tău?

— Sunt soldat în armata gevrană. Legat prin onoare și loialitate, zise el mohorât.

Poate că era doar imaginația ei, dar nasturii uniformei lui păreau să strălucească și mai tare în lumina lunii. Tor își sprijini o mână pe mânerul sabiei.

— Am venit aici în slujba țării mele. Ca să-mi protejez prințul, pe rege și Gevra de orice pericol. De impostori ca tine.

Wren își încrucișă brațele.

— Ei bine, atunci nu prea ești bun la ce faci.

— Te-ai folosit de mine.

Tor își scutură capul și păru dintr-odată așa de amărât, încât Wren trebui să-și ferească privirea.

— M-ai făcut să cred că…

Vocea i se stinse și înjură în barbă.

— Ar fi meritat să-ți trădezi prințul? zise ea. Dac-ai fi ținut realmente la el, ai fi păstrat distanța față de mine.

— Așa ar fi trebuit să fac, zise el întristat. Nu ești decât o mincinoasă.

Wren urî cât de mult o duru acel cuvânt. Dar erau lucruri — și oameni — pe care le ura și mai mult.

— Tu ești mincinosul, Tor. Nici măcar n-ai venit aici pentru Ansel. Tu și ceilalți soldați ați venit în Eana să măcelăriți oameni nevinovați, spumegă ea. Nu eu am adus o armată însetată de sânge în Anadawn. Am venit aici singură ca să rezolv o problemă de familie. Regele tău e cel periculos. Nu eu.

— Dar ești vrăjitoare, zise Tor rece.

Ea se uită urât la el.

— Asta e irelevant.

Soldatul râse găunos.

— Wren.

Străbătu camera din patru paşi rapizi.

— Pun pariu că e cea mai importantă trăsătură a ta.

Ea îşi blestemă propria prostie.

— De ce a trebuit să fac nenorocita aia de vrajă?

— Am avut suspiciuni cu mult înainte de seara asta.

— Mincinosule, zise ea din nou. Ce poate şti un gevran ca tine despre vrăjitori?

— Recunosc magia.

De data asta, când Tor se apropie de ea, Wren nu se mişcă. El se propti în raftul de cărţi şi îi atinse gâtul cu nasul.

— O pot mirosi pe tine.

Wren închise ochii, în timp ce trupul i se încordă.

— Te rog, şopti ea, chiar dacă nu ştia ce anume îi cerea.

— Dacă Alarik află că eşti vrăjitoare, o să te transforme în noua lui jucărie, oftă Tor.

Wren deschise ochii larg.

— Aş putea să te rănesc, ştii…

— Cu ăsta? zise el, coborându-şi mâna şi găsind pumnalul ascuns sub fustele ei.

Îl apăsă uşor de coapsa ei.

— Încearcă.

Ea roşi violent.

— Am și alte arme în arsenal.

Tor se îndepărtă de ea.

— Nu mi-e teamă de tine, vrăjitoareo.

— Nici mie de tine, îngrijitorule de animale.

Își întoarse obrazul și-i întâlni furtuna din ochi.

— M-ai prins dintr-o întâmplare, nu pentru că ești priceput.

— Te-aș fi prins mult mai devreme dacă nu m-ai fi distras mereu.

Wren îi râse în față.

— O, te rog. Doar ți-a plăcut. Ai vrut-o. O vrei și acum.

Se lipi de el.

— Pot s-o simt.

Tor înghiți cuvintele pe care ar fi dorit să le rostească.

Wren nu se mișcă. Trebuia să facă el primul pas.

— Dacă vrei, îndrăznește. Ți-am arătat mai mult decât clar cum…

Cu un mârâit înfundat, Tor îi cuprinse fața în mâini și o sărută. Era ca și cum ar fi fost captivă în mijlocul unei furtuni. Pentru o clipă, își pierdu capul cu totul. Îl lăsă pe gevran s-o devoreze, limba lui împletindu-se cu a ei ca într-o explozie de artificii. Brațele lui o strânseră de talie, lipind-o de raft. Ea își trecu degetele prin părul lui, mușcându-i ușor buza de jos, în timp ce se sprijinea de el. Tor scoase un geamăt de plăcere și ea îl sorbi însetată.

Uită motivul pentru care se certau — gândindu-se doar că pierduseră timp prețios criticându-se reciproc, în loc să facă asta. Ar fi putut s-o facă de la bun început. Sărutul se adânci, crescând repede și imperios, până când ambii își pierdură răsuflarea. Wren îi smulse haina, apoi cămașa, mângâindu-l

disperată pe pieptul solid. Tor o sărută pe gât, plimbându-şi cu meşteşug limba peste scoica urechii ei, în timp ce-i slăbea şireturile corsajului.

Wren tânjea după fiecare atingere a buzelor lui pe pielea ei, căldura dintre ei intensificându-se, până când simţi c-ar putea lua foc din interior.

Raftul se clătină sub ea, dar de-abia observă. Tor îşi înfipse mâinile în părul ei, sărutând-o cu lăcomie, dar, de data asta, când se împinse spre ea, raftul cedă cu totul. O grămadă de cărţi căzură peste ei. Prima o lovi tare în umăr, dar Tor o prinse de talie şi o răsuci, ferind-o din drum, chiar înainte ca întregul raft să se prăvălească la pământ. Ea ţipă când mobilierul atinse podeaua cu o bufnitură, împrăştiind cărţile peste tot.

Când praful se potoli în sfârşit, ei rămaseră în mijlocul cărţilor de istorie, încercând să respire.

Wren îşi duse o mâna la buzele umflate.

— Ups.

— Asta a fost… neaşteptat, zise Tor răguşit.

Ea se holbă la pieptul lui gol.

— Care parte?

El îşi trecu o mână prin părul ciufulit.

— A fost magie mai devreme? Aşa pare.

— Nu, zise ea. N-a fost o incantaţie.

Faţa lui Tor era răvăşită. Wren nu putea spune dacă regretul ori dorinţa se luptau în ochii lui; tot ce ştia era că, dacă o mai privea mult în felul acela, urma să se repeadă la el şi să facă ţăndări şi ce mai rămăsese întreg în încăpere.

Încercă să evalueze dezastrul. Erau cărţi peste tot, rafturi rupte şi aşchii de lemn acolo unde loviseră podeaua. Totul era distrus, imposibil de reparat. Ce

Dumnezeu o apucase?

Un cotor de piele crăpă, în momentul în care Tor făcu un pas precaut spre ea.

— Ar trebui… să mă întorc la bal. Probabil că prinţul Ansel mă caută.

Wren se învârti pe loc, simţindu-se puţin pierdută. Seara se destrăma în jurul ei şi i se părea că nu putea face nimic.

— Şi eu trebuie să fiu într-un loc…

Tor mai făcu un pas.

— Ai nevoie de ajutor cu…?

— Rochia.

Wren se uită în jos la şireturile desfăcute.

— Cred că mă descurc.

Încă un pas.

Îi auzi respiraţia întretăiată în liniştea camerei. Buzele i se desfăcură ca şi cum ar fi vrut să spună ceva.

— Ce e? întrebă ea cu blândeţe.

Dar Tor nu-şi găsea cuvintele. Se întinse spre ea şi fata îi veni în întâmpinare.

Şi apoi, se sărutară din nou.

De data asta nu se mai opriră.

Rose

Capitolul 34

Rose își ținea capul sus în timp ce se îndrepta spre sala de bal. Se opri puțin la ușă, luându-și inima în dinți. Apoi intră și se îndreptă în viteză direct spre regele Alarik.

Chiar dacă nu-l întâlnise încă pe temutul rege gevran, recunoscu coroana de pe capul lui și ochii de un albastru deschis — aceiași ochi ca ai lui Ansel, dar cu o căutătură mai tăioasă. Mai crudă. Făcu o plecăciune ca s-o evite.

— Rege Alarik, zise ea cu modestie. Îmi pare rău, nu te-am văzut.

Regele îi puse un deget înghețat sub bărbie și-i înălță capul.

— Chiar ar trebui să-ți ceri scuze pentru absența din decor, replică el cu o voce periculos de joasă. În primul rând, pentru că m-ai călcat pe picior, apoi pentru c-ai dispărut în mijlocul dansului.

Rose clipi.

Sora ei ar fi putut măcar s-o avertizeze că dansase cu regele gevran și că reușise deja să-l ofenseze grav!

— Trebuie să mă scuzi. Nu m-am simțit eu însămi.

Îi aruncă un zâmbet.

— Corsetul îmi era prea strâns, dar am luat puțin aer și acum sunt mult mai bine. Sincer.

— Ei bine, în cazul ăsta, avem un dans de dus la bun sfârșit.

Alarik o prinse de talie și o trase pe ringul de dans, unde Rose aproape dădu peste un tigru de zăpadă ce stătea la picioarele unui soldat gevran. Încercă să-și stăpânească frica.

Era atât de înspăimântată de încăperea plină de fiare, încât era cât pe ce să piardă ritmul când Alarik o învârti prea tare. Dar prințesa era o dansatoare experimentată și refuză să se lase răsucită ca un titirez în propria sală de bal. Își înfipse degetele în umărul lui și-l prinse bine de braț cu mâna cealaltă, ca să-și mențină echilibrul. Alarik își arătă caninii în timp ce o învârti din nou.

Stai calmă, își zise ea. Concentrată. Un dans ca să îndulcească lucrurile, apoi vor discuta despre nuntă. Poate că Wren era pricepută la camuflaj și vrăji, dar și Rose stăpânea un fel de farmec — arta diplomației. Zâmbi încântător, în timp ce-și potrivea pașii, prefăcându-se că a se lăsa târâtă pe ring ca o păpușă de cârpă de arțăgosul rege gevran era o idee perfectă pentru acea seară.

Când ajunseră în mijlocul încăperii, menestrelii începură un vals tradițional din Eana. Spre ușurarea lui Rose, Alarik încetini ritmul și reușiră să-și sincronizeze pașii. Începu să observe din ce în ce mai mulți ochi ce-i priveau, dar era mai cuminte să-și concentreze privirea asupra regelui. Bănuia că acestuia nu i-ar fi plăcut să-i împartă atenția cu alții.

Alarik se încruntă spre ea.

— De ce ți s-a schimbat postura atât de mult? Și pașii. Acum știi să dansezi?

— Cum spuneam…

Rose se răsuci din brațele lui și apoi reveni, ținându-și umerii drepți și gâtul alungit, așa cum o cerea dansul.

— A fost doar vina corsetului.

— Înțeleg, zise el admirându-i talia în timp ce o învârtea din nou, mai ușor de data asta.

Acum, că era în brațele regelui, Rose se simțea pierdută într-o mare de soldați

gevrani, cu fiarele lor stând la pândă tot mai aproape. O zări pe Celeste lângă masa cu deserturi, simțind o ușurare în tot corpul la vederea celei mai bune prietene ale ei. De-abia aștepta să-i povestească totul. Dar cine era femeia aia care-o făcea să râdă atât de tare? Înțelese cu surprindere că era prințesa Anika, cascada de păr roșcat și formele voluptoase distingând-o ca pe cea mai renumită frumusețe din Gevra.

Alarik îi urmări privirea.

— Nu-ți face iluzii, zise el întunecat. Dacă sora mea se poate comporta la fel de sălbatic ca fiarele ei, asta nu înseamnă că tuturor femeilor din Gevra li se permite să facă la fel. Femeile de la curtea noastră au poate caracter puternic, dar știu să-și asculte stăpânii.

Rose înțelese brusc foarte bine de ce Wren nu rezistase prea mult în compania regelui fără să-l calce pe picior.

El ridică un deget și i-l plimbă peste obraz.

— Un nume delicat pentru o față delicată. Vom vedea dacă un trandafir atât de frumos va putea rezista iernii gevrane.

Rose intui momentul oportun și se agăță de el cu amândouă mâinile.

— Asta îmi amintește că doream să vorbim despre ceva.

— Da? zise el amuzat.

Ea încerca să-și stăpânească nervii.

— Mă tem că ne-am aventurat cu acest aranjament mult prea în grabă. Fratele tău e cel mai minunat dintre bărbați, sincer — un prinț al prinților. Dar mi-e teamă că nu am petrecut încă destul timp împreună ca să vedem dacă suntem compatibili, așa că mă întreb dacă n-ar fi mai bine să așteptăm până după încoronarea mea ca să ne finalizăm uniunea…

Îi urmări apoi expresia. Alarik părea că ar fi vrut să deschidă gura mare și să-i smulgă capul de pe umeri.

Se opri din dans.

— Vrei să amâni nunta?

Rose ezită înfricoșată.

— Ei bine… da.

Tăcerea ce urmă fu ca o tortură. Rose se simțea atât de încordată încât uitase să respire.

Apoi regele din Gevra își dădu capul pe spate și începu să râdă. Și râse, și râse. La infinit parcă.

Sunetul sinistru al acelui râs îi făcu lui Rose pielea de găină. Rămase în brațele lui, cu sute de ochi zgâindu-se dintr-odată la ea.

Alarik se opri din râs cu o bruschețe deconcertantă, ultimul hohot murindu-i în gât.

— Nu.

Rose clipi.

— Nu?

— Nu, mârâi el. Ar trebui să-mi săruți picioarele ca mulțumire pentru această uniune.

— N-am vrut să par lipsită de respect, Maiestatea Voastră, se grăbi ea s-o dreagă. M-am gândit doar că fiind el însuși un astfel de trofeu, poate că prințul Ansel ar prefera încă puțin timp ca să se gândească dacă…

— Destul.

Alarik își înfipse unghiile în talia ei.

— Eu decid cine i se potrivește lui Ansel și cine nu. Și eu cred că persoana aceea ești tu. Și, de altfel, fără această uniune, nu voi putea să-mi adaug

niciun vrăjitor la colecție…

Se opri și-și linse buzele.

— Și îi vreau.

Lui Rose îi apăru în minte imaginea Banbei și Theei ținându-se de mână în fața unui foc uriaș. Brusc, teama pentru ele și pentru întreaga Ortha îi răsună în urechi ca un țipăt de pescăruș.

— Mă tem că vrăjitorii nu mai fac parte din înțelegere.

Alarik o prinse de bărbie și o trase spre el, până ajunseră nas în nas.

— În locul tău, prințesă Rose, mi-aș retrage cuvintele. Nu vrei să afli ce se întâmplă atunci când renunți la o înțelegere făcută cu un gevran.

Își retrase mâna.

— În țara noastră, vrăjitorii sunt doar niște basme de adormit copii. O poveste cu care ne speriem tinerii. Și totuși, m-am întrebat mereu cât adevăr se ascunde în acele povești. Asemenea putere…

Valsul se termină și el îi dădu drumul, făcând prima dată o plecăciune și apoi lipindu-și buzele reci de mâna ei.

— Mulțumesc pentru dans și pentru distracție. N-am mai râs așa de bine de multă vreme. Pe mâine, prințesă.

Se îndepărtă, iar Rose se uită după el cu atâta ură arzându-i în piept, încât obrajii i se transformară în flăcări.

Apoi apăru Ansel.

— Floricica mea! Ai valsat prea mult cu fratele meu. Acum e din nou rândul meu, nu? Și, trebuie să spun, se pare că ți-ai perfecționat mult pașii.

Se uită agitat în urma regelui.

— Alarik e destul de priceput la asta. Impresionantă îmbunătăţire.

— Cu siguranţă are o priză bună, mormăi ea, masându-şi bărbia.

— Când eram copil, am refuzat să călăresc ursul alb al palatului, pentru că-mi era groază de dinţii lui, dar după ce Alarik m-a obligat să-mi ţin capul în gura lui o după-amiază întreagă, am ajuns la concluzia că nu-mi mai era frică de el deloc!

Prinţul chicoti nervos.

— Alarik e un rege bun. Și puternic. Și un frate bun! Sigur, a fi un rege bun e mai important decât a fi un frate bun.

Rose se holbă la el, încercând să-și amintească de ce se crezuse vreodată îndrăgostită de el. Acum i se părea un străin. Poate că întotdeauna fusese, iar era ea prea dornică de iubire — de lucruri extraordinare — încât nu-i văzuse decât suprafaţa, transformându-l în cu totul altcineva. Cineva pe care crezuse că-l poate iubi. Dar acum, după ce gustase aerul deşertului cu Shen şi-i văzuse stelele dansând în ochi când se uita la ea, înţelese că nu-l iubise niciodată pe Ansel. Și, cu siguranţă, nu se putea mărita cu el. O, de asta era absolut sigură.

I se făcu dintr-odată milă de bietul Ansel, crescut în umbra unui om asemenea lui Alarik. Îi luă mâna într-a ei. Atingerea spontană îl amuţi pe vorbăreţul prinţ, care se holbă la mâinile lor cu surprindere. Și apoi roşi.

— Alarik e norocos să te aibă drept frate, Ansel.

El îşi dădu părul auriu la o parte de pe faţă şi ochii albaştri îi străluciră de bucurie.

— Eu sunt cel norocos. Ce frate bun a fost Alarik, aranjând-mi căsătoria cu cea mai frumoasă şi deosebită femeie din Eana! O să fii adorată în Gevra, Rose. O să vezi. Dragostea poporului meu îţi va ţine de cald în lungile luni de iarnă.

Fata zâmbi palid. Poate ar fi acceptat căsătoria lor, dacă ar fi crezut cu

adevărat că era cea mai bună soluţie pentru Eana. Ar fi făcut orice să-şi protejeze regatul şi să asigure pacea şi prosperitatea pe care o meritau oamenii. Dar această uniune nu era alegerea potrivită.

Îşi dădu seama acum că nu fusese niciodată.

Ansel o trase spre ringul de dans.

— Dansăm, raza mea de soare?

— Mă tem că nu pot chiar acum.

Rose se îndepărtă de el chiar în momentul în care uşile sălii se deschiseră. Rămase cu gura căscată când îl văzu pe Willem Rathborne intrând şi arătând ca o fantomă ce venise s-o bântuie. O, nu! Dintr-odată totul începea să meargă prost.

Chiar dacă Wren se înşelase în privinţa stării de sănătate a Umbrei Regelui, Rose putea spune, chiar de la distanţă, că nu era bine. Vederea feţei lui uscăţive şi a pielii străvezii nu-i inspiră totuşi nicio milă. Acum ştia cu ce monstru avea de-a face. Ce monstru fusese mereu.

— Trebuie să vorbesc cu Umbra Regelui.

Îi aruncă lui Ansel cel mai strălucitor zâmbet al ei.

— Când mă întorc, eu şi tu o să închinăm un pahar în cinstea viitorului ţărilor noastre.

Şi pentru felul în care ele nu se vor uni niciodată, îşi zise, în timp ce-şi luă inima în dinţi, îşi ridică fustele şi porni spre Rathborne.

Willem se încruntă când o văzu apropiindu-se şi nemulţumirea de pe chipul lui o făcu să simtă din nou ca un copil. Din obişnuinţă, făcu o reverenţă.

— Îmi pare atât de bine că ţi-ai revenit, Willem.

— Muşcă-ţi limba, şuieră el. Nu vreau ca gevranii să mai audă vreo vorbă despre boala mea. E destul de rău c-am ratat sosirea lor pe Limba Argintie. I-

am spus lui Chapman să manevreze lucrurile cu grijă în absența mea, ceea ce ne conduce la întrebarea: de ce nu ești pe ring, valsând cu prințul tău?

Rose înălță capul și întâlni privirea celui ce-i omorâse părinții. Bărbatul care o crescuse, pretinsese că o iubește și o învățase cum să se teamă și să se supună toată viața ei, nu pentru Eana, ci pentru el însuși.

Își dori să fi avut un cuțit pe care să i-l înfigă în inimă.

Ai grijă, își reaminti. Nu era cazul încă să dezvăluie ceea ce aflase nici despre el, nici despre existența surorii ei gemene. În ciuda trădării lui Wren, ele două aveau un dușman comun. Wren era mai mult decât o soră. Era aliatul ei.

Cu râsul regelui Alarik răsunându-i încă în urechi și cu Umbra Regelui stând în fața ei, Rose hotărî să i se adreseze o ultimă dată.

— Nu mai intenționez să dansez cu prințul Ansel, nici să-mi leg viața de a lui, zise ea hotărâtă. După o analiză atentă, nu mai consider că alianța cu Gevra este cel mai bun lucru pentru Eana. Alarik pare să nu fie de acord, dar poate dacă vorbim amândoi cu el…

— Nu mai am de gând să discut treaba asta cu tine, Rose.

Ochii lui fulgerară a avertisment.

— O să te măriți cu prințul Ansel și ăsta e ultimul meu cuvânt.

Rose rămase pe poziții.

— Vreau să devin regină și să-mi găsesc perechea potrivită la timpul potrivit. Un soț care să fie bun pentru mine și pentru regatul meu.

— Rose, draga mea, zise el printre dinți. Ai pur și simplu emoții înainte de nuntă. O să fii o mireasă minunată și-o să ne faci mândri pe mine și țara ta. Și, mai mult decât atât, o să-i faci mândri pe dragii tăi părinți. Acum. N-o să mai vorbim despre asta. Ne-am înțeles?

Rose strânse pumnii până când unghiile îi intrară în palme. Își susținuse

părerile şi nu fusese de ajuns. Ce altceva putea face? Cu disperare crescândă îşi dădu seama că nu avea prea mare control asupra propriei vieţi. Nu era cu adevărat o prinţesă. Ci o marionetă. Iar Willem Rathborne avea s-o trimită curând în Gevra, tăindu-i apoi orice posibilitate de întoarcere.

— Rose? Ne-am înţeles?

Fata dădu din cap şi ochii i se umplură de lacrimi.

— Asta e fata mea cuminte. Acum fugi înapoi la logodnicul tău. Te aşteaptă lângă ringul de dans.

***

Rose nu reveni la Ansel. Aşteptă în schimb până când Willem se întoarse cu spatele şi se strecură afară din sala de bal.

Odată ajunsă în curte, fugi prin întuneric, până ajunse la bibliotecă. Dădu buzna înăuntru, cuprinsă de panică.

— Wren! Mai eşti aici? N-a mers. Avem o mare… Pe toate stelele!

Garda personală a lui Ansel o lipise pe sora ei de perete.

Iar acesteia părea să-i convină de minune.

Nu era, deci, de mirare că el se purtase atât de familiar cu ea în curte! Rose nu mai văzuse pe nimeni sărutându-se în felul acela — cei doi încercau parcă să intre unul în gura celuilalt. Şi el era fără cămaşă. Şi peste tot zăceau cărţi aruncate. Şi cioburi de sticlă. Şi rafturi rupte. Şi trandafiri uriaşi, căţărători!

Rose trânti uşa bibliotecii cu o bufnitură puternică.

Cei doi nu se opriră.

Luă atunci o carte și o aruncă spre gevran.

— WREN!

Soldatul se răsuci, cu ochii mari, alerți.

— O, Doamne, zise Wren, netezindu-și rochia foarte șifonată. Ești doar tu.

— Noroc că sunt doar eu! spumegă Rose. Dacă intra oricine altcineva? Ar… ar fi crezut că sunt eu! Sărutându-l pe el!

Arătă cu degetul spre gevran. Acesta tocmai își lua cămașa de pe jos și bâjbâia după nasturi.

— Gândește-te la reputația mea!

Obrajii prințesei ardeau.

— Și, oricum, ce faci aici, sărutându-te cu el?

Wren își mușcă buzele.

— Cred că m-am lăsat puțin dusă de val.

Soldatul își luă redingota de pe podea și o îmbrăcă.

— Ar trebui să plec.

Dădu din cap spre Rose, apoi se mai uită o dată la Wren, înainte de a se strecura afară.

Rose se întoarse spre sora ei.

— Te las doar zece minute singură și tu începi să dezbraci inamicul!

— Mă rog. Numai până la brâu, sublinie Wren. Și Tor nu e inamicul!

— Din câte putem bănui, Tor se va duce înapoi în sală să-i spună lui Alarik că acum suntem două! Și dacă acel rege groaznic află că mai suntem și

vrăjitoare, ne trimite cu prima corabie în Gevra!

— Tor n-o să sufle o vorbă, se împotrivi Wren.

— Și de unde știi asta?

Rose se opri.

— Așteaptă. L-ai vrăjit?

Wren oftă.

— Am încredere în el, Rose.

Aceasta ridică mâinile disperată.

— O, bine, în cazul ăsta n-avem de ce să ne facem griji.

— Lasă-l pe gevran în seama mea, replică Wren calm. Acum. Ai reușit să anulezi nunta?

Rose își drese vocea.

— Cred că sunt șanse mai mari ca Alarik să mă dea drept hrană vreuneia dintre fiarele lui decât să fie de acord cu anularea nunții.

Wren se prăbuși pe un fotoliu pufos.

— Deci ai dat greș. Așa cum bănuiam.

— Păi, tu ai pățit la fel, replică Rose, fără să se poată abține. Willem Rathborne e bine sănătos. Participă la bal.

Wren se holbă la ea oripilată.

— Poftim?

Rose gemu, cufundându-se într-un fotoliu identic.

— Și-acum ce facem?

Wren își îngropă fața în palme.

— N-am nicio idee.

Wren

Capitolul 35

Wren stătea într-un întuneric sordid, zăngănind gratiile cuștii. Urlă, dar nu se auzi niciun sunet. Umbrele se mișcară și în fața ei apăru Rose. Zâmbea larg și batjocoritor, dar când vorbi, o făcu cu vocea Banbei.

— Ai eșuat, pitulicea mea.

Se întinse printre barele cuștii lui Wren și-i smulse coroana de pe cap. Și-o puse pe propria frunte și aurul ei sclipi în întuneric.

— Erai menită să dai greș.

Vocea Banbei se transformă în cea a lui Alarik, apoi râsul lui înghețat o făcu să-i clănțăne dinții. În întuneric, vrăjitorii i se târau la picioare. Nu mai existau fiare, doar moarte. Printre ei, cadavrul Banbei zăcea chircit pe-o parte.

Wren se repezi la sora ei, apucând-o printre gratii. Ceva se zdruncină înăuntrul ei și o scânteie de magie izbucni între ele. Se transformă într-un foc sălbatic și tunător, devorând totul — spaima și întunericul, trupul fără viață al Banbei și vrăjitorii ce se târau la picioarele lor și, într-un final, din fericire, și restul coșmarului.

Wren se trezi gemând. Clipi în întuneric, încercând să înțeleagă unde era și de ce o durea tot corpul. Se strâmbă în timp ce o năpădiră amintirile nopții trecute. Rose se întorsese în Anadawn și lucrurile scăpaseră de sub control. Acum ea zăcea pe podea, plină de praf și holbându-se în sus la niște șipci scârțâitoare de lemn.

Nasul începu s-o gâdile și strănută.

— Sst, șuieră Rose de deasupra. O să te-audă cineva!

Wren ieși de sub patul surorii ei și dădu peste o pereche familiară de ochi de culoarea smaraldului, fulgerând în jos la ea. În lumina dimineții, asemănarea între gemene era și mai frapantă. Timpul petrecut în Ortha îi umpluse lui Rose nasul de pistrui, iar soarele deșertului îi pictase șuvițe de miere în părul castaniu.

Wren gemu ridicându-se în picioare. După ce ajunseseră la un armistițiu fragil în legătură cu dușmanul lor comun, Umbra Regelui, fetele stătuseră până târziu în noapte, încercând să clarifice cum să se descurce cu Rathborne, acum că acesta își revenise. Rose ezita la gândul comiterii unei crime chiar în inima palatului Anadawn, iar în absența oricărei alte idei, Wren se simțea din ce în ce mai frustrată de sensibilitatea excesivă a surorii ei. Nunta era a doua zi, doar cu o zi înainte de momentul în care gemenele aveau să împlinească optsprezece ani și, cu Rathborne mai hotărât ca niciodată s-o trimită pe Rose în Gevra, nu mai aveau timp de șovăieli.

Când conversația lor degeneră în cele din urmă, devenind o ciorovăială istovită, Rose plecase val-vârtej să-și facă rost de un ceai de mușețel, la bucătării. Wren adormise cu răgetul îndepărtat al fiarelor din Gevra în urechi și, în întuneric, sub patul lui Rose, visase la eșecul ei, din nou și din nou.

Își dădu părul la o parte din ochi.

— Când o mai vezi pe vreuna dintre slujitoare, roag-o să mai curețe sub patul tău din când în când. O să tușesc praf zile întregi.

Dacă lui Rose i se făcu milă de sora ei, n-o arătă.

— O să țin minte treaba cu praful, zise ea, cufundându-se din nou între perne.

— Mă doare și spatele.

Wren se întinse spre mâna surorii ei.

— Mă vindeci?

Rose o plesni peste ea.

— Și să stric toată odihna de care m-am bucurat azi-noapte? șopti ea. Cu siguranță nu.

— Presupun că asta te face geamăna cea malefică.

Darul vindecător al lui Rose o luase prin surprindere pe Wren. Crescuse întrebându-se de ce puterea de fermecătoare a mamei se manifestase doar la ea, dar nu-i trecuse niciodată prin cap că Rose ar fi putut fi un alt fel de vrăjitoare.

O studie în lumina dimineții. În cămașa ei de noapte cu guler înalt și înconjurată de o grămadă de perne umplute cu pene de gâscă, arăta ca o păpușă. Avea o delicatețe pe care Wren n-o avusese niciodată. Rose moștenise blândețea regală a familiei Valhart, dar Eana avea nevoie de o regină-vrăjitoare — una tare ca oțelul și neînfricată, care nu s-ar fi temut să-și croiască drum în inima neagră a palatului Anadawn, storcându-i afară otrava.

Avea nevoie de Wren.

— De ce te încrunți așa? îi întrerupse Rose gândurile. O să faci riduri.

— Nimic ce nu poate fi reparat cu puțină magie, zise ea jucăuș. Și, dacă vrei să știi, mă încrunt pentru că nu văd de ce n-am putea împărți patul ăsta uriaș al tău!

Săltă în pat și începu să sară.

— Salteaua asta e mult mai mare și nu primești oricum vizitatori nocturni.

— În afară de tine și Shen, vrei să spui, ca să mă răpiți.

Rose o lovi cu perna, împrăștiind o grămadă de pene.

— Și, pentru Dumnezeu, nu mai vorbi așa de tare!

Wren încercă să-i ia perna din mâini.

— Ți-e teamă să nu creadă gărzile că vorbești de una singură?

— Reputația mea nu înseamnă probabil prea mult pentru tine, dar pentru mine e importantă, zise Rose, refuzând să dea drumul pernei. Sincer, Wren. Toate săptămânile astea în care ai pretins că ești Rose și tot n-ai învățat niște maniere elementare.

— Iar tu n-ai învățat să te relaxezi.

Smulse în sfârșit perna și își lovi sora, mult mai tare decât aceasta. Izbucni în râs la vederea expresiei năucite a lui Rose și își dădu seama că se simțea bine. Că asta — faptul că avea o soră — chiar și una râzgâiată și încăpățânată, era… ei bine, destul de plăcut.

Rose își dădu părul încâlcit la o parte de pe față.

— Când o să vină Agnes cu micul-dejun, va trebui să te ascunzi.

— De ce nu te ascunzi tu? Sunt lihnită.

Rose se uită urât la ea.

— Pentru că eu sunt prințesa. Și, practic vorbind, tu ești o criminală.

— Nici măcar să nu glumești cu asta!

Rose se dădu jos din pat și se îndreptă spre masa de toaletă, unde se așeză în fața oglinzii și începu să se pieptene cu gesturi ferme.

— Încă nu-mi vine să cred că ți-ai făcut un iubit gevran în numele meu.

Undeva, afară, urlă un lup.

Wren își trase punguța cu șnur de sub pat și se apropie de Rose.

— De fapt, mi-am folosit propriul nume. Iar tu ești geloasă că nu te-ai gândit să-l seduci tu prima.

Smulse peria din păr din mâna surorii ei și o aruncă.

— Așa, acum lasă-mă să te aranjez.

Două vrăji mai târziu, Wren și Rose arătau ca două prințese dichisite și corespunzătoare. În ciuda puterii mai mici a petalelor de trandafiri, harul lui Wren era mai eficient ca niciodată. Nu puteai să mai zărești nicio umbră de pistrui pe nasul ei, iar părul îi curgea în bucle perfecte, de exact aceeași nuanță și lungime ca al surorii ei.

Hm. Probabil sunt o fermecătoare mai bună decât am crezut, își zise ea, ignorând fiorul de neliniște de pe șira spinării.

Rose se admiră în oglindă.

— Poate găsim o cale să poți rămâne aici drept cameristă.

— Nu-ți permiți tu să mă iei în slujba ta, replică Wren sec.

Sora ei zâmbi larg.

— Îmi subestimezi averea.

— Averea noastră.

Wren se îndreptă spre garderobă.

— Deci care dintre noi va fi Rose azi?

Rose îi aruncă o privire nimicitoare.

— Nu-i deloc amuzant.

Wren deschise dulapul și începu să cotrobăie printre rochii.

— Nu uita că mai avem treabă, Rose, zise ea, scoțând trei rochii dintr-odată.

Își puse în față una violet strălucitor.

— Și prin treabă mă refer la îndepărtarea rapidă și brutală…

Se întrerupse în momentul în care ușa dormitorului se deschise brusc. Îngheță cu rochiile strânse la piept. Celeste intră în cameră, furioasă și frumoasă în lumina dimineții. Trânti ușa în urma ei, se uită o dată la cele două surori, apoi se răsuci spre Wren.

— Tu, șuieră ea acuzator. Te-ai jucat cu amintirile mele!

Wren se uită la Rose, chinuindu-se să vorbească încet.

— I-ai spus?

Rose își încrucișă brațele.

— Normal că i-am spus. E prietena mea cea mai bună.

— Când? se clătină Wren, dar apoi își aminti incursiunea nocturnă a surorii ei la bucătării.

De fapt, se dusese s-o vadă pe Celeste.

— Și mai zici că eu sunt nesăbuită!

— Chiar ești! se răsti Celeste, îndreptându-se spre ea.

Fata se simți ca un copil rău pe cale de-a fi pedepsit.

— Acum pot să-ți explic.

Aruncă spre ea o rochie de culoarea lavandei ca s-o țină la distanță.

— Nu ne permitem să facem o scenă.

Celeste aruncă rochia cât-colo.

— Eu sunt doar una, Wren. Pot să fac ce vreau.

Își scoase pantoful și-l aruncă. Wren se feri în ultimul moment, lăsând să cadă altă rochie în graba ei, în timp ce pantoful lovi peretele.

— Sst! făcu Rose agitându-şi braţele nebuneşte. O să fim prinse!

Celeste îşi scoase şi celălalt pantof.

— Garda ta e la privată.

— Sunetul călătoreşte oricum! zise Wren, retrăgându-se.

— Ei bine, la fel şi pantoful meu.

Îl aruncă şi, de data asta, o pocni drept în umăr.

Aceasta aruncă ultima rochie spre Rose, sărind în pat.

— Spune-i prietenei tale să nu mă mai vâneze!

— Doar dacă tu îi spui prietenului tău să nu mă mai răpească, zise Rose, culegând rochia şi netezind-o. O, aşteaptă, e prea târziu.

Celeste râse în timp ce se urca şi ea în pat. Întinse braţele ca şi cum ar fi vrut s-o prindă pe Wren.

— O să mă opresc când îţi vei cere scuze pentru ce-ai făcut.

— Erai prea deşteaptă. Urma să mă torni, replică aceasta, ridicând o pernă ca scut. Ce puteam face? Să renunţ şi gata?

Ochi lui Celeste fulgerară.

— N-am auzit cuvântul scuze.

Wren sări jos din pat şi se ascunse în spatele lui Rose.

— Am făcut ce-am crezut că e mai bine, zise peste umărul surorii ei. N-am vrut să-ţi şterg amintirile, dar, sincer, ai fi preferat să te omor?

Rose se smulse din strânsoarea ei.

— Ţi-ai pierdut minţile?

— Ți-ai încercat darul pe prietenul meu cel mai bun! zise Wren.

— Da! Ca să-i salvez viața! se răsti Rose. Cu plăcere, apropo.

Wren se domoli. Orgoliul ei păli. Se auzi cu adevărat pentru prima dată, apărând un lucru despre care știa că e greșit. Rose îi salvase viața lui Shen în deșert, iar ea aproape că o omorâse pe Celeste în pădure. Dacă Shen ar fi fost de față, i s-ar fi făcut rușine de ea.

Celeste o domina de la înălțimea patului, lumina soarelui atingându-i umerii și reflectându-i-se în firele de ambră ale rochiei. Dincolo de furia de pe chip, Wren citi suferință, dar și confuzie. Suferință pe care ea însăși o cauzase.

Își coborî capul, rușinată.

— Îmi pare rău, Celeste, zise cu sinceritate. În ziua aia în pădure eram disperată, dar tot n-ar fi trebuit s-o fac.

Aceasta rămase pe poziție.

— Promite-mi că nu-ți vei mai folosi darul împotriva mea niciodată.

— Promit, zise Wren, la fel de sinceră.

Celeste se dădu jos din pat.

— Acum fă-i aceeași promisiune surorii tale.

Wren clipi confuză.

— Poftim?

Celeste își smuci capul spre Rose, care părea la fel de surprinsă de cererea ei ca Wren.

— Promite că nu-ți vei folosi darul nici împotriva surorii tale.

Buzele fetei se răsfrânseră. Era o cerere îndrăzneață. La urma urmei, după ce Rathborne ar fi fost înlăturat și gevranii trimiși acasă, Rose ar fi rămas

singurul mare obstacol în drumul ei spre tron. Din felul în care se uita Celeste la ea, era clar că și ea ajunsese deja la aceeași concluzie. Știa cât de mult își dorea ea acest lucru și cum întâlnirea cu Rose — sora ei — nu-i schimbase deloc obiectivul suprem.

Rose se întoarse spre ea.

— Wren, de ce eziți?

— Promit, zise aceasta după o clipă. Normal că promit.

Celeste expiră zgomotos. Sclipirea din ochi i se stinse. Pentru moment.

— Bine. Acum povestiți-mi totul.

Și ele o făcură. Și, împreună, cele trei începură să comploteze.

***

— Tot nu înțeleg de ce nu-l putem omorî, pur și simplu, în propriul pat ca să terminăm odată, zise Wren, sprijinită de tăblia patului lui Rose.

— Pentru că e un gest nesăbuit, replică Rose iritată. Willem deja și-a dublat paza de când ai încercat să-l otrăvești și cine știe câte gărzi are și la el în dormitor? Nu vei putea să-i vrăjești pe toți și, dacă ne prind, suntem terminate.

Wren închise ochii. Chiar dacă o durea să recunoască, sora ei avea dreptate.

— Bine. Fără asasinate.

— Dacă mă întrebi pe mine, mi se pare că prea ești obsedată de ideea crimei, interveni Celeste.

Wren îşi întoarse capul spre ea.

— Şi ce alte idei ar mai exista, Celeste?

— De ce să nu încercăm să-l demascăm mai întâi? sugeră aceasta. Când lumea l-ar vedea așa cum e în realitate — un mincinos şi un uzurpator — atunci ar veni şi răzbunarea. L-ai putea spânzura de Cripta Protectorului, dacă ţi-ar face plăcere.

Wren se ridică în picioare.

— Continuă.

Celeste zâmbi.

— Cred că ar trebui s-o faci la nunta de mâine, astfel încât toţi nobilii din Eana şi invitaţii oficiali să fie martori la demascarea tuturor minciunilor lui. Şi ce modalitate mai bună s-o faci, decât să-i faci cunoştinţă lui Willem Rathborne şi restului adunării cu tine, Wren? Prinţesa geamănă care a scăpat de la moarte.

Rose încuviinţă.

— Prinţesa geamănă protejată de vrăjitorii din Ortha.

Se uită la sora ei cu ochii luminaţi de triumf.

— Putem schimba felul în care Eana îi priveşte pe vrăjitori, arătându-le că şi locuitorii ei au fost traşi pe sfoară de Willem în urmă cu optsprezece ani.

Wren încă rumega ideea, dar cu siguranţă îi plăcea. Expunerea lui Willem Rathborne în public ar fi ajutat mult la îndreptarea reputaţiei vrăjitorilor în capitală, plantând seminţele schimbării în vederea propriei sale urcări pe tron. Dar oare era de-ajuns pentru a o mulţumi pe Banba? Ori aceasta tot ar fi insistat să distrugă palatul Anadawn drept răzbunare pentru Războiul lui Lilith, umplând râurile Eanei cu sângele celor care odinioară purtaseră acest război?

Apoi, mai erau gevranii. Fără nuntă nu mai exista nicio alianţă, iar Wren se

îndoia că regele Alarik ar fi plecat liniștit acasă, după ce bătuse atâta drum pentru vrăjitori.

Alungă repede gândul. Urmau să-și facă griji pentru asta după anularea nunții. Prima dată, trebuiau să rezolve necazul cu Rathborne.

— Și apoi îl putem omorî, nu?

— După ce-l demascăm, îl vei putea pedepsi cum vrei, zise Celeste. Și o vei face sub cerul deschis, respectând legile din Eana. Dreptate în adevăratul sens al cuvântului.

— Îmi place, zise Wren rar.

De fapt, îi plăcea la nebunie.

— E genial, Celeste, zise Rose. Wren trebuie să rămână ascunsă până la nunta de mâine. Willem nu va ști ce-l așteaptă. Nu până când nu va fi prea…

— TOC! TOC! TOC!

Încremeni la auzul sunetului venit de-afară. Fetele se uitară în jur și zăriră un aușel singuratic pe pervazul ferestrei. Bătea cu ciocul în geam, uitându-se la ele cu ochii lui strălucitori, ca niște mărgele.

Un fior de neliniște o străbătu pe Wren de-a lungul șirei spinării. Se întoarse și se îndreptă spre fereastră. Aușelul își luă zborul, rotindu-se în jurul turnului de vest. Ea îl privi, iar de data asta, când zări chipul din geam, scoase un geamăt de uimire.

Rose se ridică și ea într-o clipă.

— Ce este?

— În turnul de vest e o femeie.

Wren se aplecă pe fereastră, încercând s-o vadă mai bine. Avea fața palidă și uscățivă, ascunsă de șuvițe mohorâte de păr alb. Apoi dispăru din nou.

M-a avertizat… flăcările sunt înăuntrul meu… focul… ah… Cuvintele lui Rathborne îi răsunară în minte și-și aminti de el chircit de durere, după otrăvire.

— L-a avertizat, murmură ea.

Își alungă din minte restul gândurilor lipsite de coerență și o nouă spaimă copleșitoare o străbătu.

— Dușmanul are două fețe. Trebuie să-i găsim pe vrăjitori înainte să ne găsească ei pe noi… Și se apropie.

— Despre ce vorbești? zise Rose tot mai alarmată.

— O, nu.

În spatele ei, Celeste înțelesese deja. Veni la fereastră, dând glas gândurilor lui Wren.

— Willem are o clarvăzătoare.

— N-a fost niciodată vorba doar despre păsări, continuă Wren, blestemându-și propria prostie.

Umbra Regelui făcuse cumva imposibilul — pusese mâna pe o clarvăzătoare. Cineva îi șoptește la ureche despre viitor.

Avertizându-l, gândi ea furioasă.

— Nu degeaba era așa de agitat.

Se îndepărtă de geam.

— Viziunea unei clarvăzătoare se limpezește în timp. Pe măsură ce profeția se apropie, apar noi elemente. Pe care le știe, pe care le vede, le spuse ea repede. Dacă Rathborne are cu adevărat o vrăjitoare în Anadawn, nu ne vom mai putea ascunde de ea mult timp. Mai ales acum, că te-ai întors, Rose.

Nu-și putu ascunde tonul acuzator.

— Trebuie s-o îndepărtăm înainte să ne demaşte, zise Rose.

Celeste expiră zgomotos.

— S-ar putea să fie deja prea târziu. A vizitat-o aseară după bal. I-am văzut gărzile la intrarea în turnul de vest.

Toate trei se uitară spre uşă în acelaşi timp, aproape aşteptându-se ca Umbra Regelui să dea buzna înăuntru şi să le aresteze. În realitate, era doar agitaţia servitorilor care-şi începeau ziua şi răgetul îndepărtat al fiarelor gevrane ce se plimbau prin curtea palatului.

Wren îşi lăsă capul în jos, gânditoare.

— Dacă aseară nu, atunci în seara asta.

Rose şi Celeste schimbară priviri îngrijorate.

— Am putea s-o eliberăm până atunci, zise Rose.

— Şi să aflăm ce anume ştie, adăugă Celeste. Ce i-a spus deja.

Rose confirmă cu un semn din cap.

— Petrecerea gevrană începe la apus. Willem va trebui să fie prezent. Asta ne dă puţin timp.

— În seara asta o să stea cu ochii pe tine, avertiză Celeste. Gărzile îţi vor urmări orice mişcare.

Wren zâmbi leneş şi insinuant. Simţea cum valurile destinului clipocesc în jurul ei. Un plan se ivea dintre ele.

— Dar pe mine nu mă va urmări nimeni.

Se putea strecura cu uşurinţă în turnul de vest cu ajutorul vrăjilor. Avea nevoie doar de o modalitate de a intra în foişor fără să trezească suspiciuni.

— Voi avea nevoie de cheia de la turn. Cea pe care o poartă la gât.

— Aș putea să i-o fur eu la petrecere, zise Rose, încleștându-și pumnii ca să-și adune curajul.

Celeste se uită la Wren.

— Ți-aș putea-o aduce eu.

Aceasta dădu din cap.

— Și aș aduce-o înapoi înainte să observe că-i lipsește.

Se întoarse spre Rose.

— Asigură-te doar că vei dansa cu toți gevranii prezenți. Fii strălucitoare și efervescentă. Nimeni nu trebuie să bănuiască nimic.

— De ce nu începem chiar acum? zise Celeste, traversând camera.

Smulse rochia violet de pe taburetul de lângă masa de toaletă și i-o aruncă lui Rose.

— Hai să mergem la o plimbare matinală prin grădină. Cu cât mai multă lume te va vedea comportându-te normal azi, cu atât mai bine.

— Și eu? întrebă Wren. Eu ce se presupune c-ar trebui să fac?

Celeste zâmbi fals.

— Poți să reîncepi să nu exiști pentru o vreme.

Peste câteva minute, cele două plecară și Wren se trezi din nou singură. Se întoarse la fereastră, sprijinindu-se cu coatele de pervaz. Afară, steagul Eanei flutura în vântul călduț al verii.

Când va deveni regină, o să-l dea jos și o s-o readucă pe Eana, prima regină-vrăjitoare, pe stemă. Țara va fi condusă de descendenta ei, iar sălile din Anadawn o să se umple din nou de magie. Libertatea era aproape, adusă în sfârșit de o vrăjitoare Greenrock, născută și crescută în nisipurile din Ortha. Nu de o râzgâiată din familia Valhart care de-abia își descoperea darul. Chiar

dacă planul lui Wren se schimbase odată cu întoarcerea lui Rose, misiunea ei rămânea aceeaşi.

Sunt atât de aproape, Banba, şopti ea în vânt. N-o să te dezamăgesc.

Închise ochii şi se închipui stând pe tronul Eanei, înconjurată de vrăjitori. Când îi deschise din nou, se uită spre turnul de vest şi se întrebă dacă clarvăzătoarea vedea şi ea acelaşi lucru.

Rose

Capitolul 36

— Să n-ai încredere în ea, zise Celeste, în timp ce se plimbau braț la braț prin curte. Trebuie să ai mare grijă.

— Nu-ți face griji în privința lui Wren.

Rose ocoli cu pricepere un soldat gevran care-şi plimba leopardul de zăpadă și zâmbi spre o vulpe argintie aflată într-o tufă din apropiere.

— E de partea noastră.

Arătă spre porțile de aur, unde patru soldați erau staționați la fiecare post, în timp ce alți șase patrulau prin grădinile din apropiere.

— Privește în jurul tău, Celeste; are nevoie de noi.

Încruntarea prietenei sale se adânci, în timp ce ajunseră în grădina de trandafiri.

— Poate că e de partea noastră acum, dar asta nu înseamnă că va fi mereu.

Trecură pe sub statuia oribilă a Protectorului. Rose se uită urât la chipul de marmură și amintirea lui doborând-o pe Ortha Starcrest trecu prin ea ca un fior violent.

— Wren n-o să mă trădeze. În niciun caz acum, când amândouă vrem același lucru, zise ea cu încredere. La urma urmei, nu sunt doar sora ei. Ci și vrăjitoare. Wren știe că, atunci când voi fi regină, voi face ce e cel mai bine pentru ei. Pentru noi toți.

— Ai vorbit cu ea despre asta? întrebă Celeste.

— Mai mult sau mai puțin.

Rose flutură mâna îndepărtând subiectul.

— O să punem la punct detaliile după seara aceasta.

Celeste se uită la ea în continuare fără prea mare convingere.

— Încă nu-mi vine să cred că tu, Rose Valhart, ești vrăjitoare.

— Și vindecătoare, pe deasupra, făcu Rose cu mândrie. E clar cea mai bună variantă, dacă tot e să fii una dintre ei.

Încă nu-i venea să creadă cât de mult se schimbase de la ultima ei plimbare printre tufele ei de trandafiri. Cu o lună în urmă, s-ar fi împotrivit ideii că în ea există magie, dar acum își prețuia puterea. Îi plăcea să ajute oamenii, făcându-i să se însănătoșească. Astfel își închipuia că face parte dintr-un plan mai important decât ea însăși. Nu doar dintr-un regat, ci dintr-un scop suprem.

— Vindecarea aduce pace și fericire. Darul meu nu e înșelător ca al lui Wren. Sau înfricoșător ca al bunicii noastre. Dimpotrivă, face lucrurile mai bune.

Celeste murmură aprobator și, nu pentru prima dată de la întoarcerea ei, Rose simți un val de afecțiune pentru ea. Îi povestise totul cu o seară în urmă, în timpul vizitei de la miezul nopții, și prietena ei ascultase totul cu un calm remarcabil, ca și cum, în interior, o parte din ea s-ar fi așteptat la asta, ca și cum ar fi fost pregătită. Rose îi era recunoscătoare pentru deschidere și se simțea ușurată că mărturisirea despre darul ei n-o înspăimântase deloc. Reacția prietenei sale o umpluse de încredere în viitor. Dacă avea noroc, locuitorii din Eana urmau să-i accepte darul la fel de natural. Până la urmă.

— Și cum e cu tâlharul acela arătos despre care mi-ai vorbit aseară? o provocă Celeste. E un vrăjitor războinic. Născut pentru luptă. Nu e practic opusul unei vindecătoare?

Rose roși.

— Shen își folosește darul doar în slujba binelui. Ca să protejeze oamenii. Și pe mine.

Zâmbi timid.

— O, Celeste, dac-ai vedea felul în care se mișcă! E ca o umbră, la fel de rapid și de silențios ca vântul. Chiar și în acea primă zi în deșert, când m-a salvat de gândacul ăla îngrozitor, nu mi-am putut lua ochii de la el.

Celeste pufni.

— Îmi pare bine să constat că deșertul nu te-a schimbat. Ești încă o romantică fără leac.

Îi dădu un ghiont în coaste.

— Oare nu cumva acum vreo lună te topeai la modul poetic după prințul Ansel? Care, că tot veni vorba, va fi complet distrus când se va trezi respins nu de o Rose, ci de două.

— Aia a fost altceva, zise Rose, descoperind adevărul în valul de vinovăție ce-o inundă. Ceea ce simt pentru Shen e total diferit de ceea ce credeam că simt pentru Ansel.

Înaintară în grădină, trecând pe lângă trandafirii roșii, lăsați de izbelițe. Se uită în jur ca să se asigure că nu erau ascultate.

— Sentimentele mele pentru Ansel erau pe cât de reale puteau fi la momentul acela. Dar erau ca un tablou cu… oh, nu știu, un coș de fructe. Plăcut să-l ai, dar niciodată cu adevărat mulțumitor. Pe când Shen…, zâmbi ea fără să vrea. Ceea ce simt pentru Shen seamănă cu fructul adevărat. Sau, mai bine zis, cu un munte de fructe proaspete! Mere și fructe de pădure, și pere, și banane…

— Banane? își arcui Celeste o sprânceană. Ce știi tu despre bananele bărbaților, Rose?

Aceasta începu să chicotească zgomotos.

— Ce minte perversă ai, Celeste Pegasi! zise ea, strângând-o de braţ. Voiam doar să spun că sentimentele mele pentru Shen sunt reale. Cu adevărat reale.

— Şi absolut delicioase.

— Îmi doresc doar să-l fi sărutat atunci când am avut ocazia.

Rose îşi duse degetele pe buze, încercând să-şi imagineze cum ar fi fost — să fie sărutată pentru prima oară în viaţa ei, de Shen, un bărbat care se mişca precum aerul nopţii şi al cărui râs suna ca un cântec.

— Ei bine, poate că vei avea ocazia din nou, într-o bună zi, o încurajă Celeste.

— Da, sigur, printre anularea nunţii, demascarea Umbrei Regelui, readucerea vrăjitorilor în Eana şi urcarea pe tron, sunt sigură că voi găsi timp să dau fuga în Ortha ca să-l sărut pe Shen.

Rose scutură din cap, gândindu-se la ultimele momente petrecute cu el.

— Mă îndoiesc că va vrea să mă mai vadă vreodată. După ce i-am făcut.

Nu numai că-i furase iapa preaiubită, dar apoi o şi părăsise în pădurile din Eshlinn. Iar ea nu avea cum să afle dacă Storm găsise calea spre casă.

— Sunt sigură că Wren ţi-ar lua locul cu bucurie, dacă ai vrea vreodată să dispari şi… să-ţi ceri iertare.

Celeste apăsă pe ultimul cuvânt, iar Rose înţelese din rânjetul ei că se referea la mai mult decât nişte simple scuze.

— Şi că tot veni vorba despre vicleana ta soră, ce plănuieşte să facă atunci când tu vei deveni regină?

Rose mângâie petalele unei flori rămase întregi.

— Orice îşi doreşte, presupun. Poate să se întoarcă în Ortha. Ori îi pot găsi ceva de făcut la palat. Chiar are talent la vrăji, zise ea cu blândeţe.

De fapt, nu se prea gândise ce anume avea să facă Wren după încoronare. În afară de a se bosumfla, probabil.

— Rose, Celeste o prinse de braţ, abătându-i atenţia de la flori. Chiar nu vezi că Wren încă-şi doreşte tronul pentru ea?

— Ei bine, nu-l poate avea.

Rose îşi încrucişă braţele.

— Acum mă aflu aici şi sunt adevărata moştenitoare a tronului. Dacă nu cumva plănuieşte să mă răpească din nou…

— N-aş exclude posibilitatea.

— Trebuie să avem încredere în ea, Celeste. Ce altă soluţie există? Avem nevoie de ea pentru a-l demasca pe Rathborne. Şi asta e singura modalitate de a opri nunta.

Rose se lumină la faţă.

— Şi, nu uita, te am pe tine de partea mea. Eşti cea mai inteligentă persoană pe care o cunosc.

— Prea inteligentă pentru binele meu, se pare, mormăi aceasta. Nu uita că inteligenţa mea aproape m-a ucis.

— Wren nu e capabilă de aşa ceva. O simt în sufletul meu.

— Aşa cum simţi că n-o să te înjunghie pe la spate după ziua de mâine?

Rose oftă, luând-o din nou de braţ.

— Dacă te face să te simţi mai bine, o să vorbesc cu ea.

Clopotele din turnul cu ceas începură să bată. Era o nouă zi şi aveau multe de făcut.

— Ar trebui să mergem înapoi, zise Celeste, căscând larg. Am o nevoie

amarnică de puţin somn. Am stat prea târziu azi-noapte şi vreau să arăt cât mai bine la petrecerea de diseară.

— O s-arăţi de milioane, ca întotdeauna.

— Atâta timp cât prinţesa Anika mă observă, zise Celeste, cu o sclipire în ochi. O să fie singurul cetăţean gevran de care o să-mi fie dor când vor pleca.

— Acum cine e romantica fără leac? o tachină Rose.

— Tot tu, zise cealaltă fata, în timp ce se îndreptau spre palat. Întotdeauna tu.

Râseră înainte să se despartă în holul de la intrare, pornind apoi în direcţii opuse, pentru a se pregăti de Petrecerea gevrană.

Rose se îndreptă spre turnul de est, gândindu-se din nou la Wren. Era absurd ca sora ei să creadă că putea deveni regină. Că era potrivită pentru asta, în primul rând. Wren era mult prea impertinentă, ca să nu mai amintim că înjura ca un marinar şi avea maniere îngrozitoare. Simpla idee ca ea să poarte coroana, cu atât mai puţin să încerce să conducă ţara, o făcea să chicotească.

Încă râdea când ajunse în casa scării şi zări o siluetă aşteptând-o în întuneric.

Wren

Capitolul 37

Wren o înșfăcă pe sora ei și o trase în umbră, punându-i o mână la gură ca să nu țipe.

— Sunt Wren, șopti ea, văzând că Rose se zbate. Vino cu mine. Vreau să-ți arăt ceva.

În semiobscuritate, ochii lui Rose erau mari și înfricoșați. Îi întâlni pe ai surorii ei și renunță la luptă. Umerii i se relaxară și Wren îi luă mâna de pe gură.

— Chiar vrei să mori? șuieră Rose. Ce faci aici jos? Trebuia să rămâi ascunsă la mine în dormitor!

— M-am plictisit, zise Wren în defensivă.

Rose se holbă la ea.

— Era să țip, mai devreme.

— Ce bine că sunt mai rapidă ca tine, clipi Wren, în timp ce-și atinse punguța de la brâu. Și, oricum, soldații din turn sunt adormiți.

Îi vrăjise pe amândoi cu ușurință, înainte să coboare scările, așteptând cu nerăbdare întoarcerea surorii ei.

— Am de gând să-i concediez pentru incompetența de care-au dat dovadă, mormăi aceasta.

— Dacă vrei protecție adevărată, ar trebui s-o cauți la vrăjitori, zise Wren. N-

ai învățat asta în Ortha?

Rose a surâs imperceptibil.

— Ultima dată când una dintre prietenele tale vrăjitoare a folosit magia pe mine n-a fost ca să mă protejeze. Ci ca să mă omoare.

Se scutură la amintirea acelei întâmplări, iar Wren simţi brusc nevoia s-o protejeze.

Își strânse degetele în pumni.

— Cine a încercat să te omoare?

— Rowena, zise Rose încet. M-a aruncat de pe Stâncile Vântului Șoptitor.

— De ce nu mi-ai spus asta aseară?

Rose ridică din umeri.

— Ți-ar fi păsat?

Wren se holbă la ea alarmată. Oare Rose credea că însemna aşa de puţin pentru ea? Că era aşa de insensibilă, încât să nu-i pese dacă propria ei soră ar fi murit?

— Normal că-mi pasă, zise ea, scăpând un blestem. Când o s-o văd pe Rowena, o să-i sucesc gâtul. Am lăsat instrucţiuni foarte clare să nu fii vătămată.

Fu rândul lui Rose să se mire.

— Vino cu mine.

Wren își luă sora de mână și o conduse pe restul de trepte în spirală, unde umbrele se ridicau în valuri, ca și cum ar fi vrut să le înghită.

Rose o strânse de mână.

— Ce căutăm în pivnița asta plină de praf?

— O să vezi.

Wren o împinse în pivniță, până când ajunseră la vechea magazie pentru mături. Înăuntru, simbolurile vrăjitorești străluceau ca două stele gemene în întuneric. Rose scoase un geamăt, sărind în spatele lui Wren din instinct. Își încrucișă degetele la spate ca și cum s-ar fi ferit de primejdie.

Wren chicoti la vederea feței ei îngrozite.

— N-ai de ce să fii înspăimântată, îi zise. Locul ăsta e un cadou secret. Cadoul nostru secret.

Își lipi palma de piatră și simți o căldură familiară vibrând în ea. Peretele se deschise cu un scârțâit și Rose rămase cu gura căscată la vederea pasajului ce apăru, cu întunericul lui găunos străbătut de sclipirea îndepărtată a focurilor vii.

— Deci? zise Wren peste umăr. Vii?

Ochii verzi ai lui Rose scânteiară de curiozitate. Își trase umerii în spate și ridică bărbia.

— Păi, e palatul meu, zise ea, ieșind din spatele lui Wren. Normal că vin.

Cu teama brusc înlocuită de entuziasm, se strecură prin deschizătură, aruncând doar o privire scurtă în spate. Wren o urmă în pasaj, pașii lor răsunând în jur.

Rose se îndreptă spre primul foc viu și-și trecu mâna prin fața flăcării violete.

— Ce sunt astea? întrebă, urmărind restul flăcărilor ce sclipeau de-a lungul tunelului.

— Se numesc focuri vii.

Wren îi explică cum se nășteau acestea și cât de mult puteau arde.

— Sunt relicve ale vrăjitorilor ce-au trăit cândva aici.

Rose rămase tăcută multă vreme, uitându-se fix în flacăra violetă, ca şi cum ar fi putut ghici în ea o şoaptă a trecutului.

— Sunt tot aici, murmură ea. După atâta vreme.

Wren se uită la ea pieziș.

— Nu poți distruge magia, Rose. Întotdeauna își va găsi calea înapoi spre casă.

Așa cum am făcut-o și eu.

Rose ridică privirea și Wren fu izbită de tristețea din ochii ei. Simți aceeași melancolie și în sufletul ei și nevoia copleșitoare de a-și pune brațele în jurul surorii ei, ca s-o aline.

— N-am știut niciodată ce anume le-am răpit acestor oameni, zise Rose cu o voce frântă. Jur că n-am știut nimic.

— De unde să știi? făcu Wren cu blândețe. Ai știut doar ce te-a învățat Rathborne.

Fără să intenționeze, luă mâna surorii ei și o strânse într-a sa.

Buza de jos a lui Rose începu să tremure.

Wren îi strânse ușor degetele.

— Nu e vina ta.

— Nu e vorba de asta, zise Rose strâmbându-se. Doar că… Wren, tu eşti sora mea.

Lui Wren i se puse un nod în gât.

— Să nu-ndrăznești să plângi, Rose.

Aceasta inspiră tremurând, în timp ce ochii i se umplură de lacrimi.

— Nu p-p-lâng.

— Oprește-te, zise Wren, simțind că și ei îi dau lacrimile. Serios, Rose.

Câteva lacrimi fierbinți se rostogoliră pe obrajii acesteia.

— Cum ai putut să știi despre mine toți acești ani și să mă lași singură aici? Cu el?

Vocea i se frânse din nou.

— Îți doreai să mă întâlnești? Să mă cunoști?

— Normal că voiam să te întâlnesc, răspunse Wren, când propriile lacrimi se scurseră și le șterse, dorindu-și să poată alunga și sentimentul neplăcut ce-o invadă odată cu ele.

Vinovăție și pierdere și acel dor pentru viața pe care ar fi putut s-o aibă împreună, dacă lucrurile ar fi fost diferite.

— M-am gândit la tine în fiecare zi a vieții mele, Rose. Ești sora mea. Doar că…

— Prima dată ai vrut să-mi furi tronul? completă Rose, ștergându-și nasul.

Wren îi întoarse un zâmbet înlăcrimat.

— Nu e nimic personal.

Rose suspină din nou și chiar în momentul în care Wren crezu că sora ei urma s-o admonesteze, aceasta își încolăci brațele în jurul gâtului ei, îngropându-și fața în umărul său.

— Am o soră!

Wren tresări, apoi o îmbrățișă și ea încet. Așa era bine. Corect. Pieptul i se încălzi și lacrimile îi secară și, când se desprinseră din îmbrățișare, ambele

aveau pe buze acelaşi zâmbet, însufleţit de o speranţă blândă.

O luară înainte agale, din flacără în flacără.

— Mereu m-am întrebat cum ar fi să creşti aici, zise Wren după o vreme. Când eram mică, obişnuiam să port şorţul favorit al Theei, strâns în jurul meu ca o rochie, obligându-l pe Shen să bea cu mine pe stânci ceaiul de după-amiază. Îl beam rece, din ceşti ciobite, cu degetul mic ridicat, pretinzând că suntem în grădina de la Anadawn, admirându-ne regatul.

— Pot să-mi imaginez perfect, zise Rose, chicotind. Când eram mică, obişnuiam să visez la nişte stânci îndepărtate, aplecându-se spre ocean, închipuindu-mi cum ar fi fost să merg în vârful picioarelor pe ele, cu vântul răvăşindu-mi părul. Agnes spunea că putea oricând să recunoască când visam aventuri, pentru că mă trezeam mereu cu un zâmbet pe faţă.

Wren zâmbi la mărturisirea surorii ei.

— Acum, că ai văzut stâncile alea, s-au ridicat la înălţimea visurilor tale?

Rose îşi muşcă buzele.

— Ca să-ţi spun adevărul, m-au înspăimântat de moarte. M-am agăţat de Shen ca o veveriţă speriată.

Wren ar fi putut jura că sora ei roşise, dar poate era o iluzie creată de focurile vii.

Râse cu aroganţă.

— Mi-au trebuit zece ani ca să mă caţăr pe stâncile alea singură.

— Eu le-am urcat singură la întoarcere, zise Rose mândră.

Wren era de-a dreptul impresionată de ea. Făcuse tot drumul înapoi spre Anadawn singură, prin Pădurea Plângerii şi prin deşertul mişcător, galopând fără răgaz de-a lungul câmpiilor vaste ale Eanei pe un cal care nu era al ei, doar ca să salveze o ţară ce încă nu-i aparţinea. Şi nu-i va aparţine niciodată.

Dar lăsă deoparte acel adevăr. De ce să strici o dimineaţă perfectă vorbind despre ce urma să se întâmple după ziua de mâine? Pentru moment, voia să-şi păstreze toată trădarea pentru Rathborne.

Ajunseră la capătul tunelului, nerăbdătoare să vadă măcar o frântură de cer prin străvechiul canal de scurgere.

— Nu-mi vine să cred că tunelul ăsta a fost chiar sub nasul meu toţi anii ăştia, zise Rose, ridicându-se pe vârfuri. Ba mai rău. Că tu l-ai descoperit la câteva zile după ce ai ajuns aici.

— E bine să fii băgăcios, replică Wren, zâmbind larg. Şi, nu uita, eu am ştiut întotdeauna cum să adulmec magia. Sunt probabil singura din Anadawn capabilă de aşa ceva.

Se gândi o clipă la instinctele bizare ale lui Celeste, dar se hotărî să nu vorbească despre ele. Fata aia avea deja destule motive să se întoarcă împotriva ei. Prinse grilajul, ridicându-l, apoi împingându-l într-o parte.

— Am vrut să-ţi arăt acum locul ăsta, în caz că diseară ceva nu va merge bine. Acum, că suntem amândouă aici, pericolul e real. Dacă clarvăzătoarea lui Rathborne prinde măcar un iz…

— Wren, Rose o prinse uşor de braţ. O să fie bine.

— Nu poţi şti cu adevărat.

— Am un plan.

Wren oftă frustrată.

— Planurile se pot schimba într-o clipă, Rose.

Învăţase asta foarte bine de când ajunsese în Anadawn. Nu-şi permitea să mai facă vreo greşeală.

— Eu n-o să fiu diseară la petrecere. Deci, te rog, promite-mi că în caz că merge ceva prost — dacă Rathborne începe să suspecteze ceva sau dacă rămân blocată în turn — vei fugi. Şi te vei salva.

— Foarte bine, zise Rose calm. Atâta timp cât şi tu promiţi acelaşi lucru.

Wren încuviinţă.

— Locul ăsta e secretul nostru, Rose. Doar al meu şi-al tău.

— Tu şi cu mine, promise aceasta. Mulţumesc că l-ai împărtăşit cu mine.

Wren dădu drumul grilajului, cu umerii relaxaţi. Gândul că i se putea întâmpla vreun rău surorii ei era extrem de tulburător. Indiferent ce avea să se petreacă după seara aceea, voia s-o ştie în siguranţă. Întotdeauna.

Când făcură cale întoarsă, Rose fu cea care merse înainte, trăgând-o pe Wren prin tunelul şerpuit şi, apoi, înapoi în măruntaiele palatului Anadawn. Focurile vii străluceau mai tare când treceau pe lângă ele, flăcările violet fiind destul de înalte cât cuprindă pereţii din piatră. Wren îşi simţi darul vibrând în sânge şi se întrebă dacă şi Rose avea aceleaşi senzaţii. Când ajunseră la peretele cu simbolurile vrăjitorilor, Rose se întoarse spre Wren.

— Sunt aşa de fericită că ne-am întâlnit. E minunat că, după toţi aceşti ani în care am tânjit după o familie, dorinţa mi s-a împlinit. Am găsit o soră. Pe tine.

Zâmbetul îi radia ca soarele.

— Indiferent de ce se va întâmpla în seara asta sau mâine, ori în săptămânile sau anii ce vor veni, o să fii mereu sora mea. Sânge din sângele meu. Vreau să ştii că de-acum încolo o să lupt pentru vrăjitori. O să-i aduc din nou acasă.

Zâmbetul îi păli, dar vocea deveni mai hotărâtă.

— Dar mai trebuie să ştii că în ziua de după anularea nunţii, cea în care vom împlini optsprezece ani, eu o să fiu încoronată regină a Eanei, nu tu. Nu poate exista niciun dubiu în privinţa asta.

Wren se holbă la ea, surprinsă nu numai de îndrăzneala, ci şi de siguranţa din vocea ei. Înainte să se poată gândi la un răspuns, Rose apăsă cu palma simbolurile şi deschise peretele. Se strecură prin deschizătură şi, chiar dacă Wren nu-i putu vedea faţa, îi intui satisfacţia din voce.

— Sunt așa de fericită că am făcut plimbarea asta, Wren. Acum mă simt mult mai bine în toate privințele.

***

În după-amiaza aceea, când fetele erau deja în siguranță în dormitorul lui Rose, cotrobăind după posibile rochii pentru Petrecerea gevrană, o bătaie în ușă le făcu pe amândouă să tresară.

— Ascunde-te, șuieră Rose, dar Wren se grăbea deja să intre sub pat.

Agnes dădu buzna în cameră, cu tava de ceai în mână.

— Bună seara, prințesă. Cei de la bucătării v-au trimis niște supă și sendvișuri, așa, înainte de petrecere. S-au gândit că vei avea nevoie de toată energia pentru dans!

— O, ești o comoară, Agnes. De-abia aștept seara asta, spuse Rose, iar Wren, întinsă în praful de sub patul surorii ei, rânji în barbă.

— Mda, gevranii ăștia au produs multă agitație pe-aici. Dar ar fi fost și mai bine fără tigrii ăia îngrozitori împleticindu-mi-se printre picioare! Unul dintre ei s-a repezit direct la tavă când veneam pe hol.

O așează jos cu o bufnitură.

— Că tot veni vorba despre gevrani, asta a ajuns chiar în după-amiaza asta special pentru tine. O atenție din partea regelui Alarik însuși.

— Ce e asta? o auzi Wren pe sora ei.

Agnes își drese vocea.

— Păi, cred că e o rochie la mare modă în Grinstad.

— Dar seamănă cu o bucată de blană! De fapt, chiar asta e… o bucată de blană!

— Mai sunt și astea, prințesă, zise Agnes cu nervozitate. Ce… pereche interesantă de agrafe de păr. Și uite. Ooo! Ce broșă drăguță de argint.

— Cu un urs alb ce-și arată colții! zbieră Rose. Nu vreau să port emblema asta gevrană oribilă.

— Păi, mă tem că vei avea nevoie de ceva ca să țină… rochia într-o singură bucată.

Wren murea de curiozitate sub pat. În viața ei nu fusese mai interesată de o rochie. Se trase pe covor, încercând să vadă mai bine, dar nu văzu decât capătul unui lucru ce semăna izbitor cu o coadă de lup.

Măsuța de toaletă scârțâi când Rose se sprijini de ea.

— Nu pot să port așa ceva!

Următoarele câteva minute părură o eternitate, dar când Agnes plecă în sfârșit, Wren se rostogoli de sub pat atât de repede că simți arsura covorului.

— Unde e? zise, sărind în picioare. Arată-mi rochia!

Rose o aruncase pe pat. Chiar arăta ca o coadă de lup supradimensionată. Caldă și luxoasă, cu dungi negre, gri și argintii ce jucau amestecându-se în soarele după-amiezii. Era cea mai sumară rochie pe care o văzuse vreodată — chiar și lenjeria ei intimă acoperea mai mult — și mirosea ușor a sânge.

O luă de pe pat și și-o înfășură în jurul gâtului ca pe-o eșarfă, plimbându-se prin cameră.

— Sincer, Rose. Poate avea atâtea întrebuințări! Doar să ai grijă să nu te miști prea energic.

Rose se făcuse palidă ca moartea.

— O, Wren, ăsta e singurul moment din viața mea când mi-aș dori să fii tu în locul meu.

Aceasta râse cu răutate:

— Și singurul moment din viața mea când m-aș simți cu adevărat și în întregime ușurată că nu sunt în locul tău.

Flutură rochia din blană de lup spre Rose.

— Asta e a ta și numai a ta. Potrivită doar pentru o prințesă ca tine.

Rose

Capitolul 38

Curtea palatului Anadawn fusese transformată radical pentru Petrecerea gevrană.

Numeroase sculpturi enorme din gheață acopereau intrarea, ridicându-se deasupra invitaților, iar în centru, în mijlocul fântânii din piatră albă, stătea cea mai impresionantă dintre toate: un urs alb măreț, cu colți sclipitori. Se contura deasupra siluetelor unui bărbat și a unei femei, ce priveau în sus spre el, cu venerație încremenită în gheață. Focuri prinse în interiorul unor cuști vuiau din fiecare colț, aluzii la lungile ierni gevrane.

Focurile erau captive, dar fiarele nu. În seara aceea erau libere. Lupii albi pândeau de lângă soldații gevrani și trei tigri regali de zăpadă stăteau tolăniți pe un podium, supraveghind festivitățile. Vulpile argintii se plimbau viclene de la o masă la alta, amenințând să răstoarne carafele cu vin și speriindu-i de moarte pe câțiva dintre membrii Curții din Anadawn. Chiar și ursul alb al lui Alarik rătăcea liber, cu gâtul împodobit cu un colier de rubine. O preoteasă îmbrăcată toată în blănuri mergea alături de el, sprijinindu-și o mână relaxată pe laba lui masivă.

Mesele erau încărcate de carne de la tot felul de animale și de păsări, toate proaspăt ucise în cinstea evenimentului. Spete imense de elani din Eana, iepuri, pulpe de miel și fazani întregi, toate sclipeau în lumina focurilor. Și, pe o masă separată, delicatesa gevrană: un calamar atât de mare, încât tentaculele îi atârnau peste margini. Fusese prins de flota regelui în călătoria sa peste Marea Fără Soare și se perpelise la foc deschis toată după-amiaza.

Rose se opri la intrarea în curte, ascultând tunetul tobelor gevrane. Le putea simți bătaia pulsându-i în picioare, îndemnând-o să intre. Își dorea cu

disperare să fi avut o mantie cu care să se acopere.

Cine considera că obiectul pe care-l purta se numea „rochie” avea un simț ciudat al umorului. După ore întregi de aranjat în fața oglinzii, încă nu era sigură că o poartă cum trebuia. Două fâșii de blană argintie i se încrucișau pe piept, abia acoperindu-i sânii, întâlnindu-se apoi într-un nod la ceafă. O altă piesă, mai închisă la culoare, îi înconjura talia, apoi îi cădea pe șolduri, unde broșa gevrană prindea materialul sumar. Rochia se termina la câțiva centimetri deasupra genunchilor.

Rose de-abia se putea mișca, de teamă că întreaga ținută va cădea de pe ea, așa că nu avea cum să încerce vreunul dintre faimoasele dansuri dramatice gevrane. Dar nu putuse să refuze s-o poarte, riscând o gravă ofensă la adresa regelui. Nu, în seara aceea totul trebuia să meargă ca pe roate. Își lăsase părul lung despletit, curgându-i în cascade pe spate și prins doar în față cu agrafele de os ce arătau ca niște colți înfricoșători de fiară.

Mai avea o singură noapte în care trebuia să se prefacă a fi prințesa fandosită. Apoi totul se va schimba. Pentru totdeauna. Gândul că-și putea decide propriul destin, cu propriile alegeri, o făcu dintr-odată să se simtă curajoasă. Un fior îi dansă pe șira spinării și nu își dădu seama dacă era cauzat de vântul răcoros pe pielea ei pe jumătate goală ori de emoția și promisiunea viitorului. Dar era de ajuns ca s-o îndemne înainte, în brațele larg deschise ale petrecerii.

— Iu-huu! Ce-mi place să-mi spionez trandafirul iernatic!

Rose rămase cu gura căscată.

— O, Ansel.

Prințul stătea în mijlocul curții, cu o blană de urs alb drept capă. Botul animalului rămăsese deschis, așa că ochii și nasul i se odihneau pe cap, ca și cum ar fi fost gata să-l devoreze. Se clătină puțin sub greutatea veșmântului, făcându-i cu mâna.

— Draga mea! Aici! Nu-ți mai recunoști prințul urs?

Își ridică mâinile ca pe niște gheare și încercă să scoată un răget.

Rose își dori ca sora ei să fie acolo ca să-l vadă. Cum ar fi fost viaţa ei cu apriga și neînfricata Wren mereu alături de ea? Rathborne o privase de acest lucru. O privase și de părinții ei și, odată cu ei, de o întreagă existenţă pe care nu avea s-o cunoască niciodată. Furia puse stăpânire pe ea, la fel de arzătoare ca flăcările ce trosneau în cuștile lor.

Ca și cum l-ar fi invocat, Umbra Regelui apăru în apropiere. Spre deosebire de ea, era îmbrăcat în ținuta tradițională din Eana — un costum strâmt de un verde asemenea pădurii, garnisit cu auriu.

— Prințul tău te strigă. Nu se cuvine să-l lași să aștepte.

O împinse de la spate.

— Mă aștept la un comportament ireproșabil din partea ta, Rose. Nu ca aseară.

Înăbușindu-și repulsia, fata îi oferi cel mai cald zâmbet cu putință.

— Nu știu ce m-a apucat ieri. Dar acum sunt eu însămi. Sper să mă poți ierta că am vorbit fără sens.

— Atâta timp cât faci ce ți se spune, ești iertată. Știi bine că mereu am acționat doar spre binele tău.

Rose făcu să-i tremure buza de jos.

— Nu știu cum o să-ți pot mulțumi vreodată pentru c-ai avut atâta grijă de mine, Willem.

Apoi, înainte să-și piardă curajul, îl cuprinse cu mâinile de după gât.

Umbra Regelui încremeni. Când Rose se îndepărtă de el, cheia era pitită în siguranță în pumnul ei. Wren îi vrăjise unghiile, ca să poată tăia cu ușurință șnurul de la gâtul Umbrei, și, pentru o clipă, fata își dori să le poată folosi pentru a-i sfâșia și fața.

— Trebuie să-mi găsesc prințul, murmură ea, fugind de lângă el.

În timp ce străbătea curtea, trecu pe lângă Alarik şi Anika. La fel ca ea, Anika purta o costumaţie incredibil de sumară, din blană neagră, care-i scotea şi mai mult în evidenţă buclele roşii.

Regele era aproape la fel de golaş ca sora lui. Stătea palid şi la bustul gol în faţa ei, purtând doar nişte pantaloni strâmţi de piele şi coroana din argint sclipitor.

Pe toate stelele aprinse! Ce au gevranii ăştia împotriva cămăşilor?

Rose îşi coborî privirea şi făcu o mică reverenţă.

Alarik o privi din cap până-n picioare, cu un rânjet sălbatic.

— Poate că o să te integrezi mai bine decât am crezut. Blănurile noastre ţi se potrivesc de minune.

Anika îşi dădu capul pe spate şi izbucni în râs.

— Alarik, bestie răutăcioasă, nu te juca aşa cu mireasa lui Ansel. Biata creatură e absolut îngrozită.

Un tigru de zăpadă apăru din spatele prinţesei gevrane şi prinse marginea rochiei lui Rose în colţi.

— O, nu!

Rose apucă bucata mică de material, încercând cu disperare s-o păstreze pe ea.

— Voldsom! Eşti la fel de obraznic ca Alarik! spuse Anika, plescăind din limbă. Dă-i drumul!

Animalul se supuse îndată şi, cu obrajii arzând, Rose se grăbi să se îndepărteze.

Râsul lui Alarik o urmări prin toată curtea.

Apropiindu-se de sculptura din gheaţă, Rose o zări pe Celeste mişcându-se

prin mulțime. Purta o rochie mov magnifică, garnisită cu blană groasă, albă, și ținea în aer un pahar de șampanie. Când prietena ei cea mai bună trecu pe lângă ea, Rose îi strecură cheia în mâna întinsă. Celeste îi făcu cu ochiul peste umăr, apoi dădu din cap spre sculptura de gheață.

— Asemănarea e chiar stranie. Unii ar putea spune că e sora ta geamănă.

Apoi se îndreptă spre masa cu băuturi, zâmbind tuturor celor ce-o priveau, ca și cum n-ar fi avut nicio grijă pe lume. Celeste n-avea nevoie de magie, gândi Rose, urmărindu-și prietena amestecându-se printre invitați; avea destul farmec cât să vrăjească pe oricine.

Acum, că rămăsese singură, își dădu capul pe spate ca să examineze mai de-aproape sculptura. O, stele. Trebuia să fie ea? Iar silueta masculină… era…

— Aici erai, floricica mea înghețată! zise Ansel grăbindu-se spre ea, la fel de șovăitor sub blana de urs ca Rose în rochia ei. Văd că mi-ai remarcat surpriza! Suntem noi doi, Rose. Sculptați în gheață, sub zeul nostru gevran, Marele Urs Bernhard. E o binecuvântare pentru viitorul nostru împreună.

— E… cu adevărat… într-un mare fel, reuși să îngaime fata.

— Și gândește-te că la anul, pe vremea asta, am putea avea propriul pui încercând să se țină pe picioare, râse Ansel fericit. Și când spun pui, mă refer, bineînțeles, la un copil. Ce părere ai despre numele Ronsel? În onoarea noastră, a amândurora.

Se uită la ea, în așteptare.

— Ronsel? bâigui fata.

Ansel dădu din cap, cu ochii așa de mari că păreau două lacuri sărate. Rose se simți teribil de vinovată pentru felul în care urma să pună capăt logodnei lor a doua zi. Dar dacă i-ar fi spus prințului ceva în clipa aceea, ar fi ruinat șansa de a-l da pe Rathborne pe mâna justiției. Ca să-l poată demasca, nunta trebuia să aibă loc. Putea doar să spere că Ansel o va ierta cândva pentru că urma să distrugă totul.

Îi puse o mână liniştitoare pe braţ, când un lucru aflat de partea cealaltă a curţii îi atrase atenţia.

— Dragul meu, se pare că se pregătesc să taie calamarul prăjit. Nu ţi se cuvine ţie cinstea?

Ansel scoase un strigăt de mirare.

— Ai dreptate! E datoria mirelui să taie prima felie ceremonială de calamar!

Se întoarse prompt pe călcâie, făcându-şi loc spre masă.

Rose expiră. Mirosul înţepător de calamar prăjit, amestecat cu cel de blană udă şi carne crudă, i se păru dintr-odată prea mult. Iar bătaia tobelor lovindu-i în tâmple începuse să-i dea dureri de cap. Aruncând o privire peste umăr pentru a se asigura că nimeni n-o vede, se strecură afară din curte, pentru un moment de singurătate.

Grădina de trandafiri era, din fericire, pustie. Rose se cufundă în inima ei şi se aşeză pe banca ei favorită. Pentru un moment binecuvântat, liniştea o înconjură pe deplin. În neclintire.

Apoi se auzi un foşnet brusc de undeva de deasupra capului ei, urmat de o adiere ca un susur. Trandafirii tremurară.

Banca scârţâi sub o nouă greutate.

Rose se uită în jur.

Şi se pomeni privind în ochii negri ca întunericul ai lui Shen Lo.

— Bună, prinţesă. Ţi-a fost dor de mine?

Wren

Capitolul 39

Wren stătea sub un pom din livadă, încruntându-se la cheia din poala ei, când auzi zgomot de paşi în spate. Recuperase cheia de la Celeste cu câteva minute în urmă, strecurându-se prin grădinile pline de umbre şi apoi în jurul zidului de est, ca să nu fie văzută de vreun gevran plimbăreţ ori de fiarele din dotare. Cu excepţia acestuia.

Chiar dacă era periculos — nu numai pentru ea, dar şi pentru Rose, care-şi juca ca o expertă rolul la petrecere — sperase în secret ca Tor s-o găsească în seara aceea. Partea ei nechibzuită încă tânjea după compania lui, după atingerea lui. Îşi dădu capul pe spate la auzul apropierii lui şi capătul cozii ei împletite atinse firul ierbii.

— Ştiam eu c-o să mă descoperi mai devreme sau mai târziu.

Se uită în jur, asigurându-se că sunt singuri. Dar soldatul era precaut. Mult mai precaut ca ea.

Tor o privea pe Wren de sub arcada de piatră de la intrare, cu o mână odihnindu-se pe mânerul strălucitor al sabiei. În seara aceea era îmbrăcat cu toată pompa gevrană, cu gulerul redingotei marinăreşti căptuşit cu blană catifelată de culoare gri. Elske stătea lângă el. Luna de la miezul nopţii îi colora blana albă într-un argintiu minunat, strălucitor.

— Ce faci acolo singură? zise el cu voce scăzută.

— Şi unde ar trebui să fiu? i-o întoarse Wren la fel de încet.

Amândoi ştiau că nu era loc pentru ea în Anadawn. Cel puţin deocamdată.

— Sora mea și cu mine nu prea putem dansa cu Ansel în același timp, zise ea, dându-și o altă șuviță de păr la o parte de pe frunte.

În afară de cheia aurită a lui Rathborne, o fâșie de scoarță de trandafir zăcea în poala ei, răsucită într-o imitație aproape perfectă — aproape, dar nu destul.

— Cred că asta ne-ar da de gol.

— Arăți altfel în noaptea asta, zise Tor cu privirea stăruind asupra ei.

Wren purta vechea ei cămașă și pantaloni strâmți — cei pe care-i ascunsese în camera lui Rose în prima ei noapte la Anadawn. Era nemachiată și-și prinsese părul într-o simplă coadă împletită. În noaptea asta, frumusețea nu conta pentru ea. Trebuia să se miște rapid și liber.

— Acum m-ai descoperit pe mine, așa cum sunt eu de-adevăratelea.

Își aruncă coada pe spate, ignorând nedorita scânteie de rușine.

— Îți place ce vezi?

— Întotdeauna, zise el.

Wren își mușcă buzele ca să nu zâmbească.

— Iar faci vrăji, urmă el cu o notă de prudență în voce, în timp ce intră în livadă, cu lupoaica călcând moale la piciorul lui. Arată-mi.

— Spune te rog.

Se ghemui lângă ea și fata fu uimită de prospețimea mirosului lui alpin și de amintirile pe care i le trezea. Încercă să nu se gândească la el fără cămașă, în bibliotecă, când își lipise buzele de ale lui.

— Te rog, zise el cu o voce joasă.

Cuvintele lui îi alunecară pe șira spinării. Se uită într-o parte la Elske.

— Nu vreau ca lupoaica ta să mă mănânce.

Tor mângâie capul animalului.

— E doar curioasă.

— Ca stăpânul ei.

— Da.

— Bine, zise ea. Dar numai pentru că am chef să mă dau în spectacol.

Dinții lui sclipiră.

— Îmi pare bine că te simți tu însăți.

— Ssst.

Ea închise ochii, încercând să nu zâmbească.

— Trebuie să mă concentrez.

El rămase nemișcat așa de repede, încât Wren aproape se întrebă dacă nu se evaporase, până când o auzi pe Elske pufnind lângă ei. Luă fâșia de scoarță într-o mână și cheia aurie în cealaltă. A oferi pământ în schimb pentru o vrajă era una, iar a modela ceva din pământ era cu totul altceva. O vrajă mult mai complicată.

Începu să șoptească, simțind cum lujerii magiei i se adună în palmă. Vraja începu să-și facă efectul, răsucind și încovoind scoarța până când luă forma unei chei.

Wren deschise ochii. Și se încruntă.

— Pe toate algele mării!

Tor îi luă cheia din lemn de trandafir din mână. Îi mângâie canelurile cu vârful degetului mare.

— Muchiile sunt slabe. Ar trebui să fie…

— Știu, mormăi Wren. Incantația e perfectă. Nu știu din ce motiv, puterea mea e mai mare ca oricând, dar lemnul ăsta prost nu va susține vraja.

Strânse cheia aurită în pumn până când o duru.

— Nu înțeleg de ce e așa de greu.

— E prea moale, spuse Tor, lăsând sabia deoparte și întinzându-se în iarbă, până când coapsa lui îi atinse genunchiul. Elske se învârti în cerc, apoi își puse capul în poala lui.

— Nu contează de câte ori încerci. Lemnul nu-și va păstra forma.

Wren se încruntă.

— E cel mai tare lemn din Eana. O să reușesc.

Tor își încrucișă gleznele.

— Ba nu.

— Mă rog, murmură ea. Ce știi tu despre asta?

— Știu diferența între lemn și metal.

Îi luă cheia aurită din mână.

— Știu și că această cheie deschide turnul de vest. Și mai știu că-i aparține Umbrei Regelui. O poartă la gât.

Wren fu obligată să-și mărturisească uimirea.

— Îngrijitor de animale, nu glumă!

El îi zâmbi larg și surpriza acestei reacții — strălucirea de perle a dinților și surâsul șarmant — aproape o dădu peste cap.

O pală de vânt răvăși frunzele, permițând unei licăriri de lună să pătrundă printre ele. Cei doi stăteau într-un con de lumină, studiindu-se reciproc.

— Deci nu numai pe mine mă urmăreai, zise Wren. Acum nu mă mai simt nici pe jumătate așa de specială.

Tor își întoarse privirea de la zidurile albe ale cetății.

— Alarik m-a trimis aici ca să-l supraveghez pe Ansel, dar de fapt era mai mult preocupat de Umbra Regelui. I s-a părut agitat și disperat în corespondența pe care o purtau. Și un bărbat care nu are control complet asupra lui însuși nu poate fi de încredere.

— Regele tău e surprinzător de perspicace.

— Trăsătură specific gevrană.

— Chiar dacă complet și întru totul demnă de dispreț, sublinie ea. Știi că umblă prin sala de bal la bustul gol?

— Poate asta e o altă trăsătură gevrană.

Râsul lui Tor era periculos de… întretăiat, iar Wren își aminti din nou sărutul lor, mâinile ei alunecând pe pieptul lui gol, buzele lui gemându-i numele în timp ce… Oprește-te. Își reveni repede în simțiri, dar soldatul rânjea la ea ca și cum i-ar fi putut citi gândurile. Era și așa destul de riscant să fie cu ea acolo — nu-și putea permite ca lucrurile s-o ia și mai mult razna.

Își drese vocea.

— Deci ai venit în Eana să-l urmărești pe Rathborne și cumva ai ajuns să mă vânezi și pe mine.

— Mi-am găsit o nouă vocație.

— Să mă hărțuiești?

— Să te doresc.

Wren roși. La naiba! Se uită brusc în altă parte.

— Nu mă pot gândi la asta acum.

Coji în grabă o altă bucată de scoarță. Liniștea se adânci până când simți c-ar fi putut-o sfâșia cu degetele.

— Încetează, șuieră apoi. Simt că te gândești la asta.

— Wren, nu pot să mă opresc.

Își trase părul în jurul feței.

— Un bărbat care nu are control complet asupra lui însuși nu poate fi de încredere, Tor.

El inspiră printre dinți.

— Foarte bine, atunci.

Privirea îi căzu din nou pe cheia aurită și zise cu o voce total schimbată.

— Deci îl vânezi pe Umbra Regelui.

Wren răsuci bucata de scoarță între degete, ușurată să poată vorbi despre altceva.

— În primul rând, o să-i eliberez pasărea din colivie, zise ea, gândindu-se la silueta din fereastra turnului. După ce-o voi ajuta pe clarvăzătoare să scape, Rathborne va pierde legătura cu viitorul și cu orice indiciu în legătură cu ce i s-ar putea întâmpla. Apoi am să-i distrug prețioasa reputație.

Strânse cheia în pumn până îi intră în carne.

— Iar la final, o să-l trimit direct în iad.

— Pentru că a complotat împotriva vrăjitorilor din Ortha?

— Da.

Ezită puțin.

— Și pentru că mi-a omorât părinții acum optsprezece ani.

Vocea i se înăspri, conştientă de atenţia dublată a soldatului şi de brusca încleştare a maxilarului acestuia.

— E timpul ca Eana să afle adevărul. E timpul să eliberez acest ţinut din ghearele lui lacome.

Se gândi la sora ei, în curte, purtând acea fâşie ridicolă de blană şi dansând.

— Şi e timpul s-o eliberez şi pe Rose.

— Nu ştiam că v-a omorât părinţii.

Tor îşi stăpânea glasul, dar ochii îi sclipeau de furie mocnită, petele de argint din ei strălucind ca fulgerele prin norii de furtună. Elske îşi înălţă capul din poala lui ca şi cum i-ar fi simţit schimbarea de dispoziţie şi furtuna ce fierbea înăuntrul lui.

— Mâine, întreaga Eana va şti.

Wren se uită în sus, la copaci, încercând să ignore apropierea propriei dureri. Printre coroanele ce se legănau în vânt, privi turnul de vest ce se răsucea spre stele.

— Dar, mai întâi, trebuie să intru în turnul acela.

Tor ridică cheia din lemn.

— Cu asta n-ai să poţi.

— Chiar trebuie să-ţi reamintesc că tu eşti soldatul, iar eu sunt vrăjitoarea? zise ea nerăbdătoare.

El aruncă cheia deformată spre copaci.

— Atunci fă-ţi farmecele, vrăjitoareo.

Aşa că Wren asta făcu.

Din nou.

Și din nou.

Și din nou.

Tor o urmărea, atât de tăcut și nemișcat că nici nu l-ar fi observat, dacă n-ar fi fost căldura pe care o emana corpul lui. După încă șase încercări nereușite, se trânti pe spate în iarbă. Putea simți tobele gevrane bubuind în pământ, ca un ceas ce-i măsura timpul pe care nu-l mai avea.

Tor se uită la ea.

— Vrei să te ajut?

— Nu.

Fata se ridică. Își suflă părul de pe față.

— Mă rog. Ba da.

El rânji.

— Spune te rog.

Ea nu știa dacă ar fi vrut să sărute acel zâmbet ori să i-l șteargă de pe față cu o palmă.

— Te rog.

Tor își smulse primul nasture de la redingotă. Lui Wren îi sări inima din piept, dar soldatul era concentrat asupra unei misiuni onorabile.

— Acesta e fier gevran. Rezistent ca oțelul și scos direct din pământ.

I-l strecură în palmă, iar Wren încercă să nu bage de seamă felul în care îi fremătară degetele sub atingerea lui.

— De data asta nu te gândi la Umbra Regelui. Ura îți afectează concentrarea.

— De unde știi că la fața idioată și strâmbă a lui Rathborne mă gândeam?

— Pentru că te pot citi ca pe o carte.

— Știi să citești?

El se uită urât la ea.

— Numai gura e de tine, vrăjitoareo.

— A, da? Uită-te aici.

Luă nasturele în palmă. Cheia aurită a lui Rathborne se odihnea în cealaltă. Expiră adânc, concentrându-se acum pe ritmul propriului puls. Îl simți palpitând în jurul nasturelui. Pielea începu s-o furnice. Magia trecu prin ea, părăsindu-i una dintre palme și prelingându-se în cealaltă. Tor îi ghidă respirația cu a lui și, de data asta, chiar înainte să deschidă ochii, Wren știu că vraja avusese efect.

Surâse larg, ridicând ambele chei în lumina lunii: una argintie și alta aurie.

— Deci, uite. Gemene.

— Cu plăcere, zise Tor.

Ea îi făcu cu ochiul.

— Vraja mea; meritul meu.

Gevranul chicoti.

— Îmi place sunetul ăsta, zise ea, ridicându-se în picioare. Ar trebui să râzi mai des.

Tor se ridică și el. Dădu cu piciorul în cheile deformate, împrăștiindu-le prin livadă.

— O să-ncerc să găsesc ceva care să mă facă să râd.

Își băgă mâinile în buzunare și, fără nasturele de la haină, părea răvășit. Se uită pe lângă ea, înspre turn.

— Cum o să știu că ai reușit ce ți-ai propus?

— Suspansul o să te țină treaz în noaptea asta? îl tachină Wren.

— Da, zise el deloc amuzat.

— Mă vei putea auzi sărind într-un picior de veselie pe holuri.

Privirea lui se întunecă.

— Fii serioasă, Wren.

— Bine. Dacă nu mă vei vedea la nunta prințului Ansel mâine, vei ști că am eșuat lamentabil și că zac moartă undeva, pe sub niște trepte.

Își împinse pieptul înainte.

— Și, în acest caz puțin probabil, va trebui să-ți petreci tot restul zilelor tale iernatice apărând-o pe sora mea cu prețul vieții tale.

Tor o înșfăcă de încheietură, înainte să se poată feri.

Corpul ei erupse într-o explozie de căldură. Își aruncă privirea spre Elske.

— Nu pot să te sărut în fața lupoaicei. Mă tem că aici trag linie.

— Deci ai și tu o limită.

— Sunt la fel de surprinsă ca tine.

Dar fața lui deveni serioasă.

— Nu vrei să discutăm despre asta?

— Despre ce anume?

— Despre asta. Despre noi.

— Nu face asta, zise ea cu precauție. Nu te purta ca și cum…

— Aș avea sentimente pentru tine? zise el neclintit.

Wren inspiră abrupt. Soldatul părea mult mai periculos decât cu o seară în urmă, când o prinsese în flagrant făcând vrăji. Felul în care se uita la ea… felul în care o făcea să se simtă. Nu. Nu. Nu va sfârși asemenea părinților ei. Era geamăna cea puternică. Banba o crescuse să fie puternică. Și acum era atât de aproape de restul vieții ei. Nu putea să riște totul pentru ceva atât de efemer și de lipsit de sens, oricât de bine ar fi făcut-o să se simtă. Indiferent cât de mult i se insinuase acest gevran în gânduri.

— Ar trebui să știi că dragostea nu mă interesează.

El ridică din sprâncene.

— Nici măcar nu cred în ea, adăugă ea ferm.

El îi mângâie încheietura, apăsând ușor cu degetul mare peste locul în care se simțea pulsul ei accelerat.

— Iartă-mă dacă am crezut că e ceva între noi, Wren. Probabil ți-am interpretat greșit gemetele.

Ea înghiți în sec.

— Probabil.

— Mincinoaso, șopti el.

Wren se încruntă.

— Dacă vrei să vorbești despre sentimentele tale, ascunde-te într-un ungher și scrie o poezie. Nu mă pot gândi la asta în acest moment.

Deasupra capetelor lor, un nor umbri luna, lăsându-i în întuneric. Era târziu și turnul de vest o chema. În plus, Rose trebuia să-i înapoieze cheia lui Rathborne înainte ca acesta să observe că-i lipsește.

— Trebuie să fiu în altă parte acum.

Mâna lui Tor zăbovea pe încheietura ei.

— Atunci hai să ne întâlnim aici mâine. La răsărit.

Wren nu îndura speranța din ochii lui.

— Tor, tu ești un soldat gevran. Eu sunt o vrăjitoare din Ortha. Îi ești loial regelui care vrea să ne distrugă, iar când Rathborne va fi demascat la nunta de mâine și prețioasa lui alianță va fi anulată, armistițiul nostru se va sfârși. Știi de partea cui vei alege să fii. Și eu la fel.

Fata se desprinse de el, clipind ca să-și îndepărteze lacrimile din ochi.

— Nu avem niciun viitor împreună după această noapte.

El o privi un moment nesfârșit. Cu ochii de culoarea furtunii sfâșiați între dorință și datorie. Când se uită în altă parte, Wren știu că se terminase. Poate că avea sentimente pentru ea, dar nu urma să lupte pentru ele. Nicidecum împotriva propriilor oameni.

Și Wren nici nu se aștepta s-o facă. La urma urmei, nu fusese nimic serios — doar o după-amiază furată în bibliotecă și o șoaptă a ceva ce-ar fi putut fi, într-o altă viață. N-avea decât să-și păstreze sentimentele. Ea nu le voia. Nu putea să-l dorească. Își spuse că nu-i păsa, în timp ce se dădu înapoi, chiar dacă inima i se încleștase dureros.

Cuvintele lui de despărțire plutiră după ea în vântul nopții.

— Ai grijă de tine, vrăjitoareo.

— Întotdeauna, murmură ea, mergând înapoi spre palat.

Pentru că o vrăjitoare neatentă e o vrăjitoare moartă, zise vocea Banbei în mintea ei.

Rose

Capitolul 40

Rose sări de pe bancă și-i înșfăcă mâna lui Shen, trăgându-l după ea.

— Pe-aici! Înainte să te vadă cineva!

— Ai devenit mult mai îndrăzneață decât ultima dată când ne-am văzut, zise el încet, urmând-o.

Rose îl conduse prin grădină, făcând o cărare spre locul unde-i plăcea să se ascundă în copilărie. În spatele unui spalier plin de trandafiri cățărători, grădina părea să întâlnească zidul de piatră. Ea dădu deoparte iedera agățătoare și-l împinse pe Shen într-un alcov ascuns. Era strâmt și plin de frunze, iar trandafirii se încolăceau deasupra lor, ca și cum ar fi vrut să crească până la stele.

Rose se holbă la el în întuneric. Era îmbrăcat în negru, cu fața ascunsă sub mantie. Cu degete tremurătoare, îi dădu gluga pe spate. Timpul încremeni și, pentru un moment de grație, ea uită de Petrecerea gevrană și de toată miza acelei nopți. Era doar el, cu ochii lui negri ca noaptea, cu buzele bine conturate și felul în care-i mirosea pielea…

— Mi-ai furat calul.

Vraja se spulberă.

Rose se strâmbă.

— De fapt, a fost mai mult un împrumut.

— După ce m-ai lăsat sforăind pe plajă și duhnind a rom, adăugă el.

— O, aceea… a fost mai curând o măsură de precauție.

— Ca să fii sigură că-mi vei putea fura calul, își flutură el degetul a mustrare. Am fost nevoit să călăresc un alt cal, mult mai puțin înzestrat, până când am dat peste Storm la Grotele Aurii.

— Știam eu că-și va găsi drumul înapoi, la adăpost.

— Normal. Doar e iapa mea. E foarte bine antrenată.

Făcu o pauză.

— Și totuși, nu atât de loială pe cât am crezut. Cum ai convins-o să plece cu tine?

Simțindu-se curajoasă, Rose se ridică pe vârfuri și-i șopti la ureche.

— Sst, sst, diii.

El se holbă la ea.

— Cum Dumnezeu ai aflat despre asta?

— Tu mi-ai spus-o. Pe plajă.

Zâmbi timid.

— Erai beat.

Tânărul clătină din cap.

— Prințesă, chiar n-ai nicio rușine? N-ar fi trebuit să am încredere în tine.

Tonul îi contrazicea vorbele aspre și Rose ar fi putut jura că ochii lui întunecați străluceau într-un fel poznaș.

— Nu vorbești serios.

— E adevărat, Rose. Sunt îndurerat. Nu vezi că am lacrimi în ochi?

— Nu.

— Păi, e doar vina întunericului.

Rose ridică o mână și-i pipăi obrajii, simțindu-i uscați. Shen i-o prinse, întorcându-i-o până când buzele lui i se lipiră de palmă. Îi lăsă acolo un sărut blând.

— Ah.

Lui Rose îi scăpă un suspin.

Nu știuse niciodată că palma ei e atât de sensibilă. Shen zâmbi, sărutându-i-o din nou, ca apoi să și-o lipească de piept. Inima îi bubuia sub degetele ei. Simți tulburarea propriei respirații în piept și o ușoară amețeală din cauza dorinței.

— Nu cred c-aș putea să rămân vreodată supărat pe tine, prințesă.

Zâmbi leneș, dezvăluindu-și gropița din obraz.

— Sincer, sunt impresionat c-ai reușit ce ți-ai propus.

Rose își drese vocea, vorbind mai întretăiat decât și-ar fi dorit.

— Păi, atunci e vina ta că m-ai subestimat.

— Crede-mă, n-o să mai fac niciodată greșeala asta.

Își coborî privirea, observându-i ținuta.

— Hm. Credeam că oamenii poartă blănuri ca să le țină de cald. Probabil c-ai înghețat în… ce-o fi chestia asta pe care o porți.

Rose nu rată felul în care băiatul înghiți în sec.

— Nu mă înțelege greșit, îmi place, dar…

Ea își înfășură brațele în jurul taliei.

— Te anunț că e o rochie gevrană de ceremonie.

— Ce mai ceremonie! bombăni el. Și eu care credeam că frumoasa ta cămașă de noapte e favorita mea.

— În seara asta e Petrecerea gevrană.

Rose își continuă conversația, chiar dacă tânjea să-i simtă buzele pe pielea ei din nou.

— E parte din festivitățile ce vor culmina cu… ziua nunții.

Shen ridică dintr-o sprânceană.

— Vrei să spui… ziua nunții tale. Ce mai face iubitul tău logodnic, că tot veni vorba?

Rose oftă.

— Dacă recunosc că ai avut dreptate că nu sunt îndrăgostită de Ansel, o să mi-o reproșezi pe vecie?

— Normal.

— Bine. Atunci tot ce pot să spun e că, din varii motive, Wren și cu mine ne vom asigura că nunta nu va avea loc. Ansel nu mai e logodnicul meu.

Shen nici măcar nu încercă să-și ascundă zâmbetul.

— Și el știe asta?

Rose își mușcă buzele, vinovată.

— Nu încă.

— Deci ai întâlnit-o pe încântătoarea ta soră, zise el, lăsând deoparte subiectul. Aș fi vrut să fiu de față.

— Din fericire, am supraviețuit amândouă. Ce mai e prin Ortha?

— Banba nu e deloc fericită c-ai fugit.

Rose încercă să nu se crispeze.

— Ei bine, am lucruri mult mai importante pentru care să-mi fac griji decât dispoziția schimbătoare a bunicii mele.

— Cum ar fi să te îmbraci în piele de lup seducător sau să bei șampanie gevrană?

Ea roși.

— Nu sunt îmbrăcată ca un lup seducător!

Shen o măsură din nou din priviri.

— Așa cum am spus deja, îmi place.

— Ah, nu mă mai tachina!

El ridică mâinile în semn de capitulare.

— Nu mint, prințesă. Arăți minunat. Sincer.

Se întinse și-i dădu o buclă rebelă după ureche. Rose încremeni.

— Dar mie mi se părea că arăți minunat și după două zile de călărit prin Nisipurile Mișcătoare.

Fetei i se uscă gura.

— Chiar așa?

Clătină din cap.

— Atunci probabil crezi că și sora mea e frumoasă, nu?

Shen se încruntă.

— E diferit. Tu eşti diferită.

— În ce fel? întrebă ea precaută.

— Wren e prietena mea cea mai apropiată. Întotdeauna am avut grijă de ea şi ştiu că şi ea ar face la fel, dar între noi nu e nicio scânteie. Şi n-a fost niciodată. Dar tu, Rose…

Făcu o pauză, ridicându-i bărbia ca să se uite în ochii lui.

— Tu mă pui pe foc.

Cuvintele lui o înfierbântară aşa de tare, încât i se păru că o să ardă în flăcări chiar acolo în ascunzătoare.

Fii înţeleaptă, îşi reaminti. Fii precaută.

La urma urmei, o viitoare regină nu putea cădea pe spate la primele cuvinte frumoase şi complimente răvăşitoare.

Dar, ah, ce bine ar fi dacă viitorul ei rege ar putea-o aprinde în felul acesta! Ansel cu siguranţă n-o făcuse.

Ansel. Petrecerea. Cheia. Clarvăzătoarea din turn. Totul îi reveni în minte dintr-odată. Nu mai putea rămâne aici, ascunsă în grădina de trandafiri cu Shen. Se retrase, spulberând vraja.

— De ce-ai venit în Anadawn, Shen?

— Ca să te cert că mi-ai furat calul.

— Adevăratul motiv.

Faţa lui deveni serioasă.

— Rose, ştii cât de îngrijorat am fost când mi-am dat seama ce-ai făcut?

— Ar trebui să ai mai multă încredere în Storm. O să se descurce întotdeauna.

— Nu pentru cal mi-am făcut griji. Ci pentru tine.

Își masă fruntea, evident frustrat.

— Mi-a fost frică că te va ataca alt gândac de sânge și că nu vei reuși niciodată să te întorci aici. Că puteai să mori într-un milion de alte feluri în deșert. Ori c-o să ajungi înapoi la timp ca să te măriți cu prințul tău gevran și eu n-o să te mai văd niciodată.

O trase înapoi spre el.

— Am venit să te văd, Rose.

— Eu sunt încă supărată pe tine, îi aminti ea, dar cu o voce moale, la fel cum se simțea și ea în brațele lui. Pentru totdeauna.

— Cum aș putea scurta o sentință așa de crudă?

Fii curajoasă, își spuse ea. Fii îndrăzneață. La urma urmei, o viitoare regină s-ar putea să nu mai aibă parte de un astfel de moment niciodată.

Se întinse și-și înfășură brațele în jurul gâtului lui.

— Fiind foarte, foarte drăguț cu mine.

Mâinile lui îi coborâră pe talie, iar senzația atingerii lui pe pielea ei dezgolită îi trimise șocuri electrice prin vene.

— Nu știu să sărut, izbucni ea, apoi se strâmbă.

Ah, asta nu era deloc ce intenționase să spună.

— Cred că ai un talent natural.

Shen se aplecă și mai mult, până când buzele aproape li se atinseră, apoi se opri. Rose își ținu respirația.

— Nu pot să te sărut fără permisiune. Eşti prinţesă, îţi aminteşti?

Ea zâmbi lângă buzele lui.

— Atunci îţi ordon să mă săruţi, Shen.

El surâse.

— Cu plăcere, prinţesă Rose.

Apoi buzele lui se lipiră de gura ei, iar braţele i se încolăciră în jurul taliei. O săruta. Rose suspină şi brusc buzele i se deschiseseră, iar limba lui o mângâia pe a ei şi oh, se înşelase mai devreme, acesta era un sărut adevărat. Simţi că se topeşte, iar braţele lui rămaseră singurele lucruri care o împiedicau să se dezintegreze.

Timpul îşi încetini mersul şi Rose se scăldă în fiecare clipă delicioasă ce urmă.

După o eternitate perfectă, Shen rămase absolut neclintit. O trase spre el.

— Vine cineva, şopti el.

Îi dădu un sărut în spatele urechii.

— Apropo, am avut dreptate. Ai un talent înnăscut.

— Şşt, făcu ea, cu obrajii în flăcări.

Shen se uită afară printre tufişuri, cu tot corpul încordat. După o vreme, Rose îl simţi relaxându-se. Fluieră grav, asemenea unei bufniţe. Urmă o pauză, apoi acelaşi sunet îi răspunse de undeva.

Un minut mai târziu, capul lui Wren apăru dintre frunze.

— Ce se întâmplă aici, pe toată putreziciunea iadului? Rose îşi înşfăcă sora.

— Vino înăuntru până nu te vede cineva!

— De ce nu ești la nenorocita aia de petrecere, Rose? Tocmai i-am dat cheia lui Celeste, iar tu ar fi trebuit s-o ajuți să i-o dea înapoi Umbrei Regelui!

Ochii lui Wren se îngustară când văzu obrajii în flăcări și părul ciufulit al surorii ei. Se întoarse spre Shen și-i șopti numele printre dinți.

— Shen. Jur că, dacă îi faci rău surorii mele, te spintec ca pe un pește.

Se întinse după pumnal, dar Shen îl prinse de lamă și i-l luă din mână.

I-l legănă pe sub nas.

— Cu ăsta, vrei să spui?

Wren se încruntă, smulgându-i-l înapoi.

— Ce ți-am spus eu în mod explicit? N-o pierde și nici n-o seduce pe sora mea.

Shen își drese vocea stângaci.

— Urăsc să-ți dau vestea asta, dar ea m-a sedus pe mine.

Wren ridică dintr-o sprânceană.

— Nu știu dacă e mai bine sau mai rău.

— Nimeni n-a sedus pe nimeni, zise Rose, aranjându-și în grabă rochia de blană. Și normal că n-o să mă rănească. Altfel, îl arunc în temniță.

— Super, replică Shen sarcastic. Ați terminat cu amenințările? De fapt, m-am întors aici ca să mă asigur că nu vă veți omorî între voi.

Se uită ba la una, ba la cealaltă.

— Ce puneți la cale în noaptea asta?

Wren îi spuse repede despre clarvăzătoarea din turn și despre planul lor de a o elibera.

— Aşteaptă-mă jos lângă pod, zise apoi. După ce ieşim din Anadawn, m-ai putea ajuta s-o trec prin Eshlinn. Când terminăm, putem bea împreună ceva în cinstea triumfului meu.

— Doar dacă faci tu cinste, o tachină el, aprobator.

— Haide, surioară.

Wren ieşi din alcov, trăgând-o pe Rose după ea.

— Probabil că ţi se simte lipsa la petrecere. Tu eşti atracţia principală, la urma urmei.

— Rose, zise Shen, prinzând-o de mână. Ai grijă.

— Şi tu, Shen.

Rose îl strânse de mână, apoi o urmă pe sora ei ieşind din tufişuri.

Tobele gevrane bubuiau în aer, în momentul în care Wren se strecură în întuneric, croindu-şi drum spre turnul de vest. În curte, dansurile începuseră, iar Rose ştiu că Ansel urma s-o caute. Cu umbra sărutului lui Shen pe buze, ridică bărbia şi se întoarse la petrecere.

Prinţesa Anika dansa singură în mijlocul curţii, legănându-şi şoldurile în ritmul tobelor. Doisprezece lupi albi ţopăiau în jurul ei, urlând în ritmul muzicii.

Rose se opri la intrarea în mulţime, cu gura căscată. Nu mai văzuse aşa ceva niciodată în viaţa ei şi nu ştia dacă să fie intimidată sau impresionată. Gevranii nu se aşteptau ca şi ea să facă la fel, nu-i aşa?

Nici nu mai contează acum, îşi spuse. Urma să danseze cu cei doisprezece lupi dacă era nevoie, dar mai întâi trebuia s-o găsească pe Celeste. Rathborne stătea la marginea ringului de dans, lângă calamarul pe jumătate mâncat. Îi făcu cu mâna nerăbdător, iar Rose trebui să se supună, uitându-se prin mulţime în timp ce se îndrepta spre el.

— Unde ai fost? întrebă el cu gura plină de calamar. Prinţul Ansel te-a căutat

peste tot.

Rose deschise gura să răspundă, exact când Celeste ieşi din mulţime şi se ciocni direct de Rathborne. Scăpă cheia aurie cu un uşor cling, în timp ce încerca să se prindă de masă. El trase o înjurătură redresându-se şi ştergându-şi îmbucăturile de calamar de pe pantaloni.

— O, iartă-mă, Willem! bâigui Celeste, fluturându-i prin faţa ochilor cupa goală. Picioarele mele fac numai ce vor ele în seara asta!

Chicoti îndepărtându-se, mergând când în dreapta, când în stânga, ca şi cum nu şi-ar fi putut aminti în ce parte s-o ia.

Rathborne spumegă în urma ei.

— Iritantă şi insolentă fată. Dacă n-ar fi fost tatăl ei, aş fi alungat-o din Anadawn de multă vreme.

Rose se aplecă şi culese cheia aurită.

— O! Cred că ţi-a scăpat asta, Willem.

El i-o smulse din mână şi o strânse în pumn.

— Du-te şi găseşte-ţi prinţul! Să nu-ţi mai spun încă o dată.

Rose nu se îndepărtase nici doi paşi, când apăru Chapman agitându-se spre ea ca un şobolan speriat şi transpirat.

— Aici erai! zise el, luând-o de umeri şi scuturând-o. Ştiam eu! Ştiam eu.

Rathborne îl dădu jos de pe ea.

— Chapman! Ce Dumnezeu crezi că faci?

— Stăpâne, e o impostoare! se clătină Chapman. O impostoare în palat!

Pe Rose o sufocă spaima.

— Ce? Rathborne îl înşfăcă de revere.

— Vorbeşte mai încet, şuieră el. Vrei să faci circ?

Chapman scutură viguros din cap.

— Prinţesa! Arăta exact ca prinţesa, dar fugea încolo.

Mustaţa îi zvâcni, în timp ce încerca să-şi tragă sufletul.

— Spre turnul de vest! Am venit aici chiar în momentul în care am văzut-o!

Rathborne îşi ridică bărbia, prinzând-o pe Rose în capcana privirii lui îngustate.

Ea avu grijă să-şi controleze expresia.

— Cineva a băut cam multă şampanie în seara asta, cred, zise apoi cu blândeţe. Poate că Chapman ar trebui să facă o plimbare prin grădini, să ia puţin aer.

Dar Rathborne n-o mai asculta. Se holba la cheia din mâna lui.

— Rose, du-te şi dansează cu Ansel. Chapman, alertează gardienii şi verifică porţile, zise apoi, fără să se uite în urmă. Şi, pentru numele lui Dumnezeu, fii discret.

Fără un alt cuvânt pentru niciunul dintre ei, Umbra Regelui se întoarse şi dispăru.

Chapman se răsuci în direcţia opusă, făcând paşi mici şi repezi, ca să nu trezească suspiciuni.

Îngrozitor de speriată, Rose lăsă deoparte orice precauţie şi se repezi pe urmele lui Rathborne. Doar când ajunse la scara în spirală din turnul de vest, îşi dădu seama că poate ar fi trebuit să ia o armă.

Wren

Capitolul 41

Wren intră în turnul de vest din Anadawn și urcă scările pe furiș. Dacă totul mergea conform planului, urma să le coboare la loc peste câteva momente împreună cu clarvăzătoarea lui Rathborne și, odată cu ea, cu perspectiva acesteia asupra viitorului. Și ar fi eliberat o vrăjitoare din ghearele lui. Se opri în capul scărilor și-și lipi urechea de ușă, ascultând freamătul aușeilor din colivii. Folosi cheia de fier din nou, broasca cedând cu un ușor clic.

Îi veni să vomite la mirosul de putreziciune ce o luă cu asalt — talaș și pene năpârlite îmbibate în urină și excremente de pasăre. Erau colivii peste tot, înghesuite până-n tavan și aliniate de-a lungul pereților de piatră. Aușeii o priveau din ele, cu ochii lor ca mărgelele strălucind în întuneric. Erau ciudat de liniștiți și Wren nu putea scăpa de senzația că păsările știau ceva ce ea nu avea habar.

Făcu un pas precaut în încăpere. Era camera identică dormitorului lui Rose din turnul de est, dar căzută pradă paraginii și murdăriei. Înăuntru era frig de-ți înghețau măruntaiele și îngrozitor de dezordine, praful zăcând gros cât palma și ridicându-se în aer. Obiecte ponosite de mobilier zăceau înghesuite printre tablouri în ulei roase de molii și scaune stricate. În mijlocul camerei, un dulap putred fusese răsturnat pe o parte ca o balenă eșuată, din el revărsându-se jupoane și rochii zdrențuite. Un pat îngust era cuibărit între două dintre cele mai mari colivii. Wren se holbă la el.

Duşumeaua se auzi scârțâind.

Fata se răsuci, căutând în umbră.

— N-am venit să-ți fac rău…

O pasăre bătu din aripi în cuşca ei, făcând-o să tresară.

Wren se întoarse din nou, mai încet, de data asta.

Cu un țipăt înfiorător, o formă albă se repezi la ea din întuneric. Wren fu aruncată pe spate, iar capul i se lovi de podea cu o bufnitură dureroasă. Nişte mâini o strânseră de gât şi o față apăru din tenebre, la câțiva centimetri de a ei.

Fața clarvăzătoarei era uscată şi zbârcită, cu o umbră movulie în jurul buzelor şi în cearcănele de sub ochi. Dinții — dezveliți ca ai unui lup — erau rari, iar părul lung şi alb, încâlcit şi sălbatic. Degetele osoase erau surprinzător de puternice, în timp ce se strângeau în jurul beregatei lui Wren.

Aceasta reuşi să scoată doar două cuvinte.

— Te rog.

Clarvăzătoarea îşi îndepărtă mâinile. Clipi rapid, ca şi cum ar fi văzut-o pe fată pentru prima dată.

— Fata lui Lillith, gemu ea. Nu prințesa. Nu floarea. Pasărea. Pasărea ce-a reuşit să zboare.

Se dădu înapoi în patru labe.

— Te-am chemat. Mi-am trimis auşeii să te caute.

Buzele începură să-i tremure.

— Ai adus umbra morții în Anadawn.

— Ştii cine sunt?

Wren se gândi la auşeii ce-o urmăriseră de când ajunsese în Anadawn.

— Cine eşti? De când eşti închisă aici?

— De prea mulți ani ca să-i mai pot număra. Prea mulți ca să-mi amintesc.

Clarvăzătoarea se ridică împleticindu-se în picioare, cămaşa de noapte albă strângându-i-se în jurul gleznelor în aşa fel încât, în lumina lunii, părea mai mult stafie decât om.

— Dar îmi amintesc cine sunt. Numele meu e Glenna.

Lui Wren îi îngheţă sângele-n vene. Glenna. Nu mai auzise acel nume de mulţi ani şi nu şi-ar fi putut imagina c-o să-l audă acolo, în Anadawn.

— Eşti sora Banbei, răsuflă ea. Trăieşti.

Vrăjitoarea se cutremură.

— În timpul Războiului lui Lillith, Umbra Regelui m-a răpit şi m-a adus înapoi în Anadawn. Păsările mele m-au urmat, dar n-au putut să mă protejeze şi nici să mă sustragă destinului care-mi fusese scris. Am crezut c-o să mă omoare, dar el îmi pregătise ceva şi mai rău. M-a închis în cuşcă ca pe un animal, forţându-mă să-mi folosesc darul împotriva poporului meu.

Inima lui Wren tresări nestăpânit.

— O, Glenna. Ai fost prizonieră aici în tot acest timp?

Bătrâna confirmă.

— Îmi foloseşte viziunile ca să-şi determine deciziile. Pe unele am încercat să i le ascund, dar altele…

Fu cuprinsă de un tremur.

— A găsit metode ca să mă facă să vorbesc.

Wren îşi strânse mâinile în pumn. Nu crezuse că era posibil să-l poată dispreţui pe Rathborne mai mult decât deja o făcea şi totuşi o ură nouă înflori în ea.

— Acum sunt aici, Glenna.

Se ridică încet ca să n-o sperie pe bătrână.

— Și o să te eliberez.

Fața vrăjitoarei se întunecă.

— Pentru mine nu există viitor, în afara acestui turn.

Își desfăcu brațele și venele albastre i se conturară în lumina lunii.

— În cerc, în cerc aușei zboară greu, pictându-ți destinul pe cerul meu. Te-am chemat aici să te avertizez în legătură cu blestemul pe care l-am văzut în stelele tale.

Se apropie ușor de Wren.

— Lumea se răstoarnă cu susul în jos. N-o simți, pitulice?

Wren se îndepărtă.

— Uite, zise Glenna, cu privirea nu în ochii fetei, ci la picioarele ei.

Wren se uită în jos și se holbă la un portret distrus. Era acoperit de praf, iar picioarele goale ale Glennei îl ascundeau pe jumătate, însă Wren desluși despre ce era vorba. O fată ce arăta exact ca ea — aceiași ochi verde smarald și aceeași față în formă de inimă. Purta coroana de aur a Eanei pe cap.

— E Ortha Starcrest, zise Glenna, confirmându-i bănuiala. Ultima regină-vrăjitoare din Eana.

— Arată exact ca mine, șopti Wren.

Ortha, ultima adevărată descendentă a Eanei, prima vrăjitoare, avea același chip ca ea. Fata se uită la Glenna și spuse cu voce tremurătoare.

— Nu înțeleg. E cumva o parte a destinului meu?

— Mai uită-te o dată.

Glenna ridică piciorul, dezvăluind cealaltă parte a tabloului. Respirația fetei se opri în gât. Lângă Ortha mai era o fată. Doar că fața îi era mai îngustă și

buzele strânse a dezaprobare. Purta şi ea coroană.

— Regine gemene, gâfâi clarvăzătoarea. Regine care arătau exact ca Wren şi Rose. Blestemul gemenelor.

O răceală teribilă îi coborî fetei pe şira spinării.

— Despre ce vorbeşti?

— Vrăjitorii se ridică în vest, Wren Greenrock. Râurile din Anadawn se vor înroşi de sânge şi un vechi blestem va înflori, adânc şi urât ca o rană în inima lumii.

Privirea i se făcu lăptoasă şi vocea îi sună deodată de foarte departe.

— Fereşte-te de blestemul lui Oonagh Starcrest, regina-vrăjitoare pierdută. Blestemul curge în sânge nou. Trăieşte în oase tinere.

Wren se încordă.

— Nu înţeleg, Glenna. Spune-mi ce s-a întâmplat cu Oonagh.

— Ascultă-mă bine, zise clarvăzătoarea. Şi-o să-ţi povestesc despre blestemul care te pândeşte.

Aşa că Glenna vorbi şi Wren ascultă fiecare cuvinţel.

Când se sfârşi, iar povestea lui Oonagh Starcrest fu spusă în tot adevărul ei, Wren rămase tăcută. Lăsă istoria să-i pătrundă în sânge şi-n oase, ştiind cumva că o parte din ea era deja înăuntrul ei. Apoi îndepărtă groaza şi-i luă mâna bătrânei.

— O să ne facem griji în legătură cu blestemul mai târziu. Am să te scot de aici.

O trase spre uşă.

— Există un tunel secret ce ne va duce direct la râu. E cineva care ne aşteaptă lângă moară.

Dar Glenna se scutură. Buzele ei palide se curbară și, în tăcerea acelui zâmbet, Wren zări frânturi din Banba. Înainte ca fata s-o poată opri, bătrâna începu să deschidă coliviile, una câte una.

— Oprește-te! se grăbi Wren să le închidă, dar aușeii țipară zburând peste capul ei, mai sus și mai sus, din ce în ce mai zgomotoși. Rathborne nu trebuie să afle că sunt aici!

Glenna deschise altă colivie.

— Umbra Regelui știe deja că ești aici, Wren Greenrock. Și vine după tine.

Altă colivie, altă avalanșă de aripi fluturând în jurul fetei.

— În noaptea asta ai adus moartea în acest turn.

Pentru fiecare colivie pe care o închidea Wren, Glenna deschidea alte trei. În câteva minute, aușeii erau toți liberi și ciripeau gălăgios.

— Zburați liberi, în sfârșit! Mergeți și găsiți-vă drumul spre casă!

Glenna alergă spre fereastră și o deschise larg. Păsările zburară peste capul ei, avântându-se spre lună. După ce ultima pasăre se pierdu în noapte, clarvăzătoarea își întoarse fața spre stele. Ochii îi deveniră sticloși și trupul îi rămase perfect neclintit.

— Nu mai sta în dreptul geamului, șuieră Wren. Trebuie să ne ascundem.

Glenna continuă să se uite la cer.

— M-am ascuns prea multă vreme.

Wren auzi zgomot de pași pe scări. Inima începu să-i bată cu putere. Nu era posibil ca el să fie deja acolo. Petrecerea era încă în plină desfășurare. Era prea devreme…

Glenna se holbă la ea peste umăr.

— Fugi.

Uşa se deschise cu o smucitură şi Willem Rathborne intră ca o furtună. Rose scâncea în strânsoarea lui. Bărbatul o târî înăuntru după el, cu o mână înfiptă brutal în părul ei şi cu cealaltă lipindu-i un pumnal de argint de gât.

Wren îngheţă.

— Se pare că bătrâna vrăjitoare avea dreptate, zise el cu o voce gravă. Duşmanul are într-adevăr două feţe. Dar sunt mai aproape de mine decât m-a lăsat să cred.

Ochii lui Rose se umplură de lacrimi.

— Chapman te-a văzut, suspină ea. Am vrut să te avertizez, dar Willem m-a prins pe scară.

— Destul! mormăi Rathborne, răsucindu-i părul până văzu că o doare.

Wren îşi palmă pumnalul.

— Jur pe mormântul Orthei Starcrest, dacă o mai răneşti încă o dată o să te sfâşii bucată cu bucată, fiu smiorcăit de…

— Deci tu eşti vrăjitoarea, o întrerupse Rathborne. Am bănuit-o pe Rose, dar mulţumesc că mi-ai dovedit-o aşa de clar.

O copleşi pe Wren cu o privire întunecată.

— Întrebarea e, de unde vii tu?

— Din coşmarurile tale, zise fata, în timp ce-l ocoli. Se pare că n-ai fost atât de atent pe cât ai crezut în noaptea în care ne-ai omorât părinţii.

Nările lui se umflară în timp ce-şi dădu seama că sunt gemene. Îşi dădu seama de greşeala lui.

— Ar fi trebuit s-o vânez pe vicleana aia de moaşă şi s-o omor.

— Timpul tău s-a terminat, Rathborne, zise Wren. Nu mai eşti binevenit în Anadawn.

— Și totuși, sunt singurul care va părăsi turnul ăsta în viață.

Se uită urât la Glenna, care se întorsese de la fereastră să-l privească.

— Profețiile se schimbă constant, n-am dreptate, vrăjitoareo? Cred c-o să mă distrez de minune când o să-i dau și acesteia de cap.

Capul lui Wren se învârtea, în timp ce căuta un plan de scăpare. O cale de a se salva toate trei. Dar imaginea lui Rose în suferință — și mărgica aia de sânge ce i se prelingea deja pe gât — o umplea de atâta spaimă că nu mai putea gândi clar.

— Nu poți s-o omori pe Rose. E singura cale de a rămâne în grațiile lui Alarik, zise ea repede. Și de a păstra lucrurile de care te agăți deja cu ghearele tale murdare.

Buzele lui se răsfrânseră într-un rânjet.

— Uiți că am nevoie doar de una dintre voi ca să-mi facă jocul.

— Și ai vrea să fiu eu?

Fu rândul ei să zâmbească.

— O, idiot jalnic și ghinionist ce ești.

Rose mări ochii în semn de avertisment.

O venă pulsă pe fruntea lui Rathborne.

— Nu mă poți manipula, vrăjitoareo.

Mută pumnalul sub bărbia lui Rose, dându-i capul pe spate cu vârful lui.

— NU!

Spaima erupse înăuntru lui Wren, incandescentă și orbitoare. În același timp, Rose suspină.

— Ah! blestemă Rathborne, trăgându-şi mâna. M-ai ars! Cum ai…

Rose îl lovi cu cotul în stomac şi se smulse din strânsoarea lui.

Clarvăzătoarea traversă încăperea, fluturându-şi degetele înainte şi înapoi.

— Ortha şi Oonagh! Oonagh şi Ortha! Surorile Starcrest bântuie turnul!

— Glenna, dă-te înapoi.

Wren încercă s-o smulgă din calea pericolului, dar Rathborne fu mai rapid. O aruncă într-o colivie, făcându-i oasele să trosnească în cădere.

— M-am săturat de bolboroselile tale, vrăjitoareo.

Dintr-o singură mişcare, îşi trecu lama pumnalului peste gâtul bătrânei.

Rose ţipă alergând spre ea, dar clarvăzătoarea era pe moarte. Sângele îi ţâşnea din rana de la gât. Rose o apăsă cu mâna, încercând disperată să oprească şuvoiul.

— Nu cred c-o pot salva! E prea mult sânge!

Rathborne ridică din nou pumnalul, dar Wren sări la el într-o clipită, zburându-i arma din mână în timp ce-l doborî la pământ. El deschise gura să ţipe, dar fata îl pocni cu pumnul în falcă. El îşi repezi fruntea într-a ei şi Wren se clătină înapoi, văzând stele verzi. Rathborne o prinse de încheieturi şi i le zdrobi de pieptul lui.

— Destul, mârâi el, ţinând-o nemişcată. Nu te mai lupta.

Wren îl scuipă în faţă.

Ultimele cuvinte ale Glennei ţâşniră printre valurile de sânge.

— Sparge gheaţa să eliberezi blestemul. Omoară o geamănă ca s-o salvezi pe cealaltă.

Se prăbuşi cu un ultim horcăit, ochii ei lăptoşi holbându-se orbi la luna

îndepărtată.

Rose se târî în patru labe spre Rathborne în rochia ei zdrenţuită, prin sânge, mizerie şi praf şi prin năvala propriilor lacrimi.

— Eşti un monstru.

— Ai grijă, Rose dragă, ameninţă el, ţinând-o pe Wren. Nu-mi place deloc să te văd târâtă şi în alte belele în noaptea asta.

Rose înşfăcă pumnalul de unde căzuse. Se ridică în picioare clătinându-se, cu ochii orbiţi de furie şi violenţă, tocmai când uşa se deschise larg şi două dintre gărzile palatului dădură buzna înăuntru.

Soldaţii se uitară la cele două fete cu ochii cât cepele.

— Ăăă, prinţesă?

— Gărzi! Arestaţi-o pe-această impostoare imediat! spuse Rathborne, împingând-o pe Wren spre ei. Această vrăjitoare a luat înfăţişarea prinţesei, folosindu-se de ea ca să comită o crimă atroce. Eu şi Rose am supravieţuit doar prin graţia Protectorului.

Rose încercă să-şi facă drum spre Wren, dar Rathborne o prinse în braţe, lovindu-i capul de pieptul lui.

Soldaţii se repeziră la Wren, legându-i brutal mâinile la spate. Când ea protestă, îi umplură gura cu cârpe, ţinând-o între ei, în timp ce ea se zbătea şi se lupta.

— O, Gilly, a naibii vrăjitoare e asta.

— Întotdeauna mi s-a spus că sunt alunecoase. Ca ţiparii.

— Aşteptaţi! Ascultaţi-mă! strigă Rose.

— Taci acum, Rose dragă. S-a terminat. Eşti în siguranţă.

Îşi trecu mâna prin părul ei plin de sânge, mângâind-o ca pe un căţel.

— Vrăjitoarea asta va fi dusă repede în temniță, unde-și va aștepta judecata. Sigur că am putea s-o omorâm chiar în acest moment, dacă așa spun eu.

Se uită cu înțeles spre gărzi care își scoaseră săbiile. Rose țipă, zbătându-se în brațele lui.

— Totuși, continuă el acoperind-o, cred c-ar fi mai bine s-o ținem în viață până după nunta ta.

Se opri, lăsând înțelesul cuvintelor lui s-o pătrundă.

— Dacă totul va merge strună mâine, ceea ce sunt convins că se va întâmpla, poate ne vom simți generoși în legătură cu soarta acestei… ticăloase. E posibil să fie loc de clemență.

O eliberă pe Rose, dar păstră o mână grea pe umărul ei.

— După nuntă, o vei lua poate cu tine în Gevra, ca slujitoare. Regele Alarik e, la urma urmei, mai… binevoitor cu stirpea ei.

Wren fierbea în tăcere. Târgul era simplu — viața ei în schimbul alianței cu Gevra și al întregului carnagiu ce s-ar fi petrecut în Ortha. Dac-ar fi protestat în continuare, Rathborne i-ar fi tăiat gâtul chiar acolo în turn. Și nimeni în Eana n-ar fi aflat niciodată adevărul.

Privirea lui Rose o găsi pe a ei și în acea întâlnire fugară — încărcată de frustrare și regret — o hotărâre mută se legă între ele.

Rose expiră cu zgomot. Apoi își îndreptă umerii.

— Nu va fi rănită în temniță. Duceți-i mâncare și apă proaspătă și o pătură să-i țină de cald.

— Dar nimic din afară, avertiză Rathborne. Și nimic crescut natural din pământ. Bănuiesc că vrăjitoarea asta e o nenorocită de fermecătoare.

Gărzile se foiră stânjenite.

— Și dacă ne vrăjește și pe noi?

Wren își dădu ochii peste cap.

— Percheziționați-o înainte de a o închide, zise Rathborne nerăbdător. Și puneți-i botniță, dacă încearcă să muște.

— Să nu îndrăzniți s-o răniți.

Wren vedea că sora ei se străduiește să vorbească domol, dar lacrimile îi curgeau șuvoi pe obraji și mâinile mânjite de sânge îi tremurau.

— O să mă ocup de ea personal, după nunta cu prințul Ansel. S-a înțeles?

Gărzile schimbară o privire suspectă.

— Foarte bine, prințesă.

Rathborne îi goni.

— Mergeți să aruncați creatura asta abominabilă în temniță.

Trimise o privire spre clarvăzătoarea moartă, strâmbând din nas a dezgust.

— Apoi scăpați de cadavru. Dați-l fiarelor gevrane, dacă poftiți, dar vreau să dispară până la prima geană de lumină. Mirosul de sânge îmi face rău.

Wren se târî pe scara întunecată. Își lăsă sora stând într-o baltă de sânge, cu o privire atât de feroce în ochi, încât de-abia o mai recunoștea.

Rose

Capitolul 42

În ziua nunţii ei, Rose se trezi la răsărit. I se părea că nu dormise mai mult de o oră, după ce-şi petrecuse cea mai mare parte din noapte plângând în hohote în pernă. Wren era captivă în temniţă, iar ea nu avea altă soluţie decât să se mărite cu prinţul Ansel. Dacă încălca în vreun fel limitele trasate de Rathborne, el n-ar fi ezitat să-i omoare sora. Acest destin nou şi terifiant se năpustea în galop asupra ei şi părea că nu exista nicio modalitate de a-l opri.

Fata se duse la fereastră, îşi făcu palmele căuş în jurul gurii şi fluieră. Nimic. Încercă iar, de data asta vârându-şi degetul mare printre celelalte. Reuşi să scoată un sunet răguşit, dar care tot nu semăna nici pe departe a bufniţă. Dădu cu piciorul în tăblia patului de nervi, apoi regretă imediat. Ce era în capul ei? Chiar dacă Shen o auzea, ce-ar fi putut face? Chiar dacă era un vrăjitor războinic puternic, tot n-ar fi reuşit să doboare toate gărzile din turn, ca să nu mai vorbim de cele suplimentare pe care Rathborne le postase noaptea trecută în curte.

Lăsă mâinile jos, când un alt gând teribil i se născu în minte. Dacă Shen fusese şi el prins? Nu. Nu-şi putea permite să gândească aşa ceva. Ziua aceea era şi-aşa destul de urâtă.

Plecă de la fereastră şi se aşeză la oglindă cu un oftat. Umbre întunecate îi apăruseră sub ochi, iar pielea îi era palidă şi lipsită de orice strălucire. Dacă tot era nevoită să fie mireasă, voia să arate cât mai bine. Rose ştia că frumuseţea ei era un alt fel de putere şi că va avea nevoie de ea mai târziu, ca monedă de schimb. Aşa că-şi spălă faţa cu apă rece ca să-şi lumineze ochii şi-şi perie părul până-l făcu să strălucească. Îşi dădu cu cremă pe faţă şi aplică puţin roşu în obraz ca să dea impresia unei mirese sfioase. Îşi înnegri genele şi-şi vopsi buzele până când acestea scânteiară în lumina zorilor.

Se auzi o bătaie în uşă şi Agnes intră agitată.

— Zi a nunţii plină de fericire, prinţesă Rose! zâmbi ea cu gura până la urechi. Pe Marele Protector! Arăţi minunat!

— Mulţumesc, Agnes.

Rose îşi roti gâtul în timp ce uşa se închise.

— Ai văzut-o cumva pe Celeste în dimineaţa asta?

Ca şi cum fusese invocată, uşa dormitorului se deschise din nou şi Celeste dădu buzna înăuntru, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte din satin violet, cu părul încă înfăşurat într-o eşarfă de mătase.

— Ce s-a întâmplat cu tine azi-noapte? Chapman zicea că te-ai retras devreme, dar am venit să văd ce faci şi gărzile m-au alungat.

— M-a luat o durere de cap de la toate tobele alea, zise Rose.

Cu Agnes între ele — zâmbind larg — nu putea să-i spună prietenei ei adevărul, ci doar să i-l sugereze din ochi.

— Seara… mi-a scăpat printre degete.

Celeste dădu din cap.

— Înţeleg.

Agnes bătu din palme fericită.

— Bine, atunci. Hai să te îmbrăcăm în rochia de mireasă. Are destule dantele şi destui nasturi ca să ne ţină mult timp ocupate.

Se uită la Rose şi faţa ei veselă se înnegură. Ochii i se umplură de lacrimi.

— Mi-aş dori ca draga ta mamă să fie aici să te vadă măritându-te. Îmi amintesc propria ei nuntă ca şi cum ar fi fost ieri. Era aşa de fericită, plină de toată lumina lumii. Radia.

Rose clipi.

— Ai asistat la nunta mamei mele?

— Normal! Cine crezi c-a pregătit-o?

Bătrâna își trase nasul în timp ce-și șterse lacrimile de pe față.

— Și acum, iată-ne, după atâția ani. Sper că și pentru tine e o zi la fel de fericită.

— Lillith a putut trăi în propria țară după ce s-a măritat, îi aminti Celeste, plimbându-se prin cameră.

Pentru Rose era evident că fata o căuta peste tot pe Wren.

— Rose nu va fi la fel de norocoasă.

Femeia oftă.

— Știu că vă va fi nespus de dor una de cealaltă, dar vă veți putea vizita. Și sunt sigură că, în timp, vei ajunge și tu în Gevra. Amândouă vom ajunge.

O, nu știi absolut nimic, gândi Rose cu tristețe. Dar îi luă mâna lui Agnes și o strânse tare.

— Sunt atât de recunoscătoare că te am, Agnes.

— Știi că aș merge oriunde cu tine, prințesă. Chiar și în munții înghețați din Gevra. Trebuie doar să-mi împachetez câteva șaluri călduroase și niște brioșe calde pentru drum. Ah!

Își aruncă mâinile în aer.

— Doamne sfinte, am uitat prăjiturelele făcute de Cam special pentru tine! Lasă-mă să le aduc chiar acum, mai zise ea, grăbindu-se să iasă. Apoi o să te îmbrăcăm în rochia aia drăguță!

În momentul în care bătrâna ieși, Celeste își abandonă căutarea.

— Ce Dumnezeu s-a întâmplat? Unde e Wren?

Repede şi pe şoptite, Rose îi povesti prietenei sale cum totul mersese teribil de rău. Când termină, era aproape în lacrimi din nou.

— Ce nebunie! bombăni Celeste, îmbrăţişând-o. Nu plânge. Încă e timp să îndreptăm lucrurile. Tu ai grijă doar să-l mulţumeşti pe Rathborne, iar eu voi vedea dac-o pot găsi pe Wren. Măcar eu nu sunt sub cheie.

Privirea lui Rose zbură spre uşă.

— Deocamdată, zise ea cu sufletul la gură.

Celeste se strecură afară în momentul în care Agnes reveni cu o tavă de prăjituri cu gem în formă de inimă, anunţându-i pe servitoare şi pe soldaţi că pleca să se pregătească şi ea. Rose se forţă să mănânce o prăjitură, în timp ce Agnes aşeza rochia pe pat. Era una dintre cele trei pe care le trimisese croitorul, una mai elaborată şi mai sofisticată decât alta.

Rochia era foarte frumoasă, din cel mai fin satin de culoarea fildeşului, cusută cu dantelă fină şi brodată cu delicate mărgele aurii. Partea de sus a corsajului îi cădea uşor pe umeri, iar pe piept avea un filigran aurit, înainte să se îngusteze spre talie. Volanele cădeau în cascadă peste fuste în straturi de dantelă ivoar şi auriu pal, curgând magnific la cea mai mică mişcare. La spate, de-a lungul şirei spinării, corsajul era presărat cu sute de nasturi de perle, ce făceau loc unei trene imense.

— Eşti incredibil de frumoasă, iubita mea, zise Agnes, îndepărtându-se, în sfârşit. Cred că Umbra Regelui va lăcrima când va veni să te ia.

Rose simţi cum o podidesc şi pe ea lacrimile. Când se uită în oglindă, tot ce văzu fu o păpuşă înspăimântată într-o rochie exagerată.

Agnes plecă imediat după aceea, iar uşa se închise cu o bufnitură răsunătoare. Prinţesa rămase singură, în rochia ei de mireasă.

Rose se duse la fereastră şi se uită în curte. Chiar în spatele porţilor de aur ale palatului Anadawn, sus pe un deal ca o cocoaşă şi strălucind ca o bijuterie în

lumina soarelui, se înălța Cripta Protectorului. Aceasta găzduia toate ceremoniile importante din Eana, inclusiv, în acea dimineață, propria ei nuntă. Înăuntru, Flacăra Eternă a Protectorului ardea pe soclul ei oficial, vegheată de un paznic respectat — un bătrân încruntat pe nume Percival Reeve, care-o întreținea cu prețul vieții sale.

Totul era atât de absurd, acum că se gândea la asta, dar, în Eana, tradiția însemna totul. Oamenii țineau de ea ca de-o alinare — o promisiune că Protectorul îi va feri de rău atâta timp cât îi vor păstra flacăra aprinsă. În felul acela, el îi putea găsi oricând în întuneric. Rose știa acum că el era însuși întunericul. Mereu fusese întunericul.

O bătaie puternică în ușă anunță sosirea Umbrei Regelui. Acesta purta un costum vișiniu brodat cu negru, mânerul lustruit al sabiei strălucindu-i la șold.

— Sunt mulțumit să văd că-ți ții partea ta de promisiune, zise el aprobator.

Rose se uită urât la el.

— Sora mea e în viață?

— Pentru moment, făcu el sumbru. Îți sugerez să faci totul cum ți se va spune, dacă vrei ca lucrurile să rămână așa.

Îi întinse brațul.

— Acum vino. N-ar fi frumos să întârzii la propria nuntă.

Wren

Capitolul 43

Wren zăcea în temnița palatului, masându-și cârcelul dureros de la gât. După o noapte de foială și răsuceală de pe o parte pe alta pe podeaua umedă de piatră — fără pătura ce-i fusese promisă și doar cu șobolanii drept companie — dimineața venise, în sfârșit. O întâmpinase cu surprindere, dar nu era proastă să creadă că norocul o să-i mai surâdă mult timp.

În odăile de deasupra putea auzi servitorii agitându-se cu pregătirile pentru nunta prințesei. Garda de onoare fusese convocată în curte, în timp ce oaspeții gevrani părăseau palatul în număr mare, mergând până pe dealul Criptei Protectorului. Dintr-o clipă în alta, Rose urma să se mărite și, curând după aceea, va fi trimisă cu prima corabie în Grinstad.

Pe toate stelele. Cum se petrecuse totul așa de iute? Trebuia să scape de-acolo. Și cât mai repede.

O rază oblică de soare pătrunse prin geamul celulei. Era la o înălțime mare față de sol și prevăzută cu gratii groase de fier ce făceau evadarea imposibilă. Chiar și așa, se gândise la asta toată noaptea.

Acum stătea lângă ușă și urmărea un șobolan ce trecea în grabă prin fața ei. La capătul pasajului de piatră jilavă, comandantul temniței moțăia în post. În sfârșit. Se furișă din nou la fereastră și fluieră încet. Sunetul pluti printre gratiile temniței, domol și înalt ca un țipăt de bufniță.

Se plimbă prin celulă, așteptând.

Și așteptă. Și așteptă.

Și-apoi…

Fața lui Shen apăru la fereastră.

— Deci noaptea trecută lucrurile au mers de minune.

— Șșt.

Arătă cu degetul peste umăr.

— Avem companie.

— Mi-ai promis o băută în cinstea victoriei, Greenrock, șopti el. Am așteptat la nenorocita aia de moară până-n zori.

Wren bătu din picior nerăbdătoare.

— Pot să primesc și eu o mână de ajutor aici, te rog?

Shen strecură un trandafir roșu printre gratii.

— Doar dacă te asiguri că-i vei spune surorii tale ce erou galant sunt. M-a văzut doar în lumina mea favorabilă și vreau să continui în același fel.

— Cum ai reușit treaba asta după ce ai răpit-o, n-o să-mi dau seama niciodată.

Fata rupse corola florii și zdrobi petalele în pumn. Își lipi bărbia de gratii, cu incantația deja pe vârful limbii.

— Magia mea n-a fost în apele ei în ultima vreme, așa că te sfătuiesc să te îndepărtezi. Poate ieși teribil de prost.

Shen dispăru într-o adiere de vânt rece.

Fata aruncă petalele spre fereastră, privind satisfăcută cum gratiile încep să se zgâlțâie. Fierul slăbi și când Shen reapăru, le îndoi cu ușurință, până când făcu o gaură de mărime medie printre ele.

— Speram la ceva un pic mai spectaculos.

— Atunci uită-te la asta.

Wren sări din fugă înspre fereastră. Picioarele ei râcâiră peretele, iar brațele și le întinse în afară. Shen o apucă de încheieturi și o trase spre el, iar ea, strâmbându-se și blestemând, se strecură printre gratii.

Rămase înțepenită la jumătatea drumului.

Shen se încruntă.

— Ce s-a întâmplat?

— Prăjiturile cu migdale ale lui Cam s-au întâmplat!

Vântul ușor al dimineții îi atinse fața ca și cum ar fi râs de ea.

— Mi-au rămas șoldurile înțepenite.

Shen nu se putu abține să nu râdă.

Ea se uită urât la el.

— Hai, războinicule. Pune osul la treabă.

Fata se întoarse pe-o parte, în timp ce el o apucă de antebrațe, cu fața din ce în ce mai încordată, până când o voce răsună din spatele lui.

— Hei, tu de colo! Ce crezi că faci?

O mână grea îi aterizează pe umăr, apoi alta, în timp ce douăsprezece gărzi ale palatului îl înconjurară repede. Fusese atât de concentrat s-o ajute pe Wren încât nu-i simțise venind, iar acum era prea târziu. Îi dădu drumul blestemând și ea căzu înapoi, cu o bufnitură. Când se uită din nou în sus, el era deja târât de-acolo, cu mâinile legate la spate.

Pe toate algele mării!

Câteva clipe mai târziu, Shen zăcea în celula de vizavi.

— Super, exclamă Wren sec. Și acum ce facem?

El își lipi fruntea de gratii.

— Acum așteptăm o minune. Ori să murim înainte de vreme. Una din două.

Rose

Capitolul 44

Rose urâse dintotdeauna Cripta Protectorului. Îi amintea de o cuşcă aurită cu grinzile ei curbate de metal şi candelabrele suspendate. În ziua aceea, podelele de marmură erau aşa de lustruite încât îşi putea zări reflexia în ele. Fasciculele de lumină colorată se revărsau prin geamurile cu vitralii, fiecare dintre ele înfăţişându-l pe Marele Protector în chip de viteaz călare. Rose se încruntă la faţa lui aspră, în timp ce-şi lăsa voalul peste faţă.

Cineva începu să cânte la harpă şi o muzică delicată învălui cripta.

Sus, pe altar, Flacăra Eternă strălucea maiestuos. Lângă ea, Percival Reeve, paznicul ei şi oficiantul ceremoniei, stătea alături de un Ansel plângăreţ, dar care se ţinea tare.

O, Ansel!

— Capul drept, bărbia sus, şuieră Chapman în urechea ei, împingând-o de la spate. Şiiiii, mergi.

Cu spatele ţeapăn, Rose îşi începu drumul spre altar, la braţul lui Willem Rathborne. Se concentră asupra propriei respiraţii, calmată de vibraţia blândă a harpei şi de soarele dimineţii ce-i încălzea umerii.

Îşi promisese să nu se mărite cu Ansel sub nicio circumstanţă, dar acum ştia că erau puţine lucruri pe care nu le-ar fi făcut pentru sora ei. O s-o salveze pe Wren, apoi, cumva, împreună, vor găsi o cale să salveze şi vrăjitorii. Nu putea să-şi piardă speranţa, nu încă. Altfel, s-ar fi prăbuşit pe podea şi nu s-ar mai fi ridicat niciodată. Zări un tigru de zăpadă dormitând pe marginea unei bănci. Poate că vreuna dintre fiarele gevrane îi făcea hatârul s-o sfâşie, până

la urmă.

Cripta Protectorului era plină de dregători și curteni, nobilii Eanei, adunați laolaltă. Rose nu le știa numele decât de la Umbra Regelui, iar fețele de-abia le recunoștea. Willem Rathborne controlase fiecare parte a vieții ei, încă din clipa în care se născuse. Avea așa de puțini oameni cu adevărat de partea ei și până atunci nici n-o știuse. Fusese atât de naivă.

Regele Alarik și prințesa Anika stăteau în primul rând. El îmbrăcat în alb din cap până-n picioare, iar ea cu o rochie la fel de roșie ca părul și cu vulpea încolăcită în poală. Tor stătea la dreapta lui Ansel, cu maxilarul atât de încordat, încât părea că suferă fizic.

Nu ești singurul în această situație.

Rose își căută cea mai bună prietenă în mulțime, dar Celeste nu se vedea pe nicăieri. Oare fusese și ea prinsă în drum spre Wren? Tatăl ei, Hector Pegasi, stătea în mijlocul Criptei, zâmbindu-i pe când trecu pe lângă el. Nu putu să-i întoarcă zâmbetul, căci teama o copleși până în vecinătatea leșinului. Un pas, apoi altul. Centimetru cu centimetru, Rose se îndrepta spre viitor, simțindu-se mai în derivă ca niciodată.

Când ajunseră la altar, Rathborne îi puse mâna într-a lui Ansel, care era și mai transpirată decât a ei. Privirea prințului hoinări pe deasupra voalului.

— Aș putea exploda de nerăbdare, floricica mea, șopti el. Chiar și fără chip ești prea încântătoare pentru a fi prinsă în cuvinte.

Rathborne se aplecă spre ea și, pentru toți oaspeții, păru ca și cum ar fi sărutat-o părintește pe obraz.

— Poartă-te frumos, îi șuieră el în ureche.

Apoi se duse cu pași mari înapoi spre ușă, unde se așeză ca o santinelă, blocând singura cale de ieșire.

Harpista își ridică degetele de pe corzi, iar muzica tăcu.

Păzitorul focului își drese vocea zgomotos.

— Azi e o zi specială. Vom uni nu numai doi tineri, ci şi două ţări. Şi vom face asta cu binecuvântarea Marelui Protector.

Îşi înclină capul, împreună cu toţi oaspeţii din Eana. Gevranii nu se mişcară. Nici Rose. În schimb, fata se uită în sus. Şi când o făcu, observă o umbră ciudată plutind prin faţa celei mai înalte dintre ferestre.

Păzitorul se mută în spatele soclului.

— Vom începe cu psalmul Flăcării Eterne. Pentru că nicio căsătorie nu poate fi binecuvântată cu adevărat până când…

Fu întrerupt de un sunet de geam spart. Apoi strigătul lui Wren se auzi clar şi cristalin ca un clopoţel.

— OBIECTEZ!

Wren

Capitolul 45

Wren sări de la fereastra cea mai de sus a Criptei Protectorului și pluti în aer, agățându-se apoi de candelabru cu un strigăt războinic.

Dedesubtul ei, invitații se uitară în sus alarmați. Chapman leșină. Gărzile — atât cele gevrane, cât și cele din Eana — puseră mâna pe mânerele săbiilor, în timp ce regele Alarik clipi rapid, ca și cum această a doua prințesă legănându-se în tavan ca o panglică albă era doar în imaginația sa. Poate că rochia de mireasă era o tușă cam exagerată, dar cu siguranță adăugase o doză de dramatism intervenției lui Wren.

Aceasta se balansă înainte și-napoi, folosindu-și elanul pentru a se propulsa spre altar. Dădu drumul candelabrului și faldurile rochiei se umflară în jurul ei în momentul în care ateriză ghemuit, chiar în centrul sălii.

Lumea scoase un geamăt la unison, apoi urmă un val de tăcere șocată, în timp ce Wren se ridică în picioare și-și netezi fustele. Rochia ei de mireasă nu era nici pe departe la fel de rafinată ca ținuta plină de perle a lui Rose, fiind doar una de rezervă. Wren avusese doar câteva secunde la dispoziție s-o îmbrace, după ce Celeste apăruse în cel de-al unsprezecelea ceas, folosindu-se de numele tatălui ei ca să pătrundă în temniță, unde îl pocnise iute pe comandant cu un baston și o eliberase.

Sub privirile a cinci sute de invitați uluiți și a numeroșilor soldați, Wren își strânse fustele și se îndreptă hotărâtă spre altar.

— Acum și aici declar această nuntă anulată! anunță ea, în cazul în care cineva ratase prima oară obiecția ei tulburătoare.

Gevranii înțepeniră pe scaunele lor. Rose era singura persoană de acolo ce părea fericită s-o vadă pe Wren, cu excepția lui Tor, care se holba la ea cu un amestec de oroare și bucurie.

Gura lui Ansel se deschise și se închise la loc, chinuindu-se să articuleze ceva.

— Cine e… De unde… Cum… Nu înțeleg.

Se uită la ele, când la una, când la alta, de mai multe ori.

— Rose? făcu el nedumerit.

Wren plescăi din limbă.

— Dacă nu poți vedea diferența între mireasa ta și enigmatica ei soră, mă tem că nu meriți să te căsătorești cu niciuna dintre noi, Ansel.

— DESTUL!

Rathborne își scoase sabia, îndreptându-se spre ei.

— Pleacă de lângă prințesă imediat!

Wren se repezi la sabia lui Ansel, scoțând-o din teacă, înainte ca prințul să observe ce i se întâmplă. Se răsuci ridicând-o în față și clătinându-se ușor sub greutatea ei.

— Ori, ce? Lingău palavragiu cu față de trol!

Rathborne pufni disprețuitor.

— Dacă intenționezi să mă intimidezi cu arta ta precară de a mânui sabia, ai dat greș deja.

Wren auzi șoapta oțelului în spatele ei, în momentul în care Tor făcu un pas înainte. Sabia lui apăru în următoarea bătaie de inimă, ca un fulger de argint la periferia privirii ei. Soldatul o îndreptă spre Rathborne.

Umbra Regelui se opri.

— Lasă jos arma, gevranule. Nu sunt eu dușmanul aici.

Tor nu se mișcă.

Rathborne se întoarse spre Alarik.

— Maiestatea Voastră, spuneți-i soldatului să se retragă imediat.

Alarik înclină capul, urmărind scena cu o fascinație maiestuoasă.

— Nu.

Făcu un gest spre cele două mirese.

— Nu, până când nu explici asta.

Rathborne făcu ochii mari.

— Ce e de explicat? Fata asta e cât de poate de clar o vrăjitoare! Uitați-vă la ea!

Se întoarse spre restul invitaților.

— A furat înfățișarea prințesei. A venit aici ca să ne facă rău!

Oaspeții se foiră neliniștiți. Câțiva curteni țipară alarmați. Soldații gevrani își scoaseră săbiile, așteptând ordine, cu fiarele mârâind la picioarele lor. Rose făcu un pas înainte ca să ia cuvântul, dar Wren ridică un braț, ținând-o pe loc. Avea la dispoziție doar câteva minute — poate chiar câteva secunde — să preia controlul asupra situației. Își legănă sabia înainte și-napoi.

— De fapt, Rathborne, am venit să-ți fac rău doar ție. Toți ceilalți sunt liberi să plece. Ori să privească, dacă vor. Dar, într-un fel sau altul, am să pun capăt acestei șarade.

Anika bătu din palme.

— Ce teatru! toarse ea. Și eu care începusem să mă plictisesc!

Lângă ea, Alarik își ținea mâinile la gură, cu privirea nemișcată.

— Gărzi! strigă Rathborne. Omorâți-o imediat pe această impostoare!

Din spatele Criptei, șase dintre soldații palatului se puseră în mișcare. Își scoaseră săbiile îndreptându-se spre altar, în timp ce încă patru își făcură loc din culoarele de pe laturi.

Tor nici nu clipi.

— Asigurați-vă că-i zburați capul de pe umeri! mârâi Rathborne. Vrăjitoarea asta nu e decât o fermecătoare malefică trimisă să se joace cu mințile noastre și…

— Mincinosule!

Rose își rupse voalul de pe față și i se alătură lui Wren.

— M-ai mințit toată viața mea! Ai mințit întreaga Eana timp de optsprezece ani și mai ai tupeul să stai azi aici, sub ochii neprețuitului tău Protector, mințind din nou!

Invitații încremeniseră asemenea unor statui tăcute, toate perechile de ochi fiind ațintite acum asupra gemenelor. Gărzile se opriră, neștiind ce să facă. Wren luă mâna surorii ei, ancorând-o pe Rose, în timp ce aceasta se repezi la Willem Rathborne cu furia unui incendiu devastator.

— Tu i-ai omorât pe părinții noștri acum optsprezece ani. Tu l-ai otrăvit pe tata în patul lui și mamei i-ai tăiat gâtul! Tu ai dat vina pe vrăjitori și ne-ai aruncat pe toți în război! M-am săturat să-ți fac jocurile murdare. M-am săturat să-ți permit să-mi controlezi fiecare mișcare, fiecare gând! Poate că sora mea e vrăjitoare, dar mincinoasă nu-i. E la fel de reală ca mine și însăși existența ei dovedește că tu ai mințit! Singurul impostor de aici ești tu!

Cripta se umplu de murmure. Frica se transforma în confuzie, pe măsură ce adevărul li se arăta tuturor, gol-goluț.

Regele Alarik zâmbea leneș și amenințător.

— Poate c-ar trebui s-o luăm pe vrăjitoare în locul prințesei.

— Poate ar trebui să le luăm pe amândouă, frate, zise Anika.

— Copilă proastă și tulburată!

Rathborne șfichiui cu sabia prin aer, ca și cum ar fi vrut să taie în bucăți adevărul spuselor lui Rose. Se adresa nu fetei, ci întregii adunări, tânjind cu disperare după aprobarea oamenilor.

— Fata aia nu e decât o vrăjitoare complotistă și intrigantă! S-a strecurat în capetele voastre și v-a denaturat gândirea.

— Nu, șuieră Rose, făcând un pas spre el.

Încet și pe nesimțite, Tor se mișcă și el înainte. Dacă n-ar fi fost în mijlocul unei confruntări riscante, Wren și-ar fi aruncat sabia și l-ar fi sărutat acolo, în fața tuturor.

Gărzile palatului oscilau stângace, nemaiștiind încotro să-și îndrepte armele.

— Puneți mâna pe ea, idioți ramoliți! zbieră Rathborne. Veți da socoteală Umbrei Regelui!

— Eu sunt prințesa voastră și mă veți lăsa prima dată să vorbesc!

Rose se întoarse spre mulțime, cu vocea din ce în ce mai puternică, în timp ce se adresa tuturor curtenilor și nobililor din Eana.

— Chiar dacă încoronarea mea nu a avut loc încă, sper că-mi veți permite acest prim act ca Regină a Eanei, în lumina adevărurilor ce s-au dezvăluit azi. Willem Rathborne a dat greș lamentabil din rolul lui de Umbră a Regelui. Nu numai că m-a trădat pe mine omorându-mi părinții și ascunzându-mi adevărul în toți acești ani, dar a trădat și țara aceasta. Așa că ne vedem nevoiți, ca popor, să-l eliberăm din această funcție imediat.

Oamenii înțepeniră în scaunele lor, uitându-se precauți de la o geamănă la

alta, iar Wren avu impresia că valul mulţimii începea, în sfârşit, să se îndrepte împotriva lui Rathborne.

Rose se uită la el cu un dispreţ nimicitor.

— Willem Rathborne, ordon arestarea ta pentru uciderea regelui Keir şi a reginei Lillith din Eana.

Îi strânse mâna lui Wren, dar nimeni altcineva nu observă că tremura. Faţa îi era calmă şi vocea fermă — o voce, îşi dădu seama Wren cu bruscă surprindere, de regină.

— Vă ordon să-l arestaţi pentru uciderea a mii de vrăjitori într-un război lipsit de sens şi început în mod artificial.

Rose ridică degetul şi, cu toate că nu avea nicio armă în afara mâniei sale, o linişte de mormânt se lăsă în Criptă.

— Vă ordon să-l arestaţi pentru că a complotat, chiar şi acum, pentru distrugerea vrăjitorilor din Ortha, încercând să vă vândă propria suveranitate unei naţiuni însetate de sânge, împotriva voinţei voastre.

Ochii fetei străluceau, verzi şi furioşi.

— Vremea ta la putere s-a terminat.

Cu o respiraţie adâncă şi tremurată, invocă un adevăr final.

— Aceste ultime săptămâni m-au învăţat să mă cunosc, mai mult decât ai făcut-o tu vreodată. Acum ştiu că sunt o vrăjitoare vindecătoare şi jur să vindec această ţară de rănile şi de dezbinarea pe care tu le-ai adus asupra ei.

Apoi se lăsă tăcerea. Rând după rând de chipuri şocate se uitară la Rose ca şi cum ar fi văzut-o pentru întâia dată. Chiar şi Wren rămăsese fără cuvinte. Sora ei îşi găsise curajul şi, chiar dacă nu existase încă nicio încoronare şi nu purta coroana încă pe cap, sora ei devenise regină în faţa ochilor lor.

Încet şi tacticos, Rathborne coborî sabia.

— Ai terminat, Rose dragă?

Ea se uită urât la el.

— Arunc-o.

Sabia căzu cu un zăngănit.

Wren o păstră pe-a ei ridicată, cu un zâmbet plin de maliție.

— De-abia aștept să te văd spânzurat de chiar această Criptă. Dreptatea noastră va însemna execuția ta grabnică și dureroasă.

Rathborne o surprinse începând să râdă. Un sunet sălbatic, de maniac, ce-i ieși ca un icnet din piept. Își mișcă brusc încheietura și în palmă îi apăru un pumnal.

— După tine, vrăjitoareo.

Și-l aruncă drept în ea.

Fata îngheță în timp ce lama se îndrepta spre ea. Timpul păru să încetinească și țipătul lui Rose îi răsună în urechi. Apoi simți o greutate năpustindu-se rapid asupra ei și Tor o prinse de încheietură și o împinse pe-o parte. Căzură amândoi pe podea, lama trecând chiar pe deasupra capetelor lor.

O clipă se lăsă tăcerea.

Apoi un răcnet înfiorător tăie aerul în două, în momentul în care pumnalul se înfipse în inima prințului Ansel.

Prințul gevran căzu în genunchi, cu mâinile căutând în gol, în timp ce o pată de sânge purpuriu înflori pe cămașa lui ivorie cu guler înalt.

Se rostogoli pe-o parte cu o bufnitură răsunătoare.

Și-apoi prințul își dădu ultima suflare.

Rose

Capitolul 46

Rose se holbă terifiată la cadavrul prinţului. Mâinile începură să-i tremure violent. Rochia de mireasă îi era stropită cu sânge. În jurul ei izbucni haosul, dar ea se simţea departe de toate. Era doar Ansel, zăcând la picioarele ei şi darul ei străbătându-i viu întregul trup. Se lăsă în genunchi şi-i puse o mână pe piept.

— Sunt aici, Ansel. O să te-ajut.

Acesta se uita undeva, în zare, cu ochi lipsiţi de viaţă.

— Totul va fi bine.

Panica i se uni cu freamătul magiei. Îşi lipi mâinile de pieptul lui şi degetele i se atinseră în jurul pumnalului, în timp ce-i găsi pulsul. Părul îi căzu peste ei ca o perdea, iar sângele lui Ansel i se prelinse printre degete.

— Întoarce-te la noi, murmură ea, la nesfârşit, ca într-o incantaţie.

Degetele îi furnicau de căldura magiei. Îşi lăsa toată energia să curgă în trupul prinţului, încercând să-i trezească inima adormită, dar nu putea spune dacă mergea sau nu.

— Te rog, Ansel. Vino înapoi.

Închise ochii strâns, încercând să se concentreze, dar ţipetele deveneau tot mai puternice. Se auzi un bubuit brusc de paşi grei în cizme — erau soldaţii gevrani ce năvăleau spre altar. În liniştea minţii ei, Rose ajunse la firul vieţii lui Ansel. Îl găsi în întuneric — o linie aurie subţire, destrămându-se cu

repeziciune. Dac-ar fi putut măcar să-i scoată pumnalul din piept şi să oprească sângerarea…

O mână îi strânse braţul.

— Pleacă de lângă fratele meu, veni un mârâit de deasupra.

Regele Alarik stătea lângă ea cu ochi strălucitori, feroce.

Rose încercă să se smulgă din mâna lui.

— Dă-mi drumul. Pot să-l ajut! Pot să-l vindec!

Alarik o trase de lângă prinţul mort, cu soldaţii gevrani roind în jurul lui.

Tor îşi făcu loc printre ei.

— Las-o lângă el, Alarik! Las-o să-ncerce.

Regele se întoarse spre soldatul lui cu furia îngheţată a unui viscol.

— Ai făcut destul, Tor.

Îşi dezveli dinţii ameninţător, dar vocea i se frânse de durere.

— Ansel e mort din cauza ta.

— La o parte! PIERIŢI DIN CALEA MEA!

Anika îşi făcu loc cu coatele printre soldaţii adunaţi, jelind la vederea trupului neînsufleţit al fratelui ei. Îi smulse pumnalul din piept şi sângele ţâşni pe podeaua de marmură. Ridică arma deasupra capului.

— Unde e impostoarea? urlă ea. Vreau sânge. Şi-l vreau acum.

Îşi croi drum spre Tor.

— Unde e? Cea pe care ai salvat-o în locul prinţului tău?

Flutură pumnalul cu sălbăticie.

— O să-i înfig pumnalul drept în inimă, pentru că ei îi era menit!

— Nu! țipă Rose. Nu e vina lui Wren! Noi n-am vrut niciodată să se-ntâmple asta!

Anika îi puse cuțitul la gât.

— Omorându-l pe fratele nostru, Eana a declarat război măreței națiuni gevrane. Ține minte ce-ți spun, prințesă, o să vă îngenunchem!

— A fost vina lui Rathborne! Unde a plecat? Trebuie să-l găsim…

— Tăcere, șarpe ce ești!

Alarik o împinse pe Rose în brațele unui soldat de-ai lui.

— Du-o pe vasul meu și leagă-i mâinile. Mi-au ajuns atâta manipulare și magie înveninată.

Îl trase înapoi pe Tor.

— Tu poți duce corpul fratelui meu. Asigură-te că-l protejezi mai bine decât atunci când era în viață.

Regele se întoarse spre invitații rămași și, uitându-se urât la ei, zise cu voce solemnă.

— Nunta s-a anulat.

Trase dramatic aer în piept.

— Acum suntem în război.

Ultimii oaspeți fugiră panicați, în timp ce soldații se apropiau unii de alții. Câțiva gevrani o înghesuiră pe Rose, apucând-o cu brutalitate de brațe și târând-o spre ieșire.

— Gărzi! Ajutaţi-mă! Faceţi ceva!

Lovi în dreapta şi-n stânga şi zbieră, dar fără vreun folos — strânsoarea gevranilor era de fier şi soldaţii ei erau copleşiţi numeric, cu tigrii de zăpadă mârâind şi muşcând în apropierea lor.

Unde era Wren? Şi ce se întâmplase cu Rathborne în acel haos?

O putea auzi pe Celeste strigându-i numele, dar ea era pierdută într-o mare de umeri gevrani. Nu putea vedea nimic dincolo de înalţii ei răpitori. Aceştia se mişcau ca unul, creând o cuşcă vie în jurul ei. O închisoare din care nu putea spera să scape.

Apoi simţi o briză uşoară, urmată de un şuierat de oţel. Shen sări de pe căpriorii Criptei Protectorului şi-i fură unui gevran sabia chiar de sub nas. Se dădu în spate şi îl izbi cu mânerul direct în maxilar, în timp ce altuia îi seceră picioarele. Amândoi soldaţii căzură cu un zăngănit zgomotos, iar Shen prinse a doua sabie printr-o jumătate de rotaţie. Îndoi lama şi o înfipse în spatele genunchiului altei gărzi, izbindu-şi fruntea în nasul soldatului care se prăvăli la podea.

Alt soldat goni spre el, dar războinicul se roti în aer, lovindu-l rapid în faţă, în timp ce-i străpunse piciorul altuia cu vârful sabiei. O scoase rapid, iar soldatul se clătină cu un scâncet.

Shen luă câte o armă în fiecare mână şi le flutură spre ultimii doi răpitori ai lui Rose.

— Mâinile jos de pe prinţesă.

Ascuţi lamele între ele.

— Altminteri mă simt obligat să vi le tai.

Gevranii schimbară o privire panicată. Regele Alarik se aproprie cu paşi mari.

— Tu cine mai eşti? întrebă el.

— Cineva cu care n-ai vrea să te întâlnești singur într-o noapte întunecată.

Shen se răsuci din nou, lovindu-l direct în bărbie pe soldatul ce-o ținea pe Rose de cotul drept. Acesta se prăbuși la picioarele regelui.

— Ori aici și acum, după cum se vede treaba.

Celălalt soldat îi dădu drumul lui Rose și făcu un pas în spate. Fata se prăbuși la pieptul războinicului, chiar în momentul în care soldații ei ajunseră la ea.

— Gevrani! Nu cedați! E un singur om!

Shen zâmbi calm.

— De fapt, sunt vrăjitor.

Apoi aruncă una dintre săbii direct în capul lui Alarik. Aceasta străpunse o ramură a coroanei, aruncându-i-o jos de pe cap și făcând-o să zboare spre altar, unde lama se înfipse în soclul ceremonial.

Alarik se făcu alb ca varul. Se dădu înapoi, atingându-și cu precauție creștetul capului.

— Tor! TOR!

— Te rog, încetează să te dai în spectacol, zise Rose alarmată. O să începi un război.

— Cred că e puțin cam târziu să-ți faci griji pentru asta.

O prinse cu un braț de talie.

— Arăți minunat, apropo. Aduce ghinion să săruți mireasa?

Fără să-și ia privirea de la ea, își folosi mâna liberă să pocnească un alt gevran ce venea spre ei.

— Dacă mă gândesc bine, nu-mi pasă.

Apoi o dădu pe spate și o sărută.

Pentru o clipă, păru că timpul înghețase în loc. Apoi lumea se prăbuși înapoi, în timp ce un soldat gevran se strecură între ei. Shen o împinse pe Rose din calea lui și-i reteză soldatului gleznele. Ciocnirea și zgomotul oțelului răsunară în toată Cripta, în timp ce soldații din cele două tabere se luptau printre strane și altare.

Celeste, care reușise să pătrundă pe ușa din față în timp ce Shen își făcea intrarea de sus, ajunse în sfârșit la locul luptei. Îl lovi cu cotul pe năucul de Chapman, care tocmai se ridicase în picioare.

— Mulţumesc Cerului că eşti bine!

O înșfăcă pe Rose și o trase spre ea, aruncând o privire rapidă în direcția lui Shen.

— E foarte arătos, dar ar trebui să știi că, în ciuda calităților lui de războinic, eu i-am scos pe el și pe Wren din temniță.

Fata se dădu înapoi, studiind valul de uniforme gri și albastre.

— Stai. Unde e Wren?

— Are necazuri, zise Shen, care se urcase pe o bancă ca să se uite prin mulțime. Hai!

Cu el în frunte, Rose și Celeste își strânseră fustele și se grăbiră spre partea din spate a Criptei, unde, în ciuda tuturor celor întâmplate, Flacăra Eternă ardea încă pe soclul ei. Shen îndepărtă încă trei soldați gevrani, în timp ce Celeste înșfăcă o sabie și o flutură sălbatic spre un lup cu colți argintii, ajutând-o pe Rose să se ascundă în spatele altarului.

Aceasta se opri brusc.

— Ah!

Wren îl înfrunta pe Percival Reeve. Paznicul sărise la ea cu un vătrai încins.

— Dispari, vrăjitoare blestemată! zbieră el, fandând. Protectorul ne va apăra!

— Știu că Rathborne e acolo în spate!

Wren se chinuia să țină sus sabia grea a lui Ansel.

— Lasă-mă să trec! Trebuie să plătească pentru ce-a făcut!

Rose nu observase încăperea mică din spatele Criptei până când paznicul nu se postase în fața ei, cu gura plină de spume, ca o fiară turbată. Lovi din nou, împungând-o pe Wren în umăr.

— Blestemele tale nu vor merge aici, vrăjitoareo!

Rose își scoase pantoful și-l aruncă spre el.

— Ia de-aici, bufon bătrân și zbârcit ce ești!

Când își văzu sora, Wren își suflă o buclă rebelă din ochi.

— Am nevoie de o armă, Rose. Ceva cu adevărat folositor!

Cu un răcnet teribil, un soldat gevran apăru în spatele altarului.

Icni scurt, apoi se prăbuși ca un copac tăiat.

Shen apăru în spatele lui, înlăturându-și praful de pe mâini. Își scoase pumnalul din spatele soldatului, ștergându-l pe mantie, apoi i-l întinse lui Wren.

— Ce spui de ăsta?

Wren zâmbi larg, luând arma.

— De-asta ești tu prietenul meu cel mai bun.

Dar Shen dispăruse; era deja aproape vizavi de altar, luptându-se cu patru gevrani voinici.

Paznicul vântură vătraiul, trimițând deasupra lui Wren o ploaie de scântei.

— Înapoi! Înapoi! Înapoi!

Fata se roti în cerc în jurul lui.

— Acoperă-mă, Rose!

— Cum? zbieră aceasta. O, zei.

Se răsuci, căutând și ea o armă, dar se trezi față-n față cu regele Alarik.

— Tu trebuia să fii pe corabia mea, mormăi acesta.

Prințesa țipă când regele o prinse de brațe. De partea cealaltă a altarului, Shen se răsuci la strigătul ei de ajutor.

— Rose!

Gevranii îi observară momentul de neatenție și atacară, prinzându-l de talie și doborându-l la pământ.

Alarik o târî pe Rose, care lovea și țipa, după el, chiar în momentul în care Willem Rathborne ieși din încăperea din spatele Criptei, de unde luase Sanguis Bellum, antica sabie a Protectorului, din seiful ei. Rose îl zări ridicând-o, cu acea expresie sălbatică reflectându-i-se în oțelul lustruit. Umbra Regelui și paznicul îi încolțiseră sora, până când acesta fusese nevoită să se lipească de soclul în flăcări, incapabilă să fugă și neavând pe nimeni în jur care s-o ajute.

Rose țipă după sora ei, dar era deja la jumătatea drumului spre altar, cu strigătele înăbușite de mâna lui Alarik.

Deodată se ivi o sclipire de fulger, urmată de un bubuit de tunet, în timp ce ușile Criptei explodară din balamale și un vânt însoțit de un zgomot infernal se năpusti înăuntru.

Altarul se spulberă în mii de bucăți, iar Rose zbură în spate, până când se lovi cu capul de Celeste. Se ridică ametită și o zări pe Banba conducându-și

cohorta de vrăjitori din Ortha în Cripta Protectorului.

Vântul, feroce şi din ce în ce mai puternic, intră odată cu ei.

— Vrăjitorii s-au întors în Anadawn şi, de data asta, nu mai pleacă! urlă Banba, odată cu toate vânturile din Eana. Aruncaţi armele şi daţi-vă la o parte sau pregătiţi-vă să vă întâlniţi preaiubitul Protector în viaţa de apoi.

Vocea bătrânei vrăjitoare bubui, purtată de vânt în toate colţurile Criptei.

— Ce apariţie, zise Celeste buimacă. Cine e aceea?

— Aceea e bunica mea, răspunse Rose, destul de înspăimântată.

Banba venise în Anadawn cu foc în privire şi răzbunare în suflet. Dacă nu făceau ceva, şi încă repede, ar fi fost în stare să pustiască totul în jur, omorându-i şi pe locuitorii cetăţii. Râul Limbă Argintie s-ar fi înroşit de sângele lor.

Bătrâna nici nu se uită spre ea.

— Arată-te la faţă, Willem Rathborne! urlă ea invocând un alt fulger, ce spintecă o bancă chiar în mijloc, cu un trosnet atotputernic.

Rowena şi Grady stăteau în spatele ei, stârnind alte furtuni bubuitoare, iar Rose le zări pe Bryony şi Thea zăbovind mai în spate, privind tulburate carnagiul.

— Dacă vrei să te lupţi cu noi, atunci trage sabia şi fă-o aici şi acum. N-o să aşteptăm să ne prinzi în capcană. Am venit pregătiţi de război!

— Şi voi la fel, gevranilor! zbieră Rowena. Nu ne temem nici de regele, nici de fiarele voastre!

Privirea scânteietoare a lui Alarik era fixată asupra Banbei. Dacă era intimidat de desfăşurarea ei de forţe, n-o arăta. Dimpotrivă, părea bucuros.

— De ce s-ar teme o forţă ca asta de altceva decât de ea însăşi?

Se uită în jur, căutându-şi soldaţii în vâltoarea luptei.

— Uitaţi de ceilalţi! PRINDEȚI-O PE EA!

Fără nici măcar să se uite în direcţia lui, Banba îşi răsuci încheietura şi-l izbi pe regele gevran de un perete.

— Unde sunt nepoatele mele?

O grindă de lemn crăpă în două, iar candelabrul li se legănă ameninţător deasupra capului. Şi totuşi, furtuna nu se potoli. În spatele încăperii, Chapman încercă să se ridice în picioare, dar fu rapid doborât din nou de un soldat.

— Dacă i se întâmplă ceva vreuneia dintre ele, întregul Anadawn va plăti!

În timp ce ultimii soldaţi ai palatului fugeau îngroziţi de apariţia vrăjitorilor, gevranii îşi făceau drum spre ei luptând, chinuindu-se să ţină piept furtunii. Vrăjitorii îi împinseră înapoi, înlăturând şi fiarele, pe măsură ce înaintau.

— WREN! ROSE!

Vântul se năpusti asupra lui Rose, care se târa în patru labe de-a curmezişul altarului, căutând-o pe Wren. Trecu pe lângă Shen, care zăcea inconştient, iar lacrimile începură să-i şiroiască pe faţă. Într-un final o zări, ţintuită sub soclul ceremonial. Acesta căzuse peste ea în furtună, zdrobind capul pazniculuişi prinzând picioarele fetei. Ochii îi erau închişi şi nu se clintea. Flacăra Eternă se răsturnase şi ardea în jurul ei.

Rathborne pierduse Sanguis Bellum în explozie, dar era deja în picioare, îndreptându-se spre Wren. Rose bâjbâi după sora ei.

— Wren!

Rathborne înşfăcă sabia pe care Shen o înfipsese în soclu.

— Iată cum mă ajută Protectorul!

Începu să râdă ca un dement, scoţând-o din piatră.

— Îţi doreşte moartea. A ta şi a tuturor vrăjitorilor!

— BA NU!

Focul o atinse pe Rose când se aruncă între cei doi, pregătindu-se pentru lovitura ce urma să vină.

În timp ce sabia şuieră prin aer, ceva se zgudui în adâncul lui Rose. Pentru o clipă înspăimântătoare, crezu că e lama ce i se înfipsese în spate. Dar scânteia se transformă într-o flacără devastatoare şi, brusc, îşi simţi darul explodând ca o stea înăuntrul ei.

Sub ea, Wren se trezi gâfâind. Un foc geamăn îi străluci în ochii de smarald.

Apoi urmă o clipă de neant, în care timpul se deformă şi întunericul le prinse în pumnul lui de fier.

În următoarea secundă, lumea explodă în jurul lor şi Cripta se prăbuşi, într-o ploaie de foc şi cioburi de sticlă.

Wren

Capitolul 47

Printr-o perdea de fum, Wren îl văzu pe Rathborne zăcând mort, ars din cap până-n picioare.

Soclul fusese spulberat în bucăţele şi ea constată cu uşurare că-şi poate mişca din nou picioarele. Rose se dădu jos de pe ea.

— Ce s-a întâmplat?

— Cred că… noi… ne-am întâmplat.

Wren privi ruinele fumegânde ale Criptei Protectorului. Totul ardea şi pe întreg altarul se vedeau trupuri împrăştiate. Tavanul fusese spulberat în întregime şi cioburile cădeau în continuare ca nişte picături de ploaie. Unul dintre pereţi se dărâmase şi, în zare, la poalele dealului, Wren zări apele repezi ale Limbii Argintii şi pânzele gri ale corăbiilor gevrane.

Alarik conducea retragerea panicată a oamenilor săi, soldaţi şi nobili şchiopătând pe deal în jos, urlând amestecat despre magie, otravă şi blesteme.

Pe culoare şi printre bănci, vrăjitorii gemeau, revenindu-şi în simţiri. În timp ce Rose se grăbi să-i ajute pe Shen şi Celeste, Wren se ridică clătinându-se şi se uită după Banba. O descoperi zăcând pe o parte la marginea Criptei.

— Banba! şchiopătă ea spre bunica ei. Trezeşte-te, Banba!

Bătrâna vrăjitoare gemu.

— Pitulicea mea… Mica mea…

Apoi leşină din nou.

— Sunt aici, Banba! Vin acum!

Picioarele îi erau ca de plumb, iar pieptul o durea la fiecare respiraţie. În faţa ei, un soldat gevran ieşi de sub o grămadă de trupuri ce icneau şi se târî spre Banba. Ajunse la ea înaintea lui Wren, ridicând-o cu uşurinţă în braţe.

— NU!

Wren se repezi, dar se împiedică. Căzu în genunchi. Când se ridică cu mare greutate în picioare, soldatul cobora deja dealul.

— Opreşte-te! strigă ea, împleticindu-se prin iarbă.

Capul i se învârtea încă nebuneşte şi nu vedea clar.

— Nu poţi s-o iei! E a noastră!

Soldatul mergea mai departe, lăsând în urmă Cripta în flăcări.

— Te rog! ţipă fata repezindu-se pe deal în jos, elanul propulsând-o rapid şi puternic spre râu.

Nu-i putea lăsa să plece cu Banba. Era unica familie pe care o cunoscuse vreodată, singurul om care avusese un plan pentru viitorul ei şi pentru tronul pentru care se luptaseră atât de aprig. Era pierdută fără bunica ei. Iar Banba era pierdută fără vrăjitori.

Nu putea să le permită s-o ia.

Nu. N-o va face.

Dar când ajunse la poalele dealului, picioarele îi tremurau, iar plămânii o strângeau. N-o mai vedea pe Banba — probabil că soldatul o dusese pe una dintre corăbii. Ultimii gevrani urcau deja scările, pregătindu-se să ridice ancora.

Atunci îl zări pe Tor — neclintit şi solemn — cărând trupul prinţului mort pe

corabia regelui. Elske păşea obosită pe lângă el. Coada îi era pârlită şi blana murdară de funingine.

— Tor! Aşteaptă, te rog!

Acesta se opri. Se uită la ea peste umăr cu atâta durere, încât îi frânse inima.

— Te rog. Au luat-o pe bunica.

Ochii i se umplură de lacrimi, în timp ce înainta împleticit spre vas.

— Te rog, nu-i lăsa să mi-o ia.

Faţa lui se schimonosi. Deschise gura să spună ceva, dar chiar atunci apăru pe punte prinţesa Anika, încă mânjită de sângele fratelui ei. Maxilarul lui se-ncordă şi purtarea i se schimbă brusc.

— Pleacă de-aici, vrăjitoareo! strigă el, ca şi când n-ar fi cunoscut-o. N-ai ce căuta pe vasul ăsta.

Ochii îi sclipiră, dar Wren îi ignoră avertismentul. Nu avea nevoie de protecţia lui, o voia pe bunica ei înapoi. Se poticni înainte.

— Vă rog! Luaţi-mă pe mine în schimb!

— Şi ce să facem cu tine? zise Anika cu voce crudă şi batjocoritoare.

— Şi eu am dar magic! ţipă fata disperată. Asta vrea regele tău, nu? O vrăjitoare numai pentru el!

Anika râânji.

— Ai adus deja destulă moarte de om.

Se uită urât la Tor.

— Nu crezi că e timpul să culeagă ce-a semănat, soldat?

— Cred că nu mai e cazul să irosim timp şi resurse pe ţărmurile astea.

Continuă să urce scara, fără să se uite înapoi.

— Sunt blestemate, cu siguranţă.

Anika se aplecă peste parapet.

— Eu zic să le lăsăm un cadou de rămas-bun.

Tor încremeni.

— Nu cred că…

Anika pocni din degete.

— Voldsom, la atac!

Wren ţipă în timp ce impunătorul leopard de zăpadă sări de pe vas şi ateriză pe mal. O privi fix un moment, apoi se năpusti asupra ei.

Fata de-abia reuşi să facă doi paşi, înainte ca ghearele fiarei să i se înfigă în umăr şi s-o doboare pe iarbă. O rostogoli cu laba, cu spume la bot, răgând. Anika urlă împreună cu el şi sunetul se transformă într-un râs nebunesc când fiara îşi înfipse colţii în Wren.

Fata zbieră înfiorător. Cerul se înceţoşă când animalul îi sfâşie pielea, trecând prin oase şi muşchi. Apoi îi dădu drumul la fel de brusc şi ea simţi căldura sângelui ce ţâşni şuvoi. Leopardul se învârtea în jurul ei, pufnind şi mirosind-o în zona gâtului. Deschise fălcile uriaşe… apoi scheună speriat când o ceaţă albă apăru de niciunde şi-l atacă.

Elske mârâi ameninţător la el înainte de a-i sfâşia beregata. Leopardul îşi dădu duhul cu un scâncet jalnic şi Wren simţi aceeaşi slăbiciune, zăcând acolo în iarbă. Corabia regelui se îndepărta cu Banba şi pe punte rămăsese acum un singur om.

Wren îl urmări pe Tor îndepărtându-se de ea şi simţi că nu e în stare să suporte despărţirea. Nu puteau pleca. Nu în felul acesta. Cu o mână apăsându-şi rana din coastă, se târî prin iarbă, strigând după bunica ei. Lumea se estompa la marginile sale, dar ea se forţă să înainteze, ignorând durerea ce-

o copleşea.

Pentru mult timp, văzu doar pânzele gevrane fâlfâind în depărtare şi lumea deveni mai întunecată şi mai tăcută. Apoi o pereche cunoscută de braţe se strânse în jurul ei, trăgând-o înapoi. Elske se aşeză lângă ea şi, când ultima corabie dispăru în ceaţă, lupoaica îşi înălţă capul şi urlă.

Rose

Capitolul 48

Rose o ținu în brațe pe Wren care plângea în hohote, până când ultima corabie gevrană se pierdu în zare.

— Dă-mi drumul, spuse sora ei, zbătându-se slab, dar brațele îi erau din ce în ce mai lipsite de forță. Nu pot… să-i las… s-o ia… Te rog… nu pot…

Rose o strânse și mai tare, cu ochii pe rana din coaste. Nu avea nevoie de magie ca să-și dea seama cât de gravă era. Cu atât mai mult cu cât sângele se scurgea prin rochia de mireasă zdrențuită, udând iarba din jurul lor.

— Stai liniștită, Wren. Ești rănită.

Aceasta se zbătu cu ultimul strop de energie.

— Te rog, se plânse ea, lăsându-se moale în brațele lui Rose.

— O s-o salvăm pe Banba, zise Rose cu blândețe. Îți promit.

O întinse pe sora ei în iarbă. Mâinile îi tremurau, dar nu mai era timp s-o ducă la Thea care rămăsese în urmă, la Criptă; nici să se îndoiască de sine însăși. Depindea doar de ea să-și salveze sora, să facă pentru Wren ceea ce nu putuse face pentru Ansel. N-o putea pierde, după tot ce pătimiseră ca să se regăsească.

Își apăsă mâinile pe rana din coasta lui Wren și darul îi vibră prin degete. Îl simți cumva mai puternic, mai sigur. Căută firul vieții lui Wren și-l găsi, strălucind slab în întuneric. Își concentră gândurile asupra lui, dorindu-și ca rana să se închidă, țesând la loc oasele rupte și mușchii sfâșiați, laolaltă.

— O să te faci bine, murmură ea. O să te fac bine din nou.

Transpiraţia îi aluneca pe şira spinării în timp ce lucra şi teama îi strânse stomacul pe când simţea cum darul o pătrunde, legând-o de Wren. Pentru o clipă, nu mai ştiu unde se sfârşea ea şi unde începea sora ei. Apoi un curent trecu prin ele şi vindecarea începu, încet-încet. O seca în întregime de energie. Curând, începu să respire greu şi pleoapele parcă voiau să i se închidă. Când culoarea reveni în obrajii lui Wren, Rose cedă epuizată.

Pe malurile Limbii Argintii, Rose se ghemui lângă sora ei.

— O să trecem şi peste asta, murmură ea şi se lăsă pradă somnului.

Wren

Capitolul 49

Wren stătea în uşa turnului de vest, holbându-se la sângele de pe lespezile de piatră. Trupul Glennei fusese luat. Nu mai rămăsese decât o pată ruginie şi nişte fire rătăcite de păr alb. Păsările plecaseră şi ele, toate coliviile zăcând acum răsturnate şi stricate.

— Ar fi trebuit s-o îngropăm. Merita măcar atâta lucru.

Rose îi puse o mână pe umăr, intrând în încăpere.

— Toţi anii aceştia în Anadawn şi eu n-am ştiut niciodată de existenţa ei. A ascuns-o de mine. De lume.

Vocea îi şovăi, în timp ce se îndrepta spre fereastră, unde soarele îşi amesteca visător culorile pe cerul după-amiezii.

— O, Glenna, îmi pare aşa de rău, şopti ea. O să-ndreptăm lucrurile. Promit.

Wren zăbovi în prag, cu o mână apăsată pe rana-fantomă din zona coastelor. De dimineaţă zăcea moartă pe malul râului şi acum era aici. Dar nu şi Banba. Se schimbaseră de rochiile de mireasă distruse, petrecuseră ore spălându-şi sângele din păr, dar Wren tot se simţea murdară. Vinovată. Îşi dezamăgise bunica. O condamnase pe Banba la o soartă mai rea decât moartea, iar vrăjitorii rămăseseră fără conducător.

Rose dădu la o parte o colivie ca să recupereze tabloul de dedesubt. Era portretul pe care Glenna i-l arătase lui Wren cu o noapte în urmă. Îl ridică în lumină.

— E Ortha Starcrest, zise ea, mai mult şoptind. Am mai văzut-o şi altădată. Într-o viziune, la Copacul Mamă.

Se încruntă observând fata ce stătea lângă regină.

— Dar cine Dumnezeu e asta?

Wren veni lângă ea la fereastră. Privirea îi stărui pe cealaltă soră. O parte din ea nu voia să-i rostească numele cu voce tare, ca şi cum acesta ar fi posedat o putere străveche, malefică.

— E sora geamănă a Orthei, Oonagh.

Rose scânci.

— Gemene. Exact cum zicea Banba.

Wren se uită pieziş la sora ei, simţind un gol în stomac. În toată viaţa ei, Banba nu-i spusese o vorbă despre existenţa lui Oonagh Starcrest. Până în acel moment, crezuse că Glenna era singura vrăjitoare în viaţă care ştia despre geamăna pierdută.

— Ce anume ţi-a zis Banba? întrebă.

— Nimic. Era ca şi cum s-ar fi temut să spună ceva, orice.

Rose se încruntă la portret.

— Nu înţeleg, de ce sunt două coroane?

Wren îşi aminti cuvintele clarvăzătoarei chiar acolo, în turn, cu o noapte în urmă, povestea pe care i-o dezvăluise în întuneric, când îi istorisise despre Oonagh Starcrest. Se îngrozise ascultând-o, dar ştia că e un adevăr pe care i-l datora surorii ei. La urma urmei, surorile Starcrest erau moştenirea lor.

— Pentru că amândouă erau regine, răspunse ea. Cel puţin înainte ca totul să se ducă de râpă.

Rose strânse tabloul la piept, făcând ochii mari.

— Spune-mi ce s-a întâmplat.

Așa că Wren îi povesti.

— Acum o mie de ani, regina-vrăjitoare Moira a născut două fete gemene. Ortha și Oonagh. S-au născut ținându-se de mână, atât de apropiate, de parcă ar fi avut o singură minte. Și un singur suflet. Gemenele erau și foarte puternice. Și forța lor atingea apogeul când erau împreună.

Rose ridică dintr-o sprânceană și Wren știu că se gândește la acea stranie explozie din Criptă, la puterea orbitoare ce emanase din ele, în momentul în care se ținuseră una de alta. Wren nu știa dacă acel lucru fusese bun sau rău, ci doar că o tulburase profund.

Era sigură că și pe Rose.

— Ortha era blândă și nemaipomenit de inteligentă. Avea o inimă bună și o minte iscoditoare, continuă ea. Oonagh era rebelă și înclinată spre accese de furie. Avea limba ascuțită și un temperament mai năvalnic.

Wren încercă să nu zăbovească asupra asemănărilor, mai ales știind ce avea să urmeze.

— Dar fetele se iubeau nespus și erau convinse că pot conduce împreună.

Rose se strâmbă.

— Așadar… ambele au devenit regine?

— Asta a fost legea Moirei, zise Wren cu o ridicare din umeri. Nu voia să le separe, așa că a rescris regulile regatului.

Se opri, apoi adăugă.

— Ceea ce a fost o greșeală.

— Dar Ortha a fost o regină bună, nu?

— Cea mai bună pe care-am avut-o.

Tăcerea se prelungi.

Rose se foi neliniştită.

— Şi… Oonagh?

— Oonagh a distrus totul.

Wren se întoarse spre fereastră. Cripta zăcea ca o scoică înnegrită pe deal. Gărzile încă făceau drumuri, recuperând cadavre.

— Pe măsură ce dragostea oamenilor pentru Ortha creştea, Oonagh a început să fie geloasă. Şi obsedată.

Wren îşi rezemă coatele de pervaz şi se uită spre copaci.

— Într-o zi, pe când călărea prin pădure, a lovit un pui de căprioară. Un accident. Dar când sângele animalului i s-a prelins peste degete, totul s-a schimbat. A găsit o nouă cale spre putere. O nouă cale de a fi mai bună decât sora ei.

Aruncă o privire peste umăr spre Rose.

— S-a transformat în sângeroasă.

Rose îşi apucă strâns mânecile.

— Sângeroasă? N-am mai auzit aşa ceva.

— Vrăjitorii preferă să pretindă că nu există. Asta îi fereşte pe tineri, să nu cumva să le vină idei…

Wren zâmbi pe jumătate.

— Şi pe cei în vârstă la fel, presupun.

Rose strâmbă din nas.

— Deci Oonagh ucidea animale pentru putere?

Wren confirmă din cap, încă încercând să proceseze dificilul adevăr.

— La început. Dar magia sângelui e vicleană şi dificilă, iar când iei ceva ce nu-ţi aparţine, pierzi o parte din tine. Cu cât lua mai mult de la fiinţele vii, cu atât mai inumană devenea. Darul ei s-a schimbat. Şi sufletul la fel.

Wren se cutremură la amintirea cuvintelor clarvăzătoarei şi a privirii bântuite a acesteia când le rostise.

— Atunci a trecut la sacrificii umane.

Rose înghiţi în sec.

— Pe toate stelele! Şi ce s-a întâmplat cu ea?

— Ortha a ucis-o.

Rose se lăsă pe patul răvăşit, agăţându-se de fiecare cuvânt al surorii ei.

— Şi-a omorât propria soră?

Vocea lui Wren deveni mai aspră.

— Nu intenţionat. Dar Oonagh era un monstru, Rose. Ce altceva ar fi putut face? Protectorul şi oamenii lui se apropiau, exploatând frământările crescânde din Eana în favoarea lor. Şi cea care a început lupta pe malurile Limbii de Argint a fost Oonagh. Doar printr-un noroc chior a reuşit Ortha să se apere. Şi-a lovit sora în legitimă apărare şi Oonagh a căzut în apă şi s-a înecat. Cine ştie cum ar fi arătat acum ţara asta dacă nu se întâmpla aşa?

— Mă îndoiesc că Oonagh ar fi obţinut rezultate mai bune împotriva Protectorului, zise Rose. Banba a spus că familia Valhart a blestemat-o pe Ortha, distrugându-i puterea.

— Aşa am crezut şi eu. Dar Glenna mi-a zis că adevărul e mai întunecat de atât. Mai ascuns.

Wren luă portretul gemenelor şi trasă cu degetul conturul chipului lui Oonagh.

— Ea a fost cea care și-a blestemat sora. În timp ce luptau, a folosit o vrajă de sânge atât de puternică cum nu s-a mai văzut. Când s-a înecat în ziua aceea în Limba Argintie, darul ei — și al tuturor vrăjitorilor din Eana — s-a scindat în cinci ramuri. După aceea, Protectorului i-a fost ușor să cucerească tronul. Ortha rămăsese doar o fermecătoare și ce poate face o singură vrăjitoare împotriva forței unei rebeliuni?

Wren aruncă tabloul cât colo.

— Iar restul îl știm. După Oonagh și Ortha, nimic n-a mai fost la fel în Eana.

Feriți-vă de blestemul lui Oonagh Starcrest, regina-vrăjitoare rătăcită, îi răsunară cuvintele clarvăzătoarei în minte. Blestemul curge în sânge nou. Trăiește în oase tinere.

Dar păstră acea profeție pentru ea. N-avea sens s-o îngrijoreze pe Rose și mai mult, după tot ce se-ntâmplase. Însă exact când înăbuși acel avertisment, știu că spaima o obligase să tacă, terifianta posibilitate ca blestemul să se fi înrădăcinat într-o altă geamănă dintr-o altă generație. Că întunericul ar putea să înflorească într-o zi și în ea.

Rose se răsuci.

— Aș putea jura că Glenna a spus ceva despre un blestem înainte să moară. Ceva despre a sparge gheața.

Clătină din cap.

— Nu-mi amintesc.

— Nu mai contează, zise Wren. Ar trebui să-ți îndrepți gândurile spre încoronarea de mâine.

Rose clipi surprinsă.

— N-o să te lupți cu mine pentru coroană?

— N-o mai vreau. Nu fără Banba.

Pentru a nu ştiu câta oară în acea zi, Wren se gândi la ce se întâmpla dincolo de Marea Fără Soare. Cât timp le va lua gevranilor să ajungă în Grinstad şi ce anume avea să facă regele lor malefic cu bunica ei, odată ajuns acasă?

Banba era o luptătoare. Supravieţuise Războiului lui Lillith şi izolării de după el, trăind la marginea unei ţări hotărâte s-o dea uitării, dar, cu toată încrederea pe care Wren o avea în ea, nu ştia dacă-i va putea supravieţui lui Alarik Felsing. Nici ea, nici vreunul dintre ceilalţi vrăjitori.

Se prăbuşi pe pat şi arcurile gemură în timp ce ea îşi trecu mâinile prin păr. Era epuizată şi furioasă şi avea inima frântă, iar ideea de a guverna ceva în acel moment, chiar şi propriile emoţii, părea dintr-odată mult prea dificilă.

— Poţi să-ţi revendici coroana, Rose. Şi tronul. Totul. Nu mai au nicio importanţă pentru mine acum.

Rose tăcu prelung. Şi apoi, cu o voce atât de slabă încât Wren de-abia reuşi s-o audă, zise:

— Noi am putea fi altfel, Wren.

Aceasta se uită în sus la ea.

— Cum?

Rose o privea cu un zâmbet cum nu mai văzuse niciodată — şi, în spatele lui, simţi umbra unui plan.

— Ce-ar fi dacă am conduce acest ţinut împreună? Tu şi cu mine. Umăr lângă umăr.

Wren se încruntă.

— Tu ai auzit ce tocmai am spus? Despre ce s-a întâmplat ultima dată când două surori au încercat să conducă împreună?

Rose călcă pe portret, rupându-i rama.

— Noi nu suntem ca ele, Wren. Nu suntem blestemate.

Părea tot mai sigură pe ea, cu ochii aceia mai luminoşi şi mai verzi decât Ţinutul Sălbatic Errin.

— Trebuia să-mi dau seama mai devreme. Că am putea-o face împreună. Am fost despărţite toată viaţa noastră, iar acum putem face ca sacrificiul acesta să însemne ceva. Uită-te de unde am pornit şi câte am învăţat de-atunci. Suntem amândouă şi Valhart, şi vrăjitoare şi, împreună, putem marca începutul unei noi epoci în…

— Rose, nu putem pur şi simplu…

— Ba putem, Wren! Acum avem aceeaşi viziune.

— De-aceea e nevoie doar de una dintre noi ca s-o pună în practică.

Rose clătină din cap.

— Întotdeauna am crezut că voi conduce acest ţinut cu un soţ alături de mine. Un rege înţelept, puternic şi neînfricat. De ce nu poate fi o soră, în locul lui? De ce n-ai putea fi tu? Dacă s-a mai făcut şi altădată, se poate face din nou. Doar că, de data asta, va fi diferit. Mai bine.

Wren se ridică încet.

— Ce te face să fii atât de sigură de asta?

— Ai simţit şi tu ce s-a întâmplat azi în Criptă. Împreună suntem mai puternice. Avem forţă adevărată.

O prinse pe Wren de umeri.

— Războiul bate la uşă. Gevranii se vor întoarce şi atunci tu şi cu mine îi vom înfrunta împreună. Eu spun să stăm umăr la umăr şi să-i primim cu gheaţă şi foc.

Rose se aşeză pe urma sângelui Glennei, mai puternică decât o văzuse Wren vreodată. Îşi dădu seama că sora ei avea dreptate. Banba era departe. Lumea se întorcea cu susul în jos şi, dacă era să conducă acel ţinut alături de cineva, acea persoană trebuia să fie Rose.

Brusc, i se păru că acesta fusese răspunsul în tot acel timp.

— Noi n-o să fim un blestem, zise ea, mai mult pentru sine. O să fim o binecuvântare.

Rose ridică mâna şi Wren trecu peste portretul Orthei şi a lui Oonagh ca să i-o ia. Undeva, adânc în trup, simţi explozia darului ei magic.

Îi zâmbi surorii ei şi aceasta îi răspunse cu un surâs.

Wren ştiu că şi Rose îl simţea.

Rose

Capitolul 50

Dintre toate felurile în care-şi imaginase ziua încoronării, Rose nu-şi închipuise niciodată aşa ceva.

Stătea lângă sora ei sus, în turnul de est din Anadawn şi amândouă îşi priveau reflexia în oglindă. Părul ei era ondulat în bucle largi şi prins în faţă cu agrafe decorate cu pietre preţioase. Purta o rochie de bal auriu-deschis magnifică, garnisită cu filigran delicat şi terminată cu o trenă generoasă. Wren îşi lăsase părul lung despletit şi alesese o rochie din satin subţire de un verde-smarald.

Împreună străluceau în verde şi auriu — culorile Eanei.

— Tot nu pot înţelege de ce n-aş avea voie să-mi port pantalonii, zise Wren punându-şi fard roşu pe obraji. Sunt de departe mult mai confortabili decât orice rochie.

Rose strâmbă din nas în timp ce-şi aranja fustele.

— Pentru că asta e încoronarea noastră, Wren. E şansa noastră să arătăm oamenilor din Eana că o să ne luăm îndatoririle în serios şi că pot avea încredere în noi să-i conducem. Şi cum pantalonii tăi sunt foarte strâmţi, ar face mai curând o impresie nedorită.

Wren se îmbufnă.

— Pot să primesc măcar o sabie ceremonială?

— Deja i-am dat dureri de cap fierarului cu coroana ta, îi aminti Rose. Bietul om a stat treaz toată noaptea. Mă tem că noua ta armă va trebui să mai

aştepte.

Wren scoase limba.

Rose oftă, clătinând din cap. Cum Dumnezeu putuse păcăli Wren pe cineva c-ar fi ea? Sora ei avea nişte maniere groaznice şi spunea cele mai proaste glume, care l-ar fi făcut să roşească până şi pe cel mai dur soldat din garda palatului. Chiar şi acum, aşa furioasă şi îndurerată cum era, avea puterea să-i zâmbească în oglindă. Încercând s-o liniştească, ca şi cum i-ar fi simţit emoţiile.

Elske scânci, împingându-şi botul printre ele şi holbându-se la propria reflexie în oglindă.

Wren o scărpină după urechi.

— Poate că totuşi nu tu eşti cea mai orgolioasă din turnul ăsta, Rose.

Rose se uită cu precauţie la lupoaică.

— Tot nu pot înţelege de ce trebuie s-o iei cu tine peste tot.

— Pentru că şi ea e o prinţesă, zise Wren drăgăstos. Şi trebuie să am grijă de ea până când…

Se opri, dar Rose ştiu că se gândeşte la acele vase cu pânze cenuşii şi la soldatul singuratic ce rămăsese în picioare pe punte. Fără lupoaica lui. Fără ea. Wren se gândea deja la ce urma după ziua de mâine, la ce se găsea dincolo de Marea Fără Soare.

Se auzi un ciocănit în uşă.

Shen intră, şchiopătând puţin cu piciorul stâng. Rose se oferise să-i vindece glezna de două ori după explozie, dar războinicul o refuzase de fiecare dată, insistând că o vindecare naturală ar fi mai indicată pentru mândria lui. Rose suspecta că era mai degrabă preocupat de energia ei, după ce şi-o consumase lecuind rănile lui Wren, dar nu insistase.

Privirea lui o întâlni pe a ei în oglindă. Fata se uită în altă parte. Nu putea

permite ca sentimentele ei tulburătoare să stea în calea datoriei în acea zi. Cu vrăjitorii din Ortha participând la ceremonie alături de membrii de rang înalt ai Curții din Anadawn, nu-și putea îngădui nicio abatere a atenției. Chiar dacă banditul arăta deosebit de chipeș în cămașa albă cu flori, cu cizme lustruite și pantaloni negri.

— Fainã costumație, Shen, zise Wren citindu-i gândurile surorii ei. Vrei să facem schimb?

— Nu sunt sigur că verdele e culoarea mea, zise el, uitându-se în continuare la Rose. Arăți minunat.

— Mulțam, zise Wren.

— Vorbeam cu sora ta.

— Avem aceeași față.

— Și totuși n-ați putea fi mai diferite.

Rose își aranjă o buclă rebelă ca să aibă ceva de făcut cu mâinile. Și cu gândurile.

Wren pufni revoltată.

— Nu te mai holba așa la ea, Shen. Dacă se înroșește și mai tare o să ia foc.

El își drese vocea.

— Sunteți aproape gata? Nu mi-am imaginat vreodată că voi escorta două regine la încoronare.

Se opri un moment, apoi continuă.

— Nicio regină, de fapt, dacă stau bine să mă gândesc.

— Să sperăm că acum mă vei trata cu ceva mai mult respect, zise Rose înțepată.

El își arătă gropița.

— Cu cât respect doriți, Înălțimea Voastră!

Rose zâmbi și-și îngădui să se bucure de prezența lui.

După încă un moment, ușa se deschise din nou și Celeste se strecură înăuntru, arătând superb într-o rochie roz-bombon cu guler înalt și fuste generoase.

— Toți nobilii din Eana sunt aici, zise ea cu respirația tăiată. Și se pare că fiecare oraș și-a trimis câte un reprezentant. Chiar și Ținutul Sălbatic Errin!

— Nu chiar fiecare oraș, zise Shen încet, iar Rose văzu cum privirea lui rătăci dincolo de fereastră, în direcția Nisipurilor Mișcătoare.

— Sincer, m-aș considera insultată dacă sala tronului n-ar fi plină ochi, zise Wren. Lumea nu știe ce importantă e ziua de azi? Vom face istorie.

Se opri puțin.

— Din nou.

Altă pauză.

— Dar una mai bună.

— Sunt gărzi puse la fiecare intrare? întrebă Rose emoționată. L-am rugat pe Chapman să le dubleze, dar nu prea pare în apele lui. E încă în transă după cele întâmplate în Criptă.

— Păi, ar face bine să-și revină curând, mormăi Wren. Dacă nu vrea să se trezească cu prețioasa lui pană înfiptă-n…

— Wren! o mustră Rose.

Poate că sora ei lua lucrurile astea mai în glumă, dar ea se temea că unii dintre invitați veniseră azi cu intenții îndoielnice. La urma urmei, Umbra Regelui fusese respectat în toată Eana și noutățile legate de trădare — și de moartea lui — încă se răspândeau. Știa că ar putea exista atât preocupări

legate de înrăutățirea relațiilor cu Gevra, cât și întrebări despre Wren — de mult pierduta prințesă a Eanei.

Și-acum — povestea asta cu reginele gemene.

Regine-vrăjitoare.

Erau încă multe lucruri de explicat și de lămurit.

Multe de dovedit.

Rose spera că li se va oferi o șansă corectă.

— Să nu-ți faci griji pentru siguranța ta azi, zise Shen, care apăruse fără zgomot lângă ea. Am opt arme diferite asupra mea în momentul ăsta.

Rose se uită la el cu gura căscată.

— Unde?

El se lovi peste nas.

— Secret de războinic.

— Și-i mai ai și pe vrăjitori, adăugă Celeste. Au venit destul de mulți. Și până acum par să se comporte frumos. Chiar dacă ai putea spune că atmosfera e cam… încordată.

— Presupun că după experiența cu tigrii gevrani, oamenii din Eshlinn nu mai sunt așa de ușor de speriat, zise Wren.

Rose își răsuci mâinile, îndepărtându-se de oglindă.

— Ei bine, hai să sperăm că ziua de azi va fi liniștită.

— Hei, înveselește-te. E ziua noastră de naștere, zise Wren, iar Rose se gândi cu surprindere că aproape uitase. Nimeni n-ar trebui să fie nefericit de ziua lui.

Afară, clopotele din turnul cu ceas începură să bată.

Zâmbetul lui Shen era larg şi strălucitor.

— Cred că astea sunt în onoarea voastră.

Rose îşi trecu braţul pe sub al lui Wren. În ciuda tuturor lucrurilor care-i întorseseră lumea pe dos în ultimele săptămâni, cu sora ei alături şi viitorul înaintea lor, chiar era fericită. Poate mai fericită decât fusese vreodată până atunci.

Cu Shen şi Celeste alături de ele, Rose şi Wren părăsiră turnul de est şi porniră spre sala tronului. Se opriră o clipă în faţa uşilor grele din lemn de stejar, cu gărzile palatului în poziţie de drepţi, în timp ce alaiul îşi trăgea răsuflarea.

Rose îşi simţi sora ezitând şi zări o umbră fluturându-i în ochi. Ştia că se gândeşte la Banba, era nerăbdătoare să plece în căutarea ei. Chiar dac-ar fi vrut, ştia că n-ar fi putut niciodată s-o oprească pe Wren. Dar, mai întâi, se puteau bucura de acest moment.

Momentul care urma să schimbe totul.

— Eşti gata? întrebă ea, luându-şi sora de mână.

Wren strânse din dinţi.

— Sunt gata, Rose.

Acum avea o privire oţelită, concentrată.

— Şi pentru asta. Şi pentru tot ce va veni.

— Atunci sunt şi eu, zise Rose.

— Maiestăţile Voastre, anunţă gardianul în momentul în care ei împinseră uşile. Tronul vă aşteaptă.

Şi gemenele păşiră înăuntru împreună, ca să-şi revendice tronul.

Mulțumiri

Ne-a plăcut la nebunie să scriem Coroane gemene şi suntem atât de fericite că cititorii vor descoperi tărâmul Eanei. Aducerea la viaţă a cărţii a fost un adevărat efort de echipă, nu numai pentru noi două, ci şi cu extraordinarul sprijin de pe ambele maluri ale Atlanticului.

În primul rând, am vrea să-i mulţumim agentei noastre, Claire Wilson de la RCW, Prinţesa Claire, pentru că e cea mai grozavă agentă pe care orice autor şi-ar dori-o. Suntem atât de norocoase să te avem de partea noastră! Am mai vrea să-i mulţumim lui Sam Coates de la RWC pentru că a făcut cunoscută cartea Coroane gemene la nivel global — în sănătatea ta, Sir Sam!

Mulţumiri lui Pete Knapp de la Agenţia Literară Park&Fine pentru că a deschis drumul cărţii noastre în Statele Unite. Suntem atât de fericite să te avem în echipa noastră şi pentru noi vei fi întotdeauna al nostru Prinţ Pete.

Suntem, de asemenea, foarte recunoscătoare agenţilor noştri de film ce se străduiesc să aducă Coroane gemene pe marile ecrane — mulţumim lui Berni Barta şi lui Michelle Kroes de la CAA şi lui Emily Hayward-Whitlock de la Artist Partnership.

Nu ne-am fi putut dori nişte editori mai entuziaşti şi mai buni. Mulţumiri enorme lui Lindsey Heaven şi Liz Bankes de la Farshore UK, dar şi lui Kristin Daly Rens de la Blalzer & Bray din SUA. Ştim că voi toţi iubiţi cărţile la fel de mult ca noi şi e cel mai frumos sentiment din lume. Suntem foarte recunoscătoare că beneficiem de ajutorul vostru pentru a scoate ce e mai bun din povestea noastră.

Întreaga echipă de la Farshore merită o coroană pentru toată munca incredibilă depusă pentru carte — şi-am vrea să mulţumim în mod special Oliviei Carson, lui Jasveen Bansal şi lui Bethan Chaplin Dewey din echipa de marketing, dar şi lui Hannah Penny şi Pippa Poole de la PR. Am mai vrea să-i

mulţumim lui Catherine Coe pentru deosebitele ei abilităţi de editare şi Susilei Baybars pentru corectură.

Ryan Hammond de la Farshore e regele designului. Am fost aşa de norocoase că ai lucrat la cartea noastră, făcând-o aşa de frumoasă! Mulţumim, de asemenea, lui Charlie Bowater pentru minunata ilustraţie de copertă.

Mulţumim tuturor vânzătorilor, librarilor, profesorilor şi bloggerilor literari care au început deja să susţină viitoarea serie.

Mulţumim lui Stephanie Garber, Roshani Chokshi, Louise O'Neill, Kiran Millwood Hargrave, Kendare Blake şi Sarah J Mass pentru superbele şi generoasele aprecieri — înseamnă mult pentru noi să avem sprijinul prietenilor scriitori pe care-i admirăm din suflet. Şi, de asemenea, lui Alwyn Hamilton, Kate Rundell şi Annei James.

Am vrea să mai mulţumim prietenilor şi familiilor pentru sprijinul permanent şi pentru că au crezut în noi. Mulţumiri părinţilor lui Cat, Grace şi Ciaran Doyle, şi fraţilor, Colm şi Conor Doyle. Şi familiei Webber, părinţii lui Kate, Rob şi Virginia Webber, şi Jane, căreia îi este dedicată cartea. Katie ar vrea să mai mulţumească ramurii Tsang din familia ei, cu mulţumiri speciale soacrei sale, Louisa Tsang, unul dintre primii cititori ai cărţii.

Mulţumiri lui Jack Webber şi Kevin Tsang, amândoi foarte de ajutor pe parcursul întregului proces de publicare, pentru că au avut grijă de copii şi căţei, pentru că ne-au ţinut în viaţă hrănindu-ne şi fiind peste tot unde aveam nevoie de ajutor. Şi mulţumiri lui Evie, care n-a ajutat deloc la scris, dar care ne-a înveselit şi a reuşit mereu să ne ridice moralul!

Am vrea să ne mulţumim una alteia. Coroane gemene este, mai presus de orice, despre magia relaţiei între surori. Suntem atât de norocoase că am găsit acea sclipire de magie cunoscându-ne şi lucrând împreună şi vrem s-o împărtăşim cu voi toţi.

Şi, în sfârşit, mulţumiri ţie, cititorule, pentru că ne-ai însoţit în această aventură. Sperăm că ţi-a plăcut.